

1. Fyziológia bunky (základné funkcie jadra, ER, GA, Mi, lyzozómov, cytoskeletu)

Bunka je najmenšia jednotka živého organizmu. Základná stavebná a funkčná jednotka ľudského tela.

Je schopná **nezávislej existencie** – metabolizmus, pohyb, rast, rozmnožovanie, dedičnosť = schopnosť bunečného delenia.

Bunky spoločne s extracelulárnym materiálom vytvárajú tkáň =>špecializované bunky -> tkáň -> orgány -> organizmus.

Fyziológia orgánov a systémov je založená na **komplexnej funkcii buniek**. Komplexná funkcia je daná štruktúrou na subcelulárnej úrovni.

Predstavuje **otvorený systém** – obojsmerná výmena látok s prostredím.

Základom je **kmeňová bunka**, kmeňové bunky sú primárne nediferencované, ktoré majú schopnosť reprodukcie, diferenciácie (premena na iný špecializovaný druh bunky). Životný cyklus bunky má **cyklický charakter**.

Schopnosť obnovy majú:

-bunky epidermis – 2 týždne

-bunky sliznice žalúdka – 2-3 dni

-bunky CNS túto vlastnosť prakticky nemajú

Špecializované bunky – neuróny a svalové bunky

„najväčšia bunka ľudského tela je oocyt – priemer 0,1 mm“

Zánik buniek :

Fyziologický proces – apoptóza

=programovaná bunečná smrť, slúži k eliminácii nepotrebných, či poškodených buniek, prejavuje sa len mikroskopicky, kondenzáciou a fragmentáciou bunky dochádza k vzniku apoptických teliesok.

Význam apoptózy :

-udržanie tkáňovej homeostázy = likvidácia nepotrebných, nežiadúcich buniek

-vývoj a diferenciácia = likvidácia buniek nadbytočných

-imunitný dohľad = sekvestrácia vírmi napadnutých buniek (sekvestrácia = oddelenie časti od celku)

Patologický proces – nekróza

JADRO

Od cytoplazmy ho oddeľuje **dvojvrstevný jadrový obal**, ktorého povrch nie je súvislý, je narušený malými

jadrovými pórm (veľkosť 50-70nm) prepaženými diafragmou. Medzi vonkajšou a vnútornou jadrovou

membránou sa nachádza tzv. **perinukleárny priestor** a vonkajšia membrána jadrového obalu prechádza v drsné endoplazmatické retikulum. Jadrové póry sú tvorené komplexmi proteínov a regulujú obojsmerný transport molekúl medzi jadrom a cytoplazmou.

Prenášače :

- Pre transport proteínov do jadra = **importiny**

- Pre transport proteínov z jadra = **exportiny**

=>prestup je závislý na GTP, dodáva energiu pre tento typ prestupu

Chromatin = genetický materiál jadra, je komplex DNA a proteínov. Chromatin môžeme rozlíšiť v aktívnej podobe (**euchromatin** – dochádza na ňom k transkripcii DNA) a v pasívnej podobe (**heterochromatín**).

Podkladom chromatinu sú dvojvláknové molekuly DNA asociované s bazickými bielkovinami (histony). Komplex DNA-histony tvorí šnútku s gorálkami. Gorálky sú práve tvorené DNA-histony a nazývajú sa **nukleosomy**. Šnútku tvorí DNA, ktorá prepojuje jednotlivé **nukleozomy**.

Pri delení dochádza k usporiadaniu chromatinu do **chromozómov**. Chromozómy nesú genetickú informáciu.

Každé jadro obsahuje 22 párov autozómov a jeden pár gonozómov – pohlavné chromozómy. Vo vnútri jadra sa nachádza aj **jaderný skelet**, ktorý vytvára mechanickú oporu pre chromatin a taktiež sa tu nachádzajú **jaderné receptory**, ktoré nasadajú na DNA. Po naviazaní ligandu fungujú ako regulátory transkripcie. Napr. receptory pre thyroidné hormóny, kalcitriol.

Jadierko – je umiestnené voľne v karyoplazme alebo nasadá na vnútornú jadrovú membránu. Syntetizuje rRNA, na rRNA sa naväzujú ribozomálne proteíny a rRNA + proteíny tvoria ribozómy, ktoré sa skladajú z veľkej a malej podjednotky => to znamená, že ich funkcia je **proteosyntéza**

FUNKCIE JADRA :

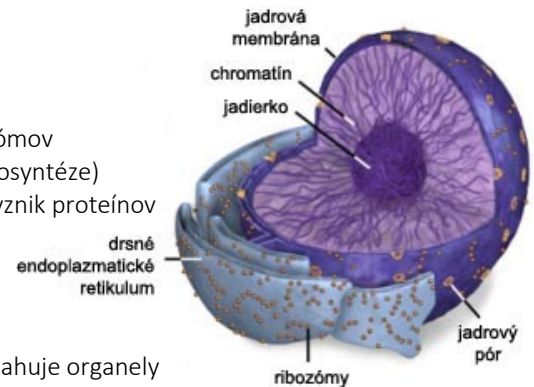
-je tu uložený genetický materiál bunky

-dochádza tu k vzniku RNA (transkripciou) :

RNA sa syntetizuje predovšetkým v jadierku a je podkladom pre tvorbu ribozómov

tRNA je prenášačom AMK zvyškov a významne sa podieľa na translácii (proteosyntéze)

mRNA cez jaderné póry sa dostáva do cytoplazmy, kde slúži ako matrica pre vznik proteínov

CYTOPLAZMA

tekuté prostredie bunky medzi jadrom a plazmatickou membránou, ktoré obsahuje organely

ENDOPLAZMATICKÉ RETIKULUM

=organela tvorená systémom membrán usporiadaných do cisterien

Podľa prítomnosti ribozómov viazaných na cytoplazmatický povrch rozlišujeme :

A) **Agranulárne ER**

B) **Granulárne ER**

GER – komunikuje s jadrom, sú na ňom viazané ribozómy a polyribozómy.

Podieľa sa na proteosyntéze a na posttranslačných úpravách proteínov – dochádza tu ku **glykosylácii syntetizovaných proteínov** a ich priestorovému usporiadaniu

AER – je bez ribozómov. Nájdeme ho v bunkách produkujúcich **steroidné hormóny**. V modifikovanej podobe ho nájdeme v svalových bunkách, kde ho nazývame **sarkoplazmatické retikulum**, slúži ako zásobárňa Ca^{2+} . Ako zásobárňa Ca^{2+} slúži ER aj v iných bunkách.

Jeho funkcia ďalej spočíva v syntéze lipidov, triacylglycerolov, fosfolipidov, cholesterolu.

Slúži taktiež k **detoxikácii** a **odbúravaniu** jak **exogénnych** tak **endogénnych** látok = tzv. xenobiotika – telu cudzie látky. Táto funkcia je dôležitá predovšetkým pre pečeň a ľadvinu.

GOLGIHO APARÁT

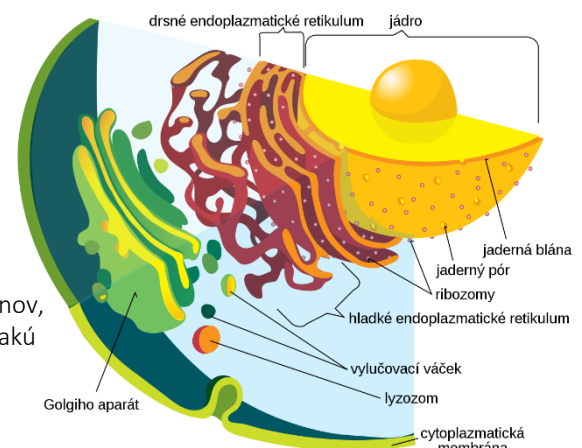
=sústava oploštených váčkov

Má veľmi úzky vzťah s endoplazmatickým retikulom

Od ER sa odštiepujú malé transportné vezikuly, ktoré splyvajú s povrchom GA na jeho cis strane.

Transportné látky sú v GA zabudované do lyzozómov, sekrečných vezikul, ďalších cytoplazmatických organel a k ich uvoľňovaniu dochádza na konkávnom povrchu GA – trans strana.

V GA dochádza predovšetkým ku glykosyláciám a ďalším úpravám proteínov, ktoré napomáhajú tzv. **sortingu – teda triedenie proteínov** – podľa toho akú dostanú proteíny „značku“ sú poslané do konkrétnej časti bunky.

LYZOZÓMY

=**vznikajú v GA**, malé sférické organely, obklopené jednoduchou membránou

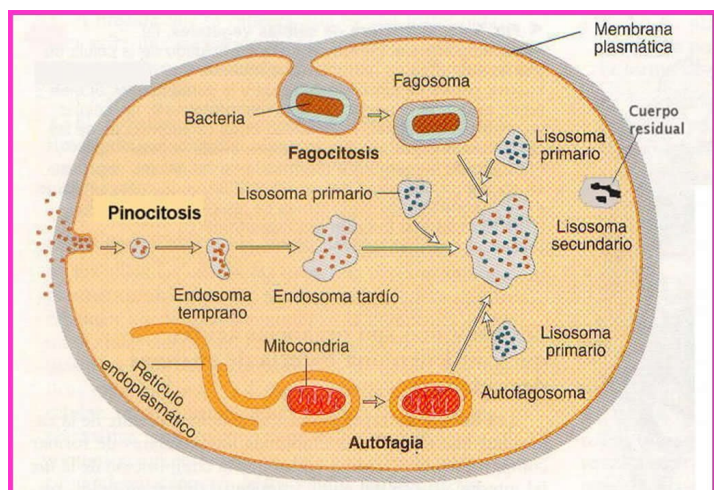
predstavujú intracelulárny „tráviaci“ aparát, podieľajú sa predovšetkým na bunečnom trávení a odbúravaní škodlivých látok. Je v nich **kyselé prostredie pH 5-6**, ktoré je nutné pre aktivitu **hydroláz** (ribonukleáza, DNA-aza, kolagenáza..) vo vnútri lyzozómov. Kyselé prostredie je udržiavané pomocou protónovej pumpy (**H⁺ATPasy**) v membráne lyzozomov. Lyzozomy, ktoré pohltia intracelulárne organely určené k degradácii sa nazývajú **autofagotické vakuoly**.

PEROXIZÓMY

=**tvoria sa najčastejšie v ER**, sférické organely obklopené jednoduchou membránou

Zaistujú katalytické reakcie => degradácia AMK, MK, toxických látok

Pri týchto degradačných procesoch môže vzniknúť peroxid vodíka. V peroxizómoch sú obsiahnuté enzýmy (kataláza) redukujúce peroxid vodíka na vodu

Endocytotické váčky (ktorými sú makromolekuly transportované do bunky) najprv fúzujú s endosomami a potom s lyzozomami. **Fagozóm** (vakuola, ktorá vznikne pri fagocytóze) splynie s **primárnym lyzozómom** a vytvára **sekundárny lyzozóm**, v ktorom je odbúravajú jeho obsah.

Autofagozomy vznikajú vytvorením nadbytočných alebo nefunkčných organel z cytoplazmy za účasti membrán. Degradácia ich obsahu začína po ich splynutí s lyzozómami. Produkty lyzozomálnej hydrolýzy sú recyklované do cytoplazmy. Nestrávené molekuly zostávajú vo vnútri **reziduálnych teliesok**, napr. **lipofuscin**. Niektoré bunky, napr. osteoklasty vylučujú lyzozomálne enzýmy do extracelulárneho mikroprostredia.

MITOCHONDRIE

=sú membránové organely, obalené dvomi membránami – vonkajšia membrána, ktorá je pomerne priepustná a vnútorná membrána, ktorá je pomerne nepriepustná (resp. selektívne priepustná). Medzi nimi sa nachádza medzimembránový priestor. Vnútorná membrána je zvrásnená v **kristy**.

Mitochondrie obsahujú bunky metabolicky vysoko aktívne – kardiomyocyty, bunky proximálnych tubulov.

Mitochondriálna matrix, nachádza sa vo vnútri mitochondrií – nachádza sa v nej rada dôležitých **enzýmov**, napr. enzýmy pre tvorbu močoviny, hemu, citrátový cyklus.. Nachádzajú sa tu aj **intramitochondriálne ribozómy a vápnik**.

Zahrňuje enzýmy oxidujúce pyruvát a MK na acetyl-CoA, enzýmy CC oxidujúce acetyl-CoA na CO_2 , ATP, H_2O . Z acetyl-CoA vznikne v CC malé množstvo ATP a NADH, ktorý je hlavným zdrojom elektrónov pre elektrónový transportný reťazec lokalizovaný vo vnútornej mitochondriálnej membráne. Prenos elektrónov vo vnútri dýchacieho reťazca je prepojený s prenosom H^+ z matrix do intermembránového priestoru mitochondrie => vytvorí sa elektrochemický gradient naprieč vnútornou membránou.

ATP syntázy sú pripojené k membráne, obsahujú vo svojej štruktúre kanál, ktorým sa vracajú protóny späť z intermembránového priestoru do matrix v smere koncentračného spádu => **tvorba ATP**.

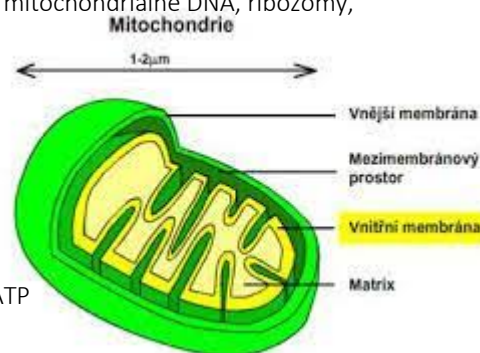
Nachádza sa tu aj bielkovina **thermogenin**, ktorá energiu z protonového gradientu premieňa na teplo.

Thermogenin sa nachádza v **hnedej tukovej tkaní**, k aktivácií tvorby tepla dochádza cez **$\beta 3$ receptory (sympatikus)**.

Mitochondrie sú **semiautonómne organely** s vlastným genómom, majú vlastné mitochondriálne DNA, ribozómy, mRNA a tRNA.

FUNKCIE MITOCHONDRIÍ :

- tvorba energie a tvorba tepla
- metabolický význam
- obsahujú mitDNA, je v nej uložená časť genetickej informácie
- mitDNA sa do zygoty dostáva len z vajíčka, čo znamená, že je prenášaná na potomkov len od matky
- mitDNA obsahuje gény na syntézu 13 proteínov pre dýchací reťazec a tvorbu ATP

Počet mitochondrií je v bunke závislý na aktuálnej potrebe energie, čím viac energie bunka potrebuje, tým viac ich bude mať. So zvýšeným počtom mitochondrií sa stretávame aj pri adaptácii organizmu na znížený parciálny tlak kyslíku (vo vysokohorských oblastiach).

CYTOSKELET

=tvorí sieť mikrofilament, mikrotubulov, intermediárnych filament

Vytvára tvar buniek. Podieľa sa na delení buniek, zaisťuje pohyb, transportuje organely.

Mikrotubuly (25 nm) = duté valce zložené z dimérov alfa a beta tubulín
= udržujú tvar a stabilitu buniek, tvoria oporu riasiniek
a bičikov, presúvajú organely, účastia sa vezikulárneho
transportu, oddeľujú od seba chromozómy behom
bunkového delenia

Intermediárne filamenta (10-12nm) = špecifické vlákna tvorené rôznymi proteínmi, stabilizujú spoje medzi bunkami

Mikrofilamenta (7 nm) = zložené z globulárnych aktínových podjednotiek, účastia sa svalovej kontrakcie

Na centriol a ribozomy sa nepýtajú v otázke ale keby náhodou ☺

Centriol

Struktúra neobalená membránou, tvorená mikrotubuly. Podieľa sa na bunčnom delení (na vytvorení deliaceho vretienka).

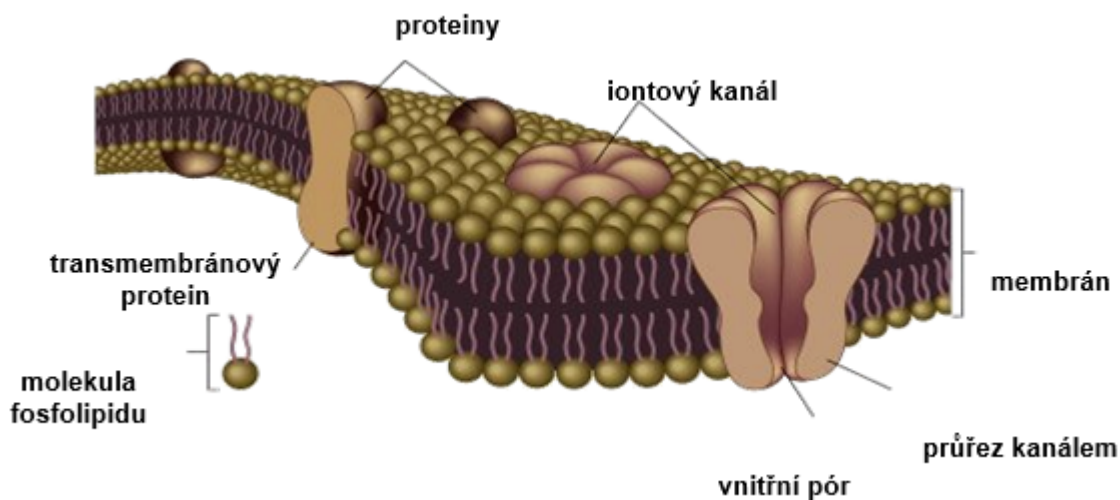
Dve centrioly, ktoré majú podobu valce, jsou vůči sobě orientované kolmo a vytvářejí organelu zvanou centrosom. Jedna centriola je tvořená 9 tripletů mikrotubulů uspořádané po obvodu válce. Jsou schopné autoreplikace, což znamená, že obsahují DNA. Z centriol vznikají autoreplikací bazální tělíska, která jsou důležitá pro tvorbu řasinek a bičků. Dále jsou velmi důležitá při bunčném delení. Ve fázi S bunčného cyklu se duplikují a druhý centrosom se poté přesouvá k druhému pólu jádra. Následně dojde k tvorbě mikrotubulů (centrosom = centrum organizující mikrotubuly), která zajistí rozdělení chromozomů.

Ribozomy

Struktúra neobalená membránou, tvorená malou a veľkou podjednotkou (podkladom podjednotiek je predovšetím rRNA a proteiny). Hlavní funkcí je syntéza proteinů.

Na vlákno mRNA je navázáno vždy více ribosomů = polysom. Ribozomy navázané na endoplazmatickém retikulum syntetizují proteiny určené pro cytoplazmatickou membránu, sekreci nebo lysosomy. Ribosomy, které jsou volně v cytoplazmě, syntetizují cytoplazmatické proteiny (např. hemoglobin).

2. Fyziológia bunecných membrán, typy bunecných spojov, význam a príklady

Bunečná **CYTOPLAZMATICKÁ MEMBRÁNA** sa nachádza na povrchu každej bunky v tele. Jej funkcie sú :

- ⇒ Oddeľuje vnútorný obsah bunky od okolia
- ⇒ Umožňuje transport látok a energie s okolím (prostredníctvom kanálov, prenášačov)
- ⇒ Umožňuje komunikáciu medzi bunkami (je sídlom receptorov)
- ⇒ Slúži ako zásobáreň určitých látok (napr. lipidy, niektoré MK potrebných k syntéze prostaglandínov)
- ⇒ Je sídlom el. potenciálu a udržuje medzi vonkajším a vnútorným povrchom rozdiel el. nábojov
- ⇒ Je polopriepustná – niektoré látky prepúšťa bez problémov, obecné lipofilné látky, malé nenabité molekuly O_2 , CO_2 a čiastočne H_2O , no niektoré bez rôznych kanálov a transportérov neprepúšťa vôbec – obecné hydrofilné látky, ióny
- ⇒ Ochranná funkcia, podieľa sa na udržaní tvaru bunky

ŠTRUKTÚRA

Je tvorená **FOSFOLIPIDOVOU DVOJVRSTVOU** – na každom fosfolipide nachádzame hydrofilnú hlavu (polárna, fosfátová hlava), ktorá sa otáča do extracelulárneho priestoru, smerom von z bunky a hydrofóbnu časť, ktorú tvoria dva nepolárne reťazce MK a sú orientované do stredu membrány, čiže tvoria vnútro membrány.

Čo sa týka **zastúpenia fosfolipidov**, v membráne nachádzame :

- Fosfatidylcholin
- Fosfatidylserin
- Fosfatidyletanolamin
- Sfingomyelin

Okrem fosfolipidov sa v membráne vyskytuje **cholesterol** a **glykolipidy** (napr. cerebrosidy).

Cholesterol sa vyskytuje vo voľnej neesterifikovanej podobe.

Jednotlivé lipidy, cholesterol a glykolipidy sa nenachádzajú v membráne rovnomerne.

V membránach sa vyskytujú aj **bielkoviny**, ich zastúpenie je rôzne, napr.

-myelinová pochva obsahuje 25% bielkovín, vnútorná mitochondriálna membrána 75% bielkovín, záleží to na funkcií membrány.

Bielkoviny sa môžu podieľať na :

- Komunikácií medzi bunkami – **receptory**
- Na prenose látok – kanály, **prenášače**

Môžu byť v membráne viazané voľne, alebo sa kotviť k cytoskeletu, môžu membránou prešľapovať – **integrálne proteíny**, alebo môžu byť do membrány zanorené len z časti – **periférne proteíny**. **Transmembránové proteíny** – prenikajú membránou v celej hrúbke

ROZDELENIE MEMBRÁNOVÝCH PROTEÍNOV PODĽA FUNKCIE :

- ⇒ Štruktúrne
- ⇒ Pumpy – Na⁺/K⁺ ATPasa, ku svojej funkcii potrebujú ATP, jedná sa o primárny aktívny transport
- ⇒ Nosiče – transportujú látky v smere elektrochemického gradientu, jedná sa o usnadnenú difúziu, napr. GLUT-transportéry
- ⇒ Iónové kanály – ligandom/ napäťovo riadené
- ⇒ Receptory – napr. pre hydrofilné hormóny
- ⇒ Enzýmy – napr. lipoproteínová lipasa, alkalická fosfatasa
- ⇒ Antigény

Okrem cytoskeletu sa môžu periférne proteíny (alkalická fosfatasa, antigény) viazať **esterovou väzbou** na fosfatidylinositol – tzv. fosfatidylinositolová kotva. Tým, že je proteín zakotvený, stráca svoju mobilitu a je fixovaný v membráne na jedno miesto. Táto fixácia je podkladom **polarizácie bunky** – na luminálnej strane sú jedny proteíny (kanály, transportéry, enzýmy) a na bazolaterálnej strane sú iné proteíny). (našla som aj že proteíny nie sú v membráne viazané na rovnaké miesto a môžu sa pohybovať do strán, ale tie ktoré sú viazané k cytoskeletu alebo vyššie uvedenou esterovou väzbou sú pevne fixované na jedno miesto).

Okrem „čistých“ bielkovín sa v membráne nachádzajú aj **glykoproteíny**, ktoré spolu s **glykolipidmi** vytvárajú na povrchu bunky **sacharidovú vrstvičku zvanú glykokalyx**. Pokiaľ nie sú štruktúry nachádzajúce sa v membráne prichytené k cytoskeletu, môžu sa membránou voľne pohybovať. Preto nehovoríme o rigidnej membráne ale o **tzv. fluidnej membráne**, v ktorej sú možné rôzne posuny, či presuny jednotlivých stavebných komponent.

Tzv. „**model fluidnej mozaiky**“ pozostáva z dvoch častí. **Fluidnú časť** majú na starosti lipidy. **Samostatnú mozaiku** obstarávajú proteíny, ktoré sa nachádzajú v membráne a ktoré sa môžu membránou pohybovať (znamená to, že teda nie sú zakotvené). Fluidita membrány je **ovplyvňovaná prítomnosťou cholesterolu**. **Cholesterol fluiditu membrány znižuje** – čiže membrána sa stáva rigidnejšia tým, čím je tam viac cholesterolu.

Pri **endocytóze** sa vždy časť membrány oddelí (fagocytóza – pohlcovanie pevných častíc a pinocytóza – pohlcovanie rozpustených makromolekúl). Naopak pri **exocytóze** (sekrécia enzýmov, hormónov) sa časť membrány doplní. Tieto dva procesy sú v **rovnováhe**. Cytoplazmatická membrána je teda neustále obmeňovaná pomocou endo- a exocytózy.

BUNEČNÉ SPOJE

Slúžia k spojeniu a vzájomnej komunikácii medzi bunkami. Nachádzajú sa na bazálnych a laterálnych stranách buniek.

Existuje niekoľko typov bunečných spojení :

- Tesné (tight junction)
- Komunikačné (gap junction)
- Adhézne – medzi bunkami (desmozómy, zonula adherens) alebo medzi bunkou a medzibunečnou hmotou (hemidesmozom)

Tesné spojenie – tight junction, zonula occludens

Splynutie vonkajších membrán dvoch susedných buniek vďaka transmembránovým proteínom – **occludinu** a **claudinu**. Funkcia je adhézia buniek, zabránenie voľnému prieniku látok epitelom. Nachádza sa medzi bunkami epitelu (črevo, sliznica žalúdka, slinivka). Predstavuje najtesnejšie spojenie buniek.

Komunikačné spojenie – gap junction, nexus

Typ spojenia dvoch susedných buniek v mieste, kde dochádza k významnému priblíženiu ich membrán. Spojenie je sprostredkované pomocou membránových kanálikov – **konexonov**. Konexon je polovičný kanál tvorený 6 molekulami bielkoviny konexinu. **Gap junctions** slúžia k predávaniu informácií medzi susednými bunkami (napr. el. signálu, chemických poslov atď.).

Adhézne spoje

Zonula adherens – je spoj tvorený proteínmi **kadheriny**. Z vnútornej strany sa na adhézny spoj viažu vlákna **aktinu**. Spevňuje spoje medzi epitelovými bunkami. Udržiava pri sebe kardiomyocyty behom systoly a diastoly, pretože zonula adherens je súčasťou interkalárnych diskov medzi kardiomyocyty. (nachádza sa aj v synapsiách, endotelové bunky..)

Desmozomy (macula adherens) – sú rozprestreté pozdĺž laterálnych membrán buniek, na vnútornej strane membrány sa upínajú intermediárne filamenta, adhezívna funkcia

Hemidesmozóm – vďaka hemidesmozómu sú bunky ukotvené k bazálnej lamine, upevňujú intermediárne filamenta s bazálnou laminou, hlavným proteínom je **integrín**, hemidesmozómy hrajú dôležitú úlohu v udržovaní integrity epidermálnych buniek so škárou

3. Transport látok cez bunečnú membránu – charakteristika mechanizmov

Transport látok môžeme rozdeliť na dva základné mechanizmy :

1. **PARACELULÁRNY** – je to teda transport prebiehajúci „vedľa buniek“, ktorý je závislý na intracelulárnych spojoch, predovšetkým tight junctions a gap junctions
2. **TRANSCULULÁRNY** – transport „skrz“ bunku

Transcelulárny transport môžeme rozdeliť na pasívny a aktívny, pričom **paracelulárny** transport je vždy pasívny!

PASÍVNY TRANSPORT = je to transport, u ktorého sa nespotrebováva energia. Dôvodom pre pohyb častíc môže byť, elektrický, chemický či elektrochemický gradient, ktorý spôsobuje, že sa častice pohybujú z miesta s vyššou koncentráciou na miesta s nižšou koncentráciou.

Patrí sem :

- ⇒ **PROSTÁ DIFÚZIA** – difúziou rozumieme transport častíc v smere koncentračného gradientu. Čím väčšia molekula, tým pomalšie bude difundovať. Prostou difúziou prechádzajú membránou **lipofilné molekuly** (prebieha rýchlo), pretože membrána je tvorená tukmi. Kdežto **hydrofilné látky** cez membránu takmer nedifundujú. (od molekulej hmotnosti 200 už prakticky vôbec, napr. glukóza, ktorej molekulová hmotnosť je 180 síce difunduje ale veľmi málo a pre transport sú tak veľmi dôležité nosiče GLUT -> facilitovaná difúzia). **Záleží aj na náboji** – elektricky neutrálna molekula, napr. NH₃ membránou prejde. Taktiež záleží aj na **rozpustnosti** – nepolárna molekula prechádza ale polárna nie. V prípade slabých kyselín a zásad prejde len neionizovaný podiel, pH pri ktorom je práve polovica látky je pK_a. Slabá báza sa bude prednostne ionizovať v kyslom prostredí a naopak.

Difúzia neprebíha len z jednej strany na druhú, ale častice prechádzajú aj naopak -> jak z medzibunkového priestoru do bunky, tak z bunky von. Pri vyššej koncentrácii častíc v medzibunkovom priestore, bude difundovať do bunky, dokým sa koncentrácia na oboch stranách nevyrovná.

Difúzia je závislá na :

- chemickom (elektrochemickom) **gradiente** – hlavný faktor ovplyvňujúci difúziu
- teplote** – čím väčšia teplota, tým väčšia difúzia – častice sa rýchlejšie pohybujú pri vyšších teplotách
- ploche, na ktorej dochádza k difúzií**
- priepustnosti membrány pre danú látku**
- hrúbke membrány**

- ⇒ **FACILITOVANÁ DIFÚZIA** (facilituje = uľahčuje prechod)
Ide o difúziu pomocou prenášačov, kanálov. V membráne sa nachádza **selektívny prenášač** (špecifický pre danú látku), ktorý uľahčuje jej prechod. Prenos **väčších hydrofilných** molekúl cez membránu prebieha tak, že sa viažu na určité miesta transportných proteínov (prenášačov), ktoré zmenou svojej konformácie molekulu prenású a uvoľnia na druhej strane membrány. (príklad – prenos glukózy cez prenášače typu GLUT 2 – von z buniek črevnej sliznice).

Facilitovaná difúzia je závislá na :

- elektrochemickom gradiente**
- transportnej rýchlosti nosiča**
- počte nosičov na membráne** – keď sa všetky prenášače využijú, už nejde zvýšiť výkonnosť tohto prenosu iným spôsobom, než znížením počtu prenášačov, čo nie je vždy možné

- ⇒ **OSMÓZA** – transport (difúzia) molekúl rozpúšťadla (najčastejšie vody) cez semipermeabilnú membránu v smere vyššej koncentrácie rozpustenej látky
Osmotický tlak – je tlak, ktorým je treba pôsobiť proti smeru osmózy, aby sme ju zastavili. Priamo úmerne závislý na počte osmoticky aktívnych častíc a nepriamo úmerne na objeme, v ktorom k osmóze dochádza.
Osmolarita – koncentrácia osmoticky aktívnych častíc na 1l rozpúšťadla (osmol/l vody)
Osmolalita – koncentrácia osmoticky aktívnych častíc na 1 kg rozpúšťadla (osm/ kg vody)
Priemerná hodnota osmolality plazmy je 290mosm/kg vody.
Isotonická tekutina : 290mosm/kg H₂O

Hypertonická tekutina : $>290\text{mosm/kg H}_2\text{O}$ – tekutina prechádza z buniek do intersticiálneho prostredia – bunky sa zmršťujú

Hypotonická tekutina : $<290\text{mosm/kg H}_2\text{O}$ – voda vstupuje do buniek a tie sa začínú zväčšovať

Osmolálny gap – jedná sa o rozdiel medzi zmeranou a vypočítanou osmolalitou, **osmolálny gap by nemal prekročiť $10\text{ mmol/kg H}_2\text{O}$** . Zvýšené hodnoty väčšinou poukazujú na prítomnosť neelektrolytov – otrava ethanolom, metanolom, ethylenglykolom.

AKTÍVNY TRANSPORT – transport, ktorý funguje **proti koncentračnému gradientu látok**, nemôže prebiehať samovoľne. Energia je dodávaná väčšinou v podobe ATP. Príkladom aktívneho transportu je všadeprítomná **Na^+/K^+ ATPáza** (zaistuje rovnomerné rozloženie iónov po oboch stranách mmebrány). Ide o membránové pumpy tvorené proteínmi enzýmovej povahy, energiu potrebnú pre uskutočnenie transportu získavajú hydrolýzou ATP. Membránovými pumpami sú prepravované najčastejšie ióny.

KOTRANSPORT

Ide o prenos dvoch alebo viac častíc naraz. V bunkách nášho organizmu sa väčšinou jedná o **sekundárne aktívny transport** – hnacou silou pre prenos jednej látky je **koncentračný gradient druhej látky**, ktorý je však nutné vytvoriť pomocou aktívneho transportu. Najčastejšie sa stretávame so situáciou, že látky **kotransportujú so sodnými iónmi**.

Rozlišujeme :

- **Symport** – obidve látky putujú cez membránu rovnakým smerom. Napr. kotransport sodíku s glukózou, či AMK v tráviacom trakte.
- **Antiport** – jedna látka putuje dovnútra (najčastejšie sodík po svojom koncentračnom gradiente) a druhá látka putuje von (často proti svojmu koncentračnému gradientu). Napr. v proximálnych tubuloch ľadvin 1Na^+ do bunky za 1H^+ von

VEZIKULÁRNY TRANSPORT

Exocytóza (sekrécia látok) – výdaj látok z bunky sa deje splynutím sekrečných váčkov s bunečnou membránou.

-**konštitutívna exocytóza** – sekrécia prebieha neustále a nie je potrebná zvýšená intracelulárna koncentrácia Ca^{2+}

-**nekonštitutívna exocytóza** – sekrečné látky dozrievajú v granulách, pokiaľ má dôjsť k vylúčeniu obsahu sekrečných granúl von z bunky, musí dôjsť k zvýšeniu intracelulárnej koncentrácie Ca^{2+}
Např. výdaj mediátorov na synapsiách

Endocytóza – vstup makromolekúl (napr. cholesterol, proteíny) do buniek vchĺpením membrány a potom sa oddeľujú ako cytoplazmatické vezikuly

-**fagocytóza** – bunky pohlcujú veľké častice ako sú baktérie alebo odumreté bunky, schopnosť fagocytózy majú makrofágy a neutrofilné granulocyty. Bunka výbežkami (**pseudopodie**) obklopí baktériu, výbežky splynú a baktéria je uzavretá vo vakuole zvanej **fagosom**. Ktorý splynie s lyzozómami = degradácia obsahu

-**pinocytóza** - bunky prijímajú extracelulárnu tekutinu a v nej rozpustené látky, oddelením od membrány vzniknú **pinocytotické váčky** obsahujúce inkorporovanú tekutinu. Tie následne fúzujú s lyzozómom.

Endocytóza sprostredkovaná klatrinom – **receptor** pre **polárny ligand** je naviazaný na membránu v jamke, ktorá je z intracelulárnej strany pokrytá klatrinom. Po naviazaní ligandu na receptor dôjde k endocytóze receptoru s naviazaným ligandom. Komplex ligand- receptor sa teraz nachádza vo váčku obalenom **klatrinom**. Klatrin sa oddelí od váčku a znovu sa naviaže na cytoplazmatickú membránu. Ďalej sa z váčku oddelí časť, v ktorej sa nachádza receptor. Váček s receptorom putuje k cytoplazmatickej membráne, kde sa znovu naviaže. Zbytok pôvodného váčku s ligandom putuje do lyzozomu, kde sa celý váček aj s obsahom odbúra.
Pri tejto endocytóze sprostredkovanej klatrinom sa v krčku vznikajúceho váčku nachádza proteín **dynamin**. Ten štiepi GTP a tým získava energiu, ktorú využíva k odštiepeniu váčku od membrány.

*Akvaporíny – sú kanály pre vodu, sú to integrálne proteíny, ktoré prepúšťajú veľké množstvo molekúl vody a zároveň neprepustia nič iného. Vysoká selektivita. Napr. V ľadvinách.

Štruktúra – 6 hydrofóbných úsekov, molekuly tvoria tetramery (voda prechádza každou molekulou zvlášť), existuje 10 typov akvaporínov H

Iónové kanály – môžu sa spomenúť k tejto otázke ale sú vypracované v otázke ďalšej

4. Receptory, iónové kanály, systém druhých poslov

MEMBRANOVÉ RECEPTORY

Hydrofilné hormóny nedokážu prejsť samé cez membránu, preto sú na membráne receptory, s ktorými sú tieto hormóny spojené.

Extracelulárna doména – zaisťuje väzbu s hormónom

Integrálna a intracelulárna doména, prechádza membránou bunky a je zodpovedná za výsledný efekt.

Obecne môžeme receptory rozdeliť na dve veľké skupiny:

- ⇒ **Receptory ionotropné**
- ⇒ **Receptory metabotropné**

Receptory ionotropné – sú spojené s iónovými kanálmi. Väzba hormónu na receptor vedie k otvoreniu alebo uzavretiu iónového kanálu a zmene polarity membrány. Zmena v napätí membrány sa ďalej môže odraziť v otvorení/ uzavretí ďalšieho typu iónových kanálov ovládaných napätím.

Receptory metabotropné - vyvolávajú v bunke zmenu „metabolizmu“, respektíve zasahujú do **intracelulárnych Ssignálnych dráh**.

- a) **Receptory spojené s enzýmami**
- b) **Receptory spojené s G proteínmi**

Receptory spojené s enzýmami

Receptory spojené s enzýmami majú väčšinou **tyrosin-kinázovú aktivitu**. (**kinasa** – znamená, že dokáže fosforylovať – čiže prenáša fosfatový zbytok na tyrosinový zbytok cieľových proteínov). **Fosforylácie** v organizme znamená, že niektoré proteíny sú pomocou fosforylácie aktivované a niektoré inhibované. Receptory tohto typu sa skladajú z **dvoch identických podjednotiek s tyrosinkinázovou aktivitou**. Väzba hormónu na receptor najskôr vyvolá fosforyláciu oboch podjednotiek, čo vedie k ich aktivácii, následne sú fosforylované špecifické proteíny (ktoré rozpoznávajú takto aktivované podjednotky) a fosforyláciou sú buď aktivované alebo inhibované.

Napr. receptory spojené s enzýmami → spojené s guanylátcyklasou (tvorba cGMP), väzba hormónu na receptor vyvolá tvorbu druhého posla

Receptory spojené s G proteínmi

G proteíny sú **heterotrimery**, pozostávajú z 3 podjednotiek označovaných alfa, beta, gama.

Alfa podjednotka má schopnosť viazať GTP alebo GDP a má vlastnú GTPázovú aktivitu.

Je nositeľkou špecifických vlastností jednotlivých typov G proteínov a reaguje s molekulou receptoru aj efektoru.

Podľa typu alfa podjednotky a výsledného efektu rozlišujeme :

- **Stimulačné G proteíny (Gs)**– alfa podjednotka sa viaže na enzým adenylátcyklasu (tvorba cAMP) a aktivuje ju
- **Inhibičné G proteíny (Gi)** – alfa podjednotka sa viaže na enzým adenylátcyklasu ale inhibuje ju
- **Fosfolipidové G proteíny (Gq)** – alfa podjednotka sa viaže na fosfolipasu C (dochádza k tvorbe IP3, DAG)
- **G proteíny spojené s iónovými kanálmi** – alfa podjednotka sa viaže priamo na iónový kanál a ovplyvňuje membránové napätie

SYSTÉM DRUHÝCH POSLOV

Hormón, ktorý vychádza z výchozího miesta k cieľovej bunke, sa dá označiť ako **prvý posol**. No informácia, ktorú nesie hormón (hydrofilný) sa v niektorých prípadoch nedostane do cieľovej bunky.

Preto po väzbe hormónu na receptor dochádza k tvorbe **druhého posla**, ktorý informáciu preniesie cez membránu a zaisťuje výsledný efekt.

Existujú 3 hlavné systémy druhých poslov :

- **Adenylátcyklazový systém** (druhým poslom je cAMP)
- **Inositoltrifosfátový systém** (druhým poslom je IP3, DAG a Ca²⁺)
- **Guanylátcyklazový systém** (druhým poslom je cGMP)

Prvé dva systémy sú spojené s **G proteínmi** a tretí je spojený priamo s enzýmom **guanylátcyklasou**.

ADENYLÁTCYKLASOVÝ SYSTÉM

Adenylátcyklasa je enzým, ktorý z ATP vytvára cyklizáciou **cAMP**.

Adenylátcyklasa je ovplyvniteľná pomocou dvoch G proteínov, a to postredníctvom ich **α** a **β** podjednotiek.

Väzba alfa podjednotky vedie k aktivácii adenylátcyklasy, to vedie k tvorbe cAMP, cAMP sa viaže na proteínkinasu A, čím ju aktivuje a aktivovaná proteínkinasa A fosforyluje cieľové proteíny.

Väzba beta podjednotky je inhibičná, čiže dochádza k zníženiu hladiny cAMP:

INOSITOLTRIFOSFÁTOVÝ SYSTÉM

Enzým **fosfolipasa C** je možné aktivovať pomocou fosfolipidového G proteínu (Gq).

Napojenie alfa podjednotky na fosfolipasu C ju aktivuje. **Aktivovaná fosfolipasa C** štiepi fosfolipidy bunečnej membrány, konkrétne **fosfatidylinositolbifosfát** na :

- **Diacylglycerol**
- **Inositoltrifosfát**

DAG sa viaže na **proteínkinasu C**, čím ju aktivuje a tá zahajuje fosforyláciu cieľových proteínov.

IP3 funguje zložitejšie a do svojej funkcie zapojuje ešte vápnikové ióny.

IP3 sa viaže na svoj receptor na sarkoplazmatickom retikulu a vedie k **vyliatiu vápniku** do cytosolu.

Vápnik v cytosole funguje dvojakým spôsobom :

- Viaže sa na **proteínkinasu C**, ktorú aktivuje -> fosforylácia cieľových proteínov
- Viaže sa na väzbový proteín zvaný **kalmodulín** a vzniknutý komplex aktivuje **kalmodulin- dependentnú proteínkinasu**, ktorá sa teda aktivuje a fosforyluje ďalšie cieľové proteíny

GUANYLÁTCYKLASOVÝ SYSTÉM

Guanylátcyklasa je enzým, ktorý nájdeme v bunkách v dvoch podobách :

- a) Ako rozpustnú guanylátcyklasu v cytosole
- b) Ako membránovú guanylátcyklasu v membráne bunky

V oboch prípadoch obsahuje guanylátcyklasa väzbové miesto pre **väzbu určitého pôsobku**, ktorý ju aktivuje a vyvolá **tvorbu cGMP**. Vzniknuté cGMP sa viaže na **proteínkinasu G**, ktorá fosforyluje cieľové proteíny.

V prípade rozpustnej guanylátcyklasy je pôsobkom, ktorý sa viaže do väzbového miesta **NO (oxid dusnatý)** – čiže s rozpustnou guanylátcyklasou sa dosť stretávame v hladkej svalovine, kde NO spôsobuje **vazodiláciu**. Cez membránovú formu zas fungujú **natriuretické peptidy**, ktoré vďaka nej zvyšujú vylučovanie vody a sodíku ľadvinam.

IÓNOVÉ KANÁLY

Iónové kanály spolu s prenášačovými proteínmi sú štruktúry, ktoré sa účastnia transportu cez biologickú membránu.

Iónové kanály tvoria proteíny, prestupujú membránou (patria medzi integrálne membránové proteíny) a môžeme na nich rozlišovať časť

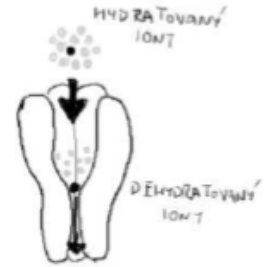
- **Extracelulárnu, integrálnu a intracelulárnu**

Ešte bývajú na kanál pripojené ďalšie proteíny, ktoré slúžia ako vrátka – uzatvárajú a otvárajú kanál

Dôležité si uvedomiť => každý ión v našom organizme je hydratovaný (molekuly vody zväčšujú jeho objem), ale pre vlastnom prechode, prechádza ión dehydratovaný. Ďalej platí, že čím menší ión, tým viac molekúl vody tvorí jeho hydratačný obal. Kanál je obrátený do priestoru, z ktorého uľahčuje prechod iónov, časťou označenou ako **vstup**. Väčšinou sú proteíny od seba oddialené a tvoria akoby „**nálevku**“. Do nálevky príde ión aj so svojím hydratačným obalom, ale po priechode nálevkou sa kanál zužuje a ión je zbavený hydratačného obalu. Niektoré ióny neprejdú preto, lebo sú buď menšie a majú väčší hydratačný obal a nezmestia sa do nálevky alebo preto, že sú väčšie, majú síce menší hydratačný obal, prejdú nálevkou a zbavia sa hydratačného obalu, no aj po zbavení vody neprejdú zuženou časťou.

Niektoré kanály sú **STÁLE OTVORENÉ**:

- sú vodou naplnené labyrinty rýchlo meniace konfiguráciu a elektrický náboj
- týmito kanálmi stále prúdia ióny, ktoré sa pohybujú podľa koncentračného gradientu
- majú vysoko selektívnu permeabilitu pre jeden alebo viac iónov, či molekúl

Iónové kanály **NAPÄŤOVO RIADENÉ**:

- otvárajú sa a zatvárajú sa so zmenou el. potenciálu na membráne, to sa deje v dôsledku konformačnej zmeny proteínu, ktorý kanál otvorí
  - Silný negatívny náboj na vnútornej strane membrány bunky vedie k uzavretiu
  - Keď začína klesať negatívny náboj na vnútornej strane membrány dôjde k otvoreniu iónového kanálu

Napätovo riadené kanály majú v kľudovom stave uzavreté vonkajšie vrátka a otvorené vnútorné. Pri depolarizácii dochádza k otvoreniu vonkajších vrátok a zároveň k uzavretiu vrátok vnútorných. Zatváranie vnútorných vrátok je pomalší proces než otváranie vonkajších, takže sa kanál na 1-2 ms stane otvoreným. Po uzavretí vnútorných vrátok sa kanál inaktivuje a vnútorné vrátka zostanú zavreté, pokiaľ sa hodnota membránového potenciálu nepriblíži kľudovým hodnotám.

- **Draslíkové kanály** – vyvinuli sa v priebehu evolúcie za účelom udržiavania membránového napätia, membrána je priepustnejšia pre draslík než pre sodík
Neinaktivujúce K⁺ kanály – uplatňujú sa pri repolarizácii
Inaktivujúce K⁺ - (vrátkovacie) fungujú analogicky ako Na⁺, vrátkovanie je väčšinou spôsobené koncovou AMK, ktorá má podobu guľičky. Po otvorení kanálu dôjde k rýchlemu uzavretiu kanálu guľičkou.
- **Sodíkové kanály** – účastnia sa prenosu vzruchu, za kľudového membránového potenciálu je uzavretý, po depolarizácii sa otvoria vonkajšie vrátka a zároveň sa uzatvoria vnútorné vrátka kanálu guľičkou – kanál sa inaktivuje. A cca od začiatku celého cyklu (po návrate ku KMP) sa kanál vracia do pôvodného zavretej konformácie.
- **Vápníkové kanály** – hrajú rolu vo svaloch aj v prenose informácie v nervovom systéme
L typ – (long lasting) – kľúčová úloha predovšetkým v srdci, menej v neurónoch
T (prechodné) – nachádzajú sa predovšetkým v kardiomyocytoch prevodného systému srdečného, uplatňujú sa pri spontánnej depolarizácii, v srdci, CNS
N (neuronové) – na presynaptickej membráne, dôležité pre influx Ca²⁺ a vyliatie neurotransmiterov

Iónové kanály **RIADENÉ CHEMICKY** :

Zmena priepustnosti iónového kanálu riadeného chemicky je vyvolaná vzájomnou reakciou medzi receptorom a iónovým kanálom.

Pre funkciu je nutná aktivácia **metabotropných receptorov**, receptory, ktoré po naviazaní ligandu pôsobia cestou druhých poslov.

Kanály vrátkované pomocou G proteínov → cez receptor, ktorý sa nachádza na bunke je prijatý signál, ktorý spôsobí zmenu G proteínu (GDP→GTP), čo otvorí kanál, takéto receptory nájdeme napr. na postgangliových synapsiách sympatiku (alfa a beta receptory) a parasympatiku (muskarinové receptory M1-M3)

(toto napísal v prednáške kedyby náhodou :D)

K metabotropným receptorom patria – acetylcholín-muskarinové
Katecholaminergné
Niektoré glutamátové
GABA_B

Iónové kanály riadené **NAPÄTÍM AJ CHEMICKY**

Otvárajú sa pri depolarizácii membrány. Pravdepodobnosť a dĺžka otvorenia závisí na ovplyvnení receptoru.

Iónové kanály riadené **MECHANICKY**

Zložky kanálu sú napojené na štruktúry cytoskeletu a keď dôjde k preťaženiu bunky, dôjde k otvoreniu kanálov. Sú podstatou väčšiny zmyslových vnemov. Príklad : **vláskové bunky vnútorného ucha**.

Zvukové vibrácie rozkmitajú **bazilárnu membránu**, čo spôsobuje naklonenie stereocílií. Stereocílie sú výbežky vláskových buniek. Každá stereocília je spojená vláknom s ďalšou stereocíliou. Naklonenie vlákna vyvolá otvorenie iónového kanálu v membráne, čo spôsobí **vstup K⁺**, ktoré následne stimulujú sluchový nerv. Tento mechanizmus je veľmi citlivý, najmenší zvuk pohne vlákna o 0,04nm.

Akvaporíny (neviem či treba, ale kdyby náhodou :D – popísané v otázke 3)

Sú „kanály“ pre vodu. Sú to integrálne proteíny, ktoré prepúšťajú veľké množstvo molekúl vody a zároveň neprepúšťajú nič iné (vysoká selektivita).

Štruktúra – 6 hydrofóbných úsekov, molekuly tvoria tetramery (voda prechádza každou molekulou zvlášť), existuje 10 typov akvaporínov

Lokalizácia : erytrocyty, ľadviny (distálny segment nefrónu), plexus choroideus, pľúca, slinné a slzné žľazy

Ľudský akvaporín označovaný skratkou CHIP, je prítomný tam, kde dochádza k veľkým prestupom vody.

Permeabilita akvaporínov je v mnohých prípadoch riadená **vazopresínom**.

5. Morfológická a funkčná charakteristika neurónu

J. E. Purkyne 1835 – popísal neurón

Základná funkčná a anatomická jednotka nervovej sústavy.

Neuróny – základná funkčná a anatomická jednotka nervovej sústavy

- Prenos elektrického impulzu
- Tvorba synapsií
- U PNS sa výbežky neurónov prikladajú k sebe a tvoria nervy

Neuroglie - majú podpornú funkciu, vyživujú nervové bunky, chránia nervové bunky, fagocytujú poškodené neuróny, pomer glie ku neurónom je **10:1**

- **Mikroglie** – najmenšie gliové bunky, fagocytujúce bunky – makrofágy, antigén prezentujúce bunky
- **Oligodendroglie** – tvoria myelinové pochvy v CNS, sú ekvivalenty Schwannových buniek v PNS, ovplyvňujú rýchlosť vedenia po nerve
- **Astrocyty** – najväčšie gliové bunky, prispievajú k výžive neurónov, zabezpečujú rovnováhu iónov v ECT a v ICT, vznikajú v nich akčné potenciály

Morfológická stavba neurónu:

Telo (soma) – obsahuje jadro, jadierko, GER

-Nisslova substancia, mitochondrie

-zaisťuje proteosyntézu

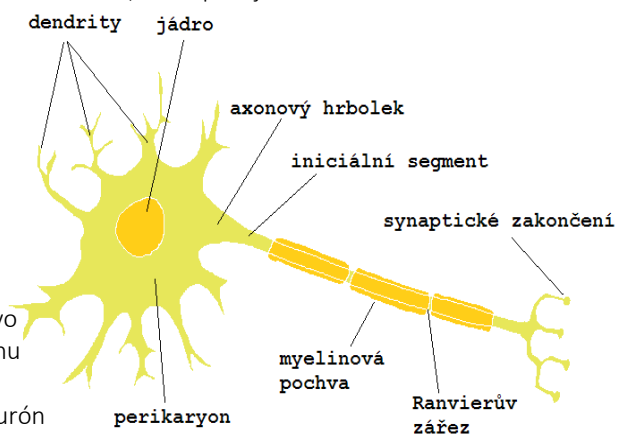
Dendrity (receptívny segment) – výbežky, ktoré privádzajú informáciu do tela neurónu

Axonový hrbolek – v tomto mieste sa nachádza veľké množstvo Na⁺ kanálov a jedná sa o najvzrušivejšie miesto celého neurónu

Iniciálny segment – je miestom vzniku AP

Axon (vodivý segment) – vedie informáciu, vzruch na ďalší neurón

Synaptické zakončenia – nervové zakončenia, zaisťujú prenos signálu na ďalšie bunky

MYELIN – je z chemického hľadiska lipoproteínový komplex

Myelinový obal funguje ako izolátor, ktorý urýchľuje vedenie vzruchu, obecné platí, že čím je nervové vlákno silnejšie a má dlhšie internodia, tým rýchlejšie vedie vzruch.

-**vnútorná myelinová pochva** je nesúvislá, prerušovaná **Ranvierovými zárezmi**, je to jediné miesto axonu kde je axolema (plazmatická membrána) v styku s extracelulárnou tekutinou => možná výmena iónov medzi ECT a ICT, úsek medzi dvoma Ranvierovými zárezmi – **internodium**

-**vonkajšia myelinová pochva** – tvorená gliovými bunkami => Schwannove bb u PNS a oligodendroglie v CNS

Cytoplazma neurónu – prítomné neurofibrily (neurotubuly a neurofilamenta), tvoria zväzky prebiehajúce telom aj výbežkami. Neurotubuly – zaisťujú prúdenie cytoplazmy a prenos mediátorov v bunke

DELENIE NEURÓNU :

A) MORFOLOGICKÉ

-**unipolárny neurón** – má jeden výbežok, a to axon (primárne zmyslové bunky, čuchová bunka, tyčinky a čipky v sietnici)

-**bipolárny neurón** – má jeden neurit a jeden dendrit (druhý neurón zrakovej dráhy)

-**pseudounipolárny neurón** – v blízkosti tela je dendrit, ktorý splýva s axonom

(spinálne gangliá a gangliá mozgovej kôry)

-**multipolárny neurón** – niekoľko dendritov a jeden axón, bunka má hviezdovitý tvar => „typické neuróny“

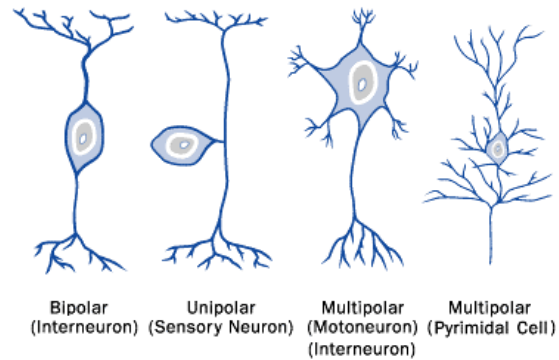
B) PODĽA DĹŽKY AXONU

-**Golgiho typ I** – neuróny s dlhým

Neuritom

-**Golgiho typ II** – neuróny s krátkym neuritom

Basic Neuron Types

C) Z HĽADISKA FUNKCIE

- aferentné** – privádzajú informáciu z receptorov do CNS
- eferentné** – vedú vzruch z CNS do efektorov
- interneurony** – neuróny vložené medzi aferentné a eferentné neuróny

FUNKČNÁ CHARAKTERISTIKA NEURÓNU :

Prenos signálu v bunke môže byť chemický (neurotransmitery) a elektrický.

Na prenos elektrického signálu potrebujeme **membránový potenciál**. Za fyziologických podmienok je rozdielna koncentrácia iónov zvnútra a zvonka membrány bunky – **membrána je polarizovaná**.

K^+ , proteíny vo vnútri bunky, Na^+ , Cl^- zvonka membrány.

Pokojový membránový potenciál (u neurónu) je -70mV a -90mV (svalová bunka)=> základom KMP (pokojový) je rozdielna priepustnosť membrány pre rôzne ióny a rozdielna koncentrácia iónov zvnútra a zvonka bunky.

Približne :

Na^+ - 150 mmol a K^+ - 4 mmol extra celulárne

Na^+ - 10 mmol a K^+ - 100 mmol intracelulárne

Koncentračný gradient (ATPázová pumpa) sa snaží vyrovnať koncentráciu danej látky na oboch stranách membrány.

Existujú 2 typy iónových kanálov :

- napäťovo riadené**, ktoré sa otvoria napr. depolarizáciou
- chemicky riadené**, ktoré sa otvoria naviazaním ligandu

Prenos elektrického signálu sa deje na základe depolarizácie membrány. Dendrity dostávajú signál z axonov iných neurónov, tam dochádza k vyplaveniu neurotransmiterov. Excitačný neurotransmitter spôsobí depolarizáciu membrány. Depolarizácia membrány sa šíri difúziou.

Akčný potenciál vzniká až v axone. Akčný potenciál je typom depolarizácie.

PRAHOVÝ PODNET – je podnet dostatočnej intenzity na vyvolanie akčného potenciálu.

Prah – je minimálna sila podnetu, ktorá vyvoláva vznik akčného potenciálu.

Podnet – každá zmena vnútorného alebo vonkajšieho prostredia, ktorá pôsobí na neurón

ZÁKON VŠETKO ALEBO NIČ – každý akčný potenciál má rovnakú amplitúdu, nezávisle od intenzity podnetov, ak raz vznikne potom je už pri všetkých nadprahových intenzitách rovnaký. – platí len u napäťovo riadených kanálov

Hlavný iónový kanál riadený napätím je Na^+ kanál (membránový proteín) => depolarizáciou membrány (zvýšením membránového potenciálu) sa tieto kanály otvárajú. Maximálna hodnota membránového potenciálu, ktorá sa blíži do kladných hodnôt 30 – 40 mV je **hrotový potenciál**.

Na^+ kanál je membránový proteín, má doménu, ktorá obsahuje pozitívne nabité zbytky AMK (arginin, lysin).

Keďže je vnútri bunky negatívny náboj, tak doména je posunutá smerom dolu, pretože je pozitívne nabitá a negatívny náboj ju priťahuje. Keď dôjde k depolarizácii a + nábojov aj – nábojov je menej, doména sa posunie smerom hore a kanál sa otvorí. Na^+ kanál je otvorený a sodíkové ióny potečú dovnútra bunky. Napäťovo riadené kanály majú ešte druhý uzáver, ktorý sa uzavrie asi 1ms po otvorení kanálu => inaktivácia kanálu, a to umožňuje aby sa signál v neuróne šíril jedným smerom. Aby sa tieto kanály opäť aktivovali je nutná repolarizácia membrány na pôvodný KMP. Keď to nastane, tak pozitívne nabitá doména sa zasunie späť, napäťovo riadená záklopka sa zaklopí a inaktivovaná záklopka sa opäť otvorí. K^+ kanály sú v pokojovom stave otvorené ale je ich veľmi málo!!! K^+ kanály sú tak isto napäťovo riadené a keď dôjde k depolarizácii membrány a otvoria sa Na^+ kanály, tak aj K^+ kanály sa otvoria. A zatiaľ čo Na^+ vstupuje do bunky a depolarizuje membránu, tak K^+ vyteká kanálom von a snaží sa membránu repolarizovať a vráti potenciál na pôvodnú hodnotu. Na^+ - K^+ ATPáza po prebehnutí akčného potenciálu vyrovnáva koncentráciu iónov zvnútra a zvonka bunky.

*Na Na^+ kanály sa viažu lokálne anestetika a toxín => **tetrodotoxín**, ktorý znemožňuje vznik akčného potenciálu, je z japonskej Ryby Fugu, ktorá ho nesyntetizuje ale prijíma a uskladňuje sa v jej pečeni. Ide o extrémne prudký jed, spôsobuje ochrnutie svalstva

REFRAKTERNÉ FÁZY

ABSOLÚTNA REFAKTERNÁ FÁZA - v tejto fáze je väčšina kanálov inaktivovaná a prichádzajúci impulz nevyvolá ďalší sťah

RELATÍVNA REFAKTERNÁ FÁZA - v tejto fáze je už časť kanálov zotavená a ďalší sťah vyvolá len silnejší impulz, než bol predchádzajúci.

VEDENIE VZRUCHU PO NERVOVOM VLÁKNE

-vzruch sa šíri kontinuálne, jedným smerom a pomaly, šíri sa **mechanizmom tzv. miestnych prúdov (lokálne prúdenie)**

-amplitúda (maximálna odchýlka) akčného potenciálu sa nemení

Myelinizované nervové vlákna :

-myelinová pochva funguje ako izolátor, neumožňuje miestne prúdenie vzruchu

-signál sa šíri rýchlejšie a hovoríme o **saltatórnom vedení vzruchu** = skokom, vzruch sa šíri len Ranvierovými zárezmi

-ďalej zabraňuje tomu, aby vzruch preskakoval z jedného axónu na druhý

ORTODROMNÉ VEDENIE = vzruch ide len jedným smerom od axonového hrbolu k synaptickému zakončeniu axónu

ANTIDROMNÉ VEDENIE = vzruch, ktorý sa šíri opačným smerom, synapsia je jednosmerná

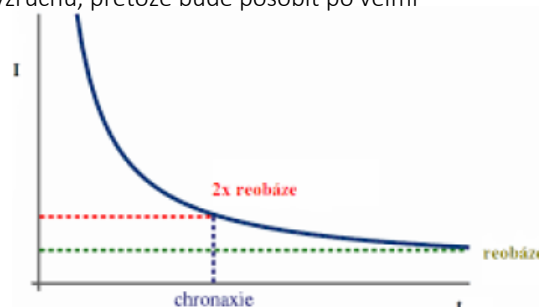
HOORWEG-WEISSOVA KRIVKA

Závislosť intenzity podnetu a času potrebného pre vybavenie vzruchu

REOBÁZA – podnet s minimálnou intenzitou, ktorý musí pôsobiť po

CHRONAXIA – minimálna doba, po ktorú musí pôsobiť podnet o veľkosti dvojnásobku reobázy

Z grafu môžeme vyčítať, že podnet o veľmi vysokej intenzite nevyvolá vzruch, pokiaľ nepôsobí dostatočne dlhú dobu, a naopak podnet, ktorý má veľmi malú intenzitu, nespôsobí vznik vzruchu, pretože bude pôsobiť po veľmi dlhú dobu.

AXONOVÝ TRANSPORT

= na transporte axonom sa podieľajú mikrotubuly a neurofilamenta, častice sú prepravované prostredníctvom motorických proteínov :

dynein, kinesin (mikrotubulárne proteíny), vyžadujú ATP

=>rýchly transport 400 mm/deň

=>pomalý transport 1-3 mm/deň

ANTEROGRÁDNY TRANSPORT – transport z perikarya do axonu, proteíny, ktoré sa účastnia synapsií, sú syntetizované v perikaryu a do synaptických zakončení axonu sa musia teda z perikarya transportovať skrz celý axon

RETROGRÁDNY TRANSPORT – transport z axonu do perikarya, je dôležitý pre presun rôznych rastových faktorov taktiež sa týmto transportom dostávajú do perikarya niektoré vírusy :
Herpes simplex, vztekľina.

Zaujímavosť : Pokiaľ dôjde k prerušeniu axonu, jeho periférna časť degeneruje (**Wallerova degenerácia**).

Zbytok axonu napojeného na perikaryon zregeneruje, pokiaľ nedošlo k jeho poškodeniu príliš blízko perikarya.

Wallerova degenerácia sa týka axónov v CNS pri tzv. difúznom axonálnom poškodení, spôsobené kontúziou alebo natrhnutím mozgovej tkáňe. Regeneračné schopnosti axónu v CNS sú minimálne na rozdiel od PNS.

Veľké množstvo NEURÓNOV v hypotalame syntetizuje a uvoľňuje peptidy a hormóny.

Niektoré typy neurónov uvoľňujú peptidy do synaptickej šterbiny – pôsobia ako lokálne neurotransmitery.

Iné neuróny uvoľňujú svoje produkty do krvi – pôsobia podobne ako hormóny.

Neurosekrécia = endokrinná funkcia nervových buniek, zahŕňa syntézu príslušných molekúl v telách neurónov, anterográdny transport molekúl a ich uvoľnenie zo synaptického rozšírenia do krvi.

Napríklad – ADH, OXYTOCÍN

6. Synaptické a extrasynaptické transmisie v nervovom systéme – morfológická a funkčná charakteristika synapsí

SYNAPSIA = je funkčný kontakt medzi membránami dvoch buniek, z nich aspoň jedna je nervového pôvodu. Ide o prenos signálu medzi bunkami. Prostredníctvom týchto kontaktov sú sprostredkované:

- trofické (výživné) vplyvy
- prenos nervového vzruchu

Synapsie podľa spôsobu prenosu delíme na :

A) INTERNEURONOVÉ

- axodendritické synapsie** – miesto, kde sa spojuje axon jednej nervovej bunky s dendritom inej nervovej bunky
- axosomatické synapsie** – miesto, kde sa spojuje axon jednej nervovej bunky s telom inej nervovej bunky
- axoaxonové synapsie** – miesto, kde sa spojuje axon jednej nervovej bunky s axonom inej nervovej bunky
- dendrodendritické synapsie** – dendrity slúžia ako presynaptické aj postsynaptické elementy, tvoria len malú časť synapsí
- synapsia v priebehu („es passant“)** – po vytvorení synaptického kontaktu axon pokračuje a vytvára na tom istom vlákne ďalšie kontakty s bunkami

B) NEUROEFEKTOROVÉ – napr. **nervovosvalová ploténka** – kontakt medzi axónom nervovej bunky a membránou efektora (svalové vlákno)

C) NEURORECEPTOROVÉ – medzi neuronom a receptorom

Synapsie podľa mechanizmu prenosu informácie delíme na :

A) ELEKTRICKÉ SYNAPSIE – umožňujú rýchly prenos vzruchu, ide o prepojenie 2 neurónov, spojenie typu „gap junction“, spojenie je tvorené konexony. Jedná sa o interneuronálne spojenie, ktoré umožňuje aby ióny, ktoré depolarizujú membránu pretekli do druhého, kde depolarizujú membránu v druhom neuróne. Čiže u elektrickej synapsie prekoná signál synaptickú šterbinu a šíri sa na ďalšiu bunku, kde sa na postsynaptickej membráne nachádzajú kanály, ktoré reagujú na zmenu napätia.

U človeka sa vyskytujú ale nemajú väčší význam. Napr. – retina, CNS, glie, epitely, hladká svalovina, srdcová svalovina.

B) CHEMICKÉ SYNAPSIE – skladajú sa z 3 hlavných častí :

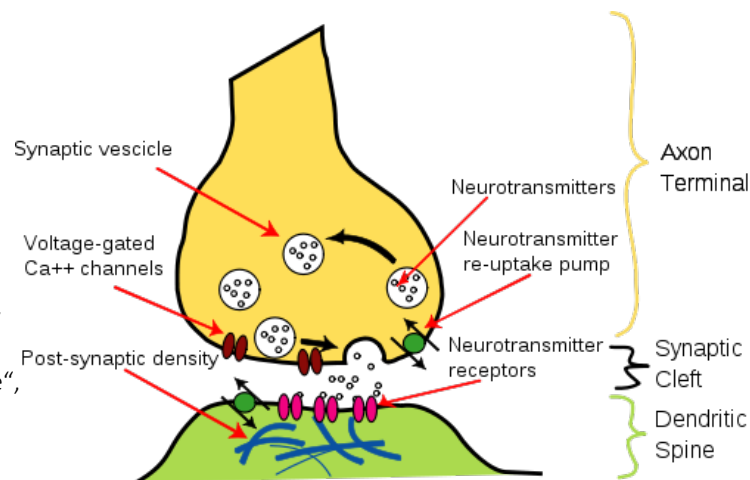
- presynaptická časť
- postsynaptická časť
- synaptická časť

PRESYNAPTICKÁ ČASŤ obsahuje :

- sekrečné vaky (vezikuly)** – obsahujú neurotransmitery
- mitochondrie** – produkujú ATP, syntéza neurotransmiterov
- Ca⁺ kanály, cytoskelet**
- receptory pre neurotransmiter** => spätná väzba „reuptake“, zaznamenáva koľko neurotransmiterov sa uvoľnilo

POSTSYNAPTICKÁ ČASŤ :

- enzýmy na membráne** – ktoré degradujú neurotransmiter (acetylcholinesteraza)
- receptory pre neurotransmitery**

Depolarizácia vo forme akčného potenciálu sa šíri axonom až dôjde do synaptického zakončenia, kde depolarizácia membrány otvorí ďalšie napäťovo riadené kanály – **Ca²⁺ kanály**. Otvorenie Ca²⁺ kanálov spôsobí vniknutie Ca²⁺ iónov do bunky, čo je stimulom pre exocytózu. Vezikuly splynú so synaptickou membránou a exocytózou vylúčia neurotransmitery do synaptickej šterbiny.

Mechanizmus uvoľnenia neurotransmiterov:

Proteíny, ktoré sa účastnia fúzie synaptického vaku s presynaptickou membránou :

Synaptobrevin a synaptotagmin – nachádzajú sa na vezikule

Syntaxin a SNAP-25 – nachádza sa na membráne

Mechanizmus pripnutia vakov sa deje za účasti **SNARE proteínov**. **V-SNARE** proteíny sa nachádzajú na synaptickom vaku a **T-SNARE** proteíny sa nachádzajú na membráne u aktívnej zóny.

Keď dorazí akčný potenciál až do synaptického zakončenia, dochádza k otvoreniu Ca^{2+} kanálov, čo vedie k influcii Ca^{2+} iónov. Ca^{2+} sa naviaže na synaptotagmin (ktorý je senzorom Ca^{2+} a spúšťa celý proces exocytózy), synaptobrevin začne interagovať s proteínom **SNAP-25** a so **syntaxinom**, tým dôjde k fúzii membrány vezikulu s membránou presynaptického zakončenia a **exocytóze** (vyliatiu mediátorov).

V **synaptickej šterbine** putuje mediátor po koncentračnom spáde smerom k postsynaptickej membráne, kde sa prichytí na príslušný receptor. Zo synaptickej šterbiny je mediátor **spätne vstrebaný** do presynaptického zakončenia (tzv. **reuptake**), **vstrebaný okolnými gliovými bunkami** (napr. u glutamátu) a **odstránený** (napr. acetylcholín je odbúraný acetylcholinesterasou).

Na **postsynaptickej membráne** sú zabudované **receptory pre neurotransmitery**. Receptory sú často spojené s iónovými kanálmi, takže naviazanie neurotransmiteru spôsobí influx určitých iónov do bunky (záleží na tom, či sa jedná o excitačnú alebo inhibičnú synapsiu).

Excitačná synapsia – dochádza k otvoreniu Na^{+} kanálov, čo vedie k depolarizácii postsynaptickej membrány, vzniká **excitačný postsynaptický potenciál (EPSP)**, ktorý sa šíri od miesta svojho vzniku smerom k iniciálnemu segmentu, pokiaľ sa v iniciálnom segmente získa dostatok EPSP a ich súčet (sumace) prekročí prah (15mV), dôjde k vzniku akčného potenciálu. **Excitačné mediátory** – glutamát, acetylcholín, aspartát.

Inhibičná synapsia – dôjde k otvoreniu Cl^{-} kanálov (alebo tiež K^{+} kanálov, prípadne dôjde k uzavretiu Na^{+} , Ca^{2+} kanálov), čo vedie k hyperpolarizácii postsynaptickej membrány. Vzniká **inhibičný postsynaptický potenciál (IPSP)**, ktorý sa šíri k iniciálnemu segmentu (rovnako s úbytkom), pokiaľ IPSP prebijú EPSP, zabráni prekročeniu prahu a tým vzniku AP. **Inhibičné mediátory** – glycin, GABA

C) ZMIEŠANÉ SYNAPSIE – umožňujú chemický aj elektrický prenos, sú vzácne.

-hlavne u nižších obratlovcov

Zaujímavosť :

BOTULOTOXIN, TETANOTOXIN – sú bakteriálne toxíny, produkované baktériami rodu Clostridium. Sú to enzýmy (proteázy), ktoré štiepia proteíny.

Botulotoxin – štiepi SNAP-25 – paralyzuje svaly (napr. vyhladzuje vrásky)

Tetanotoxin – štiepi synaptobrevin – útočí na inhibičné neuróny, zabraňuje vylučovaniu inhibičných neurotransmiterov, ktoré tlmia kŕče, tým pádom má opačný efekt a vedie ku kŕčom

Keďže rozštiepia tieto proteíny, nedôjde k exocytóze a prenosu neurotransmiterov.

EXTRASYNAPTICKÁ TRANSMISIA

-ide o prenos látok difúziou v medzimembránovom priestore

-extrasynaptická komunikácia medzi neurónmi, alebo neurónmi a neurogliami je sprostredkovaná difúziou neuroaktívnych látok do intercelulárneho priestoru

-prebieha v rôznych častiach CNS, predstavuje až 20% transmisie

-v porovnaní so synaptickou transmisiou, ktorá je veľmi rýchla a cieleňá je EST difúzna a prolongovaná

Význam: základne stavy organizmu „stav vedomia, spánok, prebudenie, úzkosť = týkajúce sa takmer všetkých mozgových neurónov, nejde zaistiť synaptickým prenosom, musia prebiehať mimo synapsie, vyžadujú difúzne šírenie aktivity nie cieleňé.

-aktivácia EST je pravdepodobne potrebná k udržaniu tzv. „napätia mozgu“, ktoré predstavuje základ pre cieleňú a rýchlu synaptickú transmisiu

7. Mediátorové systémy, mediátory – príklady ich účinku

Neurotransmitter je látka, ktorá je uvoľnená neurónom k špecifickej cieľovej bunke (neurón, orgány, hlavne svaly a žľazy) a vyvolá v nej špecifickú odozvu. Neurón látku uvoľňuje do **synaptickej šterbiny** alebo do okolia **tzv. varikozit** v autonómnom nervovom systéme. Neurotransmitter účinkuje nie len na cieľovú bunku ale aj na samotný neurón, ktorý ho uvoľnil. **Väzba** neurotransmiteru a receptoru je prechodná, trvá od niekoľko milisekúnd až po niekoľko minút. Na druhú stranu, zmeny ktoré vyvolá, môžu byť pominuteľné, alebo naopak trvať dni až týždne.

Okamžité účinky sú obvykle sprostredkované **ionotropnými receptormi** (sprážené s iónovými kanálmi) → vedú k zmene membránového potenciálu, čo vyvolá depolarizáciu a vedie to k vytvoreniu akčného potenciálu.

Dlhodobé zmeny sú sprostredkované väzbou neurotransmiteru na **metabotropný receptor**, ten obvykle cez G proteín aktivuje intracelulárne signalizačné kaskády.

Ukazuje sa, že aj niektoré gliové bunky (**hlavne astrocypy**) sú schopné neurotransmitter syntetizovať a hlavne ho dokážu sami uvoľňovať k cieľovým bunkám, rovnako tak ako **exprimovať** na svojej membráne **príslušné receptory**.

Látky, ktoré sú považované za neurotransmitery splňujú nasledujúce kritéria :

1. látka je syntetizovaná presynaptickým neurónom
2. látka je skladovaná v presynaptickom zakončení a uvoľnená v dostatočnom množstve pre vyvolanie zmeny v postsynaptickom neuróne alebo efektorovom orgáne
3. pokiaľ je táto látka podaná exogénne, vyvolá rovnakú reakciu ako jej endogénne uvoľnenie
4. existuje špecifický mechanizmus pre inhibíciu účinku danej látky v synaptickej šterbine

Rozdelenie neurotransmiterov

a) Veľké molekuly

- peptidy – beta endorfin, leu – enkefalin, substancia P
- endogénne kanaboidy

b) Malé molekuly

- AMK – glutamát, aspartát, glycín
- deriváty AMK – GABA? Katecholaminy (noradrenalin, dopamín) a serotonin
- acetylcholín
- ostatné puríny – ATP, ADP, adenosin alebo plyny NO

Dobré vedieť že, skrz **hematoencefalickú bariéru** prestupujú do CNS len **prekurzory neurotransmiterov**.

Syntéza väčšiny neurotransmiterov prebieha priamo v synaptickom zakončení, **výnimku predstavujú peptidy**, ktoré sa tvoria v tele, v trofickom segmente, neuróne.

GLUTAMÁTINERGNÝ SYSTÉM

GLUTAMÁT – hlavný EXCITAČNÝ NEUROTRANSMITER v CNS

Je prakticky všadeprítomný. Má nezastupiteľnú úlohu v tzv. **synaptickej plasticite** – teda zánik starých synapsí, posilnenie iných synapsí alebo vznik úplne nových.

Práve synaptická plasticita stojí za **uchovávaním spomienok a procesom učenia**.

SYNTÉZA A INAKTIVÁCIA GLUTAMÁTU

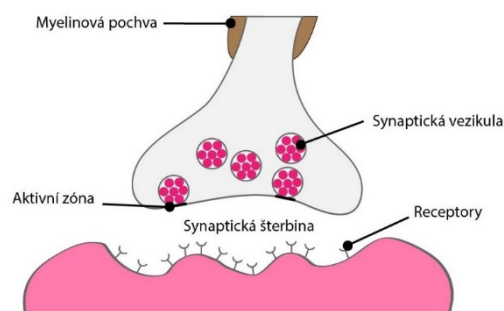
Po uvoľnení glutamátu do synaptickej šterbiny, je len malá časť vychytená do presynaptickej časti neurónu.

Väčšina je vychytená do astrocytu (pomocou glutamatových transportérov). V astrocyte je vychytený glutamát premenený na glutamín (enzým glutaminsyntetasa, za využitia NH_3 a ATP). Glutamín je späť predaný do neurónu, kde je recyklovaný späť na glutamát a môže byť vylúčený na synapsií.

NH_3 prestupuje hematoencefalickou bariérou a je detoxikovaný v pečeni. Napríklad u niektorých ochorení ako je ochorenie pečene, rastie koncentrácia amoniaku v krvi.

Otázka – prečo astrocyt recykluje glutamát takto komplikovane a prečo nepredáva neurónu priamo glutamát?

-glutamát je neurotransmitter a keby astrocyt len tak voľne vypúšťal glutamát do extracelulárnej tekutiny, vyvolával by excitáciu neurónu. Aby k tomu nedochádzalo je glutamát najprv premenený na glutamín a až ten je predaný neurónu.

Existuje niekoľko receptorov pre glutamát :

1. **AMPA receptory** – ionotropné receptory aktivované ligandom. Pri jeho otvorení dochádza k influxu sodíku a vápniku a exfluxu draslíku.
2. **NMDA receptory** – taktiež ionotropné receptory. Na rozdiel od AMPA receptorov je uzavretý nielen proteínovou doménou, ale aj **horečnatým kationtom**. Kanál sa otvorí len vtedy, ak dôjde k dostatočnej depolarizácii membrány. Tieto receptory stoja za influxom dostatočného množstva vápnika na aktiváciu **kalcium – dependentných enzýmov** – ktoré sú schopné zmeniť vlastnosti postsynaptickej denzity, hustotu receptorov na membráne apod – jedná sa teda o hlavné faktory podieľajúce sa na synaptickej plasticite
3. **Kainátergné receptory** (kainatové receptory) – ionotropné receptory funkčne zhodné s AMPA
4. **Metabotropné receptory** – existuje ich 8 typov, nachádzajú sa na presynaptických neurónoch, ktorých aktivitu tlmia alebo zvyšujú obrat fosfatidylinositolu

GABAergný SYSTÉM

Kyselina gama – aminomaslová je hlavným **INHIBIČNÝM NEUROTRANSMITEROM v CNS**. Je vo veľkých koncentráciách prítomná vo väčšine inhibičných neurónov mozgu obratlovcov.

SYNTÉZA A INKATIVÁCIA GABA

GABA vzniká dekarboxyláciou glutamátu (**glutamátdekarboxylasa**). GABA je vychytaná zo synaptickej šterbiny astrocytom, kde sa GABA premieňa na glutamín. Prvým krokom tejto premeny je transaminácia, kedy sa GABA premieňa na **sukcinátsemialdehyd. (GABA – transamináza)**. Sukcinátsemialdehyd je oxidovaný na sukcinát (zapojí sa do CC). V CC cykle môže vzniknúť zo sukcinátu alfa-ketoglutarát, ktorý je ďalej premenený na glutamát. (transamináciou). Za spotreby ATP a NH₃ premenený na glutamin, ktorý je prenesený do neurónu.

3 typy GABAergných receptorov :

1. **GABA_A** – ionotropný receptor, ktorý zvyšuje permeabilitu pre Cl⁻, jeho aktivácia vedie k influxu Cl⁻ do cytoplazmy , ktoré **znižujú membránový potenciál**. Je súčasťou tzv. **supramolekulárneho receptorového komplexu** (skladá sa okrem GABA_A z receptorov pre benzodiazepíny, kortikosteroidy, alkohol, baributaráty)
2. **GABA_B** – metabotropný receptor sprážnený s G proteínom (ktorý tlmí aktivitu adenylátcyklazy). Zníženie množstva cAMP spôsobí zmeny mebránových proteínov (v zmysle defosforylácie/fosforylácie), vedie k výraznému zvýšeniu priepustnosti **pre K⁺ (hyperpolarizácia membrány)**. Na tento typ receptoru sú bohaté rôzne oblasti kortexu, thalamu a mozočku.
3. **GABA_C** – ionotropné receptory, sprážnené s Cl⁻ kanálom, pomaly sa otvárajú ale zostávajú otvorené omnoho dlhšie. Ich inhibičný účinok je 10x mocnejší než GABA_A.

CHOLINERGNÝ SYSTÉM

SYNTÉZA A INAKTIVÁCIA ACETYLCHOLÍNU

Syntetizuje sa z **cholinu** a **acetyl-CoA (cholinacetyltransferasa)**. Cholín sa vychytáva z krvi do mozgu, vzniká v pečeni. Zo serinu dekarboxyláciou vzniká ethanolamin, ktorý sa 3x metyluje na dusíku a vzniká cholín. Donorom metylových skupín je **S-adenosylmethionín**. **Acetylcholínesteráza** je enzým umiestnený na postsynaptickej membráne, ktorý degraduje acetylcholín na **cholín**, ktorý je spätne vychytaný do presynaptického neurónu a môže byť využitý k ďalšej syntéze a **acetát**, ktorý sa zmetabolizuje. Pre katalytickú funkciu acetylcholinesterasy je kľúčová triáda AMK – serin, histidin, glutamát.

Pôsobenie acetylcholínu v nervovom systéme je sprostredkované dvomi typmi receptorov :

1. **MUSKARINOVÉ RECEPTORY** – ide o **metabotropné receptory** sprazené s G proteínom **M₁** – „**neuronálne**“ v CNS. Receptor sprostredkujúci **excitačnú reakciu** prostredníctvom **Gq proteínu** – jeho konečným výsledkom je **zníženie permeability membrány pre K⁺**.

M₂ - „**kardiálne**“ . Sprostredkujú **inhibičné reakcie** prostredníctvom **Gi proteínu**, ktorý znížením koncentrácie cAMP aktivuje kanály pre K⁺. (exflux K⁺ vedie k hyperpolarizácii). Znižuje srdcovú frekvenciu.

M₃ – receptory **tvz. „žláz a hladkých svalov“**. Sprostredkujú **cholinergnú stimuláciu sekrécie žliaz a kontrakciu hladkého svalstva GIT** (a iných orgánov). Tieto receptory sú **sprazené s Gq proteínom** a prostredníctvom **fosfolipasy C** (tvorba IP₃ a DAG) zvýši intracelulárnu koncentráciu **vápnika**. V CNS sú síce vo veľmi malom množstve ale dokážu indukovať **silný emetický efekt (zvracanie)**.

Zaujímavý je účinok acetylcholínu na stenu ciev. **Acetylcholín** spôsobuje **kontrakciu hladkého svalstva**, ale u ciev pozorujeme **vazodilatačný účinok**. Nejde o priamy účinok na svalovinu ale skôr o inhibíciu noradrenergnej sympatickej aktivity a stimulácií **endotelu k produkcii NO**.

V CNS sa M₃ receptory nachádzajú na štruktúrach, ktoré sú zodpovedné **za monitoring a udržanie hladiny glykémie**, teda v niektorých častiach **hypotalamu** a **parasymphatických jadrách kmeňa**.

V pankrease sú vo veľkých denzitách exprimované na beta bunkách Langerhansových ostrovkov.

2. **NIKOTÍNOVÉ RECEPTORY** - sú **ionotropné receptory** (priepustné pre Na⁺, K⁺ a v niektorých prípadoch aj Ca²⁺).

N_M (**muskulárny typ**) – prítomný hlavne v nervosvalovej platničke

N_N (**neuronálny typ**) – v CNS, prítomný vo všetkých vegetatívnych gangliách na membráne postsynaptického terminálu

Cholinergné neuróny sa nachádzajú hlavne v **ncl. basalis Meynerta** a **jadrách septa**. Tieto neuróny **penetrujú do kôry a hipokampálnej formácie**. Podieľajú sa **konsolidácii krátkodobej pamäti**. Tieto cholinergné neuróny sú **pokšodené pri Alzheimerovej chorobe**.

Ďalšia skupina cholinergných neurónov sa nachádza v tegmente mozgového kmeňa. Otvplyvňujú bdelosť, spánok a sú významné pre iniciáciu REM fázy spánku.

V striatu sa nachádzajú **cholinergné interneuróny**, ktoré sú zapojené do okruhu bazálnych ganglií a podieľajú sa tak na kontrole postoja, koordinácii pohybu.

Pre lekárstvo majú veľký význam **inhibítory acetylcholinesterasy**. Niektoré sú veľmi **toxické** ale iné môžu slúžiť ako **liečivá** závažných ochorení (**Alzheimerova choroba**). Príkladom sú napr. inhibítory ako **organofosfáty**, ktoré sa viažu **kovalentnou väzbou** na **OH skupinu serinu** v molekule acetylcholinesterasy. Najčastejšie sa organofosfáty využívajú ako **insekticidy**, kedy sa symptómy prejavujú ako nadbytok acetylcholínu v synaptickej šterbine. Vysoko toxické organofosfáty sú **nervové paralytické plyny** (alebo bojové plyny) – sarin, tabun.

KATECHOLAMINY AKO NEUROTRANSMITERY

SYNTÉZA A INAKTIVÁCIA KATECHOLAMINOV

Medzi katecholaminy radíme 3 zlúčeniny – **adrenalin, noradrenalin, dopamin**. Všetky sú syntetizované z AMK : **FENYLALANIN** (fenylalaninhydroxylasa) → **TYROSIN** (tyrosinhydroxylasa) → **DOPA** (dihydroxyfenylalanin, DOPA-dekarboxylasa) → **DOPAMIN** (DOPAMIN – beta- hydroxylasa) → **NORADRENALIN** (N-metyltransferasa) → **ADRENALIN**

Donor metylu je S – adenosylmethionin

Nasyntetizované katecholaminy neprechádzajú hematoencefalickou bariérou a preto sa tvoria priamo v bunkách CNS. Napr. **Parkinsonova choroba** je doprevádzaná nedostatočnou tvorbou dopaminu. (k liečbe sa využíva DOPA, ktorý prestupuje cez hematoncefalickú bariéru a posiluje tvorbu dopaminu v CNS).

Ukončenie neurotransmisie je podmienené **reuptakom katecholaminov** a ich následnou **intracelulárnou inaktiváciou**. 2 enzýmy, ktoré ju katalyzujú :

MAO (monoaminoxidasa) – mitochondriálny enzým viazaný na vonkajšiu mitochondriálnu membránu. MAO patrí medzi flavoproteíny a obsahuje kovalentne viazaný **kofaktor FAD**.

Katalyzuje **oxidatívnu deamináciu AMK**, oxidáciou aminu vzniká aldehydová skupina, ktorá je oxidovaná na karboxylovú skupinu, ktorá je vylúčená močom. Inhibítory MAO sa používajú pri liečbe depresie, či Parkinsonovej choroby.

COMT (catechol – O- methyltransferasa) – cytoplazmatický enzým, katalyzuje metyláciu hydroxylovej skupiny catecholaminov.

Činnosťou COMT a MAO sa vytvorí degradačný produkt **kyselina vanilmandlová**. Vylučuje sa prevažne močom a stanovuje sa pri podozrení na nádor drene nadľadvín – **feochromocytom**.

Katecholaminergné systémy : noradrenergný a dopaminergný systém

NORADRENÉRGNY SYSTÉM

Noradrenergné systémy sa nachádzajú v **mozgovom kmeni**, a to hlavne **locus coeruleus** (najväčšie a najvýznamnejšie jadro uložené pod spodinou 4. mozgovej komory, je zdrojom noradrenergnej inervácie pre väčšinu CNS), **tegmente**, **retikulárnej formácie medully** a **pontu**.

Adrenergné receptory, receptory na ktoré sa viaže adrenalín a noradrenalín.

Podtypy adrenergných receptorov (všetky sú asociované s G proteínmi) :

Alfa 1

- na rôznych miestach mozgu (na postsynaptických neurónoch), sú exprimované na hladkých svaloch ciev
- je asociovaný s **Gq proteínom**

Alfa 2

- nachádzajú sa prevažne v CNS, na presynaptických neurónoch
- je asociovaný s **Gi proteínom** (inhibičný), ich funkcia spočíva v tom, že spätnovazebne regulujú množstvo neurotransmiterov, ktoré sa vylejú do synaptickej šterbiny, čiže pokiaľ je ich v synaptickej šterbine veľa, znižujú ich množstvo, inhibujú synapsiu

Beta 1

- v mozgu sú lokalizované na neurónoch, v srdci ich aktivácia vedie k zvýšenej srdcovej frekvencii

Beta 2

- v CNS lokalizovaný na bunkách glií, s excitačným efektom
- na hladkom svalstve niektorých ciev a bronchov, vedú k relaxácii svalov

Beta 3

- exprimované prevažne na tukovej tkáni, vedie k lipolýze, uvoľnenie MK do krvi

Alfa receptory sú citlivejšie na noradrenalín a beta receptory na adrenalín.

DOPAMINERGNÝ SYSTÉM

V súčasnej dobe je známych 5 podtypov dopaminových receptorov D1-D5. Všetky sú sprážené s G proteínmi.

D1,D2 – sú sprážené s Gs proteínom (stimulačný), stimuluje adenylátcyklasu

D3,D4,D5 – sú sprážené s Gi proteínom (inhibičný), inhibuje adenylátcyklasu

Adrenalín a noradrenalín sú parciálni anagonisti väčšiny dopaminových receptorov.

Neuróny dopaminergného systému sa nachádzajú v mozočku a hypotalame. Funkčne rozlišujeme niekoľko dráh (projekcií) dopaminergného systému :

1.nigrostriálna projekcia – dráha, ktorá začína v substantia nigra a projikuje do corpus striatum (corpus striatum je spoločné označenie pre jadra nucleus caudatus a putamen, ktoré obsahujú bazálne gangliá) – táto dráha je dôležitá pre reguláciu motoriky (býva poškodená u **Parkinsonovej choroby**)

2. mezokortikálna projekcia – dráha, ktorá začína vo ventrálnom tegmentálnom jadre a projikuje do mozgovej kôry (nucleus accumbens), je dôležitá pri regulácii myšlienkových pochodov (**poškodená u schizofrenie**).

3.mezolimbická projekcia – dráha, ktorá začína vo ventrálnom tegmentálnom jadre a projikuje do limbického systému, hrá rolu pri odmene, dáva nám pocit blaženosti, odmeny za niečo, podieľa sa aj na vzniku závislosti.

4.tuberoinfundibulárna projekcia – tlmí sekréciu prolaktínu

SEROTONINERGNÝ SYSTÉM

SYNTEZA A INAKTIVÁCIA SEROTONINU

Serotonín je odvodený z **tryptofanu**, po prvé je tryptofan hydroxylovaný na **5-hydroxytryptofan (tryptofanhydroxyláza)**, následne je dekarboxylovaný na **5-hydroxytryptamin (serotonin)**, reakciu katalyzuje 5-hydroxytryptofandekarboxylasa / dekarboxylasa aromatických AMK.

Ukončenie neurotransmisie je podmienené **reuptakom**, čiže je späť vychytaný do presynaptickej časti neurónu alebo **je degradovaný enzýmami MAO a aldehyddehydrogenázou**.

Pôsobením týchto dvoch enzýmov vzniká **5 – hydroxyindolacetát**, ktorý sa z tela vylučuje prevažne močom a využíva sa k diagnostike nádorov, produkujúcich serotonin.

U serotoninu existuje ešte jedna **bočná metabolická dráha**, pri ktorej sa zo serotoninu stane **hormón melatonin**. (najprv sa na aminoskupinu naviaže acetyl – N-acetylserotonin, následne sa na hydroxylovú skupinu naviaže methyl – vzniká melatonin).

Serotoninergné receptory – doposiaľ bolo objavených 7 podtypov, ktoré majú ďalšie podtypy, z nich niektoré sú považované za excitačné a iné za inhibičné. (na jednom videu som sa dozvedela, že sú sprážené s G proteínmi až na jednu výnimku 5HT3 receptor – je ligandom riadený kationtový kanál).

Serotoninergné neuróny sa nachádzajú v **rafeálnom jadre retikulárnej formácie**. Ich axóny vstupujú do všetkých korových oblastí, limbického systému. Ďalšie končia v striatu, thalame, hypothalame, v mozgovom kmeni, mozočku a mieche.

Tento systém sa podieľa na kontrole nálady, porúch správania, prenose bolestivých signálov, spánku.

HISTAMINERGNÝ SYSTÉM

Histamín – štruktúrou sa jedná o **biogénny amin** vznikajúci **dekarboxyláciou histidinu**. Uvoľnený histamín je rýchlo degradovaný **diaminoxidázou**.

Histamín sa podieľa hlavne na **regulácii spánku, bdlosti, sekrécií hormónov hypotalamohypofyzárneho systému**.

O účinkoch histaminu rozhodujú 3 typy receptorov, ktoré sa nachádzajú jak v CNS, tak periférnych tkáňach.

H1 – sprážený s Gq proteínom, v mozgu hrá rolu v riadení bdlosti, na cievach a žľazách => aktiváciou

H1 receptorov vedie k vazodilatácii a produkcii žliaz – spojené s alergickými reakciami, ktoré sa prejavujú ako nádcha atď.

H2 – sprážené s Gs, umiestnené prevažne v bunkách žalúdočnej sliznice, kde regulujú vylučovanie HCl

H3 – sprážené s Gi, presynaptický autoreceptor, riadi vylučovanie histamínu, späťnovazbová regulácia množstva neurotransmiterov – tlmia ďalšie vylučovanie histamínu

PURINERGNÉ SYSTÉMY

Niektoré puríny fungujú ako neurotransmitery – **ATP, AMP, či adenosin**.

Purinergné receptory sú membránové receptory prítomné na väčšine buniek ľudského tela – plnia mnoho funkcií od indukcie proliferácie a spoluriadenie migrácie buniek neurálnej lišty v embryonálnom období, cez navodenie apoptózy a sekréciu cytokinov.

3 triedy purinergných receptorov :

P1 – receptory s pražené s G proteínom, viaže adenosin (nachádza sa v – srdce,ľadviny, mozog, tuková tkáň)

P2X – receptory sprážené s neselektívnym kationtovým kanálom, viaže ATP (nachádza sa hlavne v centrálnom a periférnom nervovom systéme, jak na neurónoch a gliách, tak aj na cievach zasobujúcich nervovú tkáň).

P2Y – receptory sprážené s G proteínom, viaže ATP (nachádza sa v – srdce,ľadviny, mozog, tuková tkáň)

PEPTIDY

Peptidové neurotransmitery sú syntetizované na **ribozómoch**, ich tvorba prebieha v tele neurónu odkiaľ sú transportované axonálnym prenosom do nervového zakončenia. Obecne sa dá povedať, že na začiatku sa vytvorí veľká materská molekula, ktorá je následne rozstrihaná na menšie peptidy, ktoré sú aktívnymi neurotransmitermi.

Príklad materskej molekuly – **POMC (propiomelanokortin)**, štiepi sa na niekoľko dcérskych neurotransmiterov:

-**beta endorfín**

-**MSH – melanocyty stimulujúci hormón**

-**ACTH – adrenokortikotropný hormón**

Ďalšie príklady peptidových neurotransmiterov :

-**opoidné substancie – (viažu sa na opoidné receptory) – enkefaliny, endorfiny, dynorfin**

-**substancia P**

-**neuropeptid Y**

-**somatostatin**

-**cholecystokinin**

ENDOGENNE KANABINOIDY

Ich zástupcom je napríklad **anandamid – derivát kyseliny arachidonovej a etanolaminu**.

Syntéza a degradácia anandamidu je pomerne zložitá.

Anandamid pôsobí v nervovom a imunitnom systéme prostredníctvom **kanabinoidových receptorov CB1 a CB2**.

Jeho názov je odvodený od **ananda** – blaženosť, šťastie

CB1 receptory – sú hojne prítomné v mozgu a mieche, vo vysokej koncentrácii sa nachádzajú v tých častiach mozgu, ktoré sú spojené s ovplyvňovaním chovania. Nachádzajú sa rovnako v hypotalame a v amygdale. Tie zodpovedajú za reguláciu chuti k jedlu, zvládanie stresu, úzkosti, rovnako ako spracovanie spomienok a emočných odpovedí. CB1 receptory sú taktiež prítomné v nervových zakončeniach, kde znižujú citlivosť voči bolesti. (jeden z hlavných dôvodov, prečo je konope využívané pri tíšeni bolesti).

CB2 receptory sa obvykle nachádzajú v bunkách imunitného systému, periférnej nervovej sústavy. Pri ich aktivácii spúšťajú imunitnú odpoveď k zánetu, čo je rola, dôležitá pri liečbe mnohých chronických ochorení.

8. Konvergence, divergence, sumace, facilitace, okluze, postsynaptická a presynaptická excitace a inhibice

VZŤAHY MEDZI NEURÓNMÍ

Konvergence (zbiehanie)

- pri konvergenácii sa zbíha viac centrifugálnych výbežkov (axonov) neurónov na jeden neurón (cieľová bunka)
- prívod vzruchu do neurónu je potom mnohonásobný
- jedná sa o prípad, kedy jedna postsynaptická bunka má vytvorené synapsie s niekoľkými presynaptickými neurónmi
- je typická pre dráhy vedúce zo zmyslových orgánov, pre zostupné dráhy motorické, retikulárna formácia a niektoré mozgové oblasti

Divergence (rozbiehanie)

- axon jedného neurónu sa vetví a rozbieha na ďalšie neuróny
- vzruch jedného neurónu vyvolá podráždenie mnohých nasledujúcich neurónov
- v tomto prípade presynaptický neurón vytvára synapsie s niekoľkými postsynaptickými bunkami
- typická pre vzostupné motorické dráhy, retikulárna formácia, asociačné oblasti mozgovej kôry
napr. 1 motoneurón predného rohu miešneho a jeho inervácia niekoľkých buniek kostrového svalu, tzv. motorická jednotka

Sumace – existujú 2 typy :

Jednotlivé EPSP sú značne podprahové. Podprahové potenciály sa môžu sčítať až do prahovej úrovne, pri ktorej sa na postsynaptickom neuróne vybaví vzruch.

- a) **Priestorová sumácia** – dochádza k nej, pokiaľ bude na postsynaptickú membránu v daný moment pôsobiť väčší počet synapsí
- b) **Časová sumácia** – pokiaľ dôjde ku vzniku nového postsynaptického potenciálu ešte predtým, než predošlý potenciál vyhasol

Sumace rovnako nastáva u IPSP. Aby mohlo dôjsť k hyperpolarizácii postsynaptického neurónu nestačí jeden IPSP. EPSP a IPSP pôsobia antagonisticky.

Facilitace

- Je dej doprevádzajúci priestorovú sumáciu u EPSP – excitačná synapse môže umožniť prechod podnetu, ktorý je sám o sebe podprahový
Naopak pri inhibícii môže inhibičná synapsia prenos informácie zablokať

Okluze

- môže nastať pri kombinácii oboch foriem sumace
- efekt na postsynaptickom vlákne je pri súčasnom draždení viacerých aferentných vlákien menší, než by bol súčet efektov privádzaných jednotlivými presynaptickými vláknami
- nezávisle na počte a frekvencii aktivovaných synapsí môže na postsynaptickom neuróne vzniknúť len jeden AP

POSTTETANICKÁ POTENCIACE

Je zvýšenie **excitability** nervovej tkáň (systému), k čomu dochádza po predchádzajúcej opakovanej a dlhotrvajúcej stimulácii. Posttetanická potenciace je podmienená synaptickými mechanizmami. Pokiaľ je užito adekvátnej stimulácie (nízka frekvencia po relatívne dlhú dobu, či krátko trvajúce stimuly o vysokej frekvencii) môže trvať efekt poststimulačnej potenciácie i značne dlhú dobu – **dlhodobá potenciace**. Pokiaľ je rytmická stimulácia adekvátnych parametrov opakovaná v pravidelných intervaloch, môže dôjsť k výraznému **zvýšeniu excitability**. Tieto zmeny sú trvalejšie než u dlhodobej potenciácie a pretrvávajú podstatne dlhšiu dobu. Tento dej označovaný ako **kindling**, má zrejme opäť podstatu v synaptických mechanizmoch. **Kindling a posttetanická potenciácia** sú jedným zo základných mechanizmov formovania pamätevej stopy.

Únavnosť

Únavnosťou rozumieme znižovanie dráždivosti synapsie v priebehu opakovanej stimulácie. Rýchlosť únavy závisí na funkčnom stave synapsie.

IHNIBÍCIA

Môže byť realizovaná dvoma mechanizmami:

Prvým je mediátorom vyvolané otvorenie Cl⁻ a K⁺ kanálov, čo vedie k hyperpolarizácii postsynaptickej membrány a ku vzniku IPSP. => tento dej označuje ako **inhibíciu postsynaptickú**

Presynaptická inhibícia – neuróny vyvolávajúce presynaptickú inhibíciu končia na presynaptickej časti aferentných vlákien excitačných synapsií. Ich funkcia spočíva v tom, že čiastočne depolarizujú presynaptický útvar excitačných synapsií. Táto depolarizácia síce činí presynaptickú membránu dráždivejšiu, ale súčasne limituje uplatnenie pôvodného akčného potenciálu prichádzajúceho do zakončenia. Dôsledkom toho je zníženie množstva uvoľneného mediátoru, ktoré tak menej dráždi postsynaptickú membránu. Prenos vzruchu vlastným aferentným vláknom excitačnej synapsie je výrazne utlmený až zamedzený.

9. Štruktúra a funkcia kostrových svalov, podstata kontrakcie.

SVALY – patria k **vzrušivým tkaniam**.

Ich charakteristická vlastnosť je *kontrakcia* a *relaxácia*.

Kontrakcia je priama premena chemickej energie na mechanickú.

Svaly majú elastické vlastnosti.

Elasticita – je daná mechanickými vlastnosťami bunkovej membrány, väzivových štruktúr svalov, molekulárnych štruktúr kontraktilného aparátu.

Excitácia – je spojená so vznikom šíriaceho sa AP, jeho vznik a šírenie je dôsledkom presunu iónov.

- ⇒ Vzniká pôsobením látok na receptory povrchovej membrány – **nervovo-svalová platnička**
- ⇒ Elektricky – predávanie excitácie medzi bunkami – **nexy** u hladkého a srdečného svalu
- ⇒ Spontánne – **pacemakerové bunky** u myokardu, hladká svalovina GIT a močovodu

TYPY SVALOVEJ TKANE :

-prične pruhovaný (kostrový)

-hladký sval

-srdečný sval (prične pruhovaný), na bunkovej úrovni vypadá podstatne inak

PRIEČNE PRUHOVANÝ (KOSTROVÝ SVAL) - ŠTRUKTÚRA

- Upínajú sa na kostru pomocou šliach
- Základnou stavebnou jednotkou je svalové vlákno
- Inervácia prostredníctvom axónov motoneurónov
- Umožňujú vôľou riadené pohyby

Kostrový sval – tvoria ho dlhé cylindrické mnohojadrové bunky (syncytium), jadra sú uložené pod cytoplazmatickou membránou.

Vlákná kostrového svalu (**myofibrily**) obsahujú súbor kontraktilných bielkovín – **aktín** a **myosín** => vďaka ich pravidelnému striedaniu vidíme pod mikroskopom **žíhanie**. Ich vzájomná interakcia umožňuje **svalový stáh**. Súčasťou aktínového myofilamenta sú regulačné proteíny – **troponin** a **tropomyosin**.

Tlusté myozínové vlákno – tvorí 250 molekúl myozínu II. Molekula myozínu je zložená z dvoch vzájomne sa obťáčajúcich polypeptidových reťazcov, na ich konci je globulárna hlava. Globulárna hlava má katalytické miesto pre pripojenie ATP a miesto pre pripojenie aktínu tenkého filamenta.

Tenké aktínové vlákno – základnou jednotkou je **globulárny G-aktín** (monomer) a **fibrilárny F-aktín** (dvojšroubovica). Aktín doprevádza molekula **tropomyozínu** (proteín). Ku každej molekule tropomyozínu sa viaže molekula **troponinu**. Troponin má 3 podjednotky :

Troponin C – viaže Ca^{2+} , Troponin T – spojuje troponin s tropomyozínom, Troponin I – v kľude zabraňuje myozínu s aktínom

Bunky kostrovej svaloviny sa združujú do primárnych snopčekov → sekundárnych snopcov → nakoniec do snopcov vyššieho radu. Štruktúry spojuje väzivo – epimysium.

Epimysium – obaľuje celý sval

Perimysium – obaľuje zväzky vlákien

Endomysium – obaľuje jednotlivé svalové vlákna

Svalové vlákno je členené na pravidelné úseky tzv. **sarkomery** = základná funkčná jednotka.

Na sarkomere rozlišujeme charakteristické zóny a línie :

Z disk – ohraničujú sarkomeru – sú v nich ukotvené **tenké aktínové filamenta**

M línie – sú vedené stredom sarkomery – sú v nich ukotvené **tlusté myozínové filamenta**

I prúžok – **izotropný**, svetlý, kde sa aktínové filamenta neprekrývajú s myozínovými

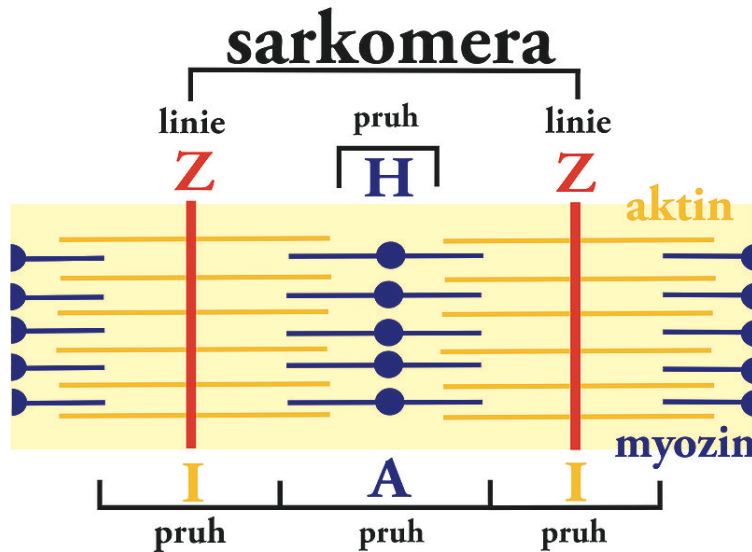
A prúžok – **anizotropný**, tmavšia časť sarkomery, kde sa nachádzajú myozínové filamenta vrátane úsekov, kde sa aktín prekrýva s myozínom

H zóna – **svetlá časť sarkomery, kde sa nachádzajú len myozínové filamenta**

Pri kontrakcii sa skraca I prúžok a H –zóna. A prúžok zostáva zachovaný.

TITIN – obrovská molekula, ktorá spojuje Z a M línie, zabraňuje pretiahnutiu sarkomery

treba vedieť nakresliť!!!

KONTRAKCIA SVALOVÉHO VLÁKNA

Kontrakcie sa účastní **myozín typu II**. Spočíva v kĺzaní ťažkých myozinových vlákien po aktínových filamentoch.

Signál pre naštartovanie svalového stáhu je :

Zvýšenie intracelulárnej hladiny vápniku.

Naviazaním ATP sa uvoľní ŠTAH = väzba myozínu na aktín. Za predpokladu, že sa vyčerpá ATP, zostane sval stiahnutý (kontrahovaný) => tento stav sa nazýva **rigor mortis**

Ďalší krok zahŕňa **hydrolyzu ATP vo vnútri myozínu → ADP a fosfát** (čiže myozín je zároveň enzým, ktorý hydrolyzuje ATP), k tomu dochádza vo vnútri globulárnej hlavičky, kde obidva produkty (ADP, fosfat) zostávajú stále naviazané.

Pri tejto hydrolyze dochádza k **zmene konformácie**, hlavička z ostrého uhlu sa natočí do tupého uhlu, moment kedy sa potenciálna energia premení na mechanickú prácu.

Ďalší krok je regulovaný vo svalu **hladinou Ca²⁺**. Myozinová hlavička sa naviaže na aktín a dochádza k uvoľneniu fosfátu. (ADP je stále naviazané). Zároveň pri tom dochádza k zmene konformácie späť do ostrého uhlu. Zmenou konformácie došlo k posunu myozínu a aktínu voči sebe. Predposledný krok je uvoľnenie ADP, ale jedine čo sa stane je, že sa zosilí väzba aktínu na myosin.

REGULÁCIA A PROCES SVALOVÉHO ŠTAHU

Mechanizmus sa líši u jednotlivých typov svalov.

U kostrového svalu je **stimulom** pre zvýšenie koncentrácie **Ca²⁺**, **depolarizácia membrány**.

K depolarizácii membrány u kostrového svalu dochádza → naviazaním acetylcholinu na acetylcholinové receptory (sú sami o sebe iónové kanály), ktoré prepustia Na⁺ dovnútra a membránový potenciál začne byť pozitívnejší.

Ca²⁺ kanály (napäťovo riadené) sa otvoria, keď dôjde k zmene potenciálu na membráne. Týmto spôsobom sa zosiluje depolarizácia a šíri sa po celom svalovom vlákne.

Ca²⁺ kanály sú mechanicky prepojené s iným typom kanálov, ktoré sú na **sarkoplazmatickom retikulu**.

Sarkoplazmatické retikulum je samé veľkou zásobárňou vápenatých iónov. Mechanické prepojenie vedie k tomu, že sa vyplaví vápnik zo sarkoplazmatického retikula do cytoplazmy. Kanál na sarkoplazmatickej membráne sa nazýva **DHP – dihydropyridinový receptor** (názov je odvodený z látok, ktoré sa naň viažu a blokujú ho). Druhý kanál na sarkoplazmatickom retikule sa nazýva **ryanodinový receptor**. **Zvýšená hladina vápnika v cytoplazme** je signálom pre **svalový stáh**. Na komplexe aktín a myozín je senzor vápniku (proteín), ktorý na seba viaže vápnik, po naviazaní vápniku zmení konformáciu a umožní naviazanie myozínu na aktín. Pri nízkej koncentrácii vápniku je väzba myozínu na aktín senzorom blokována. Ide o **tropónino tropomyozinový komplex** (senzor v kostrovom a srdečnom svalu). Tropóniny – globulárne proteíny, ich úloha je sledovať koncentráciu vápniku v bunke, tropomyozín leží na aktíne a blokuje väzbové miesta pre myozín.

UKONČENIE KONTRAKCIE

Acetylcholinesteraza – enzým, ktorý rozloží acetylcholín. Dochádza k repolarizácii membrány, návrat potenciálu späť na negatívnu úroveň tokmi iónov, tým pádom prestane aktivácia ryanodinového receptora na sarkoplazmatickom retikule => vápnik prestane vytekať do cytoplazmy. K vráteniu hladiny vápniku nám slúži iónová pumpa (**tzv. SERCA**) na sarkoplazmatickom retikule, ktorá spotrebováva ATP => vypumpuje späť vápnik do sarkoplazmatického retikula.

- U niektorých ľudí (veľmi výnimočne) existuje mutácia ryanodinového receptora, za určitých okolností napr. v celkovej anestézii sa receptor spontánne otvorí, nespôsobuje kŕče, sťahy aktínu a myozinu nie sú koordinované => neprejaví sa to navonok. Dochádza k veľkej spotrebe energie vo forme tepla, pretože sa vápnik pumpuje späť do sarkoplazmatického retikula. Tento stav sa nazýva **maligná hypertermia – veľmi vzácny akútny stav**, príznakom je, že sa človek začne veľmi rýchlo ohrievať. Blokátor tohto receptora je **DANTROLEN**.

VONKAJŠIE PREJAVY KONTRAKCIE – prejavuje sa zmenami štruktúrnymi, chemickými, mechanickými, tepelnými, elektrickými.

MECHANICKÉ VLASTNOSTI NEAKTIVOVANÉHO SVALU - I neaktivovaný sval je **pružný (elastický)**, to znamená, že kladie odpor deformácií pri predlžovaní nad tzv. **kľudovú dĺžku**. Pokiaľ prestane deformujúca sila pôsobiť, sval sa rýchlo vráti do pôvodnej kľudovej dĺžky. Pri zväčšovaní sily spôsobujúcej predĺženie, narastá s predĺžením elastická sila stále strmšie a pri prekročení určitej hodnoty sa **sval trhá**. Pevnosť nie je u všetkých svalov rovnaká a pohybuje sa medzi 4-12kg/cm².

Elastická sila, ktorú je nutné pri preťahovaní svalu prekonávať má nie len statickú ale aj dynamickú zložku, ktorá rastie s rýchlosťou preťahovania.

VZŤAH MEDZI DĹŽKOU A NAPATÍM SVALU

Graf empiricky stanovenej závislosti medzi dĺžkou sarkomery a maximom izometrickej sily je označovaný ako **Gordonova krivka**. Vrchol Gordonovej krivky je pri dĺžke 2,1 – 2,2 mikrometrov. Táto dĺžka je tiež pokojovou dĺžkou, pri ktorej sval nevyvíja ešte pasívnu elastickú silu. Sarkomery pôsobia silou na vnútrobuněčné a mimobuněčné elastické elementy. Vlákna pôsobia na seba navzájom. Sval sám pôsobí na kosť prostredníctvom elastických šliach.

Svalová sila závisí od počtu stimulovaných svalových vlákien a hrúbky svalových vlákien (hrubšie majú viac myofibril). **Maximálna sila svalu je súčtom pasívnej elastickej sily a maximálnej sily izometrickej kontrakcie.**

FORMY KONTRAKCIE SVALU

Jednotlivé akčné potenciály spôsobujú krátku kontrakciu po ktorej nastáva dlhšia relaxácia. Táto reakcia sa nazýva **svalové trhnutie**.

Výsledný typ kontrakcie sa odvíja od zastúpenia jednotlivých typov svalových vlákien :

-**svaly pomalé (červené svaly)** – využívajú aerobný metabolizmus (väčší počet mitochondrií, zvýšený obsah myoglobínu), sú odolné proti únave, napr. šijové svaly, tieto svaly obvykle konajú statickú prácu

-**svaly rýchle (biele svaly)** – sú uspôsobené pre anaeróbny metabolizmus (majú veľa glykogenových zŕn, málo mitochondrií, málo myoglobínu), rýchlo sa unavia, spotrebujú veľké množstvo energie.

Prirodzená kontrakcia svalu má formu **tetanického sťahu**. Pri dostatočnej frekvencii opakovaného dráždenia nasadajú na zbytok kontrakcie z predchádzajúceho trhnutia ďalšie kontrakcie a každý nasledujúci sťah je stále intenzívnejší. Pokiaľ ďalší impulz príde v sestupnej fázy záškubu dochádza k superpozícii sťahov a vzniká tzv. **vlinitý tetanus**. Pokiaľ podnety prichádzajú ešte zo vzostupnej fázy kontrakcie, dochádza k sumácii – vzniká **hladký tetanus**.

Izometrická kontrakcia – sval vyvíja silu, no nemôže sa skrútiť. Sval sa rýchlo unavuje, lebo trvajúci sťah obmedzuje prietok krvi – napríklad pokus o zdvihnutie príliš ťažkého bremena

Izotonická kontrakcia – mení sa dĺžka svalu ale napätie zostáva rovnaké (rovnaká záťaž), dĺžka sa mení tým rýchlejšie, čím je menšia záťaž. Pri malej záťaži je dosahované aj najväčšie skrátenie. Keď je zaťaženie väčšie, než maximálna sila sťahu, dôjde naopak k jeho preťaženiu. (napr. chôdza z kopca).

Excentrická kontrakcia – predlžovanie svalu prekonaním jeho aktívnej sily

Auxotonická kontrakcia – pokiaľ narastá sila a sval sa súčasne skracuje (napr. pri hode)

Pri trvalejšej depolarizácii sarkolemy (bez akčného potenciálu) vzniká dlhodobé skrátenie vlákna, **tzv.kontraktura**. Týmto spôsobom sa správajú aj **tzv. tonické vlákna**.

Kľudový tonus kostrového svalstva (označovaný aj ako reflexný tonus) je naproti tomu spôsobený akčnými potenciálmi svalových vlákien.

Záznam a sledovanie potencialového poľa svalu umožňuje **elektromyografia**.

ENERGETICKÁ ČINNOSŤ SVALU

Bezprostredným zdrojom energie pre sval je **ATP**. Jeho zdrojom pre trvalú svalovú činnosť je **aerobná oxidatívna fosforylácia**. Krátkodobé športové výkony (napr. šprint) sú možné taktiež anaeróbne (**glykolýza**).

Zásoba ATP vo svale je pomerne malá a môže byť doplnená **reakciou ADP s kreatinfosfátom**, ktorý je pritom defosforylovaný. Pri práci je CK doplňovaný prevažne odbúraním MK z krvi. Pri krátkodobých vysokých výkonoch je dôležitým zdrojom **glukóza**. Až pri extrémnych nárokoch začína sval využívať svoj **vlastný glykogén**.

V rôznych fázach svalovej činnosti aj po nej vzniká vo svaloch teplo.

Pri svalovej práci vzniká **psychická aj fyzická únava**. Fyzická únava súvisí s nahromadením metabolitov vo svalových bunkách. Pri veľmi intenzívnych výkonoch býva uvádzaná aj **synaptická únava** – dochádza k čiastočnému vyčerpaniu transmitterov.

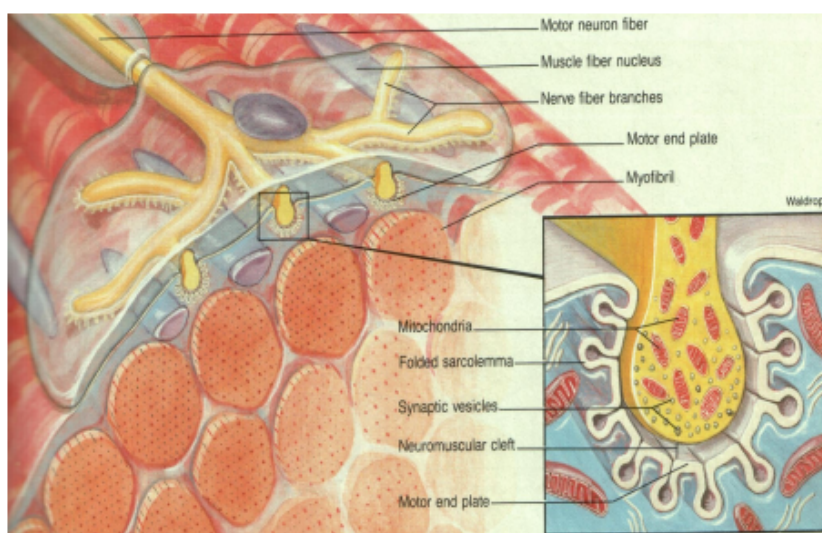
10. Nervovo-svalová platnička, spráženie excitácie a kontrakcie riadenie činnosti kostrového svalu, motorická jednotka

NERVOVO-SVALOVÁ PLATNIČKA

=je zvláštnym typom chemickej synapsie, jej funkciou je prenos vzruchu z neurónu na vlákno kostrového svalu

ŠTRUKTÚRA :

- **Presynaptický útvar** predstavuje axón motoneurónu uložený v invagináciách sarkolemy
- **Postsynaptický útvar** predstavuje sarkolema – plazmatická membrána vlákna kostrového svalu
- **Primárna synaptická šterbina** je priestor medzi presynaptickým zakončením a svalovým vláknom
- **Sekundárna synaptická šterbina** je priestor vzniknutý sekundárnou invagináciou sarkolemy
- **Sarkolemu** – pokrýva svalovú bunku a tvorí četné záhyby – trasverzálne T tubuly, ktorými zasahuje do hĺbky vlákna => čiže akčné potenciály sa šíria po sarkoleme a vďaka T tubulom prenikajú do hĺbky svalového vlákna. Sarkoplazmatické retikulum naproti tomu vybieha v terminálne cisterny. Miesto kde sa stretávajú dve terminálne cisterny a jeden T tubulus označujeme ako triáda. (u myokardu len 1 T tubulus a 1 terminálna cisterna).
- Zakončenie axónu obsahuje **mechúriky/vezikuly** s **acetylcholinom** (neurotransmitter)

PRENOS VZRUCHU:

Vlákno kostrového svalu je inervované motoricky. Motorickým neurónom, ktorý sedí v prednom rohu šedej hmoty miechy a končí na povrchu vlákna kostrového svalu.

Jedná sa o **alfa motoneurón** z miechy, ktorý vedie akčný potenciál na presynaptickú membránu. Zvýši sa priepustnosť pre Ca^{2+} a zvýšená koncentrácia Ca^{2+} vo vnútri bunky je stimulom pre exocytózu váčkov obsahujúcich Ach (excitačný mediátor). Exocytózou synaptických váčkov sa uvoľní acetylcholín do synaptickej šterbiny. Ach sa viaže na nikotínové receptory (na povrchu postsynaptickej membrány nervovo svalovej platničky). Nikotínový receptor tvorí súčasne iónový kanál (je ionotropný). Na rozdiel od napäťovo riadených kanálov pre Na^{+} nie je teda pravdepodobnosť otvorenia kanálu zvýšená depolarizáciou, ale je určená koncentráciou Ach v synaptickej šterbine. Naviazanie Ach na receptory spôsobí otvorenie Na^{+} kanálov a influx Na^{+} do bunky => vyvolá **depolarizačný platničkový potenciál**. Depolarizácia sa šíri do oboch strán od platničky. Ak je depolarizácia prahová (depolarizácia svalovej membrány) vyvolá **akčný potenciál svalu**. Akčný potenciál zahajuje **kontrakciu svalu** (asi 2ms).

Ach je odstránený zo synaptickej šterbiny **acetylcholinesterazou**.

Na základe veľkosti platničky, množstvu aktivovaných receptorov, Na^{+} kanálov v okolí platničky, môže svalová bunka reagovať na každý vzruch prichádzajúci do nervového zakončenia akčným potenciálom.

Ako **miniaturný plotenkový potenciál** označujeme depolarizáciu (amplitúda približne 0,5 mV), ktorá vznikla uvoľnením malých kvant acetylcholinu v klude. (nedošlo k excitácii nervovej bunky).

PREPOJENIE EXCITÁCIE A KONTRAKCIE

Dej, ktorý prebieha od elektrickej stimulácie myocyty po zahájenie kontrakcie, ktorá je priamou premenou chemickej energie na mechanickú energiu a prejavuje sa aktívnou svalovou silou či skrátením svalu. (k tomu môžeme popísať kontrakciu kostrového svalu)

Gama motoneuróny – (v predných rohoch šedej miechy) – vydávajú axóny, ktoré motoricky inervujú vlákna, ktoré sú menšie a tenšie vo vnútri nervosvalového vretienka => intrafuzálne svalové vlákna. Bežné svalové vlákna, ktoré prevažujú v kostrovom svale sa hovorí => extrafuzálne svalové vlákna a slúžia ku **generovaniu napätia**.

Nervosvalové vretienko – slúži ako receptor napätia svalu, je ovinuté dostredivým senzitívnym nervovým vláknom, ktoré vedie k senzitívnemu neurónu v ganglion spinale a jeho axón vedie do dorzálnych rohov miechy, ktoré sú senzitívne a interpoluje sa na motoneuróny.

Aktivita gama neurónu zmení predpätie intrafuzálneho svalového vlákna, tým mení citlivosť k tomu ako je toto vlákno kontrahované prácou extrafuzálnych svalových vlákien, s ktorým je spojený sériovo, tak paralelne a zmeny dĺžky tohto vlákna sú snímané receptorovým mechanizmom, ktorý informuje CNS o aktuálnom napätí vo svaloch. Nervosvalové vretienka sa podieľajú aj na regulácii sťahov extrafuzálnych vlákien.

RIADENIE ČINNOSTI KOSTROVÉHO SVALU:

Kontrakcia svalu je riadená motoneurónmi miešnych a hlavových nervov.

Sila sťahu svalu je ovplyvnená frekvenciou akčných potenciálov a počtom aktivovaných motorických jednotiek.

SVALOVÝ TONUS = je to každý stav napätia svalu, ktorý priamo nesúvisí s pohybom. Každý sval má určitý tonus.

Môžeme rozlišovať :

- **Reflexný tonus a tonus vyplývajúci z vlastností elastických štruktúr svalu**, ktorý predstavuje priaznivú vychádzajúcu polohu svalu pre kontrakciu
Reflexný tonus má charakter slabšej izometrickej kontrakcie (zvýšenie napätia vo svaly bez toho aby došlo k zmene jeho dĺžky). Je riadený signalizáciou zo svalových vretienok, ktorá závisí na stupni natiahnutia svalu a gama inervácií.

MOTORICKÁ JEDNOTKA :

=súbor svalových vlákien, ktoré sú inervované jedným motoneurónom v mieche a z neho vychádzajúcim nervovým vláknom

- **Motoneurón** v mieche spúšťa svalovú kontrakciu cez akčné potenciály, ktoré sa šíria po jeho axóne až na svalovú membránu svalových vlákien
- **Jeden axón** motoneurónu sa vetví do terminálov (3-100ky), ktoré končia motorickej platničke každého svalového vlákna
- **Existujú malé motorické jednotky** – malé motoneuróny, málo svalových vlákien -10ky veľmi aktívne (okohybné svaly)
- **Veľké motorické jednotky** – veľké motoneuróny, veľa svalových vlákien – 100ky, postupne zapájané pri veľkej svalovej námahe – chrbtové svalstvo

11. Fyziológia hladkého svalu – štruktúra, regulácia, kontrakcia

HLADKÝ SVAL

Základná stavebná jednotka je vretenovitá bunky (jedno jadro). Bunky sú spojené „gap junctions“. U hladkého svalu nie je prítomné usporiadanie do **sarkomer** (preto hladké svaly nevykazujú priečne pruhovanie). Aktínové myofilamenta sú upevnené **do denzných teliesok** nachádzajúce sa na sarkoleme alebo sarkoplazme. Pomocou denzných teliesok môžu byť svalové bunky prepojené, čím sa kontrakcia jednej bunky prenesie na ďalšiu bunku. Jednotlivé bunky sú navyše spojené konexony, čo v nich vytvára funkčné soubuní (syncytium).

Tento typ svaloviny je súčasťou krvných ciev (okrem kapilár), tráviaceho, dýchacieho, močového, pohlavného ústrojenstva a ich pridružených orgánov.

Existujú 2 typy hladkého svalu :

- 1.) **Jednotkový sval (útrobný hladký sval)** – hladký sval má nestabilné membránové kľudové napätie (vykazuje pacemakerovú aktivitu). Vďaka čítnym **gap junctions** sa AP vzniknutý na jednej svalovej bunke prenáša na ostatné a dochádza ku kontrakciám všetkých okolných svalových buniek. To je charakteristické predovšetkým pre **svaly GIT, maternice**. „Jednotkový sval“ preto, lebo jedna bunka vyvolá kontrakciu ostatných, sval pracuje ako jeden celok = **syncytium**). Riadený vegetatívnym nervovým systémom, hormonálne.
- 2.) **Viacjednotkový sval** – ktorý je väčšinou aktivovaný vegetatívnymi nervami, napr. v chámovodoch, arteriolách, vlasových folikuloch, duhovke. „Viacjednotkový“ preto, lebo pri aktivácii jednej bunky nedôjde k aktivácii ďalších, sval je tak zložený „z viac jednotiek“, ktoré sú na sebe nezávislé. Pohyby týchto svalov sú jemnejšie a cielenejšie než jednotkových. (napr. m. ciliaris)

Kontrakcia hladkého svalu :

U hladkého svalu trvá sťah omnoho dlhšie, má pomalší nástup a zároveň pomalšiu relaxáciu.

Stimulom pre kontrakciu hladkého svalu je **zvýšenie intracelulárneho Ca²⁺**, influxom Ca²⁺ z **extracelulárneho prostredia**. K zvýšeniu vápniku môže dôjsť jednak nervovým stimulom (pomocou neurotransmiteru), alebo hormonálnym stimulom.

*blokátory vápnikových kanálov v hladkom svale => blokujú vstup Ca²⁺ do buniek hladkého svalu, tým pádom dochádza k rozšíreniu ciev (liečba hypertenzie, účinkujú hlavne na hladké svaly ciev)

V kostrovom svale je senzorom vápniku – troponintropomyozínový komplex (troponin C – ktorý viaže Ca²⁺), v hladkom svale sa viaže **Ca²⁺ na kalmodulin**. Vzniknutý komplex **aktivuje kinázu ľahkého reťazca myozínu (MLCK)**, tento enzým **fosforyluje** jeden z **ľahkých reťazcov myozínu**. => táto reakcia je potrebná k naviazaniu myozínu k aktínu. Následne sa ďalšie komplexy vápnik – kalmodulin naviažu na kaldesmon a kalponin, čím umožnia väzbu aktínu a myosínu. (vznikajú priečne mostíky). Myozín odštiepi zo svojej molekuly ADP a fosfát, čím dôjde k ohnitiu hlavy a posunu filament. Pokiaľ je ľahký reťazec myozínu ďalej fosforylovaný, je možné vplyvom ATP narušiť väzbu aktínu a myozínu, narovnanie hlavy (zároveň sa štiepi ATP) a tým umožní vznik nového cyklu. Pokiaľ sa tento cyklus opakuje hovoríme o **fázickej zložke kontrakcie hladkého svalu**.

Zastavenie kontrakcie :

Hladký sval je schopný vďaka svojej **fosfatase ľahkého reťazca myosínu (MLCP)** previesť defosforyláciu.

V prípade, že dôjde k defosforylácii v stave kontrakcie (teda v dobe, kedy sa odštiepilo ADP + fosfát a reťazec je stále pripojený na aktín), dôjde k zablokovaniu mostíkov, čo vedie k **predĺženej kontrakcii s veľmi pomalou relaxáciou**.

To, či dôjde k tonickej alebo fázickej kontrakcii je dané rovnováhou medzi MLCK a MLCP. V prípade, že prevláda pôsobenie MLCK, dochádza k fázickej kontrakcii, v prípade, že prevláda MLCP, dochádza k tonickej kontrakcii.

ELEKTRICKÉ PREJAVY HLADKÉHO SVALU

Spontánna depolarizácia vedie k **prekročeniu prahovej hodnoty -40mV**, pri ktorej sa otvára **vápnikový kanál**, ktorý je nositeľom **depolarizácie**. (oproti srdečnému a kostrovému svalu, kde je nositeľom depolarizácie **sodíkový prúd**). Preto je nástup AP pomalší. **Repolarizácia** je zahajená inaktíváciou Ca²⁺ kanálu a otvorením **K⁺ kanálov závislých na intracelulárnej hladine vápniku**, ktoré vedú k vzniku **repolarizačného draslíkového prúdu**. Tieto kanály sa nenachádzajú v inom type svalov.

Kľudové napätie na membráne hladkého svalu sa pohybuje **okolo -60mV**.

Spôsoby excitácie hladkej svaloviny : (je to vlastne aj regulácia svaloviny)

- **Synapsie** – cez varikozity, mediátorom je acetylcholín (parasympatikus), alebo noradrenalín (sympatikus)
- **Hormóny** – pokiaľ má bunka hladkej svaloviny pre hormón receptor, bude na ňu hormón pôsobiť (napr. vazopresín, adrenalin, angiotensin, oxytocín...)
- **Rozťahnutie** – pokiaľ dôjde k natiahnutiu hladkej svaloviny, otvoria sa receptory (ionotropné mechanoreceptory), ktoré prepúšťajú vápnik a dôjde ku kontrakcii svaloviny (tzv. myogenná autoregulácia u ciev)
- **Tkáňové faktory** – napr. keď sa hromadia metabolity vo svaloch pri ich zvýšenej aktivite, dôjde k vazodilatácii, ktorá je spôsobená znížením pH a pO_2 a zvýšením pCO_2

AP hladkej svaloviny môžeme rozdeliť na 3 typy :

1. **Hrotové potenciály** – sú podobné tým v kostrovom svalu, nie sú také strmé ale zaoblené, trvajú 50ms, v kostrovom svalu 10ms
2. **Pomalovlnné potenciály** - keď sa membránové napätie postupne zvyšuje (repolarizácia) a znižuje (depolarizácia). Pokiaľ dôjde k dostatočnému zníženiu membránového potenciálu, budú na napätie nasadať akčné potenciály
3. **Potenciály s fázou plató** – majú podobu AP kardiomyocytov, vznikajú v žalúdku, delohe alebo uretere

MECHANICKÉ VLASTNOSTI HLADKÉHO SVALU

Kontrakcia hladkého svalu obecné nastupuje a ustupuje pomaly.

Je to zapríčinené pomalými prestupmi vápenatých iónov a pomalou tvorbou priečných mostíkov medzi myozínom a aktínom.

Hladká svalovina má 2 charakteristické vlastnosti :

-**rozťažnosť a plasticitu**

Rozťažnosť – pozorujeme napríklad pri tehotenstve, kedy sa svalové bunky maternice rozťahnú.

Plasticitu (tvárnosť, poddajnosť) – môžeme pozorovať na močovom mechúri. Napätie steny sa pri zväčšovaní objemu moc nemení, dokým nedôjde k príliš veľkému rozťahnutiu steny

Vztah délka-tenze u hladkého svalu

Hladký sval vykazuje oproti oběma předchozím typům značnou **plasticitu** a **roztažnost** (např. roztažnost močového měchýře až 200% původní délky leiomyocytu, u uterusu na konci těhotenství až 1000% oproti původní délce – zde ale dochází i k hyperplazii (*proliferaci*) buněk).

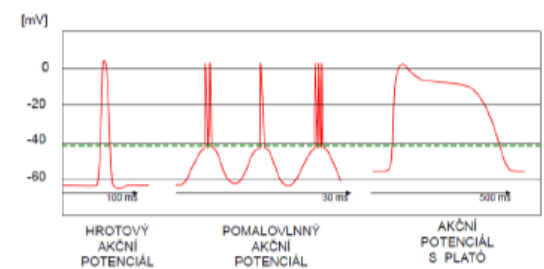
Při protahování buněk hladké svaloviny se zjistilo, že s rostoucí délkou svalové buňky (každé prodloužení naznačeno šipkou), dochází k **postupným změnám v tenzi**. Podkladem těchto změn je **existence Ca^{2+} kanálů závislých na protažení**. Protažení vede k jejich otevření a vtok vápníku do buňky. Vtok vápníku do buňky vede k otevření **draslíkového kanálu závislého na vápníkových iontech**, což způsobuje repolarizaci. A takto se to děje dokola. Tenze roste jen nepatrně (přece jen se v buňce hromadí Ca^{2+} , avšak délka roste enormně).

Např. u močového měchýře dojde při dosažení určité tenze k vyvolání reflexu mikce, tudíž nedojde k prasknutí

HLADKÉ SVALSTVO

▪ Klidový membránový potenciál není stabilní a rytmicky se mění

▪ Při překročení prahu vznikají salvy akčních potenciálů

12. Srdcový sval – funkčná morfológia, základné vlastnosti myokardu a ich charakteristika

STAVBA SRDCOVÉHO SVALU

Myokard – je srdečná svalovina, ktorá zaisťuje pravidelné sťahy srdca. Ide o najmohutnejšiu časť srdečnej svaloviny, ktorú tvorí spolu s endokardom a epikardom. Najsilnejší myokard je v ľavej komore, kde je tlak krvi najvyšší, dochádza tu k vypudzovaniu okysličenej krvi do veľkého krvného obehu.

Štruktúra myokardu -základná stavebná jednotka srdcového svalu je – **kardiomyocyt**.

Kardiomyocyt – srdcová bunka s 1 alebo 2 jadrami uprostred , obsahuje četné mitochondrie a je vyplnená myofibrilami, má tvar písmena Y. Bunky sú medzi sebou spojené plazmatickými mostíkmi.

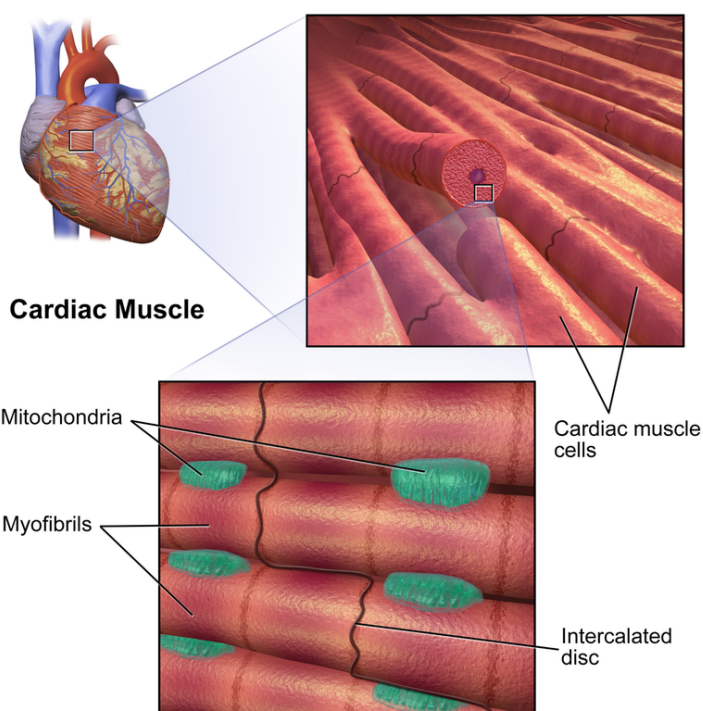
Hranice medzi bunkami majú schodovitý tvar a označujú sa ako tzv. **interkalárne disky** => sú komplexy medzibunkových spojení . **Priečna línia** – desmozom, zonula adherens, **pozdlžna línia** – nexy, pre šírenie akčného potenciálu (podráždenia) z bunky na bunky a tým zaisťujú synchronnu kontrakciu.

Myofibrily – skladajú sa z tenkých aktínových a tlstých myozínových vlákien, ktoré sú paralelne usporiadané, vykazujú priečne pruhovanie.

Myokard sa podobá priečne pruhovaným svalom (pruhovaním) a hladkým svalom (nedá sa ovládať vôľou).

Srdečná svalovina má jednu VEĽKÚ zvláštnosť, podnety k jeho sťahu vznikajú priamo vo vnútri srdca, v tzv. centrách automacie. Každý iný orgán dostáva povely k sťahom pomocou nervov, či miechy. Srdce je samozrejme inervované **ANS** – nervy, ktoré jeho činnosť len zrýchľujú alebo spomaľujú.

Myokard je vyživovaný pomocou koronárnych (venčitých) tepien, ktoré vychádzajú priamo z aorty. Pokiaľ myokard nie je dostatočne zásobený živinami, dochádza ku komplikáciám – infarkt myokardu, ischemická choroba srdečná.

Rozdeľujeme 2 základné typy srdcového tkaniva :

Pracovný myokard – vykonáva mechanickú prácu srdca, Čerpá a vypudzuje krv. Hlavnou vlastnosťou je kontraktilita – vyvinúť sťah. Bohato vybavený – sarkoplazmatické retikulum, mitochondrie, myofibrily. Schopnosť automácie je minimálna, vedie vzruchy, ale nie najrýchlejšie.

Prevodová (vodivá) sústava srdca – vytvára a prevádza vzruchy k pracovnému myokardu – menej myofibríl, viac glykogénu

FYZIOLOGICKÉ VLASTNOSTI MYOKARDU

- **AUTOMÁCIA** – (**chronotropia** – chronos - čas) – schopnosť vytvárať vzruchy
Bunky srdečnej svaloviny – nemajú schopnosť automácie
Bunky prevodového systému – majú schopnosť automácie
- **VODIVOSŤ** – (**dromotropia** – dromos – beh) – schopnosť viesť vzniknutý vzruch, prenáša sa na celú srdečnú jednotku, synchronný sťah všetkých svalových vlákien
- **DRÁŽDIVOSŤ** – (**bathmotropia** – bathmos – prah) – možnosť vyvolať sťah dostatočne silným, nadprahovým podnetom, schopnosť srdca reagovať na podnet
- **SŤAŽLIVOSŤ** – (**ionotropia** – ínos – vlákno) – schopnosť svalovej kontrakcie, schopnosť reagovať kontrakciou, mechanická aktivita srdca
Bunky srdečnej svaloviny – majú schopnosť svalovej kontrakcie
Bunky prevodového systému – nemajú túto schopnosť

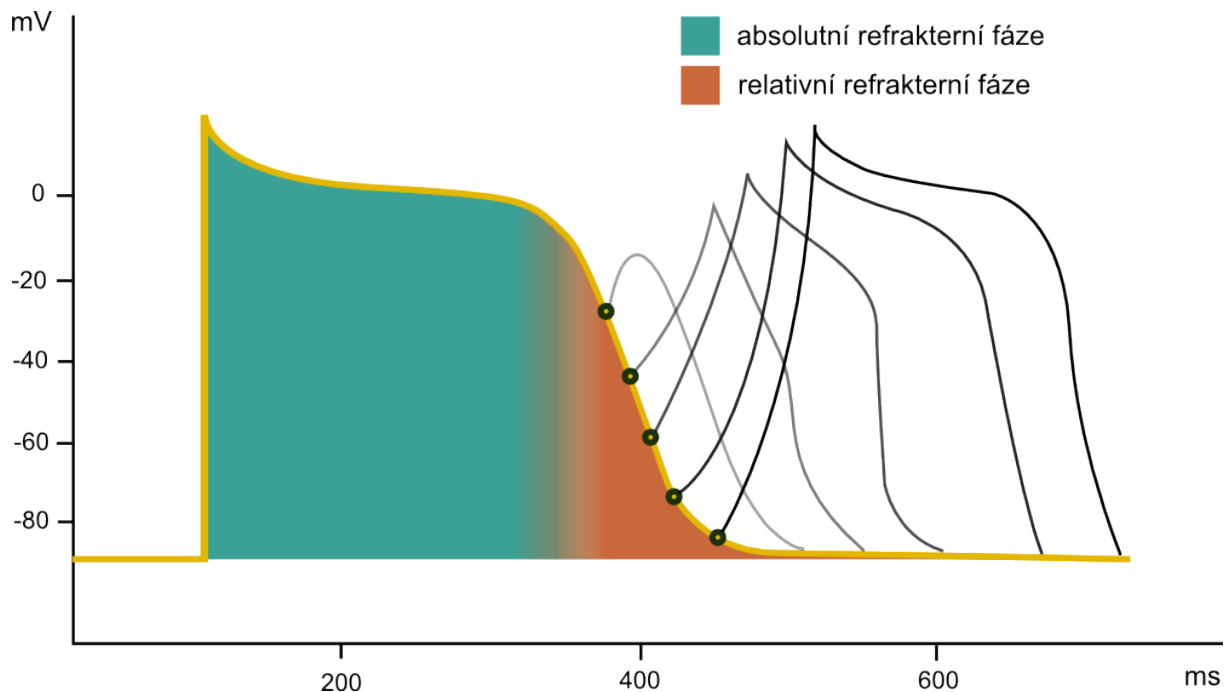
ELEKTRICKÉ VLASTNOSTI SRDCA

Pokojoiný membránový potenciál je tvorený nerovnakým elektrickým nábojom na vnútornej a vonkajšej strane membrány (vo vnútri – vonku +), hodnota KMP – je -90 mV.

Koncentrácia intracelulárneho K⁺ je asi 30x väčšia ako koncentrácia extracelulárneho K⁺.

Depolarizácia (fáza 0) je spôsobená otvorením napäťovo riadených Na⁺ kanálov. Na⁺ kanál má dvoje dvere – vonkajšie sa otvárajú pri začiatku depolarizácie, pri membránovom potenciáli -70 až -80mV, vnútorné sa zatvárajú a tým prerušia ďalší vstup po skončení akčného potenciálu **inaktivácia Na⁺ kanálov => repolarizácia (fáza 1)**. Následuje **fáza plató (2)**, ktorá je spôsobená pomalým otváraním napäťovo riadených Ca²⁺ kanálov pri membránovom potenciáli -30 až -40 mV. Repolarizácia vedúca k dosiahnutiu KMP môže nastať až po uzavretí Ca²⁺ kanálov a spôsobuje ju únik K⁺ z bunky (**fáza 3 a 4**)

Pomerne dlhou **absolútnou refrakternou fázou**, kedy nie je možné ani nadprahovým stimulom vyvolať akčný potenciál, je myokard chránený pred príliš vysokou frekvenciou kontrakcií a taktiež pred zmenou smeru šírenia akčného potenciálu späť. V **relatívnej refrakternej fáze** je možné podráždenie vyvolať len nadprahovým potenciálom.

MECHANICKÉ VLASTNOSTI SRDCA – KONTRAKCIA

Pokynom pre kontrakciu myokardu je excitácia buniek.

Spraženie excitácie s kontrakciou zabezpečuje spojenie elektrickej a mechanickej činnosti srdca. Synchronizovaná činnosť kardiomyocytov je zaistovaná pomocou **interkalárnych diskov**. Interkalárne disky obsahujú pevné spojenie (dezmozómy) a nexy (elektrické spojenie). Vďaka interkalárnym diskom sa šíri vzruch rýchlo z jednej bunky na druhú, srdečný sval tak pôsobí funkčne ako **syncytium**.

Depolarizácia sa šíri po sarkoleme a systémom T-tubulov sa dostáva aj do vnútra bunky. Behom fáze plató sa otvárajú Ca^{2+} kanály a Ca^{2+} ióny prúdia v smere svojho koncentračného spádu do bunky. Tento vápnik z ECT by ale nestačil vyvolať kontrakciu, ale vzostup Ca^{2+} v cytoplazme aktivuje ryanodinové receptory na sarkoplazmatickom retikule a Ca^{2+} ióny začnú prúdiť zo SR do cytoplazmy, kde sa zvýši koncentrácia Ca^{2+} a môže vyvolať svalovú kontrakciu.

Mechanizmus kontrakcie : (rovnaký ako u kostrového svalu).

Behom fáze 0-2 a polovice fáze 3, do dosiahnutia membránového potenciálu -50mV behom repolarizácie nemôže byť srdečný sval znovu excitovaný, je v **absolútnej refrakternej fáze**. Zostáva relatívne refraktívny do fázy 4. Preto nie je možný **tetanus**, ktorý sa dá vidieť v kostrovom svale. Dlhá tetanizácia srdcového svalu by mohla mať za následok smrť.

Absolútna refraktérna fáza => je ochrana pred kŕčom

IZOFORMY – srdečný sval patrí medzi pomalé svaly a má pomerne malú ATP-ázovú aktivitu. Jeho vlákna sú závislé na oxidatívnom metabolizme, teda nepretržitej dodávke kyslíku.

Ľudské srdce obsahuje alfa a beta izoformy ťažkých myozínových reťazcov - α -MHC a β -MHC.

Beta MHC má menšiu < ATPázovú aktivitu než alfa MHC.

V svalovine predsiení prevláda alfa izoforma.

V komorách sa vyskytuje len beta izoforma.

Vzťah dĺžka svalu – tenze

Vzťah medzi počiatočnou dĺžkou svalového vlákna a dosiahnutou výslednou tenzi je podobný ako u kostrového svalu. Existuje kludová dĺžka, pri ktorej je tenze dosiahnutá pri stimulácii najväčšia. V tele je počiatočná dĺžka vlákien daná veľkosťou diastolickej náplne srdca a tlak dosiahnutý v komore je úmerný celkovej dosiahnutej tenzi (Starlingov srdečný zákon). Vyvinutá tenze sa teda zvyšuje so stúpaním diastolického tlaku do dosiahnutia maxima (vzostupná časť krivky Starlingovho zákona) a potom má tendenciu klesať (zostupná časť krivky). Na rozdiel od kostrového svalu nie je pokles vyvíjanej tenze pri značnom preťažení vlákien spôsobený znížením počtu mostíkov medzi aktinom a myozínom, pretože ani ťažko dilatované srdce nie je do takej miery napínané. Zostupné rameno je spôsobené počínajúcim natrhávaním svalových vlákien.

Sila kontrakcie srdečného svalu => je zvyšovaná **katecholaminy**, k tomuto zvýšeniu, ktorému sa hovorí pozitívny inotropný efekt, dôjde bez zmeny dĺžky vlákien. Je sprostredkované inervovanými **beta₁ adrenergnými receptormi** a **cAMP**. V srdci sú aj neinervované **beta₂-adrenergné receptory**, ktoré rovnako účinkujú cez cAMP, ale ich inotropný účinok je menší. Najväčší je v predsieňach.

cAMP aktivuje proteinkinazu A, ktorá fosforyluje Ca^{2+} kanály riadené napätím, ktoré zostávajú dlhšie otvorené. Cyklický AMP zvyšuje aktívny transport Ca^{2+} do sarkoplazmatického retikula a tým urýchľuje relaxáciu a následne skracuje systolu. Je to dôležité pri zvýšenej srdečnej frekvencii, pretože to dovoľuje dostatočné diastolické plnenie.

Pokiaľ sú na sval dlhodobu kladené väčšie nároky -> **hypertrofuje** (podobne ako kostrový sval).

Môže hypertrofovať aj vďaka rôznym mutáciám génov pre rôzne proteiny kontraktilného aparátu. Napr. nedostatok dystrofinu (Duchenova alebo Beckerova dystrofia). Konečným výsledkom je hypertrofia vedú k srdečnému zlyhaniu – **hypertrofická kardiomyopatia**.

Metabolizmus – srdce má četné mitochondrie, vysoký obsah myoglobínu, svalové farbivo, ktoré môže slúžiť ako zásobárňa kyslíka. Po požití veľkého množstva glukózy je viac využívaný laktát a pyruvát, pri hladovaní sa využíva viac tuku. => získanie energie

13. Prevodný systém srdečný, elektrická aktivita srdečných buniek, šírenie činnostného potenciálu myokardom, kontraktilita

Srdce – predstavuje systém dvoch sériovo zapojených čerpadiel, ktoré pumpujú krv do pľúcneho (pravá polovica) a systémového (ľavá polovica) obehu. Bunky srdca sa dá z hľadiska funkcie rozdeliť do 2 skupín :

1. **kardiomyocyty** – predstavujú kontraktilné elementy zodpovedné za tlakové zmeny v jednotlivých dutinách srdca
2. **bunky vodivého systému (špecializované kardiomyocyty)** – predstavujú prevodnú sústavu srdca, zodpovedné za generáciu a prevod impulzov

Prevodný systém srdečný – je tvorený špecializovanými bunkami **kardiomyocyty**mi, ktoré sú označované ako prevodné. (zbytok srdca je tvorený pracovným myokardom). V porovnaní s bunkami pracovného myokardu obsahujú menej myofibril, viac **glykogénu**, vďaka ktorému sú odolnejšie voči hypoxii.

Hlavné 2 úlohy prevodného systému srdečného sú :

- 1.) **Generovať AP** – to sa týka buniek patriacich do SA uzlu, ktoré sa spontánne depolarizujú najrýchlejšie = majú rolu pacemakeru
- 2.) **Vedenie AP z predsiení na komory** – AP nie je vo všetkých častiach prevodného systému prevádzaný rovnakou rýchlosťou a jeho zdržanie, či urýchlenie **optimalizuje činnosť srdca ako pumpu**

Prevodný systém sa skladá z týchto častí :

- **SA uzol** – sinoatriálny uzol
- **Internodiálne preferenčné dráhy (predné, zadné, stredné)** – spojujú SA s AV
- **AV uzol** – atrioventrikulárny uzol
- **Hissov zväzok** – prechádza síňokomorovou prepážkou
- **Tawarove ramienka** – sú pokračovaním Hissovho zväzku a smerujú do odpovedajúcej svaloviny komôr
- **Purkyňove vlákna** – prebiehajú periferne a sú zakončené vo svalovine komôr

Frekvencia vzruchov v SA uzli je 2x vyššia než v AV uzli. SA uzol => 60-80/min, AV uzol => 30-40/min

Rolu pacemakeru tvorí SA uzol, lebo v ňom akčné potenciály vznikajú najrýchlejšie a vždy „vynulujú“ vznikajúce akčné potenciály v ďalších častiach prevodného systému => hovoríme o tzv. hierarchii pacemakerových aktivít. Čo sa týka **rýchlosti**, najpomalšie sa AP šíri AV uzlom 0,05m/s (hovoríme o nodálnom zdržaní), najrýchlejšie sa šíri Purkyňovými vláknami 4m/s.

SINOATRIÁLNY (SINUSOVÝ UZOL) :

Malý úsek srdečnej tkane, nachádza sa v srdci v mieste vstupu **v. cava superior**.

Skladá sa z dvoch typov buniek :

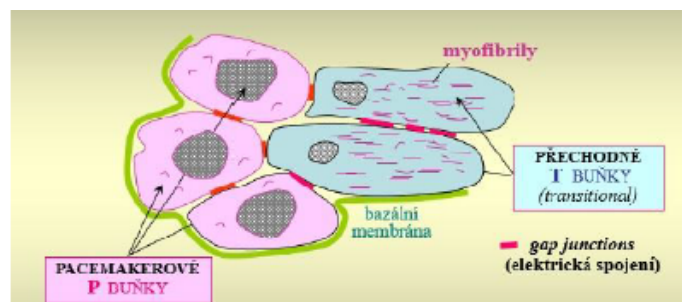
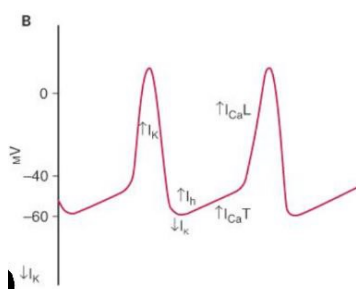
P bunky – pacemakerové

T bunky – prechodné

Bunky sú spojené čítnymi spojmami „**gap junction**“ (elektrické spojenie).

P bunky – majú nestabilný kludový potenciál, vznikajú v nich akčné potenciály, ktoré sa šíria cez T bunky (ktoré obsahujú mnoho myofibril) po myokarde predsiení a cez tri preferenčné zväzky.

Hlavná funkcia SA uzlu je **generovanie akčných potenciálov**, SA uzol = **primárny pacemaker**, **udávateľ rytmu** – **sinusový rytmus**, určuje frekvenciu srdečnej akcie

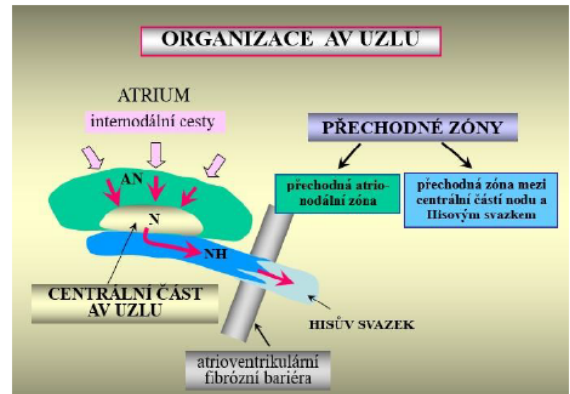

ATRIOVENTRIKULÁRNY UZOL:

Útvar, ktorá sa nachádza v **medzipredsieňovom septe**, pri ústí trojčepnej chlopne. Vykazuje tzv. **nodálny rytmus**. Z predsiení do ňho vedú tri preferenčné zväzky, ktoré sa napojujú na prechodnú **atrio-nodulárnu zónu (AN)**. Z ktorej sa akčný potenciál šíri do zóny **nodulárnej (N)** a z nej do ďalšej **prechodnej zóny NH**. (**spojenie centrálnej časti nodu s Hisovým zväzkom**). Prechodná NH zóna prestupuje srdečným skeletom (**atrioventrikulárna fibrózna tkáň**) a tvorí tak jedinou cestu, ktorou sa môže šíriť akčný potenciál z predsiení na komory. Najviac sa tu nachádzajú pacemakerové bunky a práve tu je zdroj **sekundárnej srdečnej automácie**.

AV uzol funguje ako náhradný pacemaker a spontánna depolarizácia je pomalšia => tvar elektrickej krivky vypadá podobne ako u SA uzlu, ale má pomalší nástup. Jednotlivé krivky konkrétnych AV zón sú podobné bežným tvarom akčných napätí, až na **krivku zóny N**. Pozorujeme u nej veľmi pomalú počiatočnú depolarizáciu. Je to spôsobené tým, že u ostatných častí je nositeľom depolarizácie rýchly sodíkový prúd (krivka vyletí hore a ďalej prestupuje do fázy plató), u zóny N je nositeľom počiatočnej depolarizácie pomalý vápnikový prúd – vzostup je preto pomalší.

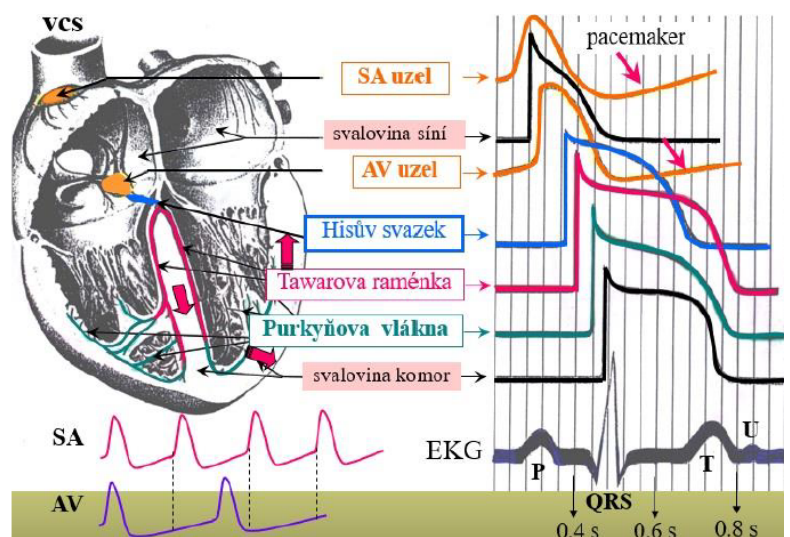
Nodálne zdržanie je spôsobené týmto pomalým vápnikovým prúdom a malou hustotou gap junctions v membránach kardiomyocytov AV uzlu. Význam nodálneho zdržania spočíva v oddelení depolarizácie (kontrakcie) predsiení od komôr => takto sa najprv kontrahujú predsieňe, vypudia krv do komôr a až potom sa kontrahujú komory.

HISOV ZVÁZOK, TAWAROVE RAMIENKA, PURKYŇOVE VLÁKNA

Hissov zväzok sa po výstupe z AV uzlu delí na dve **Tawarove ramienka** – **pravé a ľavé**. Silnejšie ramienko je ľavé, ktoré sa vzápätí po prechode septom delí na predný a zadný zväzok. Celá prevodná sústava končí **sieťou Purkyňových vlákien**, ktoré zasahujú zhruba do tretiny endokardiálnych vrstiev.

Vzruch sa cez Hissov zväzok, Tawarove ramienka, Purkyňove vlákna dostáva najprv do **endokardovej vrstvy** a šíri sa smerom k epikardu. Najprv sa teda aktivuje svalovina ležiaca pod endokardom a až potom svalovina ležiaca pod epikardom. Pokiaľ je hlavný pacemaker v komorách (SA a AV uzol sú poškodené) hovoríme o **idioventrikulárnom (komorovom) rytme**.

ELEKTRICKÁ AKTIVITA SRDEČNÝCH BUNIEK

Bunky srdečného svalu sú vzrušivé elementy – podráždenie bunečnej membrány vyvolá typickú elektrickú odpoveď alebo akčný potenciál, AP myokardu má výrazne dlhšie trvanie než v iných vzrušivých bunkách myokardu

Bunky myokardu (kardiomyocyty) rozdeľujeme na 2 hlavné typy :

- 1.) **Pracovné** – ich kontrakcia sa veľmi podobá kontrakcií buniek kostrového svalu, s tým rozdielom, že je omnoho dlhšia. Akčný potenciál s rýchlou depolarizáciou je typický pre bunky pracovného myokardu.
- 2.) **Prevodné** – sťahujú sa slabšie, pretože obsahujú nízky počet kontraktilných vlákien (myofibríl). AP s pomalou depolarizáciou je typický pre bunky prevodného systému, predovšetkým bunky SA a AV uzlu. Proces depolarizácie nie je podmienený otvorením rýchlych Na^+ kanálov ale otvorením pomalších Ca^{2+} kanálov

Za normálnych podmienok po sťahu srdečných predsiení nasleduje sťah komôr a behom diastoly všetky srdečné oddiely ochabujú. Podnet k sťahu vzniká v **prevodnom systéme srdca**.

Srdečná automácia (schopnosť generovať vzruchy, AP, elektrická aktivita srdečných buniek) – je dôvodom, prečo srdce vybaté z tela bije, prečo srdce bije aj po preatí prírodných nervov a prečo je možné srdce transplantovať. Podstatou srdečnej automácie sú **bunky s pacemakerovou aktivitou** – majú nestabilný kludový membránový potenciál. Po tom, čo skončí akčný potenciál, dochádza k pomalej **diastolickej depolarizácii**.

Po skončení AP dochádza najprv k **hyperpolarizácii membrány**. Hyperpolarizácia cca -60mV aktivuje „funny channels – vtipný prúd“, čo je prúd Na^+ do vnútra bunky a podieľajú sa na počiatku **pomalej diastolickej depolarizácie**. Tieto funny kanály sa otvárajú na konci repolarizácie.

Keď sa dostaneme k trochu pozitívnejším hodnotám, tak sa aktivuje **nízkoprahový vápnikový prúd** (vápnikový kanál T), ktorý nás posunie bližšie k prahu -35mV , kedy sa aktivuje **pomalý vápnikový prúd**.

Zmieneným prúdom napomáhajú ďalšie **depolarizačné prúdy** – **výmenník $\text{Na}^+/\text{Ca}^{2+}$, suspensory – podporné sodíkové prúdy**.

Po prekročení prahu sa **otvorí naplno pomalý vápnikový prúd** a dochádza k rýchlej depolarizácii.

Rýchla depolarizácia spôsobí **otvorenie draslíkového repolarizačného prúdu (únik K^+ z bunky)**, ktorý je zodpovedný za repolarizáciu, ale aj hyperpolarizáciu. Následná inaktivácia draselných kanálov behom pomalej diastolickej depolarizácie zrýchľuje dosiahnutie spúšťacieho prahu pre Ca^{2+} kanály typu L.

Pokojoiný membránový potenciál je tvorený nerovnakým elektrickým nábojom na vnútornej a vonkajšej strane membrány (vo vnútri – vonku +), hodnota KMP → je -90 mV.

Koncentrácia intracelulárneho K⁺ je asi 30x väčšia ako koncentrácia extracelulárneho K⁺.

BM je pre K⁺ viac priepustná, pre Na⁺ je BM menej priepustná, preto zostáva zvonka bunky.

Depolarizácia (fáza 0) je spôsobená otvorením napäťovo riadených Na⁺ kanálov. Na⁺ kanál má dvojce dvere –

vonkajšie sa otvárajú pri začiatku depolarizácie, pri membránovom potenciáli -70 až -80mV, vnútorné sa

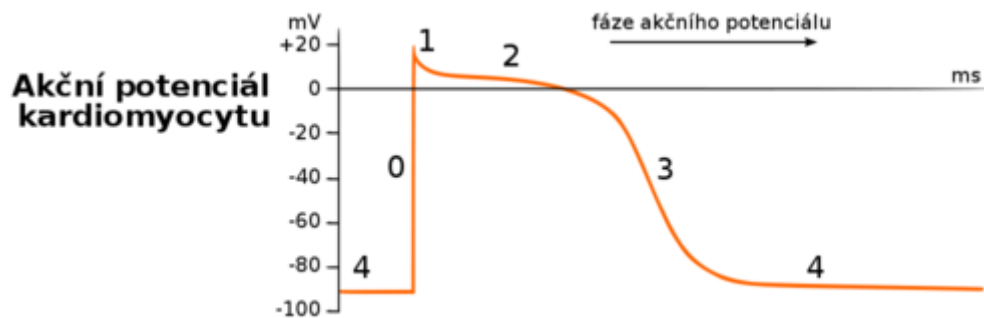
zatvárajú a tým prerušia ďalší vstup po skončení akčného potenciálu **inaktivácia Na⁺ kanálov => repolarizácia**

(fáza 1). Následuje **fáza plató (2)**, ktorá je spôsobená pomalým otváraním napäťovo riadených Ca²⁺ kanálov pri

membránovom potenciáli -30 až -40 mV, výtok K⁺ je kompenzovaný vstupom Ca²⁺. **Repolarizácia** vedúca

k dosiahnutiu KMP môže nastať až po uzavretí Ca²⁺ kanálov a spôsobuje ju únik K⁺ z bunky **(fáza 3 a 4)**.

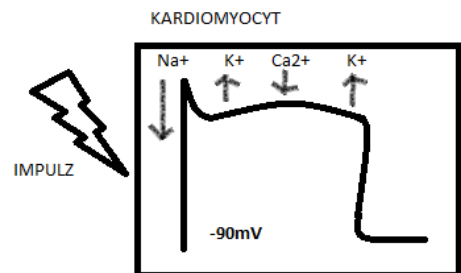
Pomerne dlhou **absolútnou refrakternou fázou**, kedy nie je možné ani nadprahovým stimulom vyvolať akčný potenciál, je myokard chránený pred príliš vysokou frekvenciou kontrakcií a taktiež pred zmenou smeru šírenia akčného potenciálu späť. V **relatívnej refrakternej fáze** je možné podráždenie vyvolať len nadprahovým potenciálom.

*tento obrázok vedieť nakresliť

ŠÍRENIE VZRUCHU

- **Akčný potenciál v pracovnom myokarde**
  - Vyvolá postupnú **kontrakciu všetkých kardiomyocytov**
  - Pretože pracovný myokard je **syncytium**
- **Akčný potenciál vzniká spontánne**
  - V **SA uzle** a potom sa šíri po **prevodovom systéme**
  - Z prevodového systému prestupuje na pracovný myokard
    - Vzniká **systola predsieni** a potom **systola komôr**

Podráždenie v srdci sa prenáša z bb na bb lokálnymi elektrickými prúdmi.

Akonáhle vzniká dostatočné podráždenie (v predsieňach/komorách) vyvolá sa vzruchová aktivita, ktorá sa šíri soubuním = sieťou vlákien kardiomyocytov dokiaľ neprebehne celý srdcom = „odpoveď všetko alebo nič“

Srdce pokiaľ je stimulované odpovie podráždením všetkých svojich buniek alebo nedá žiadnu odpoveď.

Srdce pracuje ako celok vďaka spojeniam interkalárnymi diskami.

Rýchlosť šírenia vzruchu po pracovnom myokarde – **0,3-1m/s**, bb prevodného systému **1-4 m/s** (výnimkou sú SA a AV uzol).

KONTRAKTILITA

Srdečná sťažlivosť alebo **kontraktilita**, či **schopnosť ku sťahu** je u srdca zaistovaná **kontraktilným aparátom**, alebo svalovými vláknami (sarkomera). Tie sa do seba vzájomnými interakciami zasúvajú (a vysúvajú), čo spôsobuje sťah (kontrakciu). Sila sťahu sa odvíja od množstva vápniku v bunke a od vychádzajúcej dĺžky sarkomery. Jednou z možností ako zvýšiť silu sťahu, je zvýšiť množstvo kontraktilných elementov a väčšinou aj svalových buniek.

„Kontraktilita je schopnosť srdečných buniek sa kontrahovať pri konštantnej počiatočnej kludovej dĺžke sarkomery. Pri konštantnej počiatočnej kludovej dĺžke sarkomery je nutné povedať, aby bolo jasné, že vylučujeme vplyv Starlingovho mechanizmu na silu srdečnej kontrakcie.“

Kontraktilita sa veľmi obťažne meria. Preto sa k meraniu kontraktility využívajú **tzv. indexy kontraktility**. Jedným z týchto indexov je **ejekčná frakcia**. Zaujíma nás, aký veľký objem bol pri jednej kontrakcii vylúčený do veľkého krvného obehu. Tento objem je len určitou časťou objemu, ktorý sa nachádzal v komorách na konci diastoly (tzv. end – diastolický volume). Ejekčná frakcia je podiel vylúčeného objemu ku end-diastolickému objemu :

$$EF = \frac{\text{SYSTOLICKÝ OBJEM}}{\text{END – DIASTOLICKÝ OBJEM}} = \frac{70}{120} \approx 0,6 = 60 \%$$

Bežne sa ejekčná frakcia pohybuje okolo 60-70%. Ejekčná frakcia sa meria pomocou **ultrazvuku** : pri echokardiografickom vyšetrení je záznam zastavený v diastole a vyšetrujúci pomocou PC programu obtiahne obrys ľavej komory a zistí EDV) a následne je zastavený v systole (vyšetrujúci obtiahne rys ľavej komory a zistí o koľko sa zmenšil). Počítač následne vypočíta potrebné parametre.

Ďalší indexom kontraktility je index $\Delta P/\Delta t$. Informuje nás o tom ako **rýchlo (t)** sú kontraktilné elementy srdca schopné vyvolať určitú zmenu **komorového tlaku (P)**. Avšak tento index neberie do úvahy biologickú odlišnosť ľudí. Preto sa tento index „koriguje“ alebo „upravuje“ do podoby nového indexu :

$$\left[\frac{\frac{\Delta P}{\Delta t}}{P} \right]_{\text{MAX}}$$

P... momentální tlak v komoře

Index Sagama – Suga

Metóda podľa Sagama-Sugy využíva invazívneho prístupu – zavedie do tela dva katétry :

- ⇒ Jeden do ľavej komory, ktorý meria tlak
- ⇒ Jeden do oblúku aorty, ktorý je opatrený balónikom, ktorý je schopný aortu uzavrieť (nafúkneme ho na určitý tlak) – pokiaľ srdce vykoná dostatočný tlak, krv pretečie, pokiaľ srdce nevyvolá dostatočný tlak, krv nepretečie.

U zdravého srdca :

Krv sa nedostáva von, pretože balónik ju blokuje – uplatňuje sa Starlingov princíp) – komora sa viac plní (zvyšuje preload), čo preťahuje sarkomery a zvyšuje sa sila sťahu. Navyše je potreba prekonať vyšší otvárací tlak (afterload). V určitom okamihu, kedy je sila dostatočná, (tlak je prekonaný) dôjde k vypudeniu hromadiacej sa krvi do obehu.

U chorého srdca :

Krv sa hromadí v komore, začína sa uplatňovať Starlingov princíp – ale pokiaľ je kontraktilita poškodená, je potreba väčšej náplne, aby sa dosiahlo rovnakej sily sťahu, ako u zdravého srdca.

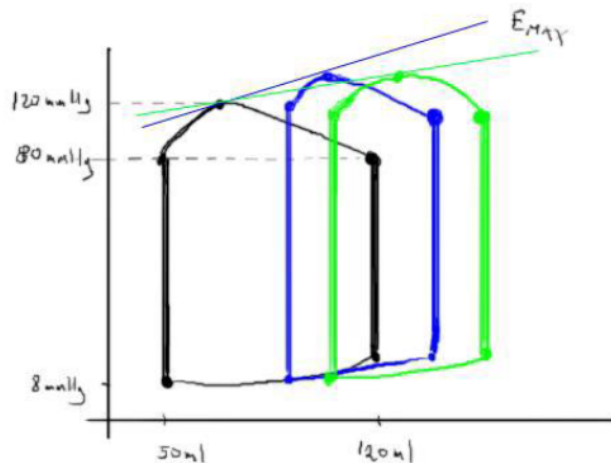
Behom merania sa zaznamenáva pV diagram :

- ⇒ Normálny je znázorený čierne
- ⇒ Modro vidíme, čo urobí balónik u zdravého jedinca (zvyšuje sa náplň, je potrebný vyšší otvárací tlak (odpor je zvýšený) a vypudený objem je menší).

Spojíme vrcholy obidvoch kriviek (normálna a zdravá), získame **priamku pomeru tlaku a objemu (elasticita E_{max})**.

Zelene vidíme, čo urobí balónik u chorého jedinca (zvyšuje sa náplň ešte viac, aby sa dosiahlo rovnakého vypudzovacieho tlaku (odpor rovnaký ako v predchádzajúcom prípade) ako u zdravého jedinca.

Spojíme vrcholy obidvoch kriviek (normálna a chorá) získame priamku o menšom sklone. **Práve sklon priamky nás informuje o poruchách srdечnej kontraktility!**

Inotropia – inos = vlákno

Inotropia znamená ovplyvnenie sily srdečnej kontrakcie. Tá sa odvíja od náplne srdca, čo je významný autoregulačný mechanizmus (Starlingov princíp), okrem neho je ale možné ovplyvniť silu kontrakcie inak:

a) Pozitívne inotropný vplyv (zvyšuje sa sila kontrakcie)

- sympatikus** – priame cez beta1 receptory (zvyšuje koncentráciu cAMP), nepriamo cez pozitívne chronotropný vplyv (zvýšenie SF vedie k zvýšeniu koncentrácie Ca^{2+} vo vnútri bunky)
- kofein** – blokuje odbúravanie cAMP (inhibuje fosfodiesterasu)
- digitalis, ouabain** (obecne srdečné glykosidy) – blokujú Na^{+}/K^{+} ATPázu, čo vedie k hromadeniu sódných iónov vo vnútri bunky. Zvýšená intracelulárna koncentrácia Na^{+} spôsobí spomalenie Ca^{2+}/Na^{+} výmenníkov (jeden ión Ca^{2+} von za 3 Na^{+} dovnútra bunky), čo povedie k zvýšeniu intracelulárnej koncentrácie Ca^{2+} . Digitalis sa využíva ako liek pri srdečnom zlyhávaní.
- glukagón, thyroxín, epinephrin**

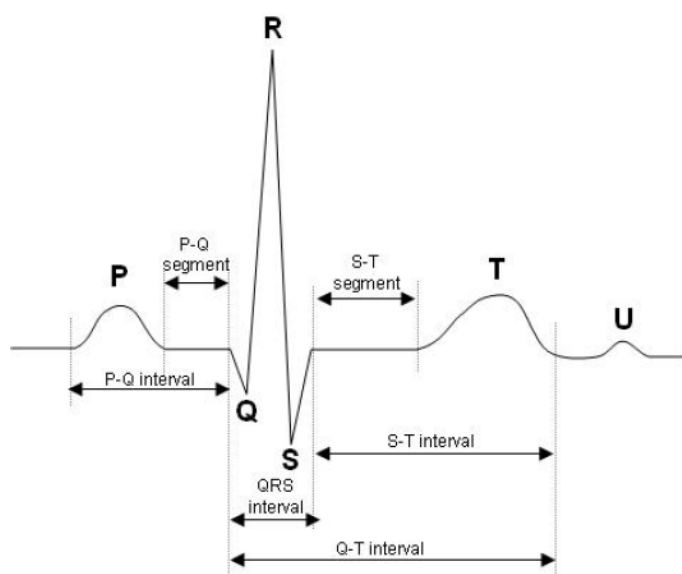
b) Negatívne inotropný vplyv (znižuje sa sila kontrakcie)

- parasympatikus** – pôsobí nepriamo znížením SF (cez M2 receptory, negatívne chronotropný vplyv), a tým zníži intracelulárnu koncentráciu Ca^{2+} .
- blokátory Ca^{2+} kanálov**
- acidóza**
- vzostup extracelulárneho draslíku**

14. Metódy snímania EKG, fyziologická krivka

Elektrokardiografia (EKG) je neinvazívna vyšetrovacia metóda, ktorá slúži k sledovaniu elektrickej aktivity srdca. Hrá dôležitú úlohu nielen v diagnostike rady srdcových porúch – infarkt myokardu, porucha srdečného rytmu, ale aj v odhaľovaní chorôb, ktorých príčina leží mimo srdca – iónová dysbalancia, poruchy činnosti štítnej žľazy apod. Prístroj k snímaniu EK sa volá **elektrokardiograf** – tento prístroj sníma rozdiely elektrických potenciálov vznikajúcich na povrchu kože vznikajúcich vďaka depolarizácií a repolarizácií srdečného svalu. Záznam nasnímaný pomocou elektród, zosilnený pomocou zosilňovačov a graficky prevedený na obrazovku (papier) je označovaný ako **elektrokardiogram**.

OBRAZ FYZIOLOGICKEJ KRIVKY

Na EKG krivke rozoznávame :

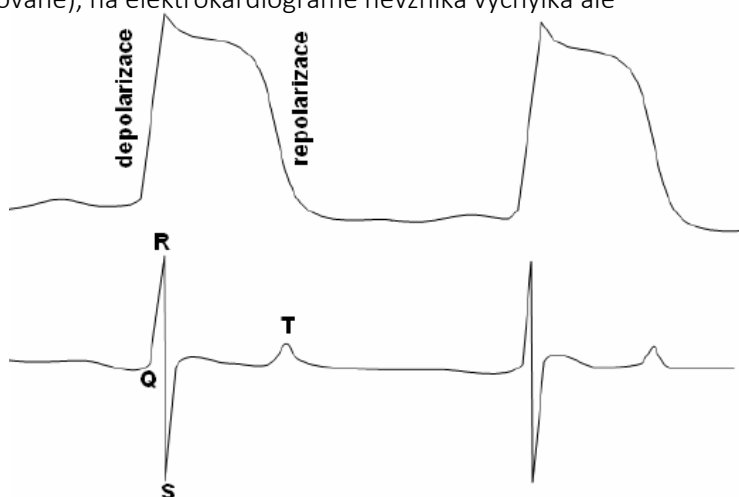
- vlny P, T, U – majú oblý tvar a nižšiu amplitúdu
- kmity Q, R, S – sú hrotnaté a majú väčšiu amplitúdu
- segmenty PQ, ST – úsek medzi koncom jednej vlny alebo kmitu do začiatku nasledujúcej vlny alebo kmitu
- intervaly P-Q, QRS, Q-T, S-T – zahŕňujú segment a priliehajúcu vlnu alebo kmit

Pokiaľ nie je registrovaná žiadna elektrická srdečná Aktivita, na EKG sa objaví čiara označovaná ako **izoelektrická línia** – odpovedá nulovému napäťovému rozdielu.

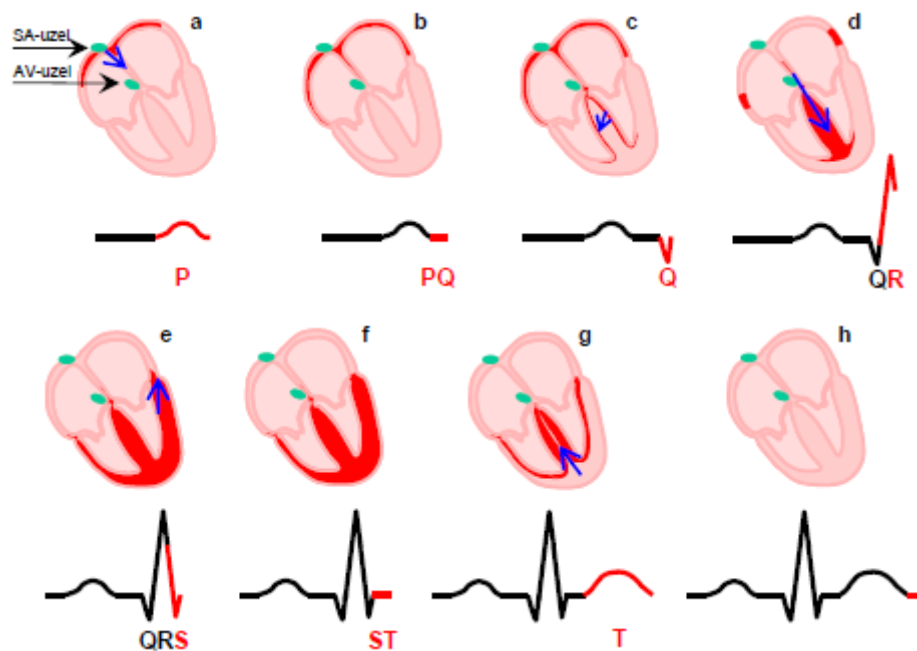
VZNIK EKG KRIVKY

Srdce sa stáva pri svojej činnosti zdrojom elektrického prúdu a vytvára okolo seba elektrické pole. Pole vzniká okolo srdca a šíri sa vodivými tkáňami tela. Podstatou kmitov a vlín na EKG zázname sú zmeny el. pola srdečného.

Zdrojom EKG krivky je elektrická aktivita srdečnej svaloviny. Každá myokardiálna bunka, pokiaľ je aktivovaná a šíri sa po nej akčný potenciál, pôsobí ako **el. dipól** => **vzniká vtedy**, keď kladné a záporné náboje nie sú v priestore rozložené rovnomerne. Okolo tohto dipólu vzniká elementárne el. pole, ktoré má určitú veľkosť a smer. Sčítaním el. polí všetkých svalových buniek, ktoré sú v danom okamihu aktivované vzniká výsledné el. pole srdca. El. pole vzniká len na rozhraní depolarizovanej a repolarizovanej časti srdečnej bunky. Pokiaľ je celé svalové vlákno depolarizované alebo repolarizované, negeneruje žiadne el. pole. Pokiaľ sú všetky kardiomyocyty v predsieňach alebo komorách depolarizované (resp. repolarizované), na elektrokardiograme nevzniká výchylka ale objavuje sa **izoelektrická línia**.

ŠÍŘENIE ELEKTRICKEJ AKTIVITY V SRDCI

V SA uzli sa generuje vzruch, z SA uzlu sa vzruch (depolarizácia) šíri na obe predsienie až k AV uzlu.

Depolarizácia predsiení sa na EKG zobrazí ako **vlna P**, v okamihu keď sú všetky bunky v predsieniach depolarizované skončí vlna P a na EKG sa objaví **segment PQ (izoelektrická línia)**. V AV uzli dochádza k spomaleniu šírenia vzruchu. AV uzlík je tvorený bunkami, u ktorých vzruch veľmi pomaly prechádza, nemajú syncýtium => **SILENT CELLS**. Ide o **nodálne zdržanie**, ktoré je nutné k oddeleniu depolarizácie (kontrakcie) predsiení od komôr (tým sa získa čas pre naplnenie komôr, pri systole predsiení).

Z AV uzlu sa vzruch šíri pomocou Hissovho zväzku a Tawarových ramienok do oboch komôr.

Najprv sa depolarizuje medzikomorové septum, v ktorom sa depolarizácia šíri zľava doprava. Na EKG zázname sa **depolarizácia septa** zobrazí ako **kmit Q**. Následne postupuje vzruch smerom k srdečnému apexu a odtiaľ na stenách oboch komôr, čo vedie ku vzniku kmitov **R a S**. **Depolarizácia sa v komorách šíri smerom od endokardu po epikard**. Keďže svalovina ľavej komory je mohutnejšia než v pravej, prebieha v nej depolarizácia dlhšiu dobu. Keď skončí depolarizácia oboch komôr, na EKG sa objavuje **segment ST**. Behom depolarizácie komôr sa začína predsieniami šíriť vlna repolarizácie. Repolarizácia predsiení postupuje rovnakým smerom ako depolarizácia a vedie k vzniku vlny nevelkej amplitúdy, ktorá má opačnú polaritu ako vlna P a označuje sa ako **Ta (atriálna T)**. Táto vlna nie je vidieť na normálnom EKG zázname, pretože je prekrytá komorovým komplexom QRS. Repolarizácia komôr prebieha opačným smerom než depolarizácia, to je od voľných stien komôr smerom ku medzikomorovému septu a od epikardu po endokard – **repolarizácia komôr vedie k vzniku vlny T**. U niektorých jedincov sa za vlnou T môže ešte objaviť ďalšia vlna s malou amplitúdou označovaná ako **vlna U** – je pravdepodobne spôsobená repolarizáciou určitých častí komorovej svaloviny (napr. papilárne svaly, Purkyňových vlákien).

Po odoznení repolarizácie komôr sa na EKG zázname objaví izoelektrická línia, ktorá trvá do začiatku ďalšej vlny P.

METODY SNÍMANIA EKG (REGISTRÁCIA EKG)

ELEKTRODY A SVODY

El. pole srdca je snímané na povrchu tela pomocou elektród. Meria sa ako napätie (to je rozdiel potenciálov) medzi dvoma elektródami.

Z funkčného hľadiska sú EKG elektródy dvojakeho typu :

- **Aktívna** (alebo exploratívne, či diferentné) – priebežne sníma premenlivý potenciál miesta, na ktoré je priložená
- **Indiferentná** (alebo referenčné) – je elektricky skonštruovaná tak, aby jej potenciál pokiaľ je možné bol konštantný a blížil sa nule

Keď pripojíme dve elektródy vznikne svod. **Svod** – je elektrické prepojenie dvoch miest, medzi ktorými meriame napätie. Pri EKG vyšetrení sa používajú 2 spôsoby zapojenia elektród :

1. **Bipolárne**
2. **Unipolárne**

Bipolárny svod – meria napätie medzi dvoma aktívnymi elektródami. **Unipolárny svod** – sníma napätie medzi aktívnou a indiferentnou elektródou. Namerané napätie má hodnotu **vektoru** – ktorý je charakterizovaný veľkosťou a smerom.

1. Bipolárne končatinové svody podľa Einthovena

Bipolárny svod je tvorený dvoma aktívnymi (exploratívnymi) elektródami, jedna z nich je kladná a jedna záporná. Pokiaľ depolarizácia smeruje smerom ku kladnej elektróde, registrovaná výchylka na EKG krivke je kladná. Pokiaľ smeruje **DEPOLARIZÁCIA** k zápornej elektróde, výchylka na EKG krivke je záporná. Za pozitívnu sa považuje výchylka nad izoelektrickou líniou, výchylka pod izoelektrickou líniou je označovaná ako negatívna.

Veľkosť výchylky závisí na projekcii vektoru srdečného pola na osu svodu – osa svodu je pomyselná spojnice obidvoch elektród.

U **REPOLARIZÁCIE** je smer výchylky opačný ako u depolarizácie, smer repolarizácie ku kladnej elektróde – záporná výchylka, smer repolarizácie k zápornej elektróde – kladná výchylka. Pravidlo veľkosti je rovnaké ako u depolarizácie.

Označujú sa **rímskymi číslicami I, II, III**

Svod I – registruje napätie medzi elektródami umiestnenými na ľavom a pravom zápästí

Svod II – registruje napätie medzi elektródami na pravom zápästí a ľavom bérce

Svod III – registruje napätie medzi elektródami na ľavom zápästí a ľavom bérce

Farby jednotlivých elektród sú dané :

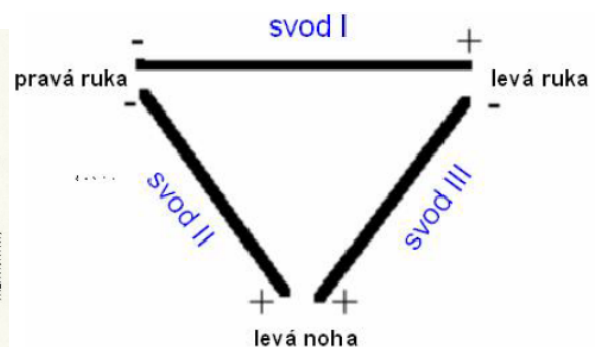
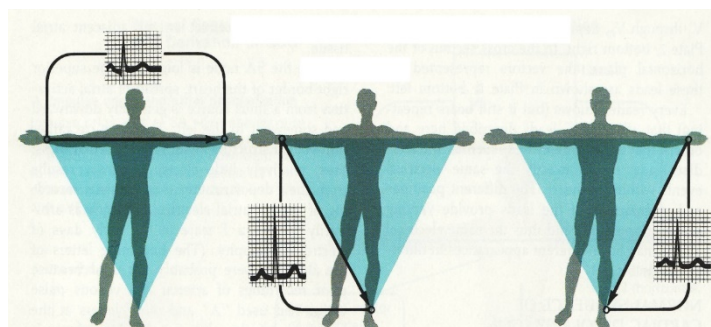
Červená – pravé zápästie

Žltá – ľavé zápästie

Zelená – ľavý bérce

Čierna – pravý bérce

Keď si zobrazíme Einthovenove svody u stojaceho človeka s rozpaženými rukami graficky, získame približne rovnostranný trojuholník, v jeho strede je umiestnené srdce => **Einthovenov trojuholník**, kde strany predstavujú jednotlivé končatinové svody a znamienka vo vrcholoch trojuholníka označujú polaritu elektród.

2.Semiunipolárne končatinové svody podľa Goldbergera (prekardiálne)

Unipolárny svod je v tomto prípade tvorený jednou aktívnou (kladná) a jednou indiferentnou elektródou (záporná). Smeruje depolarizácia k aktívnej elektróde, alebo repolarizácia od aktívnej elektródy je výchylka na EKG zázname pozitívna. Smeruje depolarizácia od aktívnej elektródy a repolarizácia k aktívnej elektróde, je výchylka na EKG zázname negatívna. Pravidlo o veľkosti je rovnaké ako u bipolárnych svodoch.

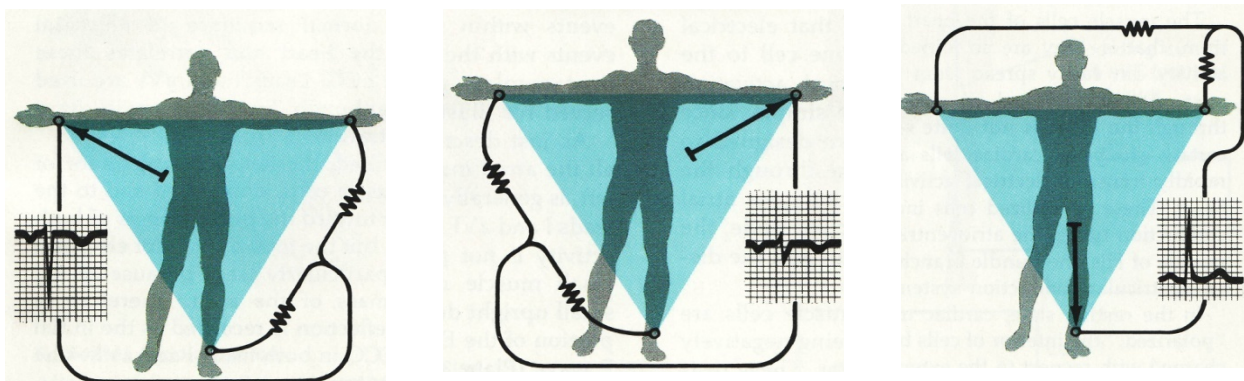
Označujú sa **aVR**, **aVL**, **aVF**, sú umiestnené na rovnaké miesta ako bipolárne svody

R – pravý

L – ľavý

F- ľavý bérce

Aktívna elektróda je umiestnená vždy na pravom, ľavom zápästí a ľavom bérce. Indiferentná elektróda vzniká vždy prepojením zostávajúcich elektród. U **aVR** – aktívna elektróda na pravom zápästí a indiferentná elektróda vzniká prepojením elektród z ľavého zápästia a ľavého bérca cez 5 k Ω odpory. U **aVL** – aktívna elektróda na ľavom zápästí a indiferentná vzniká prepojením elektród z pravého zápästia a ľavého bérca cez 5 k Ω odpory. U **aVF** – aktívna elektróda na ľavom bérce a indiferentná vzniká prepojením elektród z oboch zápästí cez 5 k Ω odpory.

Kedysi boli konštruované tak, že indiferentná elektróda bola tvorená prepojením všetkých 3 končatinových elektród cez odpory a aktívna elektróda bola umiestnená na danej končatine. Nevýhodou bola pomerne nízka amplitúda kmitov a vln EKG krivky.

3.Unipolárne hrudné svody podľa Wilsona

Štandardne sa používa 6 hrudných svodov, ktoré sa označujú V1 – V6. Aktívne elektródy sú v jednotlivých svodoch umiestnené takto:

V1- 4 medzirebrie parasternálne vpravo

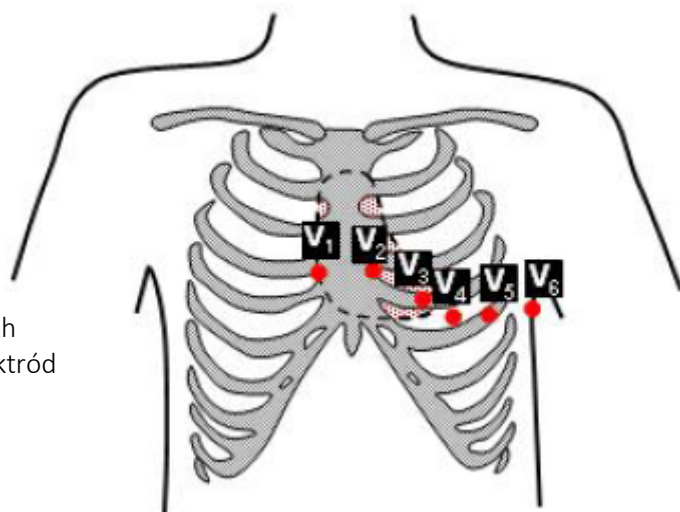
V2- 4 medzirebrie parasternálne vľavo

V3- medzi V2 a V4

V4- 5 medzirebrie vľavo v medioklavikulárnej čiare

V5- 5 medzirebrie vľavo v prednej axilárnej čiare

V6- 5 medzirebrie vľavo v strednej axilárnej čiare

Indiferentná elektróda je vo všetkých hrudných svodoch rovnaká, je vytvorená prepojením 3 končatinových elektród a nazýva sa **centrálna** alebo **Wilsonova svorka**.

V bežnej klinickej praxi sa pre registráciu EKG používa 12 svodov :

- 3 bipolárne končatinové svody
- 3 semiunipolárne zosilnené končatinové svody
- 6 unipolárnych hrudných svodov

=>umiestnenie elektród je pevne určené

=>vždy sa používa uzemňovacia elektróda na pravom bérce – čierna

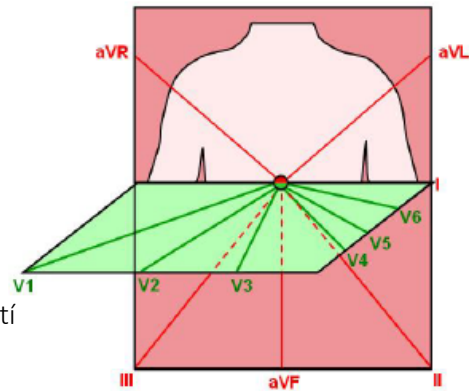
=>každý elektrokardiograf je opatrený cejchovacím tlačítkom, po zmačknutí tohto tlačítka sa v zázname EKG objaví signál, ktorého veľkosť je 1mV a odpovedá výške 10 mm, posun papiera je štandardne nastavený na 25mm/s.

Premietnutie EKG svodov do telných rovín:

Končatinové svody sa premietajú do **frontálnej roviny**.

Hrudné svody sa premietajú do **horizontálnej roviny**.

Dohromady teda umožňujú určitú priestorovú predstavu o el. poli srdečnom.

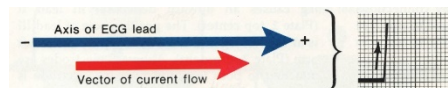
Veľkosť a smer vektoru, znázorňujúceho priebeh depolarizácie (repolarizácie) jednotlivých častí myokardu je rozhodujúci pre orientáciu, tvar a veľkosť jednotlivých častí EKG krivky. EKG graf je vytváraný projekciou vektoru voči snímaným svodom.

Veľkosť výchylky závisí na projekcii vektoru srdečného poľa na osu svodu – osa svodu je pomyselná spojnica obidvoch elektród.

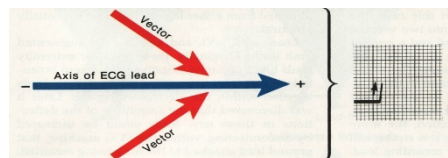
Pokiaľ je smer **vektoru rovnobežný** s osou svodu, veľkosť výchylky na EKG je **maximálna**.

Čím je medzi **vektorom** a osou svodu **väčší uhol**, tým je výsledná výchylka **menšia**.

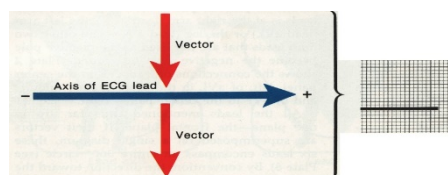
Pokiaľ je elektrický **vektor kolmý** k ose svodu, na EKG zázname nie je registrovaná žiadna výchylka – **izoelektrická línia**.

Vektor rovnobežný s osou svodu a orientovaný k + elektróde, Projekcia tohto vektoru odpovedá veľkosti kladnej výchylky na EKG grafe.

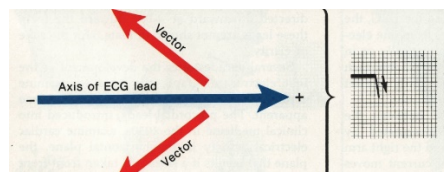
Vektor, ktorý nie je rovnobežný s osou svodu a orientovaný k + elektróde, projekcia tohto vektoru odpovedá kladnej ale menšej výchylke na EKG grafe.

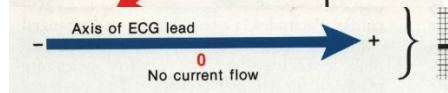
Vektor, ktorý je kolmý na osu svodu. Projekcia tohto vektoru odpovedá izoelektrickej línii na EKG krivke.

Vektor, ktorý je rovnobežný s osou svodu a orientovaný k – elektróde. Projekcia tohto vektoru, odpovedá veľkosti zápornej výchylky na EKG grafe.

Vektor, ktorý nie je rovnobežný s osou svodu a orientovaný k zápornej elektróde. Projekcia tohto vektoru, odpovedá zápornej ale menšej výchylky.

Sústava nevytvára žiadny potenciál, preto nulový vektor je na zázname znázornený izoelektrickou líniiou.

HODNOTENIE EKG ZÁZNAMU:

Pri posudzovaní EKG krivky si všímame niekoľko parametrov, ktoré najčastejšie popisujeme v tomto poradí : (niektoré parametre, napr. frekvencia sú u moderných prístrojov vyhodnocované automaticky, užitočná pomôcka pre hodnotenie elektrokardiogramu je špeciálne pravítko).

1.srdečná akcia – môže byť pravidelná aj nepravidelná

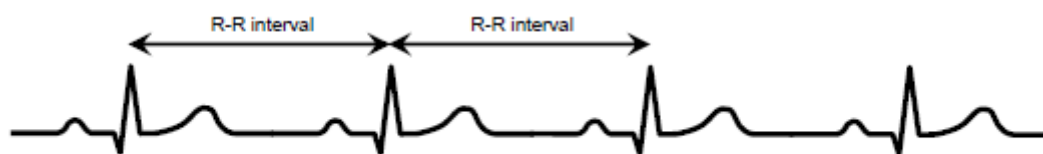
Určuje sa podľa časového intervalu medzi dvomi rovnakými, po sebe idúcimi útvarmi EKG krivky.

Najlepšie sa hodnotí porovnanie niekoľkých **R-R intervalov**.

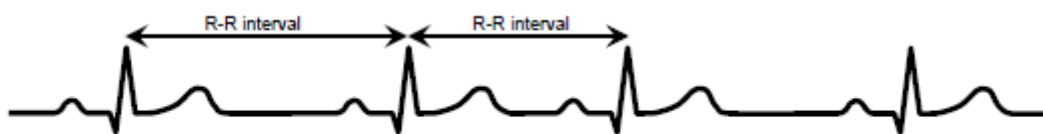
Pokiaľ je trvanie týchto intervalov približne rovnaké, akcia srdečná je **pravidelná**.

Pokiaľ sa trvanie intervalov významne líši, srdečná akcia je **nepravidelná** – nepravidelná srdečná akcia sa označuje ako arytmia (dysrytmia), môže sa vyskytovať u zcela zdravých jedincov (arytmia fyziologická), alebo môže byť vyvolaná patologickou príčinou.

Respiračná arytmia (fyziologická) – sa najčastejšie nachádza u mladých jedincov, je charakterizovaná zrýchlením srdečnej akcie pri nádychu a spomalením srdečnej akcie pri výdychu.

Obr. 3.2. Pravidelná srdeční akce

Obr. 3.3. Nepravidelná srdeční akce

2.Srdečná frekvencia – je počet komorových systol za jednu minútu.

Normálna srdečná frekvencia u zdravého dospelého človeka je 60-90 tep/min.

Bradykardia – znížená srdečná frekvencia

Tachykardia – zrýchlená srdečná frekvencia

Postup pri zisťovaní srdečnej frekvencie z EKG záznamu závisí na pravidelnosti, či nepravidelnosti srdečnej akcie.

Pri pravidelnej akcií :

R-R s = časový interval medzi dvomi po sebe idúcimi kmitmi R, vyjadrený v sekundách

Čas si vypočítam tak, že si odmeriam vzdialenosť medzi dvomi R kmitmi v cm/s, do trojčlenky potom dosadím 2,5 cm ... za 1s, napríklad 1,875 cm ..... za x s, a vyjde mi čas, ktorý dosadím do vzorca:

$$\text{frekvence} = \text{BPM} = \frac{60}{R - R(s)}$$

R-R cm = je vzdialenosť medzi dvomi po sebe idúcimi kmitmi, vyjadrená v cm

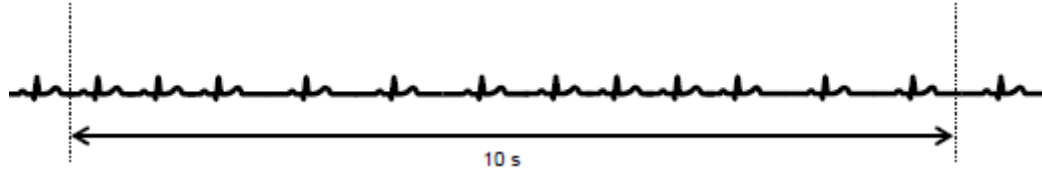
150 je počet cm, odpovedajúci jednej minúte záznamu pri rýchlosti posunu papiera 2,5 cm/s

$$\text{frekvence} = \text{BPM} = \frac{150}{R - R(\text{cm})}$$

Pri nepravideľnej akcii:

Spočítame počet R kmitov za určitý časový úsek a tento úsek prevedieme na minútovú hodnotu.

V 10 sekundovom intervale je 12 kmitov R. Počet kmitov R vynásobíme kráť 6, pretože minúta má 6 desať sekundových intervalov a tým získame hodnotu minútovej srdečnej frekvencie.

3.Rytmus

Udáva, ktorá časť srdca je v danom okamihu zdrojom vzruchov, to je kde je lokalizovaný primárny srdečný pacemaker.

SA uzol (za fyziologických okolností) – udáva sinusový rytmus – frekvencia produkovaných vzruchov 60-90/min

AV uzol (pokiaľ je SA uzol narušený) – udáva nodálny (junkčný) rytmus – 40-60/min

Idioventrikulárny rytmus – pokiaľ je blokovaný prenos vzruchu medzi predsieňami a komorami, tak sa zdrojom vzruchu stávajú Purkyňové vlákna – 30/min

Za niektorých patologických stavov sa zdrojom pacemakerovej aktivity môžu stať rôzne veľké časti srdečnej tkáňe lokalizované mimo prevodný systém. Pri dostatočne vysokej frekvencii produkovaných vzruchov vnúti tieto ložiská svoj rytmus celému srdcu a vznikne arytmia. Ektopické miesta – pokiaľ vzruchy vznikajú kdekoľvek inde než v SA uzli

Pre sínusový rytmus predsiení a komôr sú charakteristické nasledujúce znaky:

- vlna P sa objavuje pred každým komorovým komplexom QRS a vlny P a komplexy QRS sa vyskytujú v pomere 1:1

- vlna P má fyziologickú morfológiu a interval PQ normálne trvanie $\rightarrow 0,12-0,2$ s (prevod vzruchov z predsiení na komory)

- srdečná frekvencia má normálnu hodnotu, treba dbať ohľad na respiračnú arytmiu, spomalená
Srdečná frekvencia môže byť u mladých tréňovaných jedincov

Pre nodálny rytmus sú charakteristické zmeny tvaru a lokalizácie vlny P (existuje horný, stredný a dolný nodálny rytmus)

4.Sklon el. osy srdečnej

El. osa srdečná je definovaná ako smer a veľkosť vektoru el. poľa srdečného.

U väčšiny zdravých jedincov smer elektrickej osy srdečnej korešponduje so smerom anatomickej osy srdečnej a smeruje dopredu, doľava a dolu.

Normálny sklon el. osy srdečnej u zdravých dospelých osôb **-30° až 90°**.

Poloha el. osy srdečnej v rozsahu **90°-180°** označujeme ako **odchýlku doprava**.

Polohu od **-30° až -90°** odchýlka doľava.

5.Popis jednotlivých vln, kmitov, intervalov a segmentov

15. EKG krivka v rôznych svodoch, elektrická osa srdce

Základom pre zápis EKG krivky sú bipolárne končatinové svody a rovnostranný Einthovenov trojuholník, v ktorom dochádza k snímaniu el. potenciálu vektorom vo frontálnej rovine.

Snímacie elektródy sa nachádzajú vľavo a dole a platí, že je zapisovaná kladná výchylka, keď sa potenciál šíri k snímačej elektróde :

I. svod – snímacia elektróda vľavo

II. a III. svod – snímaciu elektródu majú vľavo dole

VLNA P

Je spôsobená depolarizáciou predsiení a za fyziologických okolností predchádza komorovému komplexu (QRS).

Výsledný smer vektoru je doľava a dole.

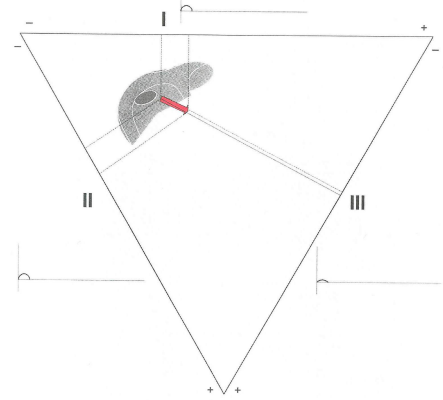
Fyziologicky je vlna v I. a II. svode pozitívna,

v III. svode môže byť pozitívna aj negatívna.

Jej amplitúda je maximálne 0,25mV –

pretože stena predsiení obsahuje pomerne málo svalovej hmoty.

Doba trvania je do 0,1s.

INTERVAL PQ

Interval sa meria od začiatku vlny P do začiatku komorového komplexu, pokiaľ je prvým kmitom komorového komplexu Q, označuje sa ako PQ, pokiaľ je prvým kmitom R, označuje sa PR.

Fyziologické trvanie je od 0,12 do 0,2 s a odpovedá dobe od zahájenia depolarizácie predsiení do okamihu, kedy je odštartovaná depolarizácia komôr.

Trvanie PQ intervalu je nepriamo úmerné srdčnej frekvencii – skraca sa pri tachykardií, predlžuje sa pri bradykardií. *u trénovaných jedincov s kľudovou bradykardiou nemusí byť predĺženie PQ patologickou známkou.

Súčasťou tohto intervalu je segment PQ – ktorý je za fyziologických okolností izoelektrický => behom tohto segmentu sú depolarizované všetky bunky predsienového myokardu a zároveň ešte nebola zahájená repolarizácia predsiení a ani depolarizácia komôr.

KOMPLEX QRS (komorový komplex)

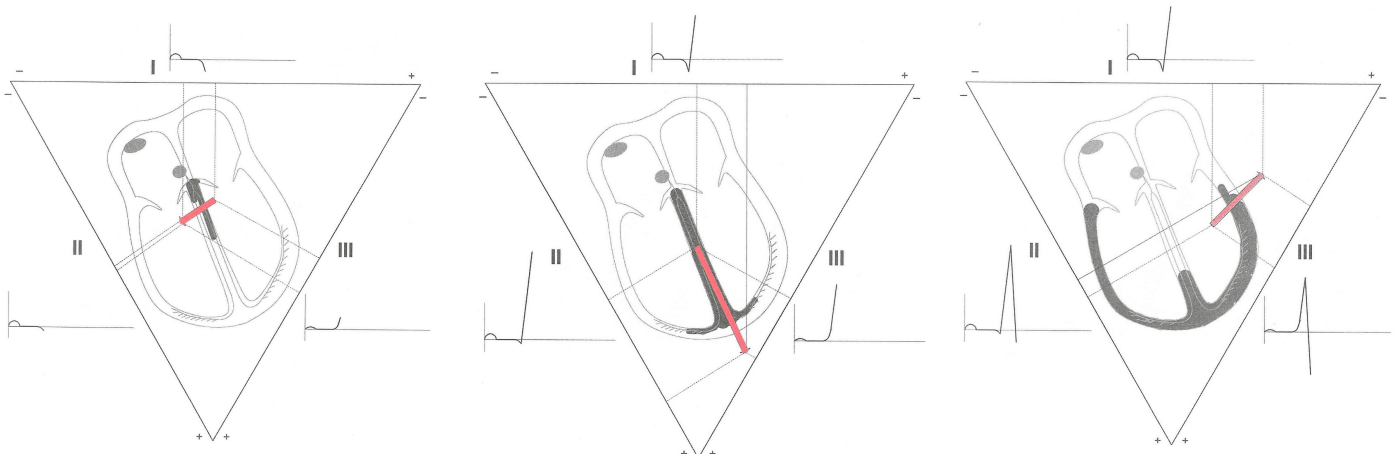
Je obrazom depolarizácie komôr. Smer šírenia depolarizácie je od AV uzlu k medzikomorovému septu, v ktorom sa vzruch šíri smerom zľava doprava. Smer vektoru je doprava a dole, v I. a II. svode sa píše negatívny Q kmit, v III. svode sa pozitívny R kmit.

Potom vzruch postupuje smerom k srdčnému hrotu, okamžitý vektor sa otáča doľava a dole, vo všetkých troch bipolárnych svodoch sa píše pozitívny R kmit.

Od srdčného apexu sa vzruch šíri na voľné steny oboch komôr. Vo voľných stenách komôr sa vzruch šíri smerom od subendokardu cez myokard až k epikardu, smer okamžitého vektoru je predovšetkým daný depolarizáciou myokardu mohutnejšej ľavej komory a smeruje doľava a v závere depolarizácie komôr dokonca doľava a hore.

Fyziologické trvanie QRS komplexu je od 0,06 do 0,11s.

Komorový komplex sa skladá z kmitov Q,R,S. Kmit Q je vždy negatívny. Kmit R je vždy pozitívny. Kmit S je vždy negatívny. Pokiaľ je komplex tvorený len jedným negatívnym kmitom označuje sa QS. Pokiaľ je tvorený viac než jedným pozitívnym kmitom, označujú sa R kmity pomocou apostrofou R'.

KMIT Q

Je obrazom depolarizácie medzikomorového septa a papilárnych svalov.

Je to prvá negatívna výchylka komplexu QRS.

Jeho amplitúda by mala byť $\frac{1}{4}$ (25%) výchylky kmitu R v rovnakom svode. Jeho doba trvania nepresahuje 0,03 s.

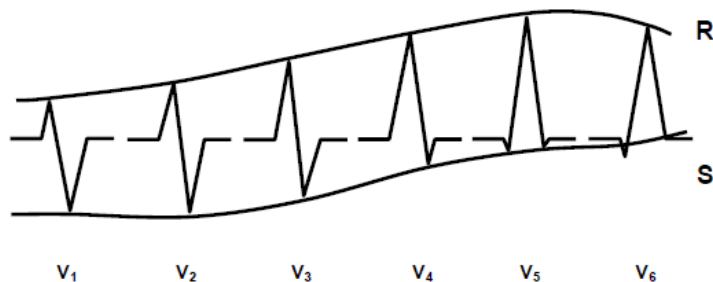
Pokiaľ nesplňuje tieto podmienky, je označovaný ako patologický.

KMIT R

Je podmienený prestupom depolarizácie na voľné steny oboch komôr.

Je to pozitívna výchylka nasledujúca po kmite Q. Môže aj chýbať. Doba trvania by mala byť do 0,1s. (*dlhšia doba väčšinou súvisí s hypertrofiou komorovej svaloviny).

Výška R by mala byť v končatinových svodoch do 10 mm. V hrudných svodoch sa výška kmitu postupne od V1 – V5 zvyšuje. Vo V6 je výška R buď rovnako veľká alebo menšia ako vo V5.

KMIT S

Je to druhá negatívna výchylka nasledujúca po vlně R. Amplitúda kmitu S v hrudných svodoch klesá od V1 po V6, vo svode V6 nemusí byť S kmit vôbec prítomný. Doba trvania je do 0,05s.

SEGMENT ST

Zahŕňa dobu od dokončenia depolarizácie komôr po zahájenie repolarizácie komôr. Na EKG zázname je to úsek medzi koncom QRS komplexom a začiatkom vlny T => bod, ktorým končí QRS komplex a začína segment ST sa označuje ako **junkčný bod**. Za fyziologických podmienok prebieha segment ST izoelektricky.

*posun ST segmentu nad izoelektrickú líniu – elevace ST

*posun ST segmentu pod izoelektrickú líniu – deprese ST

=>zmeny polohy segmentov ST môžu mať celú radu príčin od menej závažných až po veľmi závažné (napr.angina pectoris, iónová dysbalancia, infarkt myokardu, predávkovanie kardiotoniky..)

VLNA T

Je obrazom repolarizácie komôr.

(repolarizácia komôr postupuje opačným smerom ako ich depolarizácia – od síňo-komorového rozhrania smerom k srdečnému apexu, odtiaľ k medzikomorovému septu a na voľných stenách komôr prestupuje od epikardu po endokard).

Hoci je repolarizácia elektricky opačný dej ako depolarizácia, má sumačný vektor smer od endokardu po epikard ako pri depolarizácii.

Na EKG zázname je vlna T súhlasne výkyvná s QRS komplexom, väčšinou ide o pozitívnu výchylku.Za normálnych okolností nachádzame negatívnu vlnu T vo svodoch aVR, III, V1 a V2.

Doba trvania je 0,2s, amplitúda od 0,2 do 0,8 mV.

VLNA U

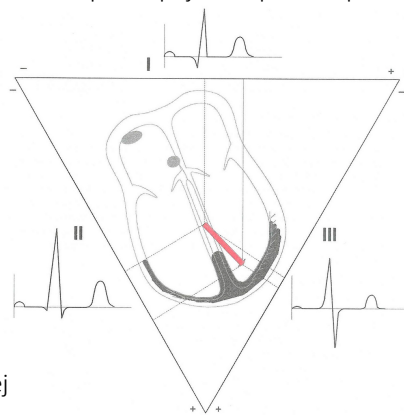
Je malá pozitívna vlna, ktorá sa objavuje za vlnou T. Nie je prítomná

u všetkých jedincov, fyziologicky sa častejšie vyskytuje u mladých ľudí

a športovcov. Patologický výskyt vlny U sa pripisuje pri zníženej plazmatickej

Hladine draslíku. Nejspíš je spôsobená repolarizáciou Purkyňových vlákien,

ktoré majú nápadnejšie dlhšiu fázu plató. Purkyňove vlákna pôsobia ako jednocestný filter, ktorý pustí vzruch len jedným smerom. (z prevodnej sústavy na pracovný myokard).

INTERVAL QT

Je ohraničený začiatkom komorového komplexu a koncom vlny T. Zahŕňa depolarizáciu a repolarizáciu komorovej svaloviny (tzv. elektrickú systolu komôr). Jeho trvanie je významne ovplyvnené zmenami srdečnej frekvencie, skracuje sa pri vzostupe a predlžuje sa pri poklese srdečnej frekvencie, mení sa taktiež s vekom a pohlavím pacienta, metabolizmom minerálov (Ca^{2+} , K^{+}), vplyvom liekov. Fyziologická hodnota sa pohybuje v rozmedzí 0,34-0,32s.

Nejdôležitejší časové intervaly pro zapamatování jsou uvedeny v následující tabulce:

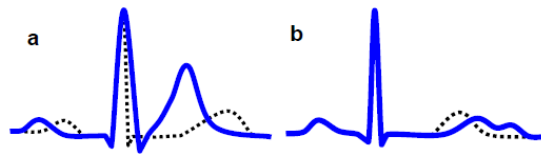
PQ interval	0,12 – 0,2 s
QRS komplex	0,06 – 0,11 s
QT interval	0,32 – 0,42 s

EKG A ZMENY PLAZMATICKEJ KONCENTRÁCIE IÓNOV

Obraz EKG je najviac ovplyvnený zmenami plazmatickej koncentrácie draslíku a vápniku.

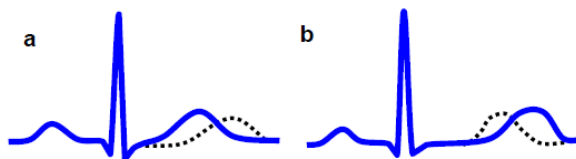
Hyperkalémia – zvýšená extracelulárna koncentrácia vápniku spomaľuje depolarizáciu a skracuje repolarizáciu => na EKG krivke je predĺžený PQ interval a rozšírený QRS komplex. Urýchlená repolarizácia spôsobí skrátenie QT intervalu, vlny T sú úzke, vysoké, hrotnaté.

Hypokalémia – znížená plazmatická koncentrácia draslíku zrýchľuje depolarizáciu a spomaľuje repolarizáciu => predĺženie QT intervalu, vlny T sú nízke až oploštelé, za vlnou T sa objavuje pozitívna vlna U.

Hyperkalcémia – zvýšená plazmatická koncentrácia vápniku urýchľuje komorovú repolarizáciu. Na EKG krivke vidíme skrátenie QT intervalu spôsobené skrátením ST segmentu.

Hypokalcémia – znížená plazmatická koncentrácia vápniku spomaľuje repolarizáciu komôr. Na EKG krivke je predĺžený QT interval spôsobený predĺžením QT segmentu.

ELEKTRICKÁ OSA SRDEČNÁ

Elektrická osa je myslená priamka, ktorá zo zdravého srdca vychádza zo srdečnej báze a smeruje k apexu. Je definovaná ako smer a veľkosť vektora elektrického poľa srdečného. (vo frontálnej rovine).

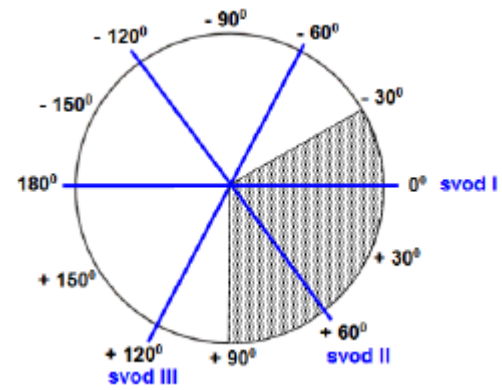
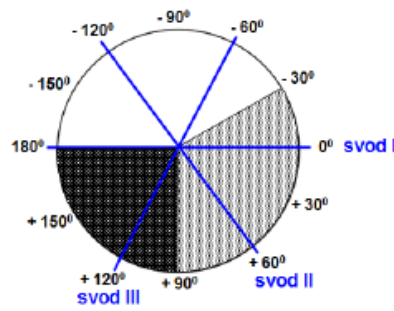
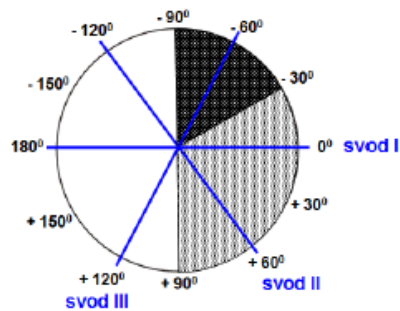
Ako už vieme => zmeny v el.poli srdečnom sa dajú registrovať len behom šírenia depolarizácie predsiení (vlna P) a depolarizácie komôr (komplex QRS) a repolarizácie komôr (vlna T).

Smer šírenia týchto elektrických javov je označovaný ako osa vlny P, osa komplexu QRS, osa vlny T.

Z diagnostického hľadiska je **najdôležitejšia elektrická osa komplexu QRS** – obecné sa označuje ako **elektrická osa srdečná**.

U väčšiny zdravých jedincov smer elektrickej osy srdečnej korešponduje so smerom anatomickej osy srdečnej a smeruje dopredu, doľava a dolu. Pre vyjadrenie smeru el. osy srdečnej sú používané uhlové stupne a najlepšie ju určíme z bipolárnych končatinových svodov, ktoré sú usporiadané do tzv Eintenovho trojuholníku.

Normálny sklon el.osy srdečnej u zdravých dospelých osôb je => -30° až $90/105^\circ$
 90° až 180° => polohu el. osy označujeme ako odchýlku doprava
 -30° až -90° => polohu el. osy označujeme ako odchýlku doľava

Obr. 3.10. Deviace osy srdeční

Levý obrázek – tmavší výšeč vymezuje sklon elektrické osy srdeční doleva, pravý obrázek – tmavší výšeč vymezuje sklon osy doprava.

Deviace osy srdečnej môže nastať – po infarkte myokardu, pri hypertrofií či dilatácii myokardu komôr. Často sú prítomné aj v závislosti na uložení srdca v hrudníku – poloha srdca je ovplyvnená polohou bránice, obezita, tehostenstvo bývajú spojené s vyššou polohou bránice.

STANOVENIE SKLONU EL. OSY SRDEČNEJ POMOCOU EINTHOVENOVHO TROJUHOLNÍKA

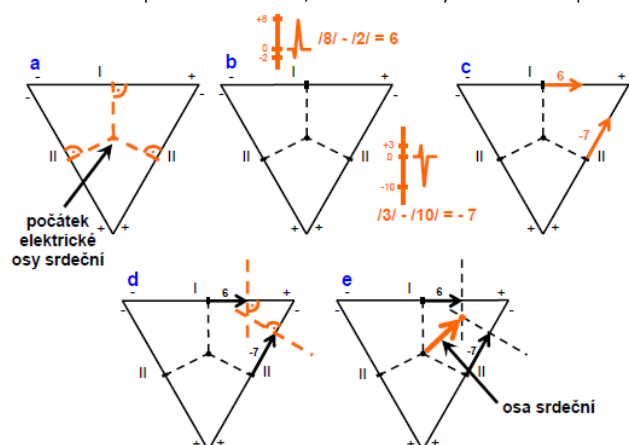
Jedná sa o rovnostranný trojuholník, ktorého strany tvoria bipolárne svody I, II, III. Polarita vrcholov trojuholníka (teda EKG elektród) je daná konvenciou :

POSTUP :

- 1.označíme si stredy strán trojuholníka a z nich spustíme kolmice, priesečník kolmíc tvorí počiatok el. osy srdečnej.
- 2.V zázname z ľubovoľných dvoch bipolárnych svodov vyjadríme veľkosť najväčšieho pozitívneho kmitu R a najväčšieho negatívneho kmitu Q alebo S. Vypočítame rozdiel ich absolútnych hodnôt tak, že od absolútnej veľkosti hodnoty pozitívneho kmitu odčítame absolútnu hodnotu veľkosti negatívneho kmitu.
- 3.Rozdiel veľkostí naniesieme na odpovedajúcu stranu trojuholníka. Zo svodu I na hornú stranu, zo svodu II na ľavú stranu a zo svodu III na pravú stranu. Hodnotu rozdielov nanášame zo stredy strán smerom k príslušnému vrcholu, pokiaľ je rozdiel väčší ako 0, smerom k + vrcholu, pokiaľ je menší ako 0 smerom k – vrcholu.
- 4.V bode, kde končí nanosený rozdiel, spustíme kolmicu k vzhľadom strane trojuholníka.
- 5.Vyznačíme priesečník kolmíc. Do tohto priesečníku smeruje elektrická osa srdečná. Pomocou uhlomeru pak určíme sklon elektrickej osy srdečnej.

El. osa srdečná je výsledný priestorový vektor depolarizácie komorového myokardu vo frontálnej rovine.

*Einthenovo pravidlo hovorí, že vektorový súčet 3 amplitúd končatinových svodov je rovný nule.

Špeciálne metódy vyšetrenia EKG :

24 hodinové monitorovanie – najčastejšie sa robí v nemocnici ale môže sa robiť aj mimo nemocnice. Pri vyšetrení mimo nemocnicu sa používa malé prenosné zariadenie, ktoré pacient má u seba v priebehu celého dňa.

V prípade EKG hovoríme o „EKG holteri“, v prípade tlaku hovoríme o „tlakovom holteri“. Získané záznamy je ďalej možné spracovať počítačom a získať grafy, ktoré ukazujú dennú variabilitu EKG, či krvného tlaku.

Vektorkardiografia – jedná sa o **záznam pohybu okamžitého celkového srdečného vektoru v čase a priestore**.

Kľúčová polarizácia a depolarizácia sú **dve hraničné hodnoty** (nulový srdečný vektor), medzi ktorými srdečný vektor opisuje tri smyčky (zobrazujú sa na osciloskope):

- Pri depolarizácii predsiení
- Pri depolarizácii komôr
- Pri repolarizácii komôr

Repolarizácia predsiení, sa pri meraní stráca kvôli veľkej sile druhej smyčky – depolarizácia komôr.

Súčet všetkých elektrických dipólov je dosť veľký pohybuje sa v mV, aby ho bolo možné snímať z povrchu tela pomocou správne umiestnených elektród. Je treba dbať na to, že snímanie je zaťažené chybou, ktorá súvisí s tým, že každá tkáň vykazuje inú vodivosť (Brodyho efekt) a nie je teda úplne jedno kam elektródy umiestníme. Vhodné umiestnenie elektród nám umožňuje získať 3D záznam pohybu srdečného vektoru (získame tak predstavu o el. poli srdečnom). Väčšinou sa však používa 1D záznam známy ako EKG.

Napojenie svodov behom vektorkardiografie (3D záznam) :

- a) **Vertikálna** (frontálna) rovina – prvá elektróda na krku a druhá na ľavej nohe
- b) **Horizontálna** (transverzálna) rovina – prvá elektróda na medioklavikulárnej čiare v4 medzirebrí vpravo, druhá na tom istom mieste vľavo.
- c) **Predozadná** (sagitálna) rovina – prvá elektróda nad sternom na úrovni 4.medzirebria, druhá elektróda v rovnakej výške na chrbtici

Vektorkardiografia sa v praktickej elektrokardiológii príliš nevyužíva, pretože neumožňuje analýzu poruch srdečného rytmu, ktoré sú klasifikované na základe zmien fyziologického obrazu EKG krivky.

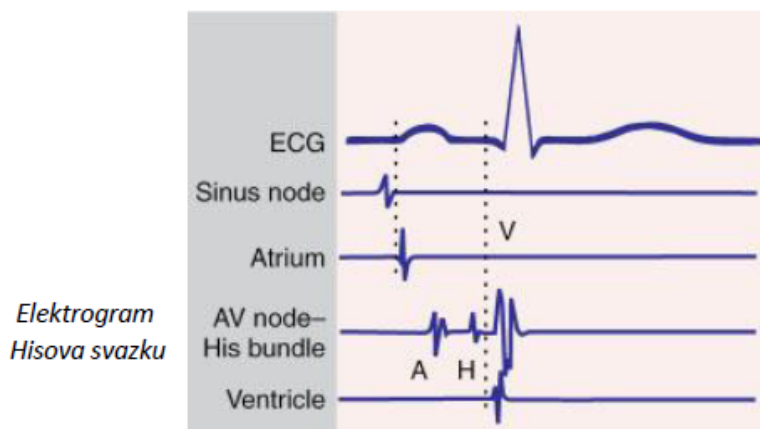
Elektrogram Hissovho zväzku

Meria sa pomocou katetru, ktorý je na hrote zakončený elektródami. Cez žilu sa ním dostaneme do pravého srdca, presnejšie na úroveň trojčepce chlopne. Behom tohto vyšetrenia robíme zároveň EKG. Na elektrograme sa objavujú fyziologicky 3 výchylky :

1. **Výchylka A** – dochádza k aktivácii AV uzlu
2. **Výchylka H** – aktivuje sa Hissov zväzok
3. **Výchylka V** – aktivujú sa komory (na EKG je to QRS komplex)

Vďaka týmto výchylkám môžeme vyhodnotiť nasledujúce :

- a) **Interval PA** – doba vedenia vzruchu od SA uzlu k AV uzlu
- b) **Interval AH** – doba vedenia vzruchu AV uzlom
- c) **Interval HV** – doba vedenia vzruchu Hisovým zväzkom a Tawarovým ramienkom

16. Mechanická aktivita srdca- srdečný cyklus, TK v jednotlivých oddieloch srdečných

Srdečný cyklus = perióda od jedného začiatku srdečného tepu po nasledujúci, behom nej sa strieda systola (sťah) a diastola (relaxácia), popisuje mechanickú činnosť srdca.

- **SYSTOLA** (skladajúca sa z izovolumickej kontrakcie a ejekčnej fázy)
- **DIASTOLA** (skladajúca sa z izovolumickej relaxácie a plniacej fázy)

Každý cyklus je iniciovaný spontánnou generáciou akčného potenciálu v SA uzli a jeho šírením cestou oboch atrií, AV uzlom, Hisovým zväzkom, pravým a ľavým Tawarovým ramienkom a Purkyňovými vláknami do komôr.

Počet cyklov 100 000/deň, 36 500 000/rok, 2 737 500 000/život

FUNKCIA ATRIÍ (ako pumpy)

Krv normálne kontinuálne prúdi z veľkých vén do atrie :

- Cca 75% volumu priteká priamo do komôr
- Cca 25% je transportovaná kontrakciou atrie do komôr

Atria fungujú ako primárna pumpa, zvyšujú ventrikulárnu čerpaciu efektivitu. Atria sú v podstate objemové čerpadlá, ktoré pracujú pri malom tlaku.

Diastola v sebe zahrňuje aj systolu predsieni, ktoré svojim sťahom dokončujú plnenie komôr pri relaxácií a pripravujú ich tak na vstup do systoly.

FUNKCIA KOMOR

Komory sú v podstate tlakové čerpadlá, pracujú pri vysokom tlaku.

FÁZE SRDEČNÉHO CYKLU

2 fázy systoly :

- **Izovolumická kontrakcia** – kedy rastie tlak v komorách, ale objem sa nemení (uzavreté cípate chlopne aj poloměšičité) – systola komôr
- **Ejekčná fáza** – otvorili sa poloměšičité chlopne, tlak stúpa, objem sa znižuje (píše sa aj, že tlak sa nemení)

2 fázy diastoly:

- **Izovolumická relaxácia** – kedy intraventrikulárny tlak klesá, ale objem sa nemení (poloměšičité aj cípate chlopne sú uzavreté)
- **Plniaca fáza** – otvorili sa cípate chlopne, pretože tlak v komore klesol pod hodnotu tlaku v predsieni, začína však pozvoľna, aby sa znovu mohli chlopne uzavrieť. Objem rastie výrazne, lebo krv priteká z plných predsieni do prázdnych komôr.

Začneme popisom od systoly. Komory sú už naplnené, nachádza sa v nich (**EDV-120ml**), predsieni prešli svojou systolou čím plnenie dokončili.

Komory teraz prechádzajú **izovolumickou kontrakciou** (začiatok komorovej kontrakcie odpovedá na EKG zázname kmitom R a **1.ozve** na fonokardiograme), **objem** v nich je stále **rovnaký**, pretože sú uzavreté **cípate chlopne** (uzavretie cípate chlopne počujeme ako systolickú ozvu) aj poloměšičité chlopne, ale **zvyšuje sa tlak**. Zvyšovanie tlaku tlačí na chlopne – cípate chlopne sa nepreklopia do predsieni, pretože sú držané papilárnymi svalmi. Zvyšovanie tlaku tlačí na poloměšičité chlopne, ktoré chce otvoriť. Otvoria sa v okamihu, keď je dosiahnutý **otvárací tlak**, ktorý odpovedá **tlaku v aorte / pľúcni** => tlak v komorách je menší než v aorte a pľúcni. Doba trvania je **60 ms**.

Otvorením poloměšičitých chlopni začína **ejekčná fáza**. Tlak v komorách sa stále zvyšuje až k hodnote systolického tlaku. Behom ejekčnej fázy je do obehu vypudený systolický **objem 70 ml krvi**.

Po vypudení väčšiny objemu tlak rapídne klesá, čo spôsobí, že sa tlak v komore dostane pod tlak v aorte/pľúcni, čo spôsobí, že sa poloměšičité chlopne uzatvoria „spätným tokom krvi „ do srdca (**vzniká II. srdečná ozva**).

Zbytkový objem v komore, čo je **50 ml** krvi sa označuje ako end – systolický objem (**ESV**).

Doba trvania ejekčnej fázy – **200ms**.

Ejekčná frakcia $EF = TO/KDO$ (tepový objem alebo tiež systolický objem/konečný diastolický objem) – poukazuje na mechanickú funkciu ľavej komory, fyziologicky je EF väčšia než 60 %

Uzavretím poloměščitých chlopní končí systola a srdce vstupuje do diastoly, konkrétne do **fázy izovolumickej relaxácie** – jedná sa o obdobie od uzavretia poloměščitých chlopní po otvorenie chlopní cípových, ku ktorému dôjde okamihu, kedy tlak v komore klesne pod tlak v predsieni. V ten okamih sa otvárajú cípové chlopne a krv (ktorá sa už hromadila v predsieniach) môže voľne pretekať do komôr. Hovoríme o **plniacej fáze**.

Izovolumická relaxácia – trvá 50 ms.

Plniaca fáza má 3 podfázy : fáza rýchleho plnenia, fáza pomalého plnenia a nakoniec systola predsiení.

Systola predsiení dokončí plniacu fázu a naplní srdce na EDV a dochádza k uzavretiu cípových chlopní (**I. ozva srdečná**) a srdce vstupuje do fázy izovolumickej kontrakcie. Plniaca fáza – trvá asi 400-500ms.

Celá srdečná revolúcia (srdečný cyklus) trvá pri priemernej srdečnej frekvencii /72 tep/min) 0,83s.

*chlopne sú tvorené väzivom, z oboch strán kryté endotelom a ukotvené vo väzivovom skelete srdca

Atrioventrikulárne (cípové) chlopne – zabráňujú spätnému toku krvi do predsiení pri systole komôr

Semilunárne (poloměščité) chlopne – bránia regurgitácii krvi z veľkých tepien späť do komôr behom diastoly

=>otváranie a uzatváranie chlopní sa deje tlakovými zmenami v srdečných dutinách a veľkých cievach

Papilárne svaly (vychádzajú z myokardu komôr a pomocou chordae tendinae sa upevňujú na voľné konce chlopní)

=>majú veľký význam pre funkciu cípových chlopní, bránia preklopeniu chlopní do predsiení

ASYNCHRÓNIA ĽAVÉHO A PRAVÉHO SRDCA

Systola pravej predsieni predchádza systolu ľavej predsieni a sťah pravej komory začína až krátko po sťahu ľavej komory. Ejekcia pravej komory začína skôr než ejekcia ľavej komory , tlak v pľúcnici je nižší než v aorte.

ZMENY V TRVANÍ SYSTOLY A DIASTOLY

Pri zvyšujúcej sa srdečnej frekvencii sa skracuje doba systoly aj diastoly (diastola viac), limitom je frekvencia **cca 180/min** – komory sa nestačia plniť, ich stena vykazuje aj špatnú perfúziu – hrozí srdečné zlyhanie!!!

AUSKULTAČNÉ OZVY

Aortálna chlopeň – druhé medzirebríe napravo asi 1 cm od okraja sternu

Trojčipá chlopeň – 5 medzirebríe vpravo od okraja sternu

Dvojčipá chlopeň – 5 medzirebríe mediálne od medioklavikulárnej čiary

Pulmonálna chlopeň – 2 medzirebríe naľavo asi 2 cm od okraja sternu

SRDEČNÉ OZVY (fyziologické prejavy srdečnej činnosti, sú celkom 4)

I.ozva – uzavretie cípových chlopní

II.ozva – uzavretie poloměščitých chlopní

III.ozva – spôsobená prudkým vtokom krvi do ochablých komôr na začiatku plniacej fázy (nie je počuť u zdravého srdca, ale je niekedy počuť u detí a športovcov).

IV.ozva – doprevádza systolu predsieni (u zdravého jedinca väčšinou patologická známka, u malých detí sa môže objaviť).

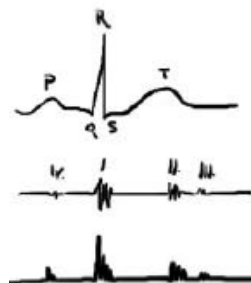
Pri posluhu jednotlivých ozv robíme kontrolu chlopňového aparátu srdca. Pokiaľ počujeme I. a II. odozvu je chlopňový aparát v poriadku. V prípade, že sú ozvy predchádzané alebo nasledované ďalšími zvukmi, sú tieto zvuky už nefyziologické a označujú sa ako **šelesty** (spôsobené turbulentným prúdením) a vznikajú preto, že :

⇒ Krv prúdi neúplne otvoreným ústím (**stenosa**)

⇒ Krv sa vracia (**regurgituje**) nedomykavou chlopňou

Šelest medzi I. a II. ozvou je spôsobená nedomykavosťou cípových chlopní alebo stenosou semilunárných chlopní

Šelest medzi II. a I. ozvou je spôsobená stenosou cípových chlopní alebo nedomykavosťou semilunárných chlopní.

Fonokardiografický záznam by mohol vypadat následovně:

začátek I. ozvy koinciduje s R kmitem na EKG

začátek II. ozvy koinciduje s klesající částí na vlně T (může se kreslit hned za konec T vlny)

začátek III. ozvy se objevuje po vlně T

začátek IV. ozvy se objevuje na konci vlny P

TLAK KRVI V JEDNOTLIVÝCH ODDIELOCH SRDEČNÝCH

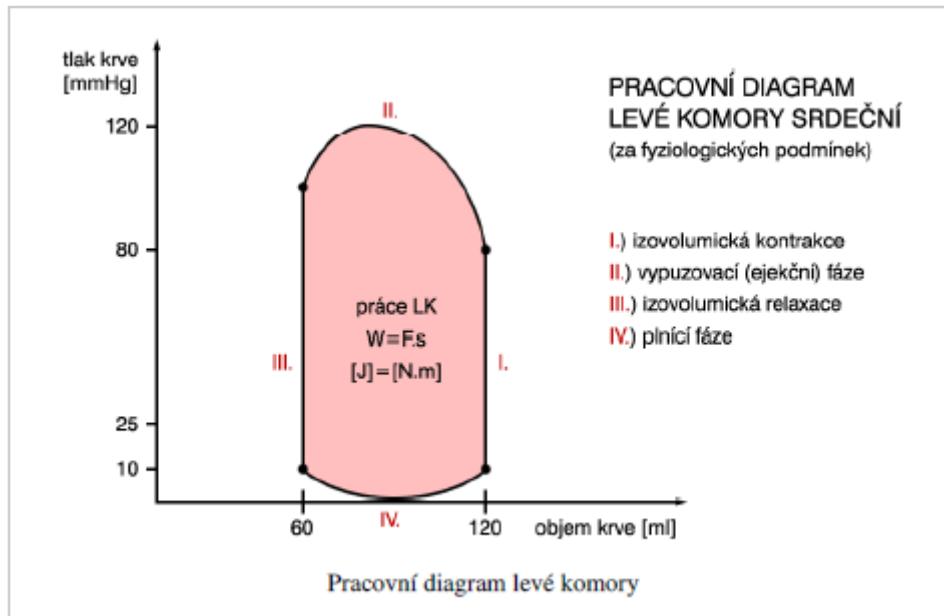
Krvný tlak – je tlak, ktorým pôsobí pretekajúca krv na stenu cievy. Hodnota tlaku krvi je rôzna v jednotlivých častiach krvného rečište, najvyšší je vo veľkých artériách, smerom do periférie klesá, najnižší je pak v žilnom systéme. Pojmom krvný tlak sa najčastejšie myslí arteriálny (tepny) krvný tlak, čo je tlak krvi vo veľkých artériách. Arteriálny krvný tlak sa mení behom srdečného cyklu, najvyšší je v ejekčnej fázi = systolický tlak, najnižší je behom plniacej fáze = diastolický tlak.

	sTK (mmHg)	dTK (mmHg)
aorta	120	80
levá komora	120	0
a. pulmonalis	25	8
pravá komora	25	0

17. Tlakovo objemová krivka (preload, afterload)

SRDEČNÁ REVOLÚCIA – popisuje jeden srdečný cyklus, v ktorom sa pravidelne strieda systola a diastola. Jednotlivé fázy sú charakterizované tlakovými a objemovými zmenami v komorách.

Popíšeme fázy srdečného cyklu => izovolumická kontrakcia, ejekčná fáza, izovolumická relaxácia, plniaca fáza (viď. Otázka 16).

Plniaca fáza – vnútrokomorový tlak behom tejto fázy klesne až k nule, ale pri plnení sa mierne zvyšuje na 16 mmHg – end diastolický tlak v ľavej komore.

Izovolumická kontrakcia – objem sa nemení, zvyšuje sa tlak.

Ejekčná fáza – tlak v komorách sa nemení, znižuje sa objem. Záverečná časť systoly, nastáva vtedy keď tlak v komorách presiahne diastolický tlak v aorte (80 mmHg) a pľúcnici (10 mmHg). Maximum tlaku v ľavej komore je 120-140 mmHg, pri záťaži až 300 mmHg v pravej je maximum 20-30 mmHg.

Izovolumická relaxácia – tlak v komorách klesá, uzatvárajú sa poloměsčité chlopne. Keď sa uzavru tlak v komorách začne prudko klesať, bez toho aby sa menil objem komôr, keď tlak v komorách klesne pod tlak v predsieňach otvoria sa cípate chlopne a začne fáza plnenia.

Myokard je svojou mechanikou kontrakcie podobný kostrovému svalu. U srdca prebieha :

Izotonicická kontrakcia (napätie sa nemení ale skrakuje sa dĺžka svalu) – zmena v objemoch komôr pri rovnakej sile kontrakcie

Izovolumická kontrakcia – zmena sily kontrakcie komôr pri rovnakej objemovej náplni

Rozlišujeme 2 typy záťaží:

PRELOAD (předpětí) – záťaž, ktorá v srdečnom svalu určuje dĺžku, z ktorej začne kontrakcia.

Determinovaný end diastolickým volumnom. Náplň srdca ovplyvňuje srdečný výdaj a odohráva sa pred systolou. Je obvykle definovaný v prípade ľavej komory. Zdravé srdce je tzv. preload-dependentné, to znamená, že jeho výdaj je závislý na náplni srdca. Pokiaľ dôjde k zvýšenej náplni (napr. zvýšením žilného návratu), reaguje srdce vypudením väčšieho objemu krvi do obehu. Pokiaľ je srdce choré a má porušenú kontraktilitu (schopnosť sa sťahovať), tak väčšia náplň nezaistí väčšiu silu sťahu.

↑ preload spôsobí ↑ sílu kontrakcie (Frank-Starling zákon)

AFTERLOAD (dotížení) – je záťaž, ktorú musí srdečný sval prekonať pri izovolumickej kontrakcii, aby mohol prejsť do ejekčnej fáze.

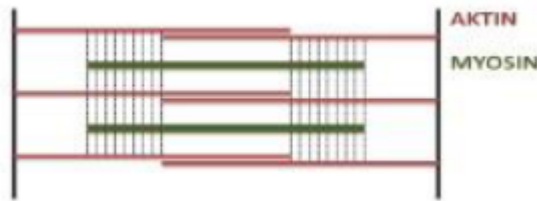
Tlak v artériách za semilunárnou chlopňou, brániaci jej otvoreniu. Každé zvýšenie odporu (tlaku krvi) zvyšuje afterload. Dlhodobé zvýšenie afterloadu (choroby pľúc, ateroskleróza), spôsobí hypertrofiu myokardu (zvyšuje sa pracovná záťaž srdca).

STARLINGOV PRINCÍP

Starlingov princíp nám hovorí, že **sila srdečného sťahu je priamo úmerná náplni srdca**.

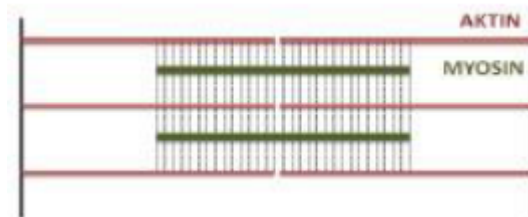
Teda, čím je srdce viac naplnené, tým väčší sťah nasleduje. Táto vlastnosť srdca je daná **veľkosťou sarkomery** a usporiadaním aktínových a myozínových vlákien.

Sarkomera srdečného svalu má v kľude dĺžku **okolo 2 mikrometrov**. V tomto stave sa aktínové vlákna v určitej dĺžke prekrývajú a v mieste prekrytia nemôže vzniknúť väzba s myozínom a sťah vyvolaný z tejto kľudovej dĺžky nie je preto maximálny.

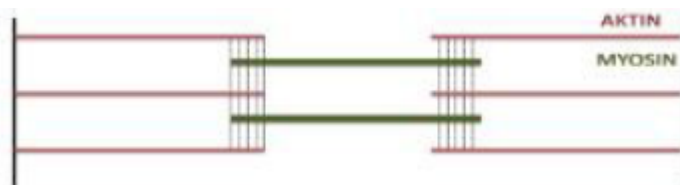

Pri zväčšení náplne srdca (zväčšenie preloadu) dôjde k pretiahnutiu sarkomer (cca 2,2 mikrometre), to vyruší prekrytie aktínových vlákien a uvoľnia sa väzbové miesta pre myozín a je tak umožnený silnejší sťah.

Sila sťahuje sa zväčšuje aj preto, lebo pri predĺžení sarkomery sa zvyšuje citlivosť troponínu C viazať vápnik.

Starlingov princíp neplatí donekonečna, pri nadmerne veľkej náplni, dochádza k natrhávaniu svalových vlákien, sila sťahu sa preto opäť znižuje. U kostrového svalu a pokiaľ nedôjde k natrhnutiu svalových vlákien aj u srdečného svalu platí, že pri nadmernom pretiahnutí dochádza k oddialeniu aktínových vlákien od myozínových a tým sa myozín nebude môcť naviazať na všetky väzbové miesta.

Význam Starlingovho princípu : pokiaľ sa dostane do srdca väčšia náplň, je táto väčšia náplň ihneď odbavená.

Koriguje aktuálne rozdiely medzi objemov medzi pravou a ľavou komôr

18. Venózný návrat a srdečný výdaj – ich vzájomný vzťah, venózna a srdečná funkčná krivka a hlavné premenné, ktoré ju ovplyvňujú

ŽILNÝ SYSTÉM ako taký má 2 hlavné úlohy :

- Zbierať krv z periférie a odvádzať ju do pravého srdca
- „uschovávať krv“ (rezervoár), avšak týmto uschovávaním musíme chápať schopnosť vyrovnávať aktuálne výkyvy v objeme krvi a zaisťovať tak, že do srdca je dodane dostatočné množstvo krvi pod dostatočným pľúcny tlakom (sila nasledujúce sťahu je závislá na preloade)!!!

ŽILNÝ NÁVRAT

= je veľmi dôležitým faktorom, ktorý zaisťuje prítok dostatočného množstva krvi pod dostatočným tlakom do srdca. Zaisťuje teda **preload**, pretože zdravé srdce je **preload – dependentné**, odvíja sa od takto zaistenej náplne aj sila nasledujúceho sťahu (Starlingov mechanizmus).

Žily sú opatrené **chlopňami**, ktoré zaisťujú **jednosmerný tok krvi**, (chlopne nenachádzame na dutých žilách, sú len na končatinách, pretože sa jedná o pozostatok z doby, keď sme chodili po štyroch a teda boli práve žily končatín uložené „vertikálne“ a bola potreba zamedziť spätnému toku krvi, duté žily boli v polohe horizontálnej a chlopne sa na nich preto nevyvinuli).

TLAKY

Stredný tlak vo venulách **12-18 torr**

Veľké vény (mimo hrudník) **5,5 torr**

Veľké vény pri vstupe do pravej predsieni **4,6 torr** = centrálny venózný tlak, na vstupe do pravej predsieni **2 torr**

ŽILNÝ TLAK mmHg

Závislý na gravitácii, na veľkosti a poddajnosti žil

Gravitace – Tlak v hlave (-10 mmHg) < centrálny žilný tlak (0 mmHg) < tlak v dolných končatinách (90 mmHg).

Velikost žil – venuly (10-15 mmHg), väčšie žily (5 mmHg).

ŽILNÝ TLAK KOLÍSA VPLYVOM

-**dýchanie** – inspirium 2 torr, expirium 6 torr

pri inspiriu sa dilatuje predozadné hrudník a vďaka bránici sa zväčšuje objem v dutine hrudnej = podtlak v hrudníku prenesený aj na vény

ALE behom pohybu bránice pri nádychu sa pridáva efekt rozdielov tlaku v bruchu a hrudníku – v bruchu sa tak tlak prenáša na dolnú dutú žilu a umožňuje tok krvi pri zníženom vnútrohrudnom tlaku

-**srdečná akcia** – tlak v srdečných predsieniach sa prenáša na veľké žily a vytvára na venóznej tlakovej krivke vlny

-**svalová pumpa** – tlak zvyšuje stlačením vén

-**periférny venózný tlak je ovplyvnený gravitáciou** – zvyšuje sa o 0,77 torr na každý cm pod pravou predsieňou a naopak znižuje sa nad predsieňou. Tlak v hlave (-10mmHg) < centrálny žilný tlak (0mmHg) < tlak v dolných končatinách (90 mmHg) (venózný tlak v hlave – vo vena jugularis by bol tlak záporný ale žily sa tu sťahujú, tak sa udržiavajú na nule x v durálnych sinusoch, ktoré sa stiahnuť nemôžu je subatmosferický, možnosť vzduchovej embólie).

MECHANIZMY ŽILNÉHO NÁVRATU

-**vis a tergo (sila zozadu)** – ľavá komora vypudí krv pod určitým tlakom, ten sa oslabuje cestou cez artérie až k arteriolám a venulám, avšak aj cez toto obrovské zmenšenie, tu je stále tlakový gradient a „tlačí tak krv späť“ do srdca.

-**svalová pumpa** – vďaka chlopniam zabráňujúcim spätnému toku krvi vyvolá svalová kontrakcia posun žilnej krvi vždy tým „správnym“ smerom, teda k srdci (rovnaký vplyv má aj **pulzácia artérií**, lebo pulzová vlna, ktorá sa po artériách šíri pôsobí na žily, ktoré sú okolo artérií omotané a doprevádza ich). Svalová pumpa sa uplatňuje predovšetkým v DKK. Pri dlhodobom státi/ sedení vplyv svalovej pumpy ustáva a dochádza k hromadeniu krvi v žilách DKK. Tým sa v nich zvyšuje hydrostatický tlak a môže dochádzať k tvorbe otokov a v dôsledku venostázy aj k tvorbe trombov.

-negatívny intrathorakálny tlak (podtlak) – je neustále negatívny (je tu stále podtlak), ktorý zaisťuje prúdenie krvi v dutej žile smerom k srdci. (v dutine brušnej pod bránicou podtlak nie je, medzi brušnou a hrudnou dutinou je teda istý tlakový gradient, ktorý ženie krv z dutiny brušnej, z oblasti vyššieho tlaku, do dutiny hrudnej, oblasť nižšieho tlaku. Intrathorakálny tlak je ešte negatívnejší pri nádychu, preto každý nádech tok žilnej krvi (predovšetkým z hornej dutej žily) urýchľuje. Navyše sa pri nádychu posúva dole bránica, čo zvýši vnutrobrušný tlak a krv je zo žíl vypudená jediným možným smerom – k srdci, toto má vplyv na dolnú dutú žilu.

Centrálny venózný tlak 4,6 torr

Inspirium → ↓ nitrohruďný tlak → rozšírenie vén hrudníku → pokles tlaku (2 torr)

Expirium → ↑ nitrohruďný tlak → konstriktie vén v hrudníku → vzestup tlaku (6 torr)

Pri inspiriu se bránica sníží → zvýšenie nitrobrušného tlaku → vytlačenie krvi k srdci

-sacia sila srdca/systoly (vis e fronte=sila spredu) – pri ejekčnej fázy sa mení geometria srdca, kedy sa atrioventrikulárne rozhranie pohybuje smerom k hrotu srdca. Tento pohyb funguje ako piest, ktorý nasáva krv do predsieni. (znižuje tlak v predsieňach)

-hladká svalovina v stene žíl – ktoré pri svojej kontrakcii (**venokonstrikcia**) spôsobia zmrštenie žíl a vypudenie v nich uloženej krvi smerom k srdci. (**žilná pumpa**)

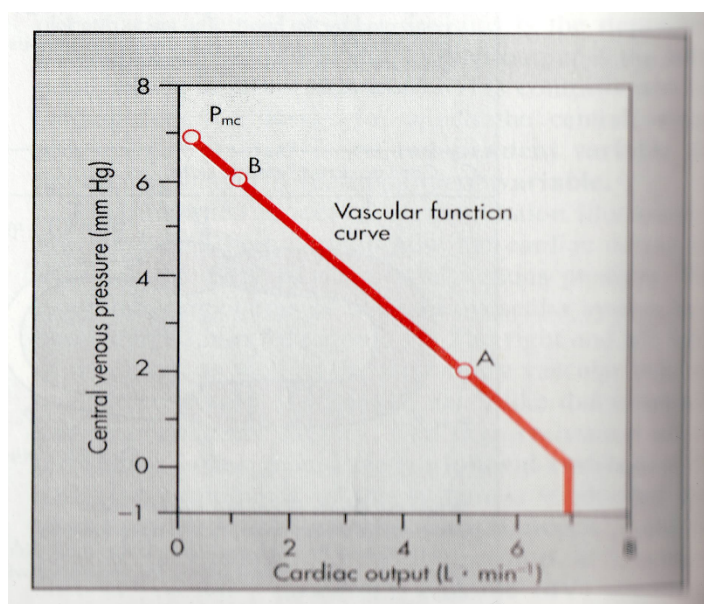
Tieto uvedené mechanizmy poháňajú krv smerom k pravej predsieni tak, že zvyšujú tlakový rozdiel (**ktorý je hnacím motorom toku krvi**) medzi **žilným rečištem** (tlak tu zvyšujú) a pravou predsieňou (**tlak tu znižujú**). **Vis e tergo, svalová pumpa, venokonstrikcia, zvýšenie vnútrobrušného tlaku** zvyšujú tlak v žilách, **negatívny intrathorakálny tlak a sacia sila srdečnej systoly** znižujú tlak v pravej predsieni.

VENÓZNA FUNKČNÁ KRIVKA

Venózna funkčná krivka -definuje zmeny v centrálnom venóznom tlaku (CVP), ktoré sú vyvolané zmenou čerpania srdca (srdečný výdaj). Stručne povedané – venózna funkčná krivka definuje závislosť CVP na srdečnom výdaji.

Centrálny venózný tlak (CVP) – je tlak v dutých žilách pri ich ústí do pravej predsieni. Tento tlak nemá konštantnú hodnotu (kolísava hlavne v závislosti na dýchaní a srdečnom cykle), ale obvykle sa jeho hodnoty pohybujú tesne nad 0. Je zvýšený pri zväčšenom objemu krvi, pri ťažkej fyzickej práci alebo pri zlyhaní pravého srdca. Tlakový gradient medzi periférnymi žilami a centrálnym žilným tlakom je rozhodujúcim faktorom pre veľkosť žilného návratu. Pri menšom srdečnom výdaji, keď sa krv hromadí pred srdcom tak CVP sa zvyšuje, naopak pri väčšom čerpaní sa CVP znižuje.

Na priebehu tejto krivky sa ďalej podieľa – periférna rezistencia, arteriálna compliance, venózná compliance.

POPIS KRIVKY

=zmeny CVP vyvolané zmenami srdečného výdaja (čerpania)

P_{mc} ukazuje, kam až vystúpi CVP, pokiaľ srdce nečerpá

Bod B, respektíve **bod A** ukazujú hodnoty CVP

Pri čerpaní srdca 1l/min, respektíve 5l/min

P_{mc} = po prekročení 7l tlak sa zlomí, srdce nečerpá

A = optimálny srdečný výdaj je 5l, krv sa nehromadí pred srdcom, tiež tlak 2 torr je v norme

B = pri čerpaní 1l/min sa krv hromadí pred srdcom, tlak je 6 torr, organizmus to dlho nevydrží > ascitéz – hromadenie v pečeni

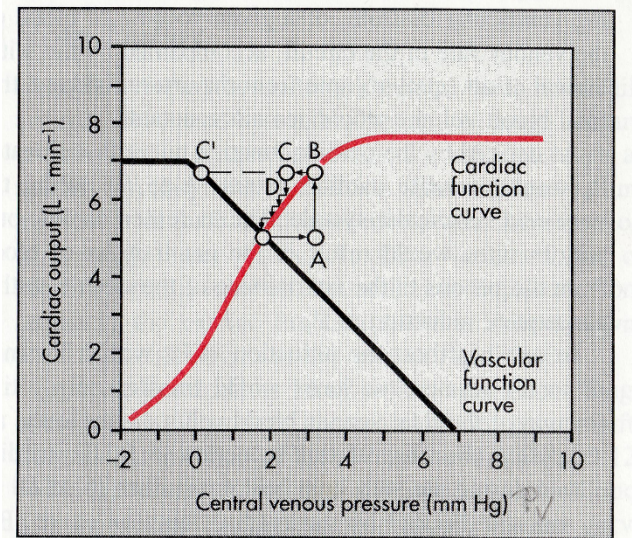
SRDEČNÁ FUNKČNÁ KRIVKA

Definuje vzťah medzi CVP a srdečným výdajom, je to v podstate vyjadrenie **Frank-Starlingovho zákona**.

Obrázok definuje kombináciu :

-venóznej(čierná) a srdečnej funkčnej krivky (červená)
Priesečník oboch, predstavuje vyvážené hodnoty CVP a srdečného výdaja -> to je stav kedy systém funguje vyvážené. Srdce prečerpáva krv v potrebnom množstve (optimálny Výdaj aj návrat) a udržiava CVP na fyziologickej hodnote.

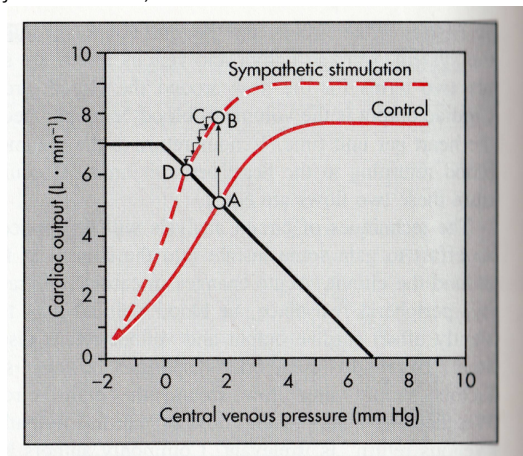
- ⇒ Tlak sa zvýši na 3-4 torr, spôsobí to väčší žilný návrat a aktivita srdca sa posunie na vyššiu hodnotu a niekoľko po sebe silnejšími tepmi v dôsledku vyššieho tepu situáciu kompenzuje a vracia sa na vychádzajúce miesto

VPLYV ZMENY KONTRAKTILITY NA DANÉ PARAMETRE

Zvýšenie kontraktility (červená prerušovaná čiara) zvýši srdečný výdaj na 5-6 litrov, to vedie ku krátkodobému poklesu CVP z 2 torr na 1 torr a k zníženiu množstva krvi pred srdcom. Tento stav nemôže trvať moc dlho, inak by jedna komora čerpala moc krvi a druhá nič. Celý systém prebieha v intenciách jednotlivých tepov s uplatnením Frank-Starlingovho zákona. Dochádza k postupnému znižovaniu tohto nepomeru až do výchozího bodu A.

Pri obrátenom stave, keď dôjde k zníženiu kontraktility, klesne srdečný výdaj na 3 l a dôjde k zvýšeniu tlaku pred srdcom na 4 torr → krv sa hromadí pred srdcom. Aj tento stav sa krokovo na základe Frank-S zákona vracia do normy. je to typické pre kardiakov, zvyšuje sa u nich tlak, krv sa hromadí pred srdcom. Majú malý výdaj krvi, veľký tlak na tepny a to vedie k otoku nôh. Po podaní digitalis → zvýšenie kontraktility.

SRDEČNÝ VÝDAJ

=množstvo krvi prečerpávané za časovú jednotku

Minútový výdaj srdečný (minútový objem, cardiac output)

Je množstvo krvi, ktoré srdce vylúči do krvného obehu behom 1 minúty. Získame ho výpočtom :

MSV = tepový objem (systolický objem) x srdečná frekvencia

Pokiaľ je tepový objem 70 ml za minútu a srdečná frekvencia 70 tepov/min, získame po vynásobení 4900ml/min, teda zhruba 5l krvi za minútu, ktoré je srdcom prečerpávané. => to platí pre kludové podmienky

V záťaži môže srdce prečerpávať až 25l za minútu (u netrénovaných), po 35 l za minútu u trénovaných. Pokiaľ vydelíme srdečný výdaj pri záťaži srdečným výdajom v klude, získame **srdečnú rezervu**, ktorá činí 5-7 (5-7x je možné zvýšiť srdečný výdaj). Zvýšenie srdečnej frekvencie je najvýznamnejší mechanizmus zvýšenia srdečného výdaja. Zvýšená srdečná frekvencia mení pomer medzi trvaním systoly a diastoly (systola sa skracuje menej v porovnaní s diastolou). V prípade vzostupu srdečnej frekvencie na kritickú hodnotu = **kritická frekvencia** → začne viaznuť diastolické plnenie komôr a s ďalším vzostupom srdečnej frekvencie už MSV nerastie.

„Minutový objem srdečný je základná determinanta výkonu srdca – popisuje výkon srdca ako pumpy. Pokiaľ bude teda dochádzať k srdečnému zlyhávaniu, bude srdečný výdaj klesať.“

Minutový srdečný výdaj sa dá stanoviť niekoľkými metódami :

1. Fickova metóda

Vychádzame z faktu, že objem krvi, ktoré srdce za minútu prečerpá teda (MO-minutový objem), musí za minútu pretiecť aj pľúcami. **Podľa Fickovho princípu**, teda množstvo plynu, ktoré sa v pľúcach pasívnou difúziou cez alveolokapilárnu membránu vstrebá do krvi (alebo aj vydá) závisí na :

a)krvnom prietoku pľúcami (čím viac krvi pretečie, tým viac plynov sa môže vstrebáť/vydať)

b)arteriovenóznom rozdieli pred a za pľúcami (čím väčší je tento rozdiel, tým väčší je gradient, ktorý poháňa pasívnu difúziu)

Inými slovami : množstvo kyslíku, ktoré vyteká z pľúc pľúcnyimi žilami, sa musí rovnať množstvu kyslíku, ktoré do pľúc priteká + množstvu kyslíku, ktoré sa do krvi dostane difúziou cez alveolokapilárnu membránu.

Pokiaľ teda difúzia plynov cez alveolokapilárnu membránu závisí na krvnom prietoku pľúcami a v rozdieli pred a za pľúcami dá sa z tejto vzájomnej závislosti vyjadriť krvný prietok pľúcami, ktorý sme schopní spočítať zo spotreby kyslíka pacientom za jednotku času a rozdielu koncentrácie krvi pred a za pľúcami.

Pre vzorový výpočet využívame nasledujúce fyziologické hodnoty :

1. Spotreba kyslíku v pľúcach za min je **250ml**
2. Koncentrácia kyslíku v arteriálnej krvi je **190ml /l**
3. Koncentráciu kyslíku vo venóznej krvi je **140ml/l**

Jeden liter krvi spotrebuje 50 ml kyslíku ($190-140=50$), pokiaľ je v pľúcach spotrebované 250 ml, znamená to, že nimi prejde 5 l krvi za minútu ($250/50$), čo odpovedá srdečnému výdaju 5l krvi. Obecne sa dá teda povedať, že hodnota srdečného výdaja je daná spotrebou kyslíku za minútu, delenou rozdielom obsahu kyslíku v arteriálnej a venóznej krvi.

$$MO = \frac{V_{O_2}/min}{(c_a - c_v)}$$

kde: MO = minutový objem

V_{O_2}/min = spotreba kyslíku za minútu

c_a = koncentrace kyslíku v arteriálnej krvi

c_v = koncentrace kyslíku vo venózní krvi

Spotrebu kyslíku môžeme merať pomocou Kroghova respirometru. Zmerať koncentráciu kyslíku v arteriálnej a venóznej krvi nám umožňuje katetrizácia (odbereme krv pre vyšetrenie). Odoberať arteriálnu krv môžeme z akejkoľvek tepny. Odkysličenú, tzv. zmiešanú venóznú krv musíme odobrať z a.pulmonalis.

2. Diluční metoda

Dilucí rozumíme rozptýlení látky v kvapaline. Pri tomto spôsobe vyšetrenia vstrekneme pacientovi do žily známe množstvo farebného indikátoru (alebo radionuklidu), najbežnejšia je indocyaninová zeleň známa pod názvom **cardiogreen**. Potom odoberáme vzorky tepennej krvi a meriame v nich koncentráciu indikátoru. Grafický záznam týchto zmien predstavuje tzv. **dilučná krivka**.

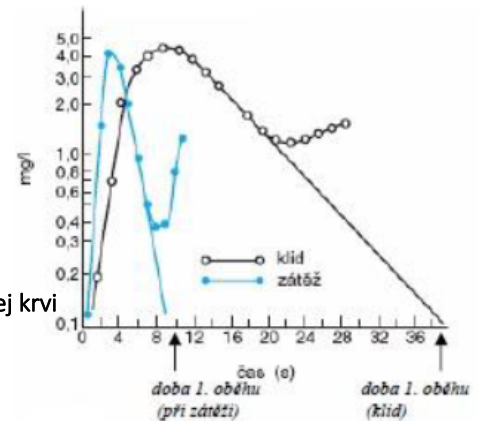
Doba od vstreknutia indikátoru po jeho objavení v krvnom rečišti sa označuje ako appearance time väčšinou trvá zhruba 7 sekúnd. Jedná sa o čas behom ktorého indikátor putuje cez srdce k periférii.

Následne sa objaví **hlavný vrchol dilučnej krivky**, vrchol objavujúci sa po ňom sa označuje ako **recirkulačný**.

je nižší a objavuje sa z toho dôvodu, že v dobe keď „najpomalšie“ Najpomalšie častice indikátoru konečne dorazili k miestu merania koncentrácie, sa k nim už pridali „najrýchlejšie“ častice, ktoré už stihli prejsť celým krvným rečištem.

Pre výpočet minútového objemu využívame vzťahu :

MO = množstvo vstreknutého farbiva / priemerná koncentrácia indikátoru v tepennej krvi
Behom jediného obehu. (plocha pod primárnou krivkou)

3. Termodilučná metoda

Najnovšia a v súčasnej dobe asi najviac používaná metóda. Princípom je vstriednutie ochladeného fyziologického roztoku (teplota roztoku je zhruba pokojová).

Využíva sa dvojitého katetru. Fyziologický roztok je vstreknutý do pravej predsene kratším koncom katetru a termistor na ďalšom konci (ktorý sníma teplotu okolo pretekajúcej krvi) je umiestnený v a.pulmonalis. Veľkosť teplotnej zmeny zaznamenaná termistorom je nepriamo úmerný množstvu krvi pretekajúcej a.pulmonalis. (čím viac krvi bude pritekať do pravej predsene, tým viac sa ochladený fyziologický roztok zriedi s teplou krvou a tým menšia bude teplotná zmena zaznamenaná termistorom).

Výhody tejto metódy :

- Fyziologický roztok je z celá neškodný
- Teplotný rozdiel sa v cirkulácii (ve tkáních) vytratí a meranie teda budeme môcť zopakovať okamžite bez rušivého vplyvu recirkulácie

Srdečný výdaj je závislý na telesnej konštitúcii. Preto sa v praxi vzťahuje zmeraná hodnota srdečného výdaja k telesnému povrchu. (tzv. srdečný index, priemerná hodnota je 3,2l/min/m²).

19. Srdečná práca (analýza diagramu tlak-objem)

Srdečná práca :

Zatížený sval sa po podráždení môže aktívne kontrahovať a jeho dĺžka sa skracuje a napätie svalu sa nemení → **IZOTONICKÁ KONTRAKCIA** (v P-V diagrame sa jedná o zmenu objemu komory za stáleho vnútrokomorového tlaku).

Pokiaľ je dĺžka svalu konštantná a sval vyvíja tenziu → **IZOVOLUMICKÁ KONTRAKCIA**

Pri svalovej práci sa obidva typy kontrakcie kombinujú a naväzujú na seba :

- Najprv rastie vnútrokomorový tlak, zatiaľ čo objem komory zostáva rovnaký = **izovolumická fáza**
- Až po prekonaní diastolického tlaku v aorte (či a.pulmonalis) prechádza do **izotonickkej fázy**

Myokard pri kontrakcii prekonáva 2 rôzne záťaže :

- **AFTERLOAD (dotížení)** – záťaž, ktorú musí komorový myokard prekonať pri izovolumickej kontrakcii aby prešiel do kontrakcie izotonickkej (táto záťaž je rovná tlaku pri ktorom sa otvárajú semilunárne chlopne) → je označená A – afterload = dotížení (odpor proti ktorému je krv zo srdca vypudzovaná)
- **PRELOAD (předtížení)** – záťaž, ktorá u relaxovaného svalu určuje jeho počiatočnú dĺžku z ktorej potom začína kontrakcia, je označená ako P-PRELOAD=předtížení (sila, ktorá napína myokard pred sťahom)

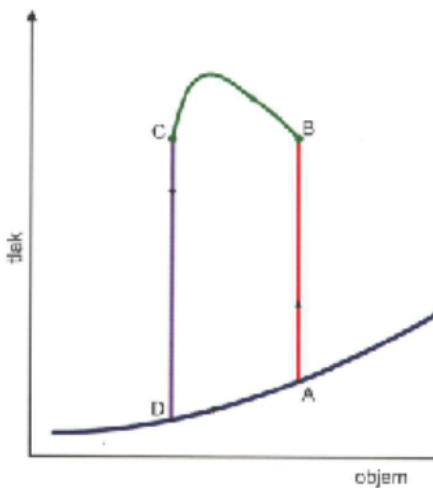

Diagram začína v bode **A** – začiatok systoly

AB – izovolumická kontrakcia (60ms)

B – dosiahnutie hodnoty diastolického tlaku, vo veľkých tepnách sa otvoria poloměsíčitě chlopne

BC – ejekčná/vypudzovacia fáza (200ms)

CD – izovolumická relaxácia (50ms) pokles vnútrokomorového tlaku pod tlak v predsieňach

DA – plniaca fáza – komory sa plnia krvou (400 – 500 ms), objem komory rastie, najskôr rýchlo, potom pomalšie a nakoniec mierne zrýchli (systola predsieni)

➤ **A** = cípate chlopně zavřené

➤ **B** = poloměsíčitě otevřené

➤ **C** = poloměsíčitě zavřené

➤ **D** = cípate otevřené

Obe komory čerpajú rovnaké množstvo krvi.

Srdečná práca = tlak x objem

Srdečná práca minútová = systolický tlak x systolický objem x srdečná frekvencia

Systolický tlak v ľavej komore je 7x vyšší než v komore pravej – tomu odpovedá vykonaná práca.

MECHANICKÁ PRÁCA SRDCA

Srdečný sval vykonáva svoju prácu kontrakciou svalových vlákien. Jeho práca spočíva v premiestnení určitého objemu krvi proti určitému odporu (dá sa vyjadriť tlakom nutným k jeho prekonaniu). Jedná sa teda o tlakovo – objemovú prácu. Srdce udeľuje krvi určitú kinetickú energiu – akceleračná práca. Jednotlivé veličiny, z ktorých sa mechanická práca srdca vypočíta, sa v priebehu srdečnej akcie mení, a preto sa pre výpočet používa integrál.

ENERGETIKA SRDEČNEJ PRÁCE

Bezprostredným zdrojom energie je ATP, ktoré je hydrolyzované ATPázou uloženou v hlavici myosinu. Energia pre resyntézu ATP je získavaná výhradne aeróbne, čo potvrdzuje aj veľký počet mitochondrií v bunkách srdečného svalu. Energetická spotreba sa obvykle určuje meraním rozdielu obsahu kyslíku v tepennej a venózne krvi a vynásobením tohto rozdielu prietokom krvi koronárnym obehom. Takto stanové spotreba kyslíku v srdci činí v kľude **0,08-0,1ml O₂** na gram tkáne za minútu. V srdci o hmotnosti 300g to znamená **24-30ml O₂/min**. U dospelého človeka, kde hmotnosť srdca činí len 0,5% celkovej telesnej hmotnosti, predstavuje táto hodnota 10% celkovej kľudovej spotreby kyslíku. Pri ťažkej fyzickej práci sa kyslíková spotreba srdca zväčšuje zhruba 4násobne. Spotrebu kyslíku v srdci určujú hlavne tri faktory :

- Práca izovolumickej kontrakcie
- Sila kontrakcie
- Srdečná frekvencia

Menšiu rolu hrá práca srdca behom relaxácie a vypudzovanej fázy, aktivácia myokardu a jeho bazálny metabolizmus. Znamená to, že na spotrebe kyslíku sa viac podieľa izovolumická kontrakcia než izotonická kontrakcia v ejekčnej fázy systoly.

Na spotrebe živín srdcom sa podieľa vysoký obsah voľných MK a predovšetkým schopnosť metabolizovať kyselinu mliečnu. Tento fakt je dôležitý v súvislosti s konaním ťažkej svalovej práce, kedy kostrové svaly prechádzajú na anaeróbnou glykolýzu a vylučujú kyselinu mliečnu do krvi. Svaly poskytujú srdcu palivo a zase srdce prispieva spracovaním kyseliny mliečnej k udržaniu pH.

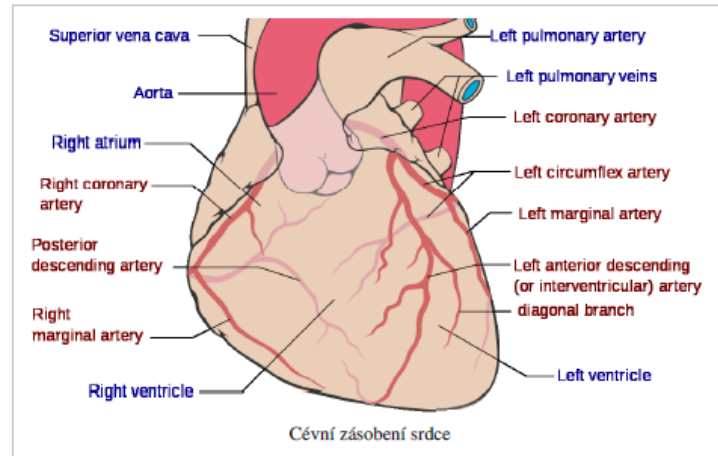
Myokard obsahuje okrem ATP taktiež **kreatinfosfát**. Jedná sa o citlivý indikátor dostatočného zásobenia srdca živinami a kyslíkom. Je taktiež bezprostredným zdrojom pre resyntézu ATP.

20. Charakteristika koronárneho řečiště, určující faktory prietoku krvi myokardom, regulácia prietoku

Koronárna cirkulácia obstaráva prísun živín a kyslíku srdcu – predovšetkým myokardu. Je zaisťovaná prostredníctvom dvoch koronárnych tepien, ktoré odstupujú z aorty tesne nad semilunárnymi chlopňami (aa.coronariae) a žíl srdca (venae cordis). U 45% ľudí prevažuje zásobenie z a.coronaria dextra, u 35% ľudí z oboch koronárnych tepien a u 20% ľudí z a.coronaria sinistra.

Koronárne tepny a žily

- **Pravá koronárna tepna**
Zásobuje pravú predsieň, pravú komoru, spodnú časť ľavej komory a hornú zadnú časť medzikomorového septa
- **Ľavá koronárna tepna**
Po výstupe z aorty sa delí na :
ramus interventricularis anterior – zásobuje prednú časť ľavej komory a prednú časť medzikomorového septa
ramus circumflexus – zásobuje zvyšok ľavej komory a celú ľavú predsieň

Veľké vetvy týchto tepien sú uložené **subepikardiálne** na povrchu srdca, odtiaľ sa zanárajú do myokardu (občas sa z neho aj vynárajú, čo spôsobuje, že myokard tepny akoby „premostuje“) a cez myokard sa dostávajú až **subendokardiálnym vrstvám**. Zhruba jednomilimetrová vrstva pod endokardom nie je zásobená koronárnymi tepnami, pretože živiny preberá z krvi v srdečných dutinách.

Krv sa z koronárnych ciev vracia do pravej predsiene cez **sinus venosus**. **VV. Cordis anteriores** odvádzajú krv do pravej komory priamo do pravej predsiene a **vv.cordis minimae** ústia do ľavej predsiene. (fyziologický skrat).

PRIETOK KORONÁRNÝM ŘEČIŠTĚM

Pri vypudení krvi z ľavej komory do veľkého obehu, prúdi krv tak rýchlo, že nemá príležitosť sa dostať do odstupe ani jednej z koronárnych artérií. Pri systole je tlak na koronárne tepny tak veľký, že pod jeho vplyvom kolabujú a dokonca v komore dochádza k obrátenému toku krvi. (teda z koronárnych tepien do aorty). Najviac sú zasiahnuté koronárne cievy ľavej komory v subendokardiálnych vrstvách, v povrchnejších vrstvách je koronárny prietok čiastočne zachovaný (asi 20% z celkového prietoku). V pravej komore, v porovnaní s ľavou komorou tlak nie je tak vysoký, preto je koronárny prietok asi z 50% zachovaný.

Koronárne tepny sa teda najviac plnia pri diastole. V okamihu kedy tlak v aorte prevýši tlak v ľavej komore (svalovina komôr je už ochablá), dochádza ku krátkemu obráteniu toku krvi a krv začína tiecť späť do komory, čo spôsobí uzavretie **poloměščitých chlopní**. Vďaka odstupe koronárnych tepien tesne nad chlopňami je práve toto ten okamih, kedy do nich prúdi najviac krvi!

Dôležité je si uvedomiť, že pomer trvania systoly a diastoly má pre plnenie koronárnych tepien veľký význam => pokiaľ sa zvyšuje srdečná frekvencia, skracuje sa predovšetkým diastola (plniaca fáza). To vedie k nedostatočnému prekrveniu koronárneho řečiště, čo spôsobí **únavu myokardu**.

KRITICKÝ UZATVÁRACÍ TLAK (minimálny tlak, ktorý je nutný pre prietok krvi cievou), u koronárnych ciev je veľmi MALÝ. To znamená, že koronárne cievy sa neuzavrujú ani pri veľkej hypotenzii a naopak pri nepriamej masáži srdca (KPR) dochádza najskôr k otvoreniu koronárneho obehu a tým výžive srdca.

KORONÁRNÝ PRIETOK činí asi **5% minutového srdečného výdaja (250ml/min)**. Pri záťaži vzrastá srdečný výdaj 5x a koronárny obeh sa tomuto zvýšeniu musí prispôbiť a keďže už v kľude je difúzia O₂ a CO₂ medzi krvou a myokardom maximálna, je možné toto prispôbenie previesť len jediným spôsobom, a to **vazodilatáciou**. Obmedzenie koronárneho prietoku môže byť spôsobené **stenózou aortálnej chlopne**, pretože do aorty sa nedostáva dostatok krvi, ktorá sa tak nedostane do koronárnych tepien (a samozrejme ani do iných častí veľkého obehu).

REGULÁCIA PRIETOKU

METABOLICKÁ REGULÁCIA – pokiaľ dôjde k niektorej oblasti k zníženiu alebo zastaveniu prietoku, nahromadí sa v ňom toľko metabolitov (klesá pO_2 , stúpa CO_2 , klesá pH, vyplavuje sa K^+ , histamín, prostaglandíny...) že ihneď dochádza k **vazodilatácii**, ktorá pretrváva aj dlho po tom, čo sú metabolity odplavené. Aj s rastúcou prácou myokardu stúpa metabolický obrat a množstvo katabolitov (laktát, H^+), ktoré majú vazodilatačný efekt.

Najdôležitejší vazodilatans v prípade koronárneho rečišťa je adenosín. => vzniká defosforyláciou ATP (ATP->ADP->AMP->adenosín) a je znakom toho, že dané bunky už nemajú mnoho energie, teda majú málo kyslíku k tvorbe ATP a potrebujú zvýšiť prietok krvi.

INERVÁCIA KORONÁRNEHO REČIŠŤA :

Sympatická inervácia – prebieha cez **β_2 receptory** (vazodilatácia, predovšetkým cez cirkulujúci adrenalín) a **α_1 receptory** (vazokonstrikcia, cez noradrenalín na synapsiách). Zvýšený tonus sympatiku spôsobí vazokonstrikciu ale výsledný efekt je **vazodilatačný**. Je to spôsobené tým, že zvýšený tonus sympatiku taktiež spôsobí zvýšenie srdčnej frekvencie a sily kontrakcie srdca, čo má za následok **zvýšenie metabolického obratu myokardu**.

Parasympatikus – pôsobí veľmi miernou vazodilataciou (cez M_3 receptory).

V kľude pôsobí na koronárne cievy väčšou mierou sympatikus, čo v praxi znamená, že koronárne cievy majú väčšiu vazodilatačnú rezervu.

Koronárna rezerva – zaisťuje, že sa prietok krvi koronárnymi tepnami môže zvýšiť z 250ml/min až na 875 ml/min. Vydělíme tieto dve čísla a zistíme, že **koronárna rezerva je zhruba 3,5**. Je zaistená predovšetkým veľmi výraznou autoreguláciou (okamžite, keď je niektorá časť srdca nedostatočne zásobená, uvoľní sa mnoho metabolitov, ktoré pôsobia na koronárne tepny vazodilatačne), nesmieme zabudnúť aj na vplyv beta receptorov (dilatacia). Pokiaľ však v koronárnych tepnách prebieha **aterosklerotický proces** (koronárne tepny sa zužujú vplyvom plátov tukovej tkáňe), **znižuje sa koronárna rezerva** a rozvíja sa **ischemická choroba srdca**, ktorá môže vyústiť v **akútny infarkt myokardu**.

Koronárnu rezervu vyšetrujeme pomocou **ergometrického testu**. Pacient je umiestnený na bicyklový ergometer alebo na behátko, na ktorom je neustále zvyšovaná fyzická záťaž. Behom testu je snímame EKG a pacient musí byť ustavične pod dohľadom vyšetrujúceho.

Ischemická choroba srdca – rozvíja sa pomaly, postupne sa ukladajúce aterosklerotické pláty viac a viac znižujú prietok koronárnymi tepnami, čo vedie k hypoxii myokardu. V intersticiu sa začína hromadiť substancia P a vzniká angina pectoris. Pri liečbe angíny pectoris sa používajú nitroglycerinové čípky, z ktorých v tele vzniká NO => jeho hlavný účinok spočíva vo vazodilatacii tepien a tým zníženiu afterloadu.

Ischemická choroba srdca často prechádza v **akútny infarkt myokardu**. Pokiaľ dôjde k ruptúre aterosklerotického plátu a následnému vzniku trombu alebo veľmi vzácnne k jeho nadmernému zväčšeniu, ktoré **uzavrie jednu z koronárných vetví**, nedostáva sa do príslušnej oblasti myokardu výživa a dochádza k nekróze **príslušnej tkáňe**. Prejaví sa to nastávajúcou bolesťou za hrudnou kosťou. Akútny infarkt myokardu je potrebné riešiť na koronárnej jednotke. Na EKG krivke pozorujeme **eleváciu ST úseku (Pardeho vlna)**, po zahojení nekrotickej tkáňe väzivovou jazvou je pak charakteristický **hlboký kmit Q**.

K biochemickej diagnosticke infarktu myokardu slúži zisťovanie koncentrácie CB-MB, troponin T a troponin I. Liečba => trombus je možné rozpustiť alebo vytiahnuť pomocou katétru. Ďalej je možné upchatú cievu premostiť (by pass), či ju vystužiť sieťkou, aby nedošlo k jej kolapsu. Pred prevedením liečby je vhodné previesť koronárnu angiografiu, ktorá nám ukáže, ktoré časti koronárneho rečišťa sú zasiahnuté.

ZAJÍMAVOST: Co je podstatou vzniku ST elevace = Pardeho vlny?

1. *V ischemickém myokardu se aktivuje speciální draslíkový proud (dřívější repolarizace)*
2. *Pokles klidového membránového napětí, protože se vylíje větší množství draslíku do extracelulárního prostoru (klidové membránové napětí bude méně negativní)*
3. *Tím, že je membránové napětí méně negativní, dojde k inaktivaci některých sodíkových kanálů a bude tak opožděná depolarizace*

Elevace ST (STE) je přítomna ve svodech ležících na hrudní stěně nad ložiskem v myokardu

V přítomnosti STE je deprese ST ve svodech, které jsou protilehlé (reciproční) k umístění ložiska v myokardu

21. Metabolizmus myokardu (v kľude, pri záťaži)

Srdce je veľkým **konzumentom kyslíku**, o čom svedčí jeho veľká spotreba, ktorú môžeme zistiť tak, že zmeriame obsah kyslíku v arteriálnej a venóznej krvi a koronárny prietok. Väčšinou zistíme, že srdce spotrebuje v kľude okolo 10 % z celkovej spotreby organizmu.

Veľká spotreba kyslíku súvisí s tým, že srdce nemôže pracovať na kyslíkový dlh. Všetky deje, ktoré v ňom prebiehajú pre svoj priebeh energiu v podobe **ATP**. Srdce má bohaté **krvné zásobenie**, vysoký obsah **myoglobínu** (svalové farbivo), ktoré môže slúžiť ako zásobárňa kyslíka, **četné mitochondrie**. Mitochondrie, ich vnútorné membrány obsahujú značný počet krist, ktoré sú husto posiate enzýmami dýchacieho reťazca. Mitochondrie niekedy dosahujú veľkosti celej sarkomery. Normálne sa získava anaerobným menej než 1% uvoľňovanej energie. Behom hypoxie môže narásť toto percento až na takmer 10%. => metabolizmus je prevažne aeróbný

ATP – ADENOSINTRIFOSFÁT (adenozin – PO₃ ~ PO₃ ~ PO₃-)

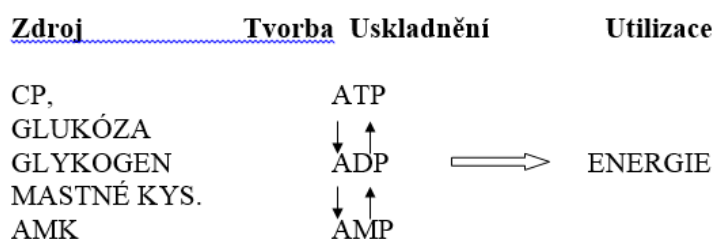
~ **vysoce energetické (makroergní) fosfátové väzby**

= tvorí sa v mitochondriálnej matrix, za prítomnosti enzýmov a kyslíku (dýchací reťazec) – je to zlúčenina, ktorá obsahuje väzby s vysokým obsahom energie, ktorá sa jednoducho štiepi a uvoľňuje energiu, každá z väzieb viaže za štandardných podmienok 7300 kalórií (30,6kJ), pokiaľ je jedna väzba rozštiepená, premení sa ATP na ADP a fosfát a uvoľní sa 7300 kalórií, ktoré môžu byť využité napr. pre svalovú kontrakciu. ADP môže byť ďalej štiepený na AMP za ďalšieho uvoľnenia energie.

ATP je bezprostredným zdrojom energie, ale množstvo ATP vo svalu vystačí len na pár sekúnd – molekuly ATP musia byť v metabolizme neustále vytvárané.

CP – KREATINFOSFÁT (kreatin ~ PO₃-)

Pri rozštiepení na kreatin a fosfát sa získa väčšie množstvo energie než pri rozštiepení väzby ATP (10 300 kalórií) – vo svalu je kreatinfosfátu pomerne veľké množstvo (asi 5x viac než ATP), preto kreatinfosfát slúži ako zásoba energie.

Pri nadbytku ATP sa glykogén buď neštiepi alebo sa štiepi pomalšie a ATP sa prechodne ukladá vo forme CP, CP pôsobí ako nárazník, pri nadbytku ATP sa ukladá, pri nedostatku sa uvoľňuje. Ďalšími zásobami energie pre bunku sú glykogén, glukóza, mastné kyseliny z tukov sú menej pohotovými zdrojmi a ako posledná, najpomalšie využiteľná rezerva sú AMK z bielkovín. Behom telesnej práce je využívaný laktát a laktátdehydrogenasa ho prevádza na pyruvát.

Myokard je ako jedna z mála tkání schopný metabolizovať takmer všetky chemické substráty, ktoré sa k nemu dostanú. Za bazálnych podmienok (v kľude) kalorické potreby srdca poskytujú :

- 60% MK
- 35% glukózy
- 5% AMK a ketóny

Pri aktívnej svalovej práci je väčšina glukózy poslaná do pracujúcich svalov – myokard v tomto prípade spotrebováva laktát, ako odpad svalového metabolizmu (tým sa podieľa na udržiavaní pH krvi). Za hladovania (krátkodobého) prechádza myokard predovšetkým na konzumáciu MK a z nich vznikajúcich **ketolátok**. Pokiaľ je hladovanie dlhodobejšie začína sa šetriť aj ketolátkami, ktoré slúžia ako živina výhradne pre mozog a myokard sa vracia späť na mastné kyseliny.

Množstvo energie, ktoré myokard spotrebuje živín a kyslíku produkuje, je využívané na nasledujúce činnosti :

- Predovšetkým tvorba a uvoľňovanie väzieb aktín – myozín
- Odčerpávanie vápniku do sarkoplazmatického retikula (energia je spotrebovaná Ca^{2+} ATPázou)
- Bazálny metabolizmus srdečnej tkáň (spracovanie živín, rozvoj živín...)
- Funkcia Na/K-ATPasy

Nedostatočný prívod kyslíku a substrátov pre srdečnej ischémií vedie k obmedzeniu tvorby ATP, čím sa obmedzujú všetky vyššie popísané procesy. Pokles aktivity Na/K ATPázy znižuje kľudové napätie membrán a mení tak dráždivosť buniek. Zníženie aktivity Ca^{2+} ATPázy zvyšuje silu sťahu a spomaľuje relaxáciu. Pokiaľ sa prívod kyslíku a živín neobnoví do 30 min, dochádza v srdečnej tkáni dochádzať ku štrukturálnym zmenám.

ENERGETIKA SRDEČNEJ PRÁCE (doplnené z otázky 19)

Bezprostredným zdrojom energie je ATP, ktoré je hydrolyzované ATPázou uloženou v hlavici myosínu. Energia pre resyntézu ATP je získavaná výhradne aeróbne, čo potvrdzuje aj veľký počet mitochondrií v bunkách srdečného svalu. Energetická spotreba sa obvykle určuje meraním rozdielu obsahu kyslíku v tepennej a venózne krvi a vynásobením tohto rozdielu prietokom krvi koronárnym obehom. Takto stanové spotreba kyslíku v srdci činí v kľude **0,08-0,1ml O₂** na gram tkáň za minútu. V srdci o hmotnosti 300g to znamená **24-30ml O₂/min**. U dospelého človeka, kde hmotnosť srdca činí len 0,5% celkovej telesnej hmotnosti, predstavuje táto hodnota 10% celkovej kľudovej spotreby kyslíku. Pri ťažkej fyzickej práci sa kyslíková spotreba srdca zväčšuje zhruba 4násobne. Spotrebu kyslíku v srdci určujú hlavne tri faktory :

- Práca izovolumickej kontrakcie
- Sila kontrakcie
- Srdečná frekvencia

Menšiu rolu hrá práca srdca behom relaxácie a vypudzovanej fázy, aktivácia myokardu a jeho bazálny metabolizmus. Znamená to, že na spotrebe kyslíku sa viac podieľa izovolumická kontrakcia než izotonická kontrakcia v ejekčnej fázy systoly.

Na spotrebe živín srdcom sa podieľa vysoký obsah voľných MK a predovšetkým schopnosť metabolizovať kyselinu mliečnu. Tento fakt je dôležitý v súvislosti s konaním ťažkej svalovej práce, kedy kostrové svaly prechádzajú na anaeróbnu glykolyzu a vylučujú kyselinu mliečnu do krvi. Svaly poskytujú srdcu palivo a zase srdce prispieva spracovaním kyseliny mliečnej k udržaniu pH.

Myokard obsahuje okrem ATP taktiež **kreatinfosfát**. Jedná sa o citlivý indikátor dostatočného zásobenia srdca živinami a kyslíkom. Je taktiež bezprostredným zdrojom pre resyntézu ATP.

22. Hemodynamika – funkčná a morfológická charakteristika cievneho řečišťa, aplikácia fyzikálnych princípov na pohyb krvi v cievach, cievna rezistencia, vplyv gravitácie na krvný tlak a distribúciu krvi v cievnom systéme

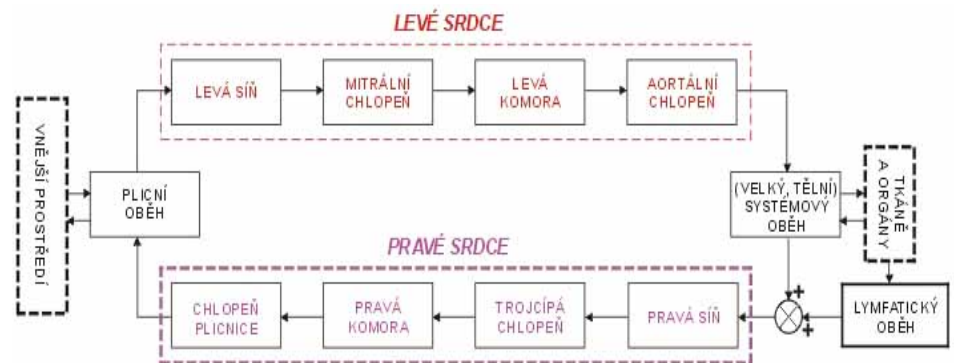
HEMODYNAMIKA = popisuje obeh krvi na základe fyzikálnych princípov, prúdenie krvi v krvnom obehu, tlaky krvi v rôznych častiach tela a za rôznych okolností, činnosť srdca ako pumpy, ciev ako trubíc vedúcich krv a rovnako študuje reguláciu týchto dejov.

Úlohou řečišťa – je umožniť cirkuláciu krvi a tým zaistiť transport a výmenu látok s okolím.

KVS (kardiovaskulárny systém) – je hydraulický systém v uzavretej smyčke, skladajúci sa z 2 púmp v dvoch vaskulatúrach.

KVS má 2 základné oddiely :

- Centrálny (srdce)
- Periférny (krvné ciev)

Úlohou KVS je :

- Zásobovanie tkanív kyslíkom, živinami a humorálnymi pôsobkami v súlade s tkaňovými požiadavkami
- Odvážanie odpadných produktov metabolismu z tkanív
- Spoluúčast na udržiavaní telesnej teploty

FUNKČNÁ MORFOLÓGIA CIEV

Skladba ciev je prispôbená ich funkcií a líši sa podľa typu ciev.

Rozoznávame 3 vrstvy cievnej steny :

- **Tunica externa** – je tvorená adventíciou a vonkajšou elastickou membránou, ktorá oddeľuje adventíciu od tunica media. Adventícia – je väzivová vrstva tvorená sieťou elastických a kolagénnych vlákien => ktoré majú význam pre mechanické vlastnosti cievnej steny a jednak pre pružné zakotvenie cievy v jej okolí. Adventíciou vo väčších tepnách prechádzajú cievy (vasa vasorum), ktoré vyživujú adventíciu a vonkajšiu polovicu tunica media a autonómne nervové vlákna inervujúce hladkú svalovinu medie.
- **Tunica media** – je tvorená prevažne hladkou svalovinou, jej kontrakcia na rozdiel od myokardu trvá dlhšie. Kontrakcia je aktivovaná vápnikom – ktorý jednak vstupuje do bunky behom depolarizácie z extracelulárnej tekutiny a jednak sa vyplavuje zo sarkoplazmatického retikula v dôsledku externej stimulácie (nap. **Angiotenzin II**, **endotelin**, alebo **stimulátory alfa 1 adrenergných receptorov**). Vápnik sa potom viaže na kalmodulin (ktorý nahrádza funkciu troponinu) a tak sa aktivuje myozín ku spojeniu s aktinom – výsledkom je **kontrakcia = vazokonstrikcia**. Naopak pôsobky stimulujúce presun kalcia z cytosolu do sarkoplazmatického retikula (nap. **NO** alebo **stimulátory beta-adrenergných receptorov**) vedú k relaxácii a teda k **vazodilatácii**.
- **Tunica interna** – je tvorená endotelom (jednovrstevný plochý epitel, ktorý vystieľa cievu). Jeho usporiadanie je v rôznych tkanivách rôzne – napr. pevné spojenie susedných endotelií v kapilárach mozgu (veľmi málo priepustná hematoencefalická bariéra), rozsiahle fenestrácie s nekompletnou bazálnou membránou v kapilárach glomerulu (filtročná bariéra dobre priepustná pre väčšinu zložiek plazmy, ale nie pre bielkoviny). Endotel sa podieľa na **antitrombotickom pôsobení aktívne** (bráni tvorbe trombu a podporuje fibrinolýzu), **moduluje prietok krvi vplyvom na hladkú svalovinu cievy tvorbou a sekréciou parakrinne pôsobiace vazodilatačných (NO) a vazokonstrikčných (napr. endotelin) látok**, vytvára nesmáčivý povrch (oddeľuje krv od cievy).

Arteriálny systém – funkciou arteriálnej časti systémového (plúcneho obehu) je dopraviť krv z ľavej (pravej) komory pod tlakom do kapilárnych sietí jednotlivých tkanív a orgánov (plúc).

Artérie – silná, poddajná, elastická stena zaisťujúca rýchly prúd krvi (plúce-tkáne 10 s = obehová rýchlosť)

Arterioly – silná stena tvorená prevažne hladkou svalovinou umožňujúca prispôsobenie sa potrebám organizmu

Vény – funkciou venózne časti systémového (plúcneho) obehu je dopraviť krv z jednotlivých tkání a orgánov (plúc) do pravej (ľavej) predsieni. Jedná sa o kapacitnú časť rečišťa.

Venuly a malé vény – tok krvi kontinuálny

Veľké žily – pulzácie vznikajúce retrográdne činnosťou pravej predsieni = žilný pulz

Rýchlosť toku krvi sa zrýchľuje od venúl k srdci. Stredná lineárna rýchlosť toku = 10-16cm/s.

(ovplyvnenie žilnej hemodynamiky – gravitácia, svalová pumpa, žilné chlopne a ďalšie je popísané spolu so žilným tlakom v otázke 18 ☺)

Žilný tlak => závislý na gravitácií a na veľkosti a poddajnosti žíl.

Gravitácia – tlak v hlave (-10mmHg) < centrálny venózný tlak (0 mmHg) < tlak v dolných končatinách (90 mmHg).

Veľkosť žíl – venuly (10-15 mmHg), väčšie žily (5 mmHg)

FUNKČNÁ TYPOLÓGIA CIEV

Jednotlivé cievy môžeme z funkčného hľadiska rozdeliť do 6 kategórií :

- **PRUŽNÍK**– veľké a stredne veľké tepny elastického typu, zabezpečujú rýchly transport krvi do periférie. Tunica media má malý počet svalových vlákien (prevaha elastických), s vekom pribúda viac kolagénnych vlákien, čím sa stáva stena výrazne tuhšia. => **význam majú hlavne v premene nárazového prítoku krvi v systole na kontinuálne prúdenie (aorta)**
FUNKCIA PRUŽNÍKU :
Systola – premena kinetickej energie krvi na elastickú energiu steny aorty
Diastola – premena elastickej energie steny aorty na kinetickú energiu krvi. Postup krvi v smere od najmenšieho odporu, to je od srdca.
- **REZISTENČNÉ CIEVY** – cievy regulujúce prítok krvi k orgánom a tkanivám.
  - a) **Malé tepny a tepénky (tzv. prekapilárne rezistenčné cievy)**, majú malý priesvit a silnú stenu s vysokým podielom hladkého svalstva, vďaka tejto svalovine môžu regulovať distribúciu minútového srdečného výdaja do jednotlivých orgánov
  - b) **Venuly (tzv. postkapilárne rezistenčné cievy)** – tvoria menší podiel rezistenčných ciev, ich význam spočíva v regulácii medzi pre a postkapilárnymi rezistenčnými cievmi, čím riadia hydrostatický tlak krvi v kapilárach a tým pádom aj filtráciu a reabsorpciu.
- **PREKAPILÁRNE SFINKTERY** – tento typ ciev sa nachádza v konečnom úseku prekapilárnych rezistenčných ciev, svojím napätím (vďaka vysokému obsahu hladkých svalových vlákien) rozhodujú o počte otvorených a uzavretých kapilár.
- **KAPILÁRY** – tenká stena kapilár (v niektorých orgánoch má stena aj fenestrácie) umožňuje výmenu látok medzi krvou a intersticiálnou tekutinou.
- **ARTERIOVENÓZNE SKRATY** – zabezpečujú rýchly prevod krvi z tepenného rečišťa do žilného, nachádzajú sa napr. v koži. Umožňujú rýchly prítok krvi orgánom (pri čom sa prítok krvi kapilármi znižuje až zastavuje), alebo dochádza k obídeniu kapilárnej siete.
- **KAPACITNÉ CIEVY** – do tejto kategórie radíme predovšetkým žily, vďaka ich poddajnej stene s malým množstvom hladkých svalových buniek (tenká tunica media) môžu slúžiť ako rezervoár krvi. Táto zásoba je dôležitá vzhľadom k tomu, že sa neustále mení potreba distribúcie krvi v jednotlivých orgánoch.

ROZLOŽENIE KRVI V KRVNOM OBEHU

Celkový intravaskulárny objem krvi u **dospelého muža je 5,4l a u ženy 4,5l => určuje hodnotu pľúcneho tlaku krvi** a tak ovplyvňuje prácu srdca. **Pľúcny tlak je mierou** naplnenia obehového systému krvou, odpovedá hodnote tlaku krvi, ktorý by bol uniformný vo všetkých častiach obehového systému, keby nepracovalo srdce a zmizli by rozdiely v hodnotách tlaku v jednotlivých oddieloch krvného obehu. Hodnota pľúcneho tlaku je u zdravého človeka **cca 6 mmHg** a má vzťah k žilnému návratu krvi do pravej predsieni. (čím viac prevyšuje pľúcny tlak krvi v pravej predsieni, tým je vyšší žilný návrat).

100% objemu krvi je v cievach rozložené :

- 84% - systémový obeh
- 9% - pľúcny obeh
- 7% - srdce

Krv obsiahnutá v systémovej cirkulácii :

- 75% - v kapacitných cievach
- 14% - v cievach pružníku
- 8% - v kapilárach
- 3% - v rezistenčných cievach

ODPOR V KRVNOM OBEHU

Celkový periférny odpor sa rovná súčtu všetkých odporov v systémovej cirkulácii.

Na celkovom periférnom odpore sa podieľajú :

- Cievy pružníku - 19%
- Rezistenčné cievy – ich názov už odpovedá tomu, že predstavujú hlavný podiel – 47% (obecne je periférny odpor chápaný len ako táto zložka)
- Kapiláry – 27%
- Kapacitné cievy – 7%

Pretože sa odpor ciev v jednotlivých orgánoch môže značne líšiť, dostáva každý orgán iný podiel srdečného minútového výdaja. Premenný odpor a MSV sa podieľajú na krytí premenlivých požiadavkách orgánov na dodávku krvi.

VZŤAH PRIETOKU KRVI, TLAKU KRVI A PERIFERNÉHO ODPORU

Prietok krvi - množstvo krvi, ktoré pretečie priečnym prierezom ciev za jednotku času (ml/s), dá sa vypočítať zo vzťahu : **$Q = v \times A$** (**v**-lineárna rýchlosť prúdenia krvi (**cm/s**), **A** – plocha priečneho prierezu (**cm²**)).

=> toho vyplýva že lineárna rýchlosť je nepriamo úmerná priečnemu prierezu ciev (aby bol zachovaný prietok, pri menšom priereze ciev bude lineárna rýchlosť vyššia a naopak).

Dôsledky :

Kaliber ciev sa síce od aorty ku kapiláram zmenšuje, ale celkový prierez rečišťa sa zväčšuje (vetvenie) a preto lineárna rýchlosť krvi klesá!!! (najpomalší tok je v kapilárach, čo má veľký význam, pretože je tým zaistený dostatok času pre výmenu plynov a látok). Naopak od kapilár k žilám sa celkový prierez rečišťa zmenšuje, preto lineárna rýchlosť prúdu krvi rastie

Tok krvi – je spôsobený (umožnený) rozdielom tlakov medzi jednotlivými úsekmi krvného obehu, to znamená, že krv môže prúdiť len z miesta vyššieho tlaku do miesta nižšieho tlaku => tento tlakový gradient je generovaný srdcom a umožňuje toku krvi prekonať odpory v krvnom rečišti (tie sú závislé na prievite a dĺžke ciev a na viskozite krvi).

Vzájomný vzťah prietoku krvi, tlakového gradientu a periférneho odporu sa dá vyjadriť :

$Q = \Delta P / R$ (Ohmov zákon kde - **Q**= prietok krvi, **P** tlak krvi v cieve –sila pôsobiaca na jednotku plochy ciev, **ΔP** – rozdiel tlakov na začiatku a na konci ciev, **R**- je periférny odpor, ktorý je v cievnom rečišti kladený toku krvi.

Velikost periferního odporu (a jeho determinanty) můžeme odvodit z Hagenova-Poiseuillova zákona:

$$Q = \Delta P \times \pi \times r^4 / 8 \times \eta \times l$$

- **r** = poloměr průřezu cévy, **η** = viskozita krve, **l** = délka cévy

- Tedy: $R = \frac{8 \times \eta \times l}{\pi \times r^4}$

Záver :

- Prietok krvi je priamo úmerný 4 mocnine polomeru cievy (napr. preteká cievou 1ml/s, pokiaľ polomer zdvojnásobíme bude v nej prietok krvi činiť 16ml/s).
- Nepriamo úmerne je na polomere cievy závislý periférny odpor, so zvýšením prietoku krvi sa zníži odpor (čiže napr. zníži sa z 1 na 1/16 Pa.ml-1.s)
- **R (odpor) :**
Priamo závisí na – viskozite a dĺžke cievy
Nepriamo – na štvrtéj mocnine polomery
=>čím menší priemer cievy, tým väčší odpor
=>čím väčší odpor, tým menší prietok
Kapiláry majú menší prierez -> väčší odpor než rezistentné cievy (to napísal v prednáške, ale vyššie som uviedla, že je odpor v rezistenčných cievach najvyšší)
Zmeny polomeru cievy sú teda rozhodujúcim mechanizmom regulácie prietoku krvi, periférneho odporu a tlaku krvi

PRÚDENIE KRVÍ

Za fyziologických okolností je prúdenie laminárne (rovnobežné vo všetkých vrstvách)

- Najpomalšie sa pohybuje vrstva v styku so stenou cievy a najrýchlejšie vrstva stredová

Za určitých okolností sa laminárne prúdenie mení na turbulentné (krv prúdi vo všetkých smeroch)

- Prietok krvi v tomto prípade nie je priamo úmerný tlakovému gradientu ale cca jeho druhej odmocnine
Má sa teda prietok krvi zvýšiť napr. na dvojnásobok, je treba štvornásobné zvýšenie tlaku krvi a teda aj výrazne vyššiu záťaž pre srdce => turbulentné prúdenie môže viesť aj k mechanickému poškodeniu steny tepien
- Prechod lineárneho na turbulentné prúdenie vystihuje **Reynoldsovo číslo:**
 $Re = r * v * \pi / \eta$ (bezrozmerné)
Pokiaľ dosiahne toto bezrozmerné číslo hodnotu 200 objavujú sa turbulencia (ojedinele), pri prekročení 1000 je prúd plne turbulentný
Turbulentné prúdy sa vyskytujú hlavne vo veľkých cievach pri vysokých rýchlostiach prúdenia krvi, za zúžením cievy (napr. ateroskleróza) a taktiež pri stavoch s nižšou viskozitou krvi

VISKOZITA KRVÍ

Viskozita je **odpor**, ktorým kvapalina pôsobí proti sile, ktorá sa ju snaží uviesť do pohybu.

Prúdiaca kvapalina tvorí vrstvy (v dlhej ose sa pohybuje najrýchlejšie a na styku s kapilárou v podstate stojí)

- Jednotlivé vrstvy sa pri prúdení posúvajú po sebe a vznikajú trecie sily medzi vrstvami -> pomalšia vrstva brzdí rýchlejšiu
- Trecia sila medzi vrstvami vztiahnutá na jednotku plochy sa nazýva **smykové napätie**
- Rozdiel rýchlostí susedných vrstiev = **smyková rýchlosť**
- **Viskozita = smykové napätie/ smyková rýchlosť** (keďže pre tieto kvapaliny platia zákony popísané Isaacom Newtonom, nazývajú sa kvapaliny s touto vlastnosťou „**neneutonské kvapaliny**“)
- Neneutonské kvapaliny – sú heterogénne, ich viskozita nie je pri danej teplote stála, ale kolíše so smykovou rýchlosťou
- Krv je neneutonská kvapalina – heterogénna kvapalina, viskozita nie je pri danej teplote stála, závislosť smykového napätia na smykovej rýchlosti nie je lineárne
- Viskozita krvi klesá s rastúcou smykovou rýchlosťou
- Prakticky je viskozita predovšetkým funkciou **hematokritu**
- Viskozita sa uplatňuje v cievach s priemerom väčším než je priemer erytrocytu -> preto v kapilárach stráca význam

23. Tlak krvi (systolický, diastolický, stredný krvný tlak), dynamika ich zmien v závislosti na zmenách tepového objemu, periférnej rezistencie, srdečnej frekvencie a elasticity aorty

TLAK KRVI = je určený dvomi zložkami uzavretého cievneho systému – **C (kapacita)** a **V (objem)**.

Krvný tlak môžeme chápať ako silu, ktorá pôsobí na stenu srdca alebo ciev. (kapacitu si predstavme ako nádobu 1l a objem 1l, keď do litrovej nádoby nalejem liter tekutiny, tlak bude logicky vyrovnaný, keď nádobu zmenšíme a budeme sa tam pokúšať naliať jeden liter, tak tlak logicky stúpne, pôjde hore. Kapacita a objem sú dve premenné zložky, kapacita ako priestor vo vnútri kardiovaskulárneho systému a keďže máme uzavretý cievny systém, priestor sa nemení a objem, ktorý je vyplňa/ je vo vnútri daného priestoru.

Z hľadiska fyziológie sa tieto dve zložky menia. Kapacitu môžeme meniť tým, že spôsobíme vazokonstrikciu, tým sa kapacita zmenší, pretože sa zúžia cievy. Naopak, kapacita sa dá zväčšovať vazodilatáciou, zväčší sa priestor. => obidva prípady (vazokonstrikcia, vazodilatácia) tlak zmenia.

Kapacitu môže meniť niekoľko systémov – lokálne, centrálné, humorálne, neurohumorálne a nervové.

Objem – to, koľko krvi alebo tekutiny v našich cievach koluje, rozhodujeme my, tekutiny prijímame (v potrave) a zároveň vylučujeme – močový systém atď => znižuje sa volume (objem).

Orientačné tlakové hodnoty – prevod torr na kPa

1mmHg = 1 torr

Ortuť má molekulovú hmotnosť 13,6. Znamená to, že stĺpec ortuti o výške 1 mm bude pôsobiť na podložku hodnotou 1 torru => je to určené hmotnosťou ortuti.

Jeden kPa je definovaný ako 100 mm vodného stĺpca.

Ortuť je 13,6 x ťažšia než voda => preto 1 mm ortuti udrží stĺpec 13,6 mm vody.

Premena z torr na kPa => $13,6/100 = 0,136$ => napr. 120 torr x 0,136 = 16 kPa

Premena z kPa na torr => $100/13,6 = 7,5$ => napr. 16 x 7,5 = 120

TLAK V SRDCI

V atriách sú tlaky malé, ani systola v atriách nie je moc veľká, väčší tlak je v ľavom atriu, pretože posielajú krv do masívnejšej ľavej predsieni.

Do pľúc musí krv tečť pod veľmi malým tlakom, v ľavej komore je tlak najväčší a za ľavou komorou v aorte vďaka pružníkovému systému je diastola 70-80 mmHg.

Pravé atrium (Vena cava)	5 systolický / 3 diastolický
Ľavé atrium (Pulmonálné vény)	10 / 3
Pravá komora	28 / 3
Ľavá komora	125 / 8
Aorta	120 / 70

CIEVY

SYSTOLICKÝ TLAK - najvyššia dosiahnutá hodnota tlaku behom systoly **120 mmHg = 16 kPa**

DIASTOLICKÝ TLAK – najnižšia hodnota, na ktorú tlak klesne behom diastoly **80 mmHg = 12 kPa**

PULZOVÝ TLAK (TLAKOVÁ AMPLITÚDA) – rozdiel medzi systolickým a diastolickým tlakom, závisí na tepovom objeme a poddajnosti tepien **50 mmHg = 6,6 kPa**

STREDNÝ TLAK – priemerná hodnota tlaku za celú srdečnú akciu (diastola je dlhšia než systola)

cca D+1/3S, 90 mmHg = 12 kPa

KRITICKÝ UZATVÁRACÍ TLAK – tlak, pri ktorom sa cieva uzavrie a prestane cez ňu prúdiť krv. Je to dané tým, že je potreba určitého tlaku, ktorý pretlačí erytrocyt menšou kapilárou, na ktorú pôsobí tlakom okolná tkáň.

(extravaskulárny tlak, tento tlak je malý ale konštantný). Pokiaľ hodnota krvného tlaku klesne pod hodnotu extravaskulárneho tlaku, dôjde ku kompresii ciev. (najnižší uzatvárací tlak je v koronárnych tepnách).

Systém, ktorý predstavuje súbor srdca a ciev reguluje prietok na princípe Ohmovho zákona.

($Q = \Delta P / R$, kde Q je prietok, ΔP je zmena tlaku a R je odpor. Čím je menší priemer ciev, tým je väčší odpor. Čím väčší odpor, tým väčší prietok. Krvný tlak je priamo úmerný krvnému prietoku a periférnemu odporu cievneho rečišťa).

Funguje to tak, aby bol udržaný **stály prietok daným orgánom**. Do každého orgánu musí pritekať primerané množstvo krvi, a to množstvo odpovedá metabolickej záťaži srdca. Keď sa zvýši tlak v artériách, tak artérie zareagujú vazokonstrikciou a aby sa zachoval rovnaký prietok krvi musí sa zvýšiť odpor. => platí to pre arteriálny systém (odporový systém), ktoré je tvorený aortou, jej vetvami až po úsek mikrocirkulácie, kde tento systém končí. Z mikrocirkulácie sa zbierajú drobné venuli do vén a do veľkých vén. Venózy systém nie je odporový, ale kapacitný a funguje to tu naopak. Pokiaľ do žíl priteká väčšie množstvo krvi, tak žily keďže sú kapacitným systémom a nie odporovým, tak povolia, vazodilatujú. (neplatí to úplne všade).

STK – je závislý na systolickom objeme a poddajnosti ciev (teda na rovnakých faktoroch ako pulzový tlak)

DTK – je závislý na srdečnej frekvencii, poddajnosti ciev, periférnom odpore

Pokiaľ je niektorý z uvedených faktorov zvýšený po dlhšiu dobu, dochádza k rozvoju **hypertenzie**. Kojenci majú nižší tlak, v puberte sa tlak zvyšuje, ženy majú nižší tlak než muži a so starnutím sa tlak zvyšuje, hlavne STK, pretože cievny strácajú svoje elastické vlákna, ktoré sú nahradené kolagénymi (kornatými) – stávajú sa tak tuhšie, krv v nich prúdi rýchlejšie a preto je tlak vyšší. Pri poklese pulzového tlaku pod 40 mmHg je ohrozená mozgová cirkulácia.

Na hodnotu krvného tlaku majú vplyv aj iné faktory :

- Gravitácia** – spôsobí zvýšenie (pod úrovňou srdca), alebo (zníženie nad úrovňou srdca) krvného tlaku o 0,77 mmHg/cm
- Pri státi** – sa zvyšuje hodnota DTK (zvyšuje sa SF), zatiaľ čo hodnota STK sa znižuje
- Chlad** – zvýši sa krvný tlak z dôvodu vazokonstrikcie ciev kože a splanchnickej oblasti (teplo pôsobí naopak)
- Krvný tlak sa samozrejme zvyšuje **aj pri svalovej práci**, pri statickej sa zvýši STK aj DTK, pri dynamickej sa zvýši STK a naopak sa zníži DTK alebo sa nemení).

PRUŽNOSŤ TEPIEN

Na regulácii priesvitu tepien sa podieľajú :

- **Elastická zložka** – táto zložka je schopná sa natiahnuť a tak zväčšiť svoj objem a naopak je schopná sa stiahnuť a zmenšiť svoj objem (elastická zložka je hlavne vo veľkých artériách)
- **Bunky hladkého svalstva**

=> toto má veľký význam pri udržiavaní stálosti krvného tlaku

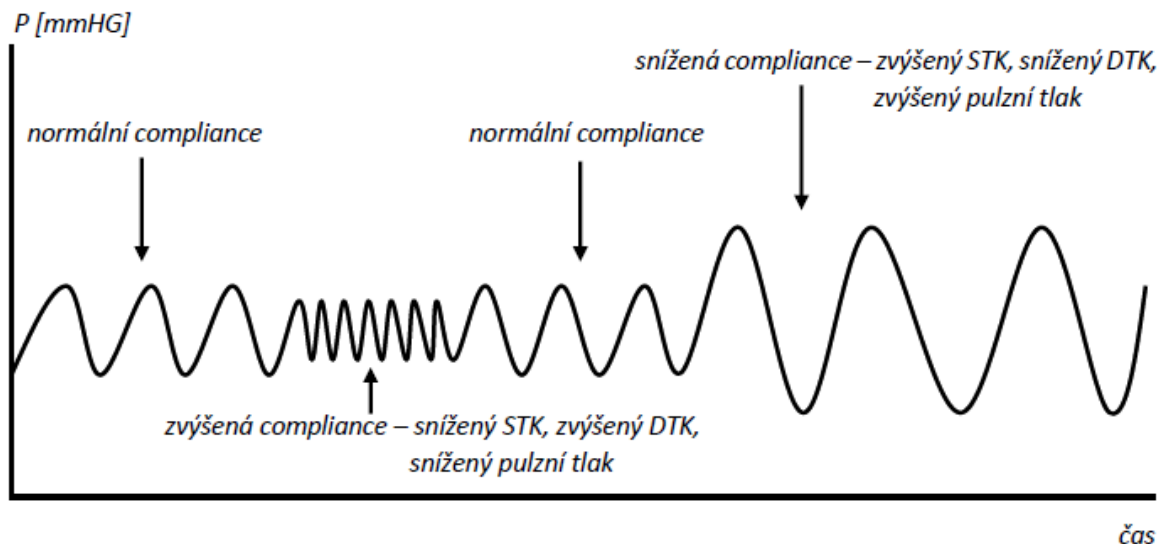
=> arterioly (odporové cievky) svojím sťahom alebo roztiahnutím zvyšujú alebo znižujú periférnu rezistenciu a tým rovnako ovplyvňujú tlak.

Elasticitu môžeme popísať pomocou **poddajnosti (compliance, C)**. Tá je popísaná ako zmena tlaku vyvolaná zmenou objemu :

$$C = \frac{\Delta V}{\Delta P} ; \text{reciproční veličina tuhost } T = \frac{\Delta P}{\Delta V}$$

Čím tuhšia steny ciev bude (teda menej poddajná), tým väčší STK je nutný k zväčšeniu objemu pri systole komôr. Čím tuhšia cieva, tým sa taktiež znižuje DTK. To môže spôsobiť problém napr. v koronárnych cievach, pretože znížený DTK má za následok zníženú rýchlosť krvi behom diastoly.

Veľké tepny vďaka svojej elasticite fungujú ako **pružníky**. Pokiaľ je do nich vypudená krv, premení sa časť kinetickej energie krvi na potenciálnu elastickú energiu steny tepny a tá zväčší svoj objem. Rýchlosť krvného prietoku v aorte je na začiatku ejekčnej fázy 120 cm/s (priemerne 40 cm/s). Avšak, jak je toto vypudzovanie ukončené, prúd krvi sa obráti – uzatvárajú sa semilunárne chlopne, steny tepien sa začínajú vďaka svojej elasticite sťahovať, potenciálna energia sa premení späť na kinetickú energiu krvi a dochádza k posúvaniu krvi smerom najmenšieho odporu, teda od srdca. Takto je zaistený z pulzačného prúdu prúd kontinuálny. Rýchlosť toku krvi v menších artériách sa znižuje (priemerná rýchlosť v kapilárach 0,4 až 1 mm/s, nedochádza tu behom srdečného cyklu k zastaveniu alebo dokonca k obráteniu toku krvi ako v aorta ascendens).

!!Všimněte si, že při změnách compliance se střední arteriální tlak nemění!!

MERANIE KRVNÉHO TLAKU :

- A) INVAZÍVNE
- B) NEINVAZÍVNE

Invazívne – meriame krvný tlak pomocou katétru, na jeho konci sa nachádza merač tlaku, ktorý funguje na princípe piezoelektrického javu. Tento jav môžeme pozorovať u niektorých kryštálov. Tieto kryštály sú v katéetroch upravené do podoby piezoelektrickej membrány. Pôsobením vonkajšieho tlaku dôjde k presunu elektrických nábojov v kryštálovej mriežke, čo sa prejaví vznikom elektrického napätia. Takto vzniknuté napätie je priamo úmerne veľkosti pôsobiaceho tlaku a je možné ho detekovať.

Neinvazívne meranie – palpačná metóda, auskultačná metóda, oscilometrická metóda

(nerozpisovala som tu postupy, ako sa meria tlak palpáciou, auskultačne – je to pomocou fonendoskopu, oscilometrické meranie tlaku – je pomocou digitálnych tlakomerov)

Miesto	STK	DTK	Konečný diastolický tlak (end-diastolický tlak)	Střední arteriální tlak
Pravá předsíň	-	-	-	5 mmHg
Levá předsíň	-	-	-	5,5 mmHg
Pravá komora	25 mmHg	0 mmHg	4 mmHg	-
Levá komora	120 mmHg	0 mmHg	8 mmHg	-
A. pulmonalis	25 mmHg	10 mmHg	-	15 mmHg
Aorta	120 mmHg	80 mmHg	-	93,3 mmHg

24. Prehľad a analýza hlavných mechanizmov regulácie krvného tlaku a prietoku

Regulačné mechanizmy sa podieľajú na riadení krvného obehu – to znamená :

- udržanie minútového objemu srdečného
- tlakového gradientu v obehu

Regulačné mechanizmy je možné rozdeliť podľa oblasti pôsobenia :

-miestne (lokálne) – týkajúce sa jediného orgánu, hladká svalovina arteriol reaguje na lokálne podmienky a podnety – takto je prietok krvi riadený podľa miestnych potrieb => miestne regulačné mechanizmy upravujú prietok zmenou cievneho prievitu, tým sa mení celkový periférny odpor v celom riečisku a hrozí zmena tlaku
=>udržiujú konštantný prietok krvi tkáňami aj pri zmene tlaku krvi
=>udržiujú stálu lineárnu rýchlosť toku krvi
=>prispôsobujú prietok krvi tkáňej metabolickej aktivite

-celkové (centrálne) – týkajúce sa celej cirkulácie, hladká svalovina arteriol reaguje na pokyny z ústredia obehových regulačných mechanizmov, ktoré je **v mozgovom kmeni**.

Celkové regulačné mechanizmy udržiujú stály tlak krvi pri neustálych zmenách prietoku, zabraňujú zmene celkového periférneho odporu a tým aj tlaku krvi.

Subcelulárna regulácia – sa realizuje prostredníctvom cyklického GMP , cAMP
(to povedal v prednáške a popísal k tomu vazokonstrikciu a vazodilatáciu)

VAZOAKTÍVNE LÁTKY = látky, ktoré sú schopné vyvolať vazokonstrikciu (stiahnutie ciev) a vazodilatáciu (rozťahnutie ciev).

Vazokonstrikcia a vazodilatácia sú veľmi dôležité pre **reguláciu krvného tlaku**.

VAZOKONSTRIKCIA

Vazokonstrikčné látky sa viažu na receptor a prostredníctvom G proteínov vyvolávajú zvýšenie intracelulárneho Ca^{2+} => dochádza k depolarizácii membrány a Ca^{2+} vstupuje L-typom napäťovo riadených kanálov do bunky a zároveň druhý posolvia uvoľňujú Ca^{2+} zo sarkoplazmatického retikula => dochádza ku kontrakcii hladkého svalu v stene ciev

Príklady vazokonstrikčných látok :

SEROTONÍN (5-hydroxytryptamin) – nachádza sa v bunkách tráviacej trubice a krvných doštičkách (v sére), je odvodený z AMK tryptofánu (esenciálna AMK)

ADRENALÍN – súvisí so sympato adrenergným systémom

ANGIOTENZÍN II

VAZOPRESÍN (antidiuretický hormón) – vzniká v jadrách hypotalamu a secernuje sa neurotransmisiou do neurohypofýzy

ENDOTELÍN 1 – je produkovaný endotelom pomocou endotelin konvertujúceho enzýmu, najsilnejšia vazokonstrikčná látka (30-50x viac než angiotenzín II)

VAZODILATÁCIA

Vazodilatátory spôsobia zvýšenú hladinu cAMP, cGMP, ktoré cez proteinkinázu A spôsobia zníženie Ca^{2+} , cAMP, cGMP v hladkom svalu stimulujú Ca^{2+} pumpu sarkoplazmatického retikula => to vedie k poklesu koncentrácie Ca^{2+} v bunke

Príklady vazodilatačných látok :

NO (oxid dusnatý) - látka tvorená endotelovými bunkami (endotelom tvorený relaxačný faktor), za istých biochemických pochodov je tvorený z arginínu (enzým NO syntasa)

ANF – atriálny natriuretický faktor/peptid

ADENOSIN

HISTAMÍN – je obsiahnutý v heparinocytoch (žírných bunkách). Spôsobuje vazodilatáciu cez H_2 receptory a uplatňuje sa ako jeden z mediátorov zánetu. Cez H_1 receptory môže histamín spôsobiť vazokonstrikciu, ale tieto receptory sú v menšine.

ADRENALÍN

REGULÁCIA KRVNÉHO PRIETOKU

Medzi lokálne (miestne) regulačné mechanizmy radíme – myogénna regulácia, endotelová a metabolická regulácia.

Celkové regulačné mechanizmy radíme – nervové, hormonálne, dlhodobé (napr. ľadviny), baroreceptory (náhle zmeny) a chemoreceptory.

Myogénna autoregulácia - jej reakcia spočíva v lokálnych reakciách buniek hladkého svalstva.

Funguje na princípe Ohmovho zákona, ktorý spočíva v tom, že na vyšší tlak odpovedá cieva vazokonstrikciou.

Podstatná je zmena hladiny vápniku, ktoré vyvolávajú kontrakciu buniek hladkého svalstva v cieve.

(popísať mechanizmus vazokonstrikcie, ktorý som uviedla vyššie)

Tento typ regulácie sa uplatňuje hlavne v **ľadvinách** (umožňuje aby prietok krvi glomerul. Kapilárami bol relatívne nezávislý na zmenách tlaku), v **mozgu** (súvisí to so zmenou polohy tela, keď ležíme a posadíme sa, tak nám klesne tlak v mozgových cievach, a to by bez autoregulácie znamenalo zníženie prietoku krvi mozgom a ohrozenie mozgových funkcií).

„Shear“ dependentná regulácia – endotelová regulácia

Pokiaľ v cieve dôjde k zvýšenej lineárnej rýchlosti toku krvi, tak dochádza k podráždeniu endotelu a produkuje vazodilatačné látky ako NO – oxid dusnatý.

NO – oxid dusnatý, je vazodilatačný činiteľ, je teda produkovaný endotelom pri jeho podráždení príliš veľkým prietokom krvi, NO z endotelu prestupuje rovno do buniek hladkej svaloviny ciev, viaže sa na rozpustnú guanylátcyclázu, zvýši hladinu cGMP, aktivuje sa proteinkináza G, ktorá fosforyluje kinázu ľahkého reťazca myozínu, ktorá sa tak stáva nefunkčná a hladké svalové bunky sa tak nemôžu kontrahovať => **vazodilatácia**

Prostacyklin a Tromboxan A2 – prostacyklin je tvorený endotelom, TXA2 doštičkami zo spoločného prekursoru kys. Arachidonovej. TXA2 podporuje vazokonstrikciu a agregáciu doštičiek – prostacyklín je jeho antagonist.

Prostaglandíny – PGI2 – najúčinnnejší – spôsobujú vazodilataciu a **znižujú tak krvný tlak**, pretože rozťahnutím žíl znižujú totálnu periférnu rezistenciu, čím znižia tlak

Kininogen je plazmatická bielkovina, z ktorej dokáže **enzým kalikrein** (prítomný v krvi) odštiepiť látku **bradykinin**. Bradykinin pôsobí **vazodilatačne** (pôsobí cez zvýšenú tvorbu NO). Existuje aj tkáňový kalikrein, ktorý z kininogénu odštiepuje **lyzylbradykinin**. Ktorý má rovnaké vazodilatačné účinky ako bradykinin. **Slinné a potné žľazy** produkujú pri svojej stimulácii kalikrein, čím dochádza k tvorbe bradykininu, ktorý spôsobí väčší prietok žľazami a tým sa zvýši objem vytvorených slín/potu.

(v prednáške napísal, že vazoaktívne látky vylučované endotelom sú – prostacyklin, TXA2, prostaglandíny, NO, endotelíny, histamín, adenosín)

Metabolická regulácia

Metabolické produkty pôsobia autoregulačne.

Hodnota pH je veľmi prísne strážená. Tak isto hodnota krvných plynov, ktoré získavame z okolia teda O₂ alebo tvoríme metabolizmom CO₂. Pokiaľ sa v našom tele v rade periférnych ciev **zniži hodnota kyslíku**, vedie to k **vazodilatačii**. Čo sa týka **CO₂**, **pokiaľ sa zvýši**, tak sa cievy taktiež **dilatujú**. Čiže, pokiaľ je znížený prietok určitou oblasťou, vedie to k hromadeniu spodín metabolizmu – klesá pO₂, zvyšuje sa pCO₂, zvyšuje sa koncentrácia laktátu, draslíku, adenosínu. To všetko sa prejaví ako pokles pH (acidóza), čo spôsobí **vazodilataciu**.

Takto to funguje prakticky všade ale v pľúcach je to prísne naopak. Pretože pohyb plynov v pľúcach je opačný než v metabolických tkániach. Do metabolických tkáni sa kyslík odovzdáva, v pľúcach sa kyslík získava => z toho dôvodu je regulácia opačná v pľúcach a periférnom systéme.

Metabolická regulácia tak zaisťuje svojím spôsobom ochranu pred príliš nízkym prietokom.

Adenosín – vyvoláva vazodilataciu – okrem ľadvín a pulmonálnej artérie

Aktivácia adenosínových A2A membránových receptorov

Stimulácia tvorby cAMP

Zníženie pO₂ – zvyšuje tvorbu látok s vazodilatačnými účinkami – PGI₂ a NO

Zvýšenie pCO₂ – zvyšuje H⁺ v extracelulárnej tekutine, acidóza vyvoláva hyperpolarizáciu membrány (K⁺) – vazodilatácia

Rýchle (krátkodobé) regulačné mechanizmy

- patria sem mechanizmy nervové aj niektoré hormonálne, chemoreceptory, baroreceptory, RAA, ANF

Nervové regulačné mechanizmy – sú sprostredkované vegetatívnym nervovým systémom – sympatikom (predovšetkým) a parasympatikom. Hlavná úloha je udržiavanie stáleho tlaku krvi.

Vegetatívny systém pôsobí na tkanivá pomocou koncových mediátorov :

- noradrenalinu u sympatiku

- acetylcholínu u parasympatiku

Sympatikus sa uplatňuje hlavne v koži. Zvýšená frekvencia vyvoláva vazokonstrikciu, znížená frekvencia vazodilatáciu – sympatikus tak môže riadiť tonus hladkého svalstva ciev sám.

Sympatikus - je označovaný ako systém thorako-lumbálny. Sympatikus je usporiadaný tak, že prvý neurón je krátky a druhý neurón je dlhý a vedie k nejakému orgánu. Sympatikus prevažne zvyšuje aktivitu, na srdce pôsobí tak, že spôsobuje zvýšenie kontrakility, ďalej pôsobí pozitívne inotropne, chronotropne (zvyšovanie rýchlosti), dromotropne (posiluje dráhu) a bathmotropne. Sympatikus na cievy pôsobí vazokonstrikčne, zvyšuje aktivitu srdca, zúži cievy a zvýši krvný tlak.

Parasympatikus je označovaný ako systém kranio-sakrálny. U parasympatiku je prvý neurón dlhý a druhý neurón krátky a vedie k nejakému orgánu. Vplyv parasympatiku je najväčší predovšetkým vo vonkajších pohlavných orgánoch, slinných žľazách => sú to tkáňe, ktoré vyžadujú náhle zvýšenie krvného prietoku

Acetylcholín – je mediátorom parasympatického nervového systému. Vo svaloch a potných žľazách existujú sympatické cholinergné vlákna. Vylučujú **acetylcholín**, ktorý pôsobí cez M3 receptory a spôsobuje **vazodilatáciu**.

Hormonálne regulačné mechanizmy

Nie sú schopné tak rýchlej reakcie ako mechanizmy nervové, sú však schopné fungovať radovo v minútach.

Najdôležitejšie sú katecholaminy (produkované kôrou nadľadvin) – hlavne hormón adrenalin a v menšom množstve noradrenalin (ten sa však tiež vyskytuje hlavne ako neurotransmitter sympatiku).

Účinok katecholaminov závisí hlavne od miesta pôsobenia, teda na aké receptory pôsobia (alfa alebo beta adrenergické receptory). Existujú α_1 a α_2 , β_1 , β_2 adrenoreceptory.

β_2 receptor – sa nachádzajú v cievach kostrového svalu, srdiečného svalu a pečene.

α_1 receptor – sa nachádzajú v ostatných cievach

Aktivácia α_1 receptorov vyvoláva **vazokonstrikciu**.

Aktivácia β_2 receptorov vyvoláva **vazodilatáciu**.

Noradrenalin aktivuje len alfa receptory, kdežto **adrenalin** alfa aj beta receptory => noradrenalin vyvoláva vazokonstrikciu v cievach, adrenalin vyvoláva vazokonstrikciu v cievach kde prevažujú alfa receptory, zatiaľ čo tam, kde prevažujú beta receptory vyvoláva vazodilatáciu.

V niektorých cievach sa vyskytujú jak alfa1 tak beta2 receptory. Adrenalin sa v takýchto cievach správa dvojakým spôsobom :

1. v nízkych koncentráciách sa viaže na beta receptory a spôsobí vazodilatáciu
2. vo vysokých koncentráciách sa viaže jak na beta tak na alfa receptory, a pretože alfa receptory sú voči beta receptorom dominantné, tak výsledný efekt bude vazokonstrikcia.

Adrenalin svojím pôsobením na beta receptory vyvoláva zníženie celkového periférneho odporu (zatiaľ čo v kostrových svaloch prietok stúpa, v koži aj splanchnickej oblasti klesá – adrenalin pripravuje organizmus na svalový výkon). Súčasne má adrenalin vplyv aj na činnosť myokardu – zvyšuje minútový výdaj srdiečny. Naproti tomu, noradrenalin má jediný účinok, a to zvýšenie celkového periférneho odporu a tým aj krvného tlaku.

Noradrenalin – pôsobí na cievy cez alfa1 receptory a spôsobuje vazokonstrikciu cez zvýšenie hladiny Ca^{2+} prostredníctvom aktivácie systému fosfolipázy C s následnou tvorbou IP3 (IP3 uvoľňuje Ca^{2+} zo sarkoplazmatického retikula).

Chemoreceptory

-systém, ktorý stráži krvný tlak, teda aj prietok jednotlivými úsekmi

Chemoreceptory sú periférne a centrálné.

Periférne chemoreceptory sú umiestnené v oblúku aorty a bifurkácií karotíd v podobe teliesok.

Glomus caroticum (teliesko, tvorené periférnymi chemoreceptormi) – sú citlivé na kyslík a oxid uhličitý, teda zisťujú ako je pritekajúca krv nasýtená kyslíkom a oxidom uhličitým (to znamená, že zisťujú pO_2 a pCO_2).

Chemorecepčné reflexy fungujú tak, že HOMEOSTÁZA je definovaná normálnym pH, normálnou hladinou O_2 a CO_2 v krvi a mozgomiešnom moku. Ale keď dôjde k zníženiu pH, poklesu O_2 a zvýšeniu $CO_2 \Rightarrow$ HOMEOSTÁZA sa naruší. Keď sa homeostáza naruší, tak periférne ide informácia do centra cestou n.vagus

a n.glossopharyngeus, čiže sa aktivuje vazomotorické centrum v predĺženej mieche.

A centrálné chemoreceptory v predĺženej mieche reagujú na zmeny pH a CO_2 (vzostup H^+ a CO_2). Výsledkom je aktivácia sympatiku, čo vedie k zvýšeniu srdečného výdaja a k vazokonstrikcií ciev (zvýšenie periférnej rezistencie) $\Rightarrow$ obnova homeostázy. Tento reflex je spojený aj s respiráciou. Centrum dýchania je umiestnené v predĺženej mieche, ktoré je stimulované chemorecepčným reflexom, pretože CO_2 prechádza hematoencefalickou bariérou a je v mozgu hydratovaný na H_2CO_3 (karboanhydrázou) a ďalej disociovaný na H^+ a HCO_3^- . Týmto sa zvýši koncentrácia H^+ , čo vedie k ventilácií v pľúcach, a tým sa tak isto zvyšuje pH a hladina kyslíku a znižuje sa hladina CO_2 v krvi $\Rightarrow$ vedie to k obnove homeostázy.

$\Rightarrow$ bolo by zbytočné teda privádzať viac krvi, keby sme nedýchali a preto je tento reflex spojený s respiráciou

$\Rightarrow$ napr. keď zadržím dych a potom pustím a lapnem po dychu, donútila ma k tomu zvýšená hladina CO_2 v glomus Caroticum

Baroreceptory

Nevyužívajú receptory, ktoré snímajú chemické zloženie krvi, ale receptory, ktoré snímajú tlak.

Baroreceptory (ktoré monitorujú krvný tlak) sú umiestnené v oblúku aorty a v karotickom sinuse.

Receptory v karotickom sinuse – reagujú pri nižších tlakoch

Receptory v oblúku aorty – reagujú pri vyšších tlakoch

Jedná sa teda o mechanoreceptory, ktoré monitorujú napätie steny príslušnej tepny. Tieto receptory reagujú na zmenu tlaku a dochádza k **depolarizácií** a tým vzniku akčného potenciálu.

Informácia o zvýšenej stimulácii baroreceptorov pri zvýšenom krvnom tlaku je vedená zo sinus caroticum nervami (Heringove nn.) glossopharyngeu do **nucleus tractus solitarii** v medulle a z oblúku aorty je informácia vedená nervom vagom do nucleus tractus solitarii. Informácia prichádzajúca IX. a X. nervom je integrovaná n.tractus solitarius a predaná do :

Kardioinhibičného centra – ktoré poznáme ako ncl. Ambigus (jadro n.vagus) – n.vagus pôsobením parasympatiku na SA uzol spomalí srdečnú frekvenciu.

Kardioexcitačného centra – prostredníctvom sympatického NS pôsobí na SA uzol, čo vedie k zvýšeniu srdečnej frekvencie, rýchlosti vedenia cez AV uzol, kontraktility

Vazomotorického centra – prostredníctvom sympatiku dochádza ku vazokonstrikcií arteriol a venul.

Kardiovaskulárne centra v mozgovom kmeni – lokalizované v retikulárnej formácii predĺženej miechy a dolnej 1/3 mostu.

Informácia o zvýšenom krvnom tlaku teda dorazila do centra, dochádza k vyhodnoteniu situácie v centre, (odpoja sa dve centra – myslím si že kardioexcitačné a vazomotorické – to presne neuviedol v prednáške ale logicky mi to z toho vyplýva, pretože krvný tlak je zvýšený a treba ho znížiť!). Cestou n.vagus namieri informácia do SA uzlu a to vedie k zníženiu aktivity srdca, srdce sa ukludní, poklesne minútový srdečný výdaj, celkový periférny odpor a tlak. (v dôsledku vazodilatácie).

V prípade zníženého krvného tlaku dochádza k útlmu inhibície sympatiku a zároveň inhibície parasympatiku a teda k vazokonstrikcií, čo zvyšuje srdečnú frekvenciu a kontraktilitu, a to zvýši opäť krvný tlak.

Ortostatická reakcia (funkcie baroreceptorov)

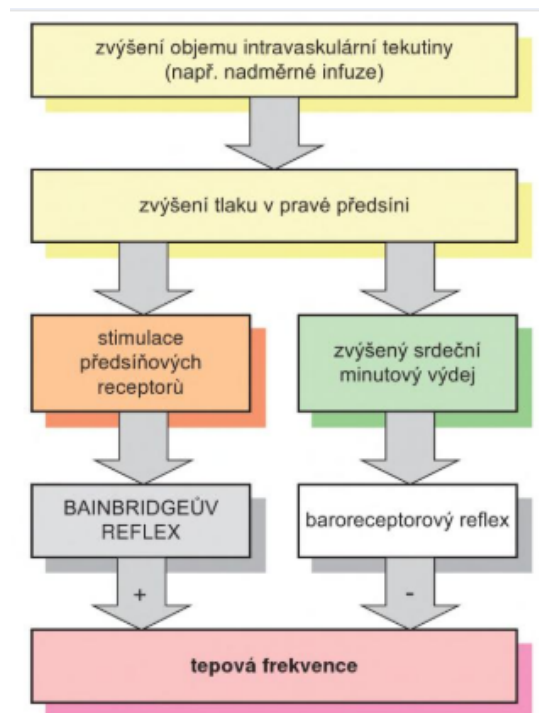
Ortostatická reakcia je reflexná reakcia organizmu na **ortostatickú hypotenziu** – zníženie krvného tlaku v dôsledku zmeny polohy tela z ľahu do stoja. Je sprostredkovaná **baroreflexom**. Zníženie krvného tlaku (arteriálny tlak klesá), vyvolá zníženie aktivity baroreceptorov v sinus caroticus a arcus aortae, čo vedie k **inhibícii parasympatiku** a **zníženiu inhibície sympatiku** $\Rightarrow$ to má za následok **vazokonstrikciu, zvýšenú srdečnú frekvenciu a kontraktilitu**.

Bainbridgeuv reflex – nastáva, keď zlyháva Frank-Starlingov princíp (ten je popísaný v inej otázke).

Je to reflex, ktorý **zvyšuje srdečnú frekvenciu** v dôsledku zvýšenia objemu krvi. Zvýšený objem krvi je detekovaný baroreceptormi lokalizovanými v oboch predsieniach srdca. Väčší význam pre tento reflex majú receptory v pravej predsieni.

Pokiaľ sa zvýši žilný návrat, tlak krvi v hornej a dolnej dutej žile sa zvýši. Vedie to k zvýšeniu tlaku v pravej predsieni => zvýšený tlak v pravej predsieni stimuluje **baroreceptory v pravej predsieni**. Tieto receptory vyšlú signály do kardiovaskulárneho centra v predĺženej mieche, ktoré informuje centrá, ktoré riadia sympatikus. Sympatikus prostredníctvom beta receptorov na SA uzli zapríčiňuje zvýšenie srdečnej frekvencie, ktoré môže viesť k **tachykardií**. Zvýšenie srdečnej frekvencie vedie k zníženiu tlaku v hornej a dolnej dutej žile mechanizmom zvýšeného žilného návratu.

Bainbridgeuv reflex (zvyšuje TF pri zvýšenej náplni pravej síně) a **baroreflex** (snižuje TF pri zvýšenom krvnom tlaku a naopak).

Systém renin – angiotenzín – aldosterón

-je to systém, ktorý reguluje krvný tlak riadením **objemu krvi** (do riadenia krvného tlaku sa zapojujú aj ľadviny)
Pokiaľ klesne objem telesných tekutín, klesne tlak a tým aj filtračný tlak, ktorý v ľadvinách zaisťuje účinnú glomerulárnu filtráciu. (čo je nevyhnutné pre tvorbu moči). Zmenu zaznamenávajú mechanoreceptory (baroreceptory) v aferentných arteriolách. Tento pokles tlaku vedie k syntéze **RENINU** (proteolytický enzým – peptidáza, k syntéze reninu vedie aj znížená koncentrácia NaCl v distálnom tubule nefrónu), renin je produkovaný **juxtaglomerulárnymi bunkami** (predovšetkým vas afferens). Renin odštiepi z **ANGIOTENSINOGENU** (plazmatická bielkovina – alfa2 globulín, nachádza sa v plazme) **ANGIOTENSIN I (dekapeptid)**. **ANGIOTENZÍN I** je pomocou **angiotenzín konvertujúceho enzýmu** (ACE – vyskytuje sa predovšetkým v plúcach) na **ANGIOTENZÍN II** (oktapeptid).

ANGIOTENZÍN II :

- jedná sa o jednu z najúčinnjších **vazokonstrikčných látok**, zvyšuje krvný tlak (aj periférny odpor)
- v ľadvinách pôsobí predovšetkým na vas afferens, a tým udržiava účinnú glomerulárnu filtráciu
- pôsobí v mozgu (na hypotalamus), kde **vyvoláva sekréciu ADH a pocit smädu , chuť na slané**
- pôsobí v kôre nadľadvín, kde **stimuluje sekréciu aldosterónu**
- sám o sebe pôsobí v ľadvinových tubuloch (predpokladám že proximálne tubuly :D), kde **zvyšuje resorpciu Na+**

Aldosterón (mineraolokortikoid – hospodári s minerálmi v ľadvine) - pôsobí v zberacom kanáliku (a distálnom tubule), kde zvyšuje spätnú resorpciu Na^+ a tým aj vody, čím normalizuje nižší objem telesných tekutín. Zvýšené spätné vstrebávanie Na^+ je však spojené s väčším vylučovaním draslíku. Sekrécia aldosterónu je ovplyvňovaná nielen cez RAAS, ale aj cez ACTH (stres), alebo pri ťažkej hyperkalémií.

*sekréciu reninu stimuluje :

->znížená hladina NaCl v distálnom tubule (chemoreceptory macula densa spôsobia zvýšené vyplavovanie reninu)

->baroreceptory vo vas afferens (nižší tlak – potrebujeme ho zvýšiť)

->aktivita sympatiku cez β_1 receptory (noradrenálín cez β_1 receptory pôsobí taktiež priamo na bunky tubulov, v ktorých zvýši resorpciu Na^+)

Obece sa RAAS aktivuje pri – **hypotenzií, hypovolémií** (dehydratácia, krvácanie) alebo **hyponatrémii**.

Sekréciu reninu spätovazebne inhibuje angiotenzín II, ADH. Ďalej jeho sekréciu znižujú natriuretické peptidy.

ATRIÁLNY NATRIURETICKÝ PEPTID

Tvorí ho myokard predsiení.

Je tvorený, keď sa zvýši objem telesných tekutín, zvýši sa žilný návrat do predsieni, dôjde k preťaženiu jej steny, čo zaznamenajú volumoreceptory, ktoré vyšlú signál, ktorý stimuluje vyplavenie ANP. => je uvoľňovaný v prípade, keď stúpa objem telesných tekutín.

ANP je uvoľňovaný do krvi, krvou sa dostáva do ľadvín, kde spôsobí zvýšené vylučovanie sodíku tým, že utlmí spätnú resorpciu Na^+ (a tým aj Cl^-) v zberacom kanáliku. Zvyšuje sa tak vylučovanie vody a objem telesných tekutín je normalizovaný. (pokles periférneho odporu)

ANP => má vazodilatačný účinok

SYSTÉM ANTIDIURETICKÉHO HORMÓNU (ADH, VAZOPRESÍN)

ADH – je peptidový hormón, ktorý je spolu s oxytocínom produkovaný v dvoch hypotalamických jadrách (ncl.paraventricularis a ncl.supraopticus). Do zadného laloku hypofýzy (neurohypofýzy) sa dostávajú **anterográdnym axoplazmatickým transportom** => to je z tela neurónu, kde dochádza k ich syntéze sú transportované axónom až na nervové zakončenia v neurohypofýze, kde sú skladované v sekréčných granulách (Herringove telieska) a uvoľňované na podnety hypotalamu.

ADH sa podieľa na riadení stáleho objemu telesných tekutín a na riadení osmolality.

Osmolalita krvnej plazmy sa pohybuje okolo 290mosm/kg H_2O . Pokiaľ dôjde k jej zvýšeniu alebo zníženiu, sú tieto zmeny zaznamenávané **osmoreceptormi** v hypotalame, čo vedie k sekrécií ADH.

Pri zvýšenej osmolalite (zvýšená sekrécia ADH) sa zabuduje do zberacích kanálikov viac akvaporínov, a tým sa zvýši spätná resorpcia vody. Dôsledkom zvýšenej resorpcie vody je zvýšený tlak, zvýšený žilný návrat.

Pri zníženej osmolalite (znížená sekrécia ADH) sa zabuduje do zberacích kanálikov menej akvaporínov, a tým je znížená spätná resorpcia vody. Dôjde tak k zníženiu krvného tlaku a vyplavuje sa renin.

Čo sa týka objemu telesných tekutín – keď je zvýšený objem, tak je znížená sekrécia ADH, keď je objem znížený, tak sekrécia ADH je zvýšená.

Zvýšené/znížené vylučovanie vody sa zaistuje cez V_2 receptory – ktoré sa nachádzajú v ľadvinových zberacích kanálikoch, riadenie osmolality

Vazokonstrikčný efekt je sprostredkovaný V_1 receptorom – nachádzajú sa v hladkej svalovine ciev, vyvoláva vazokonstrikciu arteriol, zvyšuje periférny odpor - vazokonstrikčný efekt sa uplatňuje v prípade silného krvácania.

Angiotenzín II zvyšuje sekréciu ADH!!!

ADH – sa radí medzi pomalé (dlhodobé) regulačné mechanizmy

V tejto otázke je zahrnutá aj otázka číslo – 25,26,27,28

29. Mikrocirkulace, prútok krve ledvinami.

Pod mikrocirkuláciou rozumieme **krvný obeh** v arteriolách, kapilárach, venulách a arteriovenózných anastomózach.

KAPILÁRY sa oproti iným cievam vyznačujú výrazným **transkapilárnym transportom**, ktorým myslíme :

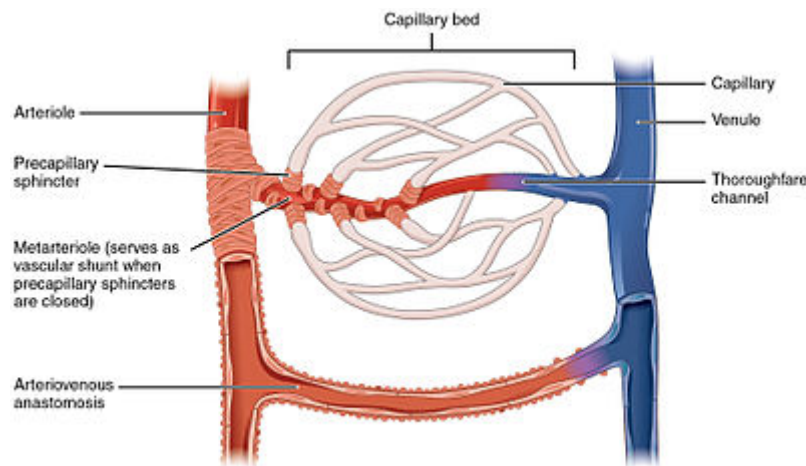
- **Filtráciu** (výdaj vody do intersticia)
- **Resorpciu** (príjem vody z intersticia)
- **Difúziu** (výmena látok)

=>vďaka týmto funkciám sa kapiláry funkčne označujú ako cievy **výmenné**

Z arteriol odstupujú buď priamo kapiláry, alebo tzv. **metarterioly**.

Metarterioly – prechádzajú plynuľe vo venulu.

Arteriovenózne anastomózy – sú spojenie medzi arterioulou a venulou, ktoré obchádza kapilárne rečište (nachádzajú sa hlavne v koži, koniec prstov, nos, majú významný vplyv v termoregulácii).

KAPILÁRY – sú cievy, ktoré nemajú hladkú svalovinu, len pri odstupoch môžeme nájsť prúžok cirkulárnej svaloviny nazýva **prekapilárny sfinkter**. Kapiláry spolu na venóznom konci anastomozujú, čím vzniká **kapilárna sieť**.

V kapilárach prejde asi 5% cirkulujúcej krvi (250ml) za 1-2 sekundy.

Podľa stavby kapiláry môžeme rozdeliť :

- =>**kapiláry so súvislou endotelovou výstelkou a súvislou vrstvou bazálnej laminy** (napr. mozog, koža)
- =>**kapiláry s pinocytárnou aktivitou** (napr. srdečný a kostrový sval, určité látky prechádzajú cez endotelové bunky pinocytózou)
- =>**kapiláry fenestrované** – sú so súvislou bazálnou laminou, avšak so šterbinami medzi endotelovými bunkami, ktoré sú prepažené diafragmou (v čreve, v endokrinných žľazách, typické pre miesta s výraznou **filtráciou** a **resorpciou** látok)
- =>**kapiláry s pórmí** – to je so súvislou bazálnou laminou a otvormi medzi endotelovými bunkami, ktoré nie sú prepažené diafragmou (napr. v glomeruloch ľadvín)
- =>**kapiláry sinusoidné** – s nepravidelným lumenom, nesúvislou bazálnou laminou, medzi endotelovými bunkami sú četné fenestrácie a póry (napr. pečeň, slezina, kostná dreň)

Priemer kapiláry je bežne okolo **6µm**. Priemer erytrocytu je **7,4 µm**, takže pri prechode erytrocytu kapilárou je potreba kapiláru "zdeformovať". Vďaka pravouhlému odstupu kapiláry z metarterioly sa do nej dostávajú erytrocyty jeden po druhom – stenčený stred erytrocytu prestupuje stredom kapiláry a tlstšie okraje sú „nalepené“ na stenu kapiláry, čo je výhodné, pretože :

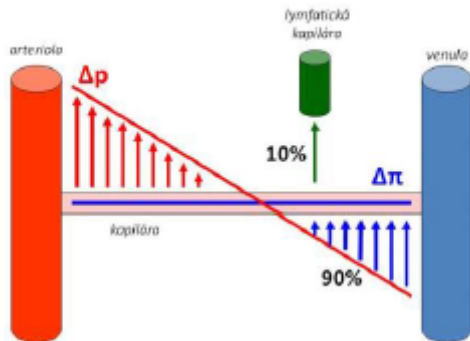
- =>práve na okrajoch sa nachádza najviac hemoglobínu s potrebným O₂
- =>priamym dotykom erytrocytu a endotelovej bunky je uľahčená difúzia O₂ a CO₂

To do akej miery prebieha transport látok v kapilárach sa odvíja od :

- =>permeability kapilár
- =>rozdielu tlaku v kapiláre a extracelulárnej tekutine
- =>v prípade difúzie záleží aj na koncentrácii látky (koncentračnom gradiente)

Na arteriálnom „začiatku“ kapiláry prevláda **filtrácia**, je to preto, že hydrostatický tlak krvi (cca 30 mmHg) je vyšší, než onkotický tlak bielkovín (24mmHg). Na venóznom „konci“ kapiláry prevláda **resorpcia**, a to preto, že hydrostatický tlak (15 mmHg) je nižší, než onkotický tlak bielkovín, ktoré preto k sebe „ťahnu“ vodu. Podľa svojo objaviteľa je hydrostatický a onkotický tlak označované ako **Starlingove sily**.

$$\text{FILTRACE} = \text{RESORPCE} + \text{ODTOK LYMFY}$$

2 protichodné deje :

Filtrácia (20 litrov) x resorpcia (18 litrov), 2 litre sú vracané do obehu lymfatickou drenážou

Keď sa zvýši hydrostatický tlak v kapiláre, je možné prevýšiť filtráciu nad resorpciou a dochádza ku vzniku otokov. Bežne prevažuje filtrácia nad resorpciou, to by mohlo viesť k hromadeniu tekutiny v intersticiu a ku vzniku otokov, ale k tomu nedochádza vďaka tomu, že 10% prefiltrovanej tekutiny je odvádzané **lymfatickými cievami** => ich upchanie je ďalšou príčinou otokov

Pri poškodení kapiláry sú podráždené senzitivné nervy, ktoré vedú informáciu o podráždení do miechy a následne je z nich vyplavovaná substancia P, ktorá zvýši permeabilitu kapilár. Tejto smyčky hovoríme **axonový reflex** (uplatňuje sa u všetkých cievach).

PRÚTOK KRVE LEDVINAMI

Prútok krvi ledvinami se odvíjí od jejich významné funkce na udržování homeostázy. Vysoká filtrace vyžaduje dostatečný přísun krve (**1,2-1,3 l/min**; skoro **20- 25%** minutového objemu srdečního) pod dostatečným tlakem.

Prútok krvi samotnými ledvinami však není rozložen rovnoměrně – nejvíce krve protéká kůrou (90%) , kde se nacházejí glomeruly a probíhá zde filtrace (spousta kyslíku se spotřebuje při transportu iontů, především Na+). Menší množství krve pak protéká dření a velmi malé množství protéká vnitřní zónou ledviny (protéká tudý potřebné minimum pro udržení metabolismu buněk).

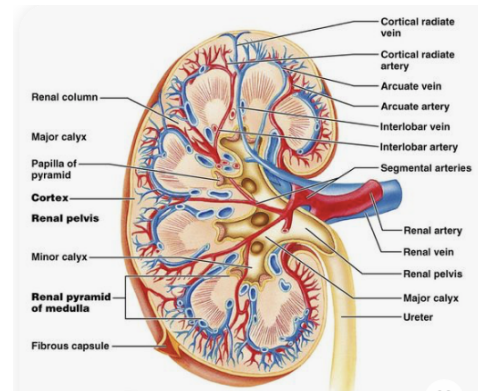
! Krvný oběh v ledvinách musí splnit dvě hlavní úlohy: zabezpečit dostatočný kontakt parenchýmu s extracelulárnou tekutinou a zabezpečit dodávku kyslíka, ktorá by zodpovedala energeticky náročným procesom tubulárnej exkrécie a spätná resorpcia

Renální cirkulace:

Každá ledvina je zásobená **renálnou artérií**, priamo odstupujúci z aorty. Pred vstupom do hilu ledvin sa delí na 2-3 vetve -> **aa. segmentales**, ktoré zásobujú hornej, strednej a dolnú časť ledviny. Arterie sa v ledvinách delí ďalej na **aa. interlobares**, **aa. arcuate** a z nich odstupujú **aa. interlobulares**, ktoré potom dávajú vznik **aferentným arteriolám**, ktoré privádzajú krv do glomerulov.

Krv odvádzajú **arteriolae glomerulares efferentes (vasa efferentia)**, ich priebeh a usporiadanie sa líši podľa druhu nefronu:

- **Kortikálne nefrony:** (sú bližšie k povrchu, HK zasahuje iba do vonkajšej časti drene - je krátka) eferentné arterioly sa vetví v peritubulárnej sieti kapilár, ktoré obklopujú proximálny a distálny kanálik -> krv sa zbiera do **interlobulárnych vén** -> **vv. arcuate** -> **v. renales**
- **Juxtamedulárne nefrony:** (HK zasahuje hlboko do drene, je dlhá a podieľa sa na osmotickej stratifikácii) eferentné arterioly sú pomerne dlhé, pred vstupom do drene vydávajú vetvy, ktoré vytvárajú peritubulárnu kapilárnu sieť okolo proximálnych a distálnych juxtamedulárnych nefronu -> potom tieto arterioly pokračujú smerom do drene, kde sa vetvia na 12-25 **arteriolae rectae (vasa recta)** - (podieľajú sa na dôležitom vstrebávaní) -> krv odteká do **vv. interlobulares** alebo priamo do **vv. arcuate do v. renales**

Typickým rysom krvného obehu ledviny je existencia **dvoch kapilárnych sietí za sebou**. Bezprostredne do glomerulu je krv privádzaná aferentnými arteriálami, ktoré sa vetví do **kapilárnej siete glomerulu**. Odtiaľ je krv odvádzaná eferentnými arteriolami a znovu sa vetví do **peritubulárnej kapilárnej pleteně**. Vďaka tomu je tlak krvi v kapilárach glomerulu pomerne vysoký (asi **60 mmHg**), čo je výhodné pre filtráciu, a v peritubulárnych kapilárach je nízky (asi **15 mmHg**), čo je zasa výhodné pre reabsorpciu (peritubulárne kapiláry sú v dreni, kde musí byť nižší tlak, lebo nechceme, aby sa nám vyplavili ióny, ktoré sa musia vstrebať ☺)

Tlak krvi v ledvine a tým pádom aj FT (filtračný tlak) je odvodený od tlakových pomerov v ledvine; mechanizmi na udržiavanie sú hlavne tubuloglomerulárne väzby, systém RAA, a vzťah medzi vasa afferens a vasa efferens. (viď nižšie pri regulácii)

Vedľa krvného rečišťa je v renálnom parenchýme aj lymfatické, bez ktorého by dreň nebola schopná v plnej miere splniť svoju funkciu v regulácii osmolality definitívnej moču.

Ako autoregulácia RBF (renal blood flow) sa označuje skutočnosť, že sa prietok plazmy ledvinami (RPF) a tým aj GFR mení v rozmedzí systémového krvného tlaku 80 až 180 mm Hg len veľmi málo. Ak klesne však tento **tlak pod 80 mm Hg**, zníži sa rýchlo prietok krvi a nakoniec filtrácie ustane.

Prútok krvi ledvinami:

Ledvinami pretečie asi **20-25 %** hodnoty klidového srdcového MV (= 1200 až 1300 ml/min -> 1 700 l / deň), a označuje sa ako **renální frakcie MV**.

Okolo 90% prietoku smeruje do kôry (tvorí 75% tkaniva obličky) a 10% do drene ledvín. V kôre je O₂ spotrebovaný predovšetkým pri metabolických dejoch a je tu transportovaný aktívne (ATP dependentný).

Denne sa vytvorí **170-180 l ultrafiltrátu** (primárneho moču) a približne **1,5 l definitívneho hypertonického moču**. Minútová spotreba kyslíka činí okolo **18 ml** (= 6 ml / 100 g / min) Na tejto spotrebe sa vždy najviac podieľa aktívny tubulárny transport, v prvom rade sodných iónov.

Pre exkretčnú funkciu ledvín je rozhodujúci predovšetkým prietok extracelulárnej tekutiny, konkrétne krvnej plazmy. S použitím hematokritu lze z celkového prietoku krvi ledvinami stanoviť veľkosť renálneho prietoku plazmy, ktorý činí okolo **700 ml / min** (clearance PAH udáva efektívny renálny prútok plazmy)

Autoregulácia prútok krvi ledvinami:

- Schopnosť ledvin udržovať prietok krvi je pomerne konštantná;
  - Cieľom je omeziť pôsobenie celkového systémového tlaku a udržanie stálej GFR
1. **Myogénna autoregulácia** : (vzťah medz VA a VE) :
-> na **vzestup tlaku** reagujú vazokonstrikcií predovšetkým **vas afferens** a **interlobulárne artérie** (väčší odpor pri zväčšenom tlaku – normálny filtračný tlak)
-> na **pokles tlaku** reagujú vazodilatacií predovšetkým **vas efferens** (sníži sa odpor vas afferens, tým sa zvýši odpor vas efferens)
  2. Významne pôsobí systém **renin – angiotensin – aldosteron** (RAA), ktorý ovplyvňuje krvný tlak. Renin je tvorený juxtaglomerulárnymi bunkami (predovšetkým vas afferens). Takto vyprodukovaný renin odštiepi z angiotensinogenu angiotensin I, ktorý je přes ACE (enzym konvertujúci angiotensin) premeněn na angiotensin II. ACE se vyskytuje predovšetkým v plicích -> podpora sekrece aldosteronu -> **silný vazokonstrikčný účinek na vas efferens** (vid' otázka 27)
  3. **Tubuloglomerulárna spätná vazba** (vid' otázka 14) – zpetná vazba, pri kt dokáže edvina zúžiť VA -> omeziť hodnotu GF, ak sa v primárnom moči objaví veľa Na⁺, kt sa nedokáže vstrebať; pôsobí aj opačne
  4. Prostaglandíny – vasodilatačné účinky (PGI2)
  5. Oxid dusnatý – vasodilatačný efekt
  6. Endotelíny – vasokonstrikčná látka produkovaná endotelom

Stanovení průtoku plazmy ledvinami (RPF)

- Velikost průtoku plazmy ledvinou lze měřit pomocí látek, které se filtrují v glomerulech, ale v tubulech se neresorbují, ale naopak se secernují, např. PAH.
- Clearance kyseliny **p-aminohippurové** (PAH) – hodnota okolo 650 ml/min, což odpovídá průtoku plazmy ledvinami.
- $RPF = U_{PAH} \times V / P_{PAH} = C_{PAH}$ (U_{PAH} je koncentrace v moči v mg/ml, V je diuréza, P_{PAH} je plazmatická koncentrace v mg/ml)

Stanovení průtoku krve ledvinami (RBF- renal blood flow)

- Hodnota průtoku krve ledvinami je 1200 ml/min, tj. asi 25 % minutového srdečního výdeje – tzv. renální frakce.
- $RBF = RPF / 1 - \text{hematokrit}$ (RPF=průtok plasmy ledvinami, hematokrit představuje objem krve, který zaujímají červené krvinky)

RBF lze zjistit měření průtoku plazmy ledvinami (RPF normálně okolo 0,6 l/min). Na základě Fickova principu se použije infuze takové testovací látky, která se z krve téměř úplně odstraní při jediném průtoku ledvinami. Platí: množství PAH/čas, které přitéká a renalis do ledviny, minus množství, které ledvinu venózní krví opouští, se rovná množství, které se za příslušný čas vyloučí. Dostaneme vztah, v němž P_{aPAH} = koncentrace PAH v arteriální krvi, P_{vPAH} = koncentrace PAH v krvi ve vena renalis, U_{PAH} = koncentrace PAH v moči, V_u = objem moči za časovou jednotku: $RPF = V_u \cdot U_{PAH} / (P_{aPAH} - P_{vPAH})$ P_{vPAH} činí pouze 10 % P_{aPAH} a normálně se neměří. Je však třeba brát tuto hodnotu v úvahu a clearance PAH ($= V_u \cdot U_{PAH} / P_{aPAH}$) dělit 0,9 takže: $RPF = V_u \cdot U_{PAH} / (0,9 \cdot P_{aPAH})$ P_{aPAH} však nesmí být příliš vysoká, protože by mohla být překročena kapacita pro sekreci PAH a naměřená clearance PAH by pak byla mnohem menší než skutečný RPF. Za pomoci hematokritu se nakonec vypočítá RBF: $RBF = RPF / (1 - Hkt)$

* PAH - para-aminohipuronová

Stanovení filtrační frakce (FF)

- Hodnota 0,16 – 0,20.
- Porovnává velikost glomerulární frakce a RPF.
- Vyjadřuje se buď v % nebo absolutním číslem.
- $FF = GF / RPF = C_{in,kr} / C_{PAH}$

30. Fyziológia prietoku krvi pľúcny rečišťom, prietok krvi portálnym obehom

PRIETOK KRVÍ PĽÚCNYM REČIŠŤOM

Pľúcne artérie a arterioly sú kratšie než systémové, majú však väčší priesvit a tenšie steny, pretože obsahujú menej hladkej svaloviny. **Vény** sú taktiež kratšie, majú väčší priesvit, ale štruktúrou steny sa prakticky nelíšia od vén systémových. Lymfatická drenáž pľúc je bohatšia v porovnaní s ostatnými tkáňami.

Cievy pľúcneho rečišťa majú sympatickú a parasympatickú inerváciu. Stimulácia sympatiku vedie k miernej vazokonstrikcii (vzostupu periférneho odporu) a stimulácia parasympatiku k miernej vazodilatácii (pokles periférneho odporu pľúcneho rečišťa).

Krvný tlak je v pľúcnom rečišti nízky. Veľmi nízke hodnoty dosahuje tlak krvi v pľúcnych kapilárach a je pre funkciu pľúc mimoriadne významný.

V pľúcnom rečišti je tlak krvi menší než onkotický tlak plazmy => čiže v pľúcach vzniká veľká tendencia nasávania tekutiny do kapilár – bráni teda filtrácii tekutiny do alveolov, alveoly sú tak udržiavané suché, čo je základná podmienka účinnej výmeny dýchacích plynov. Pokiaľ tlak krvi v pľúcnych kapilárach stúpa a prevýši hodnotu onkotického tlaku plazmy, dochádza k filtrácii plazmy do intersticia, neskôr do alveolov a začne sa vyvíjať pľúcny edém.

Nízka hodnota TK v pľúcnych kapilárach má význam vo vzťahu k osmotickému tlaku plazmatických bielkovín.

Pľúcny rečišťom pretečie za určitý časový úsek rovnaký objem krvi, aký pretečie za rovnakú dobu systémovým obehom. Veľkosť prietoku krvi pľúcny rečišťom sa teda rovná veľkosti srdiečného výdaja, čo je za kľudových podmienok 5-6l/min. Prietok krvi pľúcami stúpa pri svalovej práci, pretože sa zvyšuje výdaj ľavej komory, zvyšuje sa i výdaj pravej komory.

Behom usilovnej fyzickej námahy sa môže prietok zvýšiť na 3-5 násobok kľudovej hodnoty. Pritom vzostup tlaku v pľúcnych artériách, je pomerne malý. Dôvodom je **veľká poddajnosť** pľúcnych ciev a otváranie pľúcnych kapilár, ktoré boli v kľude uzavreté.

Veľkosť prietoku krvi jednotlivými časťami pľúc u stojacej osoby nie je obvykle rovnaká. Zemská príťažlivosť znižuje tlak krvi v pľúcnych artériách uložených nad úrovňou srdca a zvyšuje ho v artériách pod úrovňou srdca. Preto je prietok krvi hornými (apikálnymi) partiami pľúc zreteľne nižší než prietok krvi bazálnymi partiami. Naopak u ležiacej osoby sú tlakové rozdiely zanedbateľné.

Ďalším faktorom, ktorý sa uplatňuje v regionálnych rozdieloch prietoku, je závislosť prietoku na veľkosti **ventilácie** jednotlivých častí pľúc. Časti menej ventilované majú nízku koncentráciu kyslíku v alveolárnom vzduchu a vyššiu koncentráciu oxidu uhličitého. Tým sa prietok krvi menej ventilovanou časťou pľúc zníži, krv sa presunie do lepšie ventilovaných oblastí, čím je zaistená optimálna oxygenácia krvi za daných podmienok. V systémovom obehu je situácia z celá opačná – miestna hypoxia či hyperkapnia vedie k vazodilatácii, čo zvyšuje krvný prietok danou oblasťou a upravuje odchýlené hodnoty pO₂ a pCO₂.

Na zvýšený tlak krvi reagujú pľúcne cievy znížením ich rezistencie

-kapacitné rečište – rezervoár krvného objemu – až 300ml krvi

Na znížený parciálny tlak O₂ a zvýšený parciálny tlak CO₂ reagujú pľúcne cievy vazokonstrikciou.

HEPATÁLNY OBEH

Splanchnický obeh – myslíme ním obeh tráviacim ústrojenstvom, pečenou, slinivkou a slezinou.

V splanchnickej oblasti nachádzame 2 obehy:

- obeh funkčný** – ktorý je zaistený v. portae, tento obeh je prispôsobený metabolickým funkciám, to je transportu vo vode rozpustených živín do pečene, kde sú tieto živiny spracované
- obeh nutritívny** – zaisťuje výživu jednotlivých oddielov tráviacej sústavy (truncus coeliacus, a.mesenterica superior et inferior). – z uvedených tepien odstupujú tepny k jednotlivým orgánom

Cievy v splanchnickej oblasti sú bohato vybavené predovšetkým **alfa adrenergnými receptormi** a vplyv sympatiku tu preto vyvoláva **vazokonstrikciu** aj pri pôsobení adrenalínu v strese, kedy je potreba krv odkloniť do potrebných oblastí. To súvisí s ďalšou funkciou splanchnického obehu :

FUNKCIA REZERVOÁRU KRVI – v prípade nutnosti je možné vazokonstrikciou získať až 1 l krvi behom jednej minúty

PEČEŇ

Do pečene je v kľude privádzané 25% krvi, ktorú srdce za minútu prečerpá, to je asi 1,5l.

1 liter privádza v.portae – chudobnejšia na kyslík, nesie so sebou $\frac{1}{4}$ potrebného O₂

0,5 litrov a.hepatica – nesie so sebou $\frac{3}{4}$ potrebného O₂

Krvný obeh pečene sa delí na nutritívny a funkčný :

Nutritívny obeh (výživný) – je zaistený **a.hepatica** (vetva truncus coeliacus). Vetvy artérie sa vlievajú do **sinusoid**, v ktorých sa mieša venózna a arteriálna krv, ktorá sa potom vlieva do **centrálne žily**.

A.hepatica – privádza kyslík pre funkciu pečene

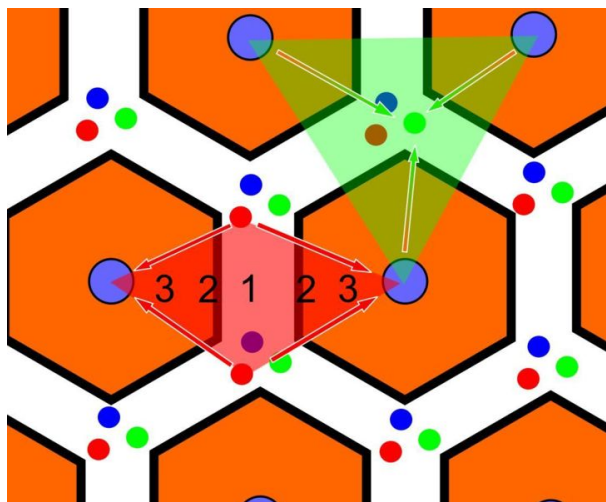
Funkčný obeh – je zaistený v.portae (TK 10mmHg) privádza vstrebané živiny z čriev, vstupuje do pečene v jaternej bráne a vetví sa až na jaterné žily (TK cca 5mmHg) pretekajúce portobilárnym priestorom. Tie sa vetvia do sinusoid pretekajúcich medzi trámami hepatocytov a stekajú do centrálnej žily. Centrálne žily sa spájajú, krv vteká do jaterných žíl (vv.hepaticae), ktoré sa vlievajú do dolnej dutej žily

Jaterný acinus – je základná funkčná jednotka pečene

V 2 protiľahlých vrcholoch sa nachádzajú 2.centralis a v ďalších dvoch protiľahlých vrcholoch 2 protobilárne triáde. (interlobulárny žľčovod, interlobulárna vena- vetva v.portae, interlobulárna artéria – vetva a.hepatica) Zásobuje hepatocyty kyslíkom, okysličená krv najprv zásobuje hepatocyty okolo osy acinu, smerom na perifériu sa v pretekajúcej krvi znižuje pO₂.

Jaterný acinus je rozdelený do 3 zón :

- periportálna zóna** – zásobovaná krvou, ktorá má pO₂ blízky arteriálnej krvi a obsahuje dostatočné množstvo živín. Preto tu prebiehajú procesy ako – oxidácia, glukoneogeneza, syntéza bielkovín
- intermediálna zóna** – hranica medzi jednotlivými zónami
- pericentrálna zóna** – lokalizovaná na periférii acinu, zásobovaná krvou s nižším obsahom živín a kyslíka. Prebiehajú tu napr. redukčné reakcie, lipogeneza, glykogenolýza, detoxikácia alebo tvorba pigmentu.

Jaterný acinus je červený a vidíme na ňom ako to okysličenie klesá od 1->2->3 – sú to tie zóny, ktoré som popísala vyššie.

Regulácia prietoku pečene :

-v pečeni sa uplatňuje len **vazokonstrikčný vplyv sympatiku** – dochádza tak k mobilizácii krvi z kapacitných ciev pečene pri zvýšenom tónu sympatiku – jaterný sympatický plexus tak spôsobuje len vazokonstrikciu!!! (vazodilatačná aferentácia do pečene chýba).

-v humorálnej regulácii sa uplatňuje **adenosín** – v kľude sa adenosín v pečeni hromadí a dilatuje jaterné arterioly do pečene teda vstupuje viac krvi z a.hepatica. Po jedle sa situácia obráti a do pečene bude privádzať viac krvi v.portae. Zvýšené vyplavovanie adenosínu po jedle spôsobí, že sa jaterné arterioly **kontrahujú**.

31. Erytrocyty – morfológické a funkčné charakteristiky, vznik a zánik

KRV

Tekutá tkáň tvorená :

Krvné elementy (korpuskulárne častice) – červené krvinky, krvné doštičky + prostredie v ktorom sa pohybujú krvné elementy

Plazma – nebunečná časť, vzniká oddelením od buniek, pokiaľ ju centrifugujeme opäť získame číru tekutinu – sérum

Objem krvi činí **7-10%** telesnej hmotnosti   **muž** → 5-6 l krvi   **žena** → 4,5-5l krvi

Hematokrit nám umožňuje predstavu o základnom zložení krvi.

FUNKCIA KRVÍ

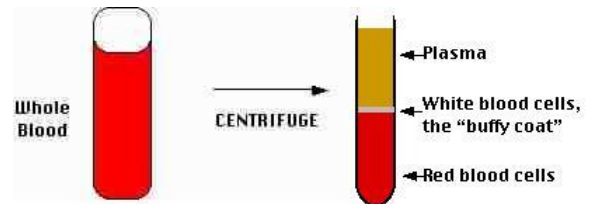
→ transportná – prenos kyslíku, signálnych molekúl (hormóny), tepla

→ rozvoz živín a odvádzanie spločín

→ pufrovacia a obranná (biele krvinky)

→ udržiava sa v nej stála osmolalita okolo 290 mosm/l

→ stále pH = 7,4 (+, - 0,4)

ZLOŽENIE KRVÍ

Krvná plazma + krvné bunky + voda a v nej rozpustené látky

Je to koloid, to znamená, že bielkoviny sa nerozpúšťajú, pohybujú sa v celku

⇒ **BIELKOVINY (65-85g/l)**

organické albumíny – je hlavný proteín v plazme, ide o najmenšie proteíny súvisia s onkotickým tlakom, v pľúcach má vyššia hodnota onkotického tlaku veľký význam.

Udržujú stály objem plazmy (onkotický tlak).

Tvorí sa v pečeni. Majú transportnú funkciu.

globulíny – α β γ – tvoria sa v pečeni a v plazmatických bunkách, majú transportnú funkciu (ceruloplasmín, transferín) a imunitnú funkciu (gama-globulíny)

protrombín, fibrinogén – účastia sa krvného zrážania

⇒ **GLUKÓZA (3,9-5,5mmol/l)**

⇒ **ANORGANICKÉ SÚČASTI, predovšetkým ióny :**

Na⁺ 140mmol/l (extracelulárny), hlavný kation plazmy, udržiava stály objem plazmy a stály osmotický tlak

K⁺ 5 mmol/l (intracelulárny), má vplyv na excitabilitu buniek

Cl⁻ 100 mmol/l, hlavný anión plazmy, udržiava stály objem plazmy, osmotický tlak a má vplyv na pH

HCO₃⁻ 24 mmol/l, tvorí hlavný pufračný systém krvi

Súčasťou krvi sú rozpustené látky a prenášané látky.

⇒ **Krvné elementy**

Červené krvinky (erytrocyty)

Biele krvinky (leukocyty)

Krvné doštičky (trombocyty)

ERYTROCYTY

Nemajú jadro, nemôžu sa regenerovať, preto žijú limitovanú dobu. (prenatálne 90 dní, u dospelých 120 dní).

Nemôžu produkovať ATP oxidatívnou fosforyláciou.

Veľkosť normálnej červenej krvinky je **7,4 μ m**.

Normálna červená krvinka má tvar **bikonkavného terčíku**. Tvar erytrocytu udržiava membrána. **Spektrín** je proteín, ktorý je hlavnou súčasťou membránového skeletu. Membránový skelet je proteinová sieť na vnútornej strane membrány a je dôležitý pre udržanie a tvar erytrocytu. Spektrín je k membráne (presnejšie k inetrínovému proteínu **band 3**) pripojený pomocou proteínu **ankyrinu**. Band 3 (taktiež kapnoforín) vymieňa HCO₃⁻ za Cl⁻.

Hematokrit

=>pomer červených krviniek v plazme – priemerná hodnota 45%

Počet červených krviniek

♀ 4,2 - 5,4 . 10⁶ /μl krve

♂ 4,6 - 6,2 .10⁶ /μl krve

FUNKCIA ČERVENÝCH KRVINIEK

Vďaka obsahu hemoglobínu sú červené krvinky hlavným prenášačom kyslíku (z pľúc do tkáni) a oxidu uhličitého (z tkáni do pľúc). Kyslík sa viaže na svoje väzbové miesto na hemoglobíne, oxid uhličitý sa rovnako viaže na hemoglobín (na N-koniec beta reťazca), ale je transportovaný aj v podobne HCO₃⁻ (vzniká v erythrocytoch pomocou enzýmu karboanhydrázy), či ako fyzikálne rozpustený v krvnej plazme.

METABOLICKÉ POCHODY V ČERVENÝCH KRVINKÁCH

Zdrojom energie (ATP) je anaeróbna glykolyza – nemajú žiadne organely, takto je metabolizované 90% glukózy a glykolyza v erythrocyte je vždy zakončená laktátom.

Prebíha pentozový cyklus – produkuje **NADPH** – účastní sa v antioxidačných reakciách, NADPH je potrebný pre redukciu oxygenovaného glutationu, pretože **redukovaný glutation** odstraňuje peroxid vodíka z erythrocytov (glutathionperoxidasa obsahujúca selén)

Syntéza 2,3-BPG – viaže sa na deoxygenovaný Hb a znižuje jeho afinitu ku O₂, tým, že znižuje afinitu Hb ku O₂, uľahčuje jeho uvoľňovanie periférnym tkániam. 2,3-BPG – sa tvorí pri pobyte v nadmorskej výške, pri intenzívnej svalovej práci, u dospelých ľudí, predovšetkým o tehotnej ženy, uľahčuje prechod kyslíka z krvi matky do krvi plodu, pretože fetálny Hb (má väčšiu afinitu ku kyslíku), nemá väzbové miesto pre 2,3-BPG, erythrocyty nenarodeného dieťaťa majú významne nižšiu hladinu 2,3-BPG

Redukcia methemoglobínu (methemoglobínreduktasa – antioxidačné činidlo spolu s glutathionom) – redukuje späť methemoglobín na hemoglobín schopný prenášať kyslík, systém obsahujúci FAD, cytochróm b5, NADH

Methemoglobinemia - deficit methemoglobínreduktasy, vyvolaná požitím liečiv, či chemikálií (sulfonamidy, anilín), príznak je cyanosa, liečba podaním redukčných činidiel (methylenová modr, kys. askorbová).

Práve preto, že sú erythrocyty v priamom styku s kyslíkom, obsahujú radu antioxidačných mechanizmov –

glutathion – likviduje H₂O₂, **superoxiddismutasa** – odstraňuje superoxidové radikály, **methemoglobínreduktasa** premieňa oxidované železo Fe³⁺ na Fe²⁺.

Krvinky sú závislé na **glukóze**.

ERYTROPOÉZA

Červené krvinky za fetálneho obdobia vznikajú v **krvných ostrovoch** – v tých sa nachádzajú dva typy buniek :

1. **angioblasty** – z ktorých vzniknú cievy

2. **Hematogonie** – z ktorých sa diferencujú krvinky

Erytropoéza sa najprv odohráva v **extraembryonálnom coelome** (na povrchu žltkového vaku, v zárodočnom stvole, klkatom choriu), na konci 3. týždňa sa vývoj presúva do vlastného tela zárodka. Následne sa krvotvorba presúva do **pečene (6. týždeň)** a do **sleziny (12. týždeň)**. V kostnej dreni začína krvotvorba až po dokončení sekundárnej osifikácie jednotlivých kostí (**od 20. týždňa prevažne tu**), ktorá v plochých a krátkych kostiach a v proximálnych koncoch femuru a humeru produkuje krvinky „až dokonca života“.

Do 4-5 roku prebieha krvotvorba vo všetkých kostiach.

Krvotvorba prebieha v **červenej kostnej dreni**, v priebehu života sa do nej dostávajú tukové bunky -> začneme hovoriť o **žltej kostnej dreni**, ktorá sa môže v prípade potreby premeniť na červenú, ale v staršom veku miznú zo žltej kostnej drene tukové bunky, označujeme ju ako **šedú**, ale tá sa už nemôže premeniť na červenú.

Červené krvinky vznikajú z **kmeňových buniek**, ktoré sa diferencujú na **pluripotentné bunky** myeloidnej alebo lymfoidnej línie (nás zaujíma teraz myeloidná rada). Z pluripotentnej bunky vzniká **progenitorná bunka**, z ktorej vzniká **proerythroblast**. Zmenšovaním a produkovaním stále viac hemoglobínu (zmena modrej cytoplazmy na ružovú) sa cez radu medzistádií (bazofilný erythroblast, polychromatofilný erythroblast, ortochromný erythroblast) po **vylučení jadra** vytvárajú **retikulocyty**, ktoré ešte dva dni kolujú v krvnom rečišti a dozrievajú v **zrelé erythrocyty**.

Stimulom pre tvorbu erytrocytov je **HYPOXIA** (pokles pO₂ v periférnych tkánich) -> vedie k tomu, že sú aktivované juxtaglomerulárne bunky aferentných arteriol a hepatocyty, ktoré produkujú **ERYTROPOETIN**.

ERYTROPOETIN – hlavný regulačný faktor erytropoézy (glykoproteín) = 165 AMK + 4 oligosaccharidové reťazce
U plodov pochádza hlavne z **pečene**, postnatálne pochádza z **ľadvín**.

ERYTROPOETIN jeho syntéza je teda spustená pri poklese pO₂. Erytropoetin pôsobí na červenú kostnú dreň, kde sa viaže na svoj receptor, ktorý sa nachádza na všetkých vývojových štádiách erytrocytov. Väzbou na receptor stimuluje **delenie a diferenciáciu buniek**. Čiže tým, že erytropoetin pôsobí na červenú kostnú dreň dochádza k tvorbe erytrocytov a tie zvýšia pO₂.

Muži majú viac erytropoetinu a tým aj viac červených krviniek než ženy. Je to spôsobené pohlavnými hormónmi =>**testosterón** stimuluje tvorbu erytropoetinu.

PODMIENKY ERYTROPOÉZY

1. **Špecifické mikroprostredie – kostná dreň**
2. **Železo** – je súčasť krvného farbiva, centrálne viazaný prvok Fe²⁺ v strede tetrapyrolu, ktorý tvorí hem. Fe získavame z potravy, v prírode sa vyskytuje vo forme trojmocného železa Fe³⁺, v kyselom prostredí (žalúdok) prebieha jeho redukcia a vstrebávanie (kys. askorbová redukuje železo), prenášajú ho albumíny a transferín, ukladá sa do zásoby v pečeni, slezine, kostnej dreni, kde sa nachádza vo forme feritínu, môže sa oxidovať na Fe³⁺ a tak sa utilizuje podľa potreby v krvotvorbe.

AMK – tvorba bielkovín, globín

Kys. listová – uplatňuje sa v metabolizme NK pri vzniku nukleotidov (premena uracilu na thymin)

Vit. B12 – (cyanokobalamin) – tak isto sa uplatňuje v metabolizme pri vzniku nukleotidov, pred vstrebávaním sa viaže na vnútorný faktor, ktorý umožní jeho vstrebávanie v tenkom čreve

=**nedostatok kys. listovej a vit. B12 vedie k anémií**

Vit. B6 – **pyridoxín**, syntéza hemu

Vit. B2 – **riboflavín**, normálna funkcia a prežité erytrocytov

3. **Rastové faktory**

Cytokíny – látky, ktoré majú vplyv na reguláciu rastu, delenie bunky, diferenciáciu

Interleukíny :

IL 1,2,3 – najvýznamnejšie pre krvotvorbu

IL 4,6,9,11 – regulujú rast buniek jednotlivých vývojových rad

SCF – faktor kmeňových buniek

CSF – kolónie stimulujúci faktor, stimuluje diferenciáciu buniek v kostnej dreni, produkovaný bunkami mikroprostredia v kostnej dreni

Interferóny – inhibičná funkcia, obmedzujú proliferáciu krvotvorných buniek

HORMONÁLNA REGULÁCIA ERYTROPOÉZY

Erytropoetin (glykoproteín) – hormón, ktorý sa uplatňuje pri regulácii erytropoézy, urýchľuje a stimuluje proliferáciu a diferenciáciu erytrocytov, je tvorený teda hlavne v pečeni a ľadvinách a stimulom pre jeho tvorbu je tkáňová hypoxia.

Látky, ktoré indukujú produkciu erytropoetínu :

STH – somatotropný hormón

Hormóny štítnej žľazy (tyroxim trijodthyronin) – súvisia s metabolickými oxidačnými procesmi, dej, ktorý zvyšuje nároky na kyslík, zvyšuje nároky na jeho dodávku

Ľadvinové prostaglandíny – zvýšená produkcia pri hypoxii

Testosterón – stimuluje tvorbu erytropoetinu, preto muži majú viac červených krviniek a majú vyšší hematokrit

Naopak produkciu erytropoetínu ihibujú:

Glukokortikoidy – znižujú tvorbu Hb, ich funkcia je glukoneogeneza – prevod glukogénnych AMK na glukózu (v glomeruloch), tým pádom sa strácajú substráty nutné pre tvorbu globínu v molekule Hb

Estrogény – muži ich majú menej v porovnaní so ženami, preto majú ženy menej červených krviniek

ZÁNİK ČERVENÝCH KRVINIEK

!!! informácie o zániku ERY som čerpala z brnenských skript, je dobré si to prečítať ale pozri otázku č.33 na konci mám popísaný zánik erytrocytov od slova do slova ako to povedal na prednáške !!!

Červené krvinky žijú asi 120 dní (asi 4 mesiace). Behom života erytrocytu dochádza k vyčerpaniu ich enzymatickej výbavy – začínajú sa akumulovať reaktívne formy kyslíku a netvorí sa dostatok ATP. Dochádza k lipoperoxidácií a denaturácií membránových proteínov, čo vedie k zaguľataniu erytrocytu a straty deformability. Staré erytrocyty sú vychytávané v **slezinných sínusoch**, kde sú deštruované.

Pokiaľ zanikne erytrocyt v cieve, dôjde k vyplaveniu obsahu do krvi a Hb sa môže :

1. Celý naviazať na transportnú bielkovinu **haptoglobin** (komplex haptoglobin – hemoglobin)
2. Rozpadnúť na globín a hem. Hem je naviazaný na **hemopexin** (komplex hemopexin – hem)

Obidva komplexy sú potom vychytené makrofágmi pečene a sleziny. Hem je následne premenený na bilirubín a vylučovaný pečeňou, železo je reutilizované.

Zaujímavosť – behom sekundy vznikne a zanikne približne 3 milióny erytrocytov.

HEMOLÝZA (neviem na 100% či je to súčasť otázky, ale možno by sa na ňu mohli pýtať pri zániku erytrocytu)

Hemolýza značí poškodenie membrány erytrocytu a následnú stratu hemoglobínu.

- **Osmotická hemolýza** – v **hypotonickom prostredí** začne do erytrocytu prechádzať veľké množstvo vody, erytrocyt sa nafúkne a praskne. V **hypertonickom prostredí** dochádza k úniku vody z erytrocytu, ktorý sa scvrká a môže sa tak poškodiť jeho membrána.
- **Fyzikálna hemolýza** – mechanické poškodenie membrány – rýchly odber krvi, trepanie so skúmavkou, vysoká teplota, chlad ...
- **Chemická hemolýza** – poškodenie membrány chemickými látkami, ktoré pôsobia na lipidovú zložku membrány – silné kyseliny a zásady, tukové rozpúšťadlá) alebo zastavenie glykolýzy (olovo, chloraminy).
- **Toxická hemolýza** – uhryznutie hadom, pavúkom, ich jedy obsahujú látky, ktoré rozrušujú membránu – napr. fosfolipázy)
- **Imunologická hemolýza** – napr. hemolýza vyvolaná transfúziou nekompatibilnej krvi

Pokiaľ je **deficit glukosa-6-fosfatdehydrogenasy**, majú erytrocyty **nedostatok glutationu** (pre odbúranie peroxidu) a dochádza k ich zvýšenej **hemolýze**.

Nadmernou hemolýzou erytrocytov môže dochádzať k anémiám. U kojencov vzniká nadmernou hemolýzou červených krviniek novorodenecká žltáčka (pečeň nestíha vzniknutý bilirubín konjugovať a vylučovať žľazou). Využíva sa fototerapia (pri novorodeneckej žltáčke), pri pôsobení svetla (modré svetlo) na bilirubín vznikajú fotobilirubíny, ktoré sú polárne a môžu sa vylúčiť do žlči bez konjugácie.

!!!Túto otázku môžeme použiť aj pri zodpovedaní otázky 32 – regulácia tvorby červených krviniek, popíšeme erytropoézu, k tomu podmienky a hormonálnu reguláciu 😊 !!!

33. Hemoglobín. Metabolizmus železa a jeho vzťah k erytropoéze.

HEMOGLOBÍN

Koncentrácia Hb v krvi je cca **150g/l**. Množstvo kyslíka, ktoré sa môže vyskytovať v krvi naviazané na Hb je cca **200ml/l**. Molekula Hb obsahuje 4 väzbové miesta pre O₂, jeho funkcia je transport kyslíku.

Hb – je **hemoproteín**, skladá sa z proteínu (globínu) a porfyrinového kruhu (hem), ktorý viaže vo svojom strede železnatý kationt (Fe²⁺). Synéza Hb – globín je bielkovina, ktorá je syntetizovaná ako každá iná bielkovina, syntéza hemu prebieha v mitochondriách a cytosole, vychádzajúcimi látkami pre syntézu hemu je **sukcinyl –CoA** a **glycín** → **gama-aminolevulát**. Kondenzáciou dvoch molekúl gama-aminolevulátu vznikne **porfobilinogén**, 4 porfobilinogeny kondenzujú za vzniku **uroporfyrinogenu III**. Ten je ďalej upravovaný za vzniku **hemu**. Pre syntézu hemu je potreba vitamín B6 (pyridoxín). Hem sa na globín napojuje cez **histidinové zbytky** v bielkovinovom reťazci. Výsledný Hb pozostáva zo 4 podjednotiek. Na každú podjednotku sa môže napojiť molekula kyslíku.

TYPY Hb

- Bežne sa stretávame s Hb typu A (**HbA**), jeho štruktúra pozostáva z **α₂β₂** (95-98%)
- Hemoglobín typu A₂ (**HbA₂**) so štruktúrou **α₂δ₂** (2-3%)
- u detí sa stretávame s fetálnym Hb (**HbF**) so štruktúrou **α₂γ₂** – tento typ Hb nevviaže 2,3-BPG, má väčšiu afinitu ku kyslíku, pO₂, ktorý je v krvi plodu nižší by v prípade, že by sa v krvi novorodenca nachádzal normálny Hb, nedokázal zaistiť dostatočnú saturáciu. Do 2.rokov života sa ho zbavíme. (1-2%).

Hb môže byť ešte modifikovaný :

→ **s glykovaným Hb** sa stretávame u špatne kompenzovaných diabetikov

→ na Hb sa môže ďalej viazať urea a ďalšie dusikaté látky z krvného séra, pokiaľ sú v ňom zvýšené po dostatočne dlhú dobu

PRENOS O₂ A CO₂ HEMOGLOBÍNOM

Molekula Hb na seba viaže 4 molekuly O₂, tak že vzniká oxygenovaný Hb. Krvou je rozvedený do telných tkív. Kyslík sa uvoľňuje z Hb, vystúpi z erytrocytu a je utilizovaná v metabolizme. Hb bez kyslíku je deoxygenovaný, naviaže nahromadený CO₂ a odvádza ho do pľúc. CO₂ sa premení v červených krvinkách na HCO₃⁻ a vzniknutý H⁺ sa naviaže na deoxygenovaný Hb – HbH⁺. V pľúcach vstupuje O₂, ktorý sa naviaže na deoxygenovaný HbH⁺ a vznikne oxygenovaný Hb. Uvoľnený H⁺ reaguje s HCO₃⁻ a za účasti karboanhydrázy sa rozpadne na CO₂ a H₂O. CO₂ difunduje cez krvnú plazmu do pľúc a je vydychovaný.

Tkáň – Hb uvoľní O₂ a naviaže H⁺

Pľúce – Hb viaže O₂ a uvoľní H⁺

CO₂ sa vychytáva a bikarbonát sa doplní z plazmy výmenou za Cl⁻.

Hamburgerov efekt – výmena HCO₃⁻ za Cl⁻ v membráne erytrocytu.

SATURÁCIA Hb KYSLÍKOM

Hlavná úloha Hb je **prenos O₂** a CO₂. Kyslík sa v Hb viaže na železo hemu. Po naviazaní prvej molekuly kyslíku dochádza k zmene konformácie celého Hb a to tak, že ďalší O₂ sa môže naviazať ľahšie, tretí ešte ľahšie a štvrtý najľahšie – **hovoríme o pozitívnom kooperatívnom efekte**. Saturačná krivka Hb má preto **sigmoidný (esovitý)** tvar.

→ po naviazaní kyslíku na Hb – **oxyhemoglobín**, krv je svetlo červená

→ po naviazaní oxidu uhličitého na Hb – **karbaminohemoglobín** – karb – lebo sa viaže CO₂, amino preto, že sa napojuje na N koniec beta reťazca, krv je tmavo červená

SATURÁCIA = celkové množstvo kyslíka naviazaného na Hb v %.

Saturačná krivka pre kyslík môže byť posúvaná doprava alebo doľava => **Bohrov efekt**

Posun krivky doľava = zvýšená afinita Hb ku O₂

- zvýšené pH
- pokles teploty
- pokles pCO₂
- pokles koncentrácie 2,3-BPG

Posun krivky doprava = znížená afinita Hb ku O₂

- =lepšie uvoľňovanie O₂ periférnym tkaním
- pokles pH
- zvýšená teplota
- zvýšené pCO₂, zvýšená koncentrácia 2,3-BPG

Vždy rozmýšľam, prečo to tak je! Vysvetlenie :D

Keď pracujeme, tak sa nám svaly zahrievajú, zvyšuje sa teplota, okyselujeme sa v dôsledku tvorby laktátu a tým pádom, naše tkáne potrebujú kyslík, ktorý sa v týchto prípadoch ľahšie uvoľňuje.

METABOLIZMUS ŽELEZA

V našom tele sa nachádza **4-4,5g** železa. Organizmus má zásobu železa na niekoľko rokov, ale toto železo konštantne stráca mnohými spôsobmi – krvácanie, menštruácia, odlupovaním epitelových buniek, tehotenstvo), preto je nevyhnutné železo prijímať potravou. Významná je aj jeho resorpcia z tráviaceho traktu. Absorbované železo vstupuje do metabolického cyklu krv-kostná dreň-erytrocyty-zásoby. Z odbúraných červených krviniek je **väčšina železa znovu využitá k tvorbe nových molekúl Hb** (reutilizácia Fe). V bunkách je Fe viazané na proteín **aferitin** vytvárajúci tak **feritin**. Časť železa je uložená v molekulách **hemosiderinu** a **myoglobínu**. Transportným proteínom železa je **transferin**, a pretože je takmer všetko železo viazané na bielkoviny, nevylučuje sa ani močom.

Z toho **¾** sa nachádza v hemoglobíne.

¼ sa nachádza vo **feritine**.

Zbytok tvorí **funkčné železo** – enzýmy dýchacieho reťazca, myoglobín.

Hemosiderin je degradačný produkt feritínu, ktoré železo uvoľňuje obtiažne.

Zásoby feritínu sú hlavne v **pečeňi, slezine, kostnej dreni a enterocytoch**.

Vstrebávanie železa a jeho množstvo krvi je ovplyvňované predovšetkým bunkami črevnej sliznice. Pokiaľ je železa v krvi málo, viaže sa **cytosolová akonitáza** (na Fe závislý enzým) na mRNA pre feritin, čím inhibuje jeho činnosť – je tak obmedzené skladovanie železa v bunkách a prevažuje tak jeho prestup do krvi.

Transferín môže byť ďalej vychytávaný cieľovými tkáňami pomocou transferinových receptorov. Receptorovou endocytózou sa tak dostáva do erytroblastov, hepatocytov, placenty a mnohých ďalších. Tu uvoľní naviazané železo a následne je exocytózou vydané späť do obehu.

Za deň strácame odlúpanými epitelovými bunkami asi 1-2 mg Fe (a 1-2 mg Fe vstrebávame v črevách). Ženy majú väčšie straty Fe kvôli menštruačnému krvácaniu. Zvýšený príjem železa je nutný pre deti kvôli rastu alebo kojacím ženám. Nedostatok železa sa prejavuje v organizme ako **anémia**.

ZÁNIK ČERVENEJ KRVINKY PO 120 DŇOCH

Časť zaniká v krvnom obehu, drtivá časť v retikuloendotelovom systéme.

Keď zaniknú erytrocyty (po 120 dňoch) uvoľní sa z nich hemoglobín.

GLOBÍN = proteín, ktorý sa **HYDROLYZUJE** na AMK, ktoré sa využívajú.

HEM = tetrapyrol (cirkulárny) sa rozštiepi a vznikne z neho **ZELENÉ** krvné farbivo **BILIVERDIN** => túto enzymatickú premenu podporuje napr. UV žiarenie, využíva so to u detí, ktoré majú žltáčku

BILIVERDÍN podlieha **REDUKCIÍ** na **BILIRUBÍN**.

BILIRUBÍN je hydrofóbny, rozpustný len v tukoch => z toho dôvodu sa musí konjugovať s **ALBUMÍNOM**

Bilirubín + albumín vstupujú do pečene. Takto vzniknutý komplex je už v pečeni, ale albumín sa vracia späť do krvného obehu a stáva sa voľný.

Bilirubín sa konjuguje s **KYS.GLUKURÓNOVOU** a vznikne rozpustný bilirubín (bilirubín rozpustný vo VODE), potom sa dostáva do žlčového.

Žlč smeruje do čreva, z čreva sa vráti späť do krvi (reabsorpciou behom trávenia). Skrz túto hematocestu sa dostane ľadvinou do moči. Krvou sa do moču dostáva **UROBILINOGÉN** (oxidácia) na **UROBILÍN**, ktorý sa vylučuje močom.

Proces, pri ktorom sa vstrebáva akákoľvek látka, ktorá prejde žlčou do čreva a späť do pečene sa nazýva **ENTEROHEPATÁLNA CÍRKULÁCIA**. (napr.lieky)

V čreve je vo forme **STERKOBILINOGÉNU** (oxidácia, črevné baktérie) **STERKOBILÍN**, zodpovedný za farbu stolice.

Pokiaľ sa hodnota bilirubínu v krvnej plazme zväčšuje, a pretože je to žlté farbivo, tak sa bilirubín nevychytáva vo väzivách, poznáme to **zmenou farby** v sklérach, na sliznici a neskôr aj na koži => hovorí sa tomu **ŽLTÁČKA**.

Ide o príznak, nie ochorenie. Podľa toho kde problém vznikne sa **IKTERY** delia na :

PREHAPATÁLNE – žltáčka novorodencov, veľký nadbytok substrátu v dobe, keď sa menia prenatálne erytrocyty na postnatálne. Deti po narodení nemajú funkčnú hematoencefalickú bariéru, zvýšené množstvo bilirubínu vzniká keď dôjde k hemolýze, ktorá nastáva, keď osmotická aktivita prostredia klesne pod hodnotu fyziologického roztoku.

INTRAHEPATÁLNE – spojené s hepatitídou A,B....E, infekčné ochorenie pečene, napr. fetovaním toulénu, alkohol.

POSTHEPATÁLNE – vzniká obvykle pri obštrukciách žlčových ciest.

34. Leukocyty – morfológické a funkčné charakteristiky, humorálna a bunčná imunita

Leukocyty (biele krvinky) – ich hlavná funkcia je likvidovať veškerý materiál, ktorý sa nachádza v organizme a nie je mu vlastný

Počet -> 4000-9000 / μl krvi ($4 - 9 \cdot 10^9/\text{l}$ krvi)

Nižšie hodnoty označujeme ako **leukopenia**. Vyššie hodnoty označujeme ako **leukocytóza**.

U detí sú hodnoty fyziologicky zvýšené na **5500 – 18000/ μl krvi**

ÚVOD K IMUNITNÉMU SYSTÉMU

Imunita je schopnosť rozoznať látky telu vlastné a tolerovať ich (autotolerancia) a poznať látku telu cudziu a eliminovať ich. Látka schopná spustiť imunitnú odpoveď je antigén. Imunitnú reakciu nespúšťa celý antigén, ale iba časť z neho – **epitop**.

Obece môžeme imunitný systém rozdeliť na imunitný systém :

Nešpecifický (vrodený) a špecifický (získaný).

Obidva tieto systémy majú svojich vykonávateľov :

-môžu to byť konkrétne látky – **humorálna imunita**

-môže sa jednať o bunky – **bunčná imunita**

Nešpecifický imunitný systém – rodíme sa s ním. Jeho obranné reakcie sú vždy rovnaké, jak po narodení, tak na konci života.

Špecifický imunitný systém – nenarodíme sa s ním ale musíme si ho vybudovať stretávaním s cudzorodými látkami schopnými vyvolať imunitnú odpoveď. Najprv reaguje špecifický systém veľmi pomaly, ale pri ďalšom stretnutí s tým istým antigénom, je reakcia rýchlejšia, účinnejšia a efektívnejšia.

NEŠPECIFICKÝ IMUNITNÝ SYSTÉM (bunčná imunita)

Bunky nešpecifického imunitného systému patria medzi granulocyty a monocyty.

GRANULOCYTY

-**NEUTROFILNÉ TYČKY (jadro má jeden lalok) 4%**

-**NEUTROFILNÉ SEGMENTY (jadro má viac lalokov) 67%** - funkcia je **fagocytóza** (vedieť ju popísať), aby však mohli fagocytovať, musia byť vybavené mechanizmami, ktoré im umožnia dostať sa k cudzorodej častici. Dochádza najprv k **marginácii** k endotelovým bunkám pomocou **proteínov** :

selektíny na endoteli a **integríny** na leukocytoch. Leukocyty sa po priblížení k stene začínajú **guľatiť**. Tým sa spomalia a v mieste, kde bude pôsobenie chemokinov najvyššie, dôjde k **diapedézi**, teda prestúpeniu z cievneho rečišťa do väziva skrz intercelulárne spoje endotelových buniek.

Vo vlastnej fagocytóze môžeme rozlíšiť fázy :

a)chemotaxe – neutrofilny reagujú na látky vysielané z miesta zánetu a po koncentračnom gradiente toto miesto vyhľadávajú.

b)prilnutie granulocytov na antigény bunčnej steny baktérií

c)pohltenie – vytvorenie panôžok, ktoré obklopija baktérií a následne vznikne fagozom

d)trávenie – spojenie fagozomu s lyzozómom, ktorý obsahuje tráviace enzýmy, ktoré sa postarajú o obsah

Neutrofilny obsahujú aj enzýmy, ktoré sú zodpovedné za **tzv. respiračné vzplanutie**. Kľúčový enzým je **NADPH oxidasa** (v plazmatickej membráne neutrofilov), ktorý reaguje s kyslíkom za vzniku superoxidového radikálu a z dvoch radikálov spontánne vznikne peroxid vodíku, ktorý poškodzuje membránu baktérií.

-**EOZINOFILNÉ 3%** - súvisia s reakciami, ktoré produkujú IgE, hlavná úloha je obrana proti parazitom

Môžu využívať aj fagocytózu ale v porovnaní s neutrofilmi menej a pokiaľ je parazit väčší ako eozinofil, tak fagocytóza nie je možná.

-**BAZOFILNÉ 1%** - aktivujú sa pri alergiách. Bazofilné granulocyty predstavujú krvnú formu žírnych buniek – histiocytov. V granulách obsahujú histamín, ktorý spôsobuje v okolných cievach vazodilatáciu

AGRANULOCYTY

-**MONOCYTY (1-10%)** – predstavujú neaktivovanú formu makrofágov, ktoré opúšťajú krvné rečište a po prestupe do tkáni sa menia na účinné makrofágy schopné fagocytózy. Makrofágy majú taktiež funkciu ako **antigén prezentujúce bunky**, medzi makrofágy patria aj Kupfferove bunky pečene, mikroglie mozgu a osteoklasty.

NEŠPECIFICKÝ IMUNITNÝ SYSTÉM (humorálna imunita)

Do tejto imunity patria látky :

-**LYZOZÝM** – enzým nachádzajúci sa v slinách, slzách, materskom mlieku, jeho úlohou je štiepiť **peptidoglykany** nachádzajúce sa v stene G+ baktérií

-**BAZICKÉ POLYPEPTIDY** – snažia sa neutralizovať prostredie, ktoré niektoré baktérie vytvárajú, napr. spermín, ktorý neuutralizuje kyselé poševné prostredie.

-**LAKTÁT**

-**HCl** – secerňovaná parietálnymi bunkami žalúdka a ničí väčšinu baktérií prijatých potravou.

-**PROTEÍNY AKÚTNEJ FÁZE** – jedná sa o skupiny proteínov, ktoré sa uplatňujú pri imunitnej reakcii, napr. **CRP** – C reaktívny proteín

-**CYTOKINY** – látky bielkovinovej povahy, uplatňujú sa pri imunitnej reakcii ako komunikačné spoje medzi postihnutými bunkami a bunkami imunitného systému a pre komunikáciu buniek imunitného systému navzájom.

a) **Interferony** – produkované bunkami napadnutými vírusom, okolné bunky tak získavajú informáciu o napadnutí bunky

b) **Chemokiny** – umožňujú prilákať biele krvinky k mieste zánetu (chemotaxe)

c) **Interleukiny** – zaisťujú mimo iné komunikáciu medzi bielymi krvinkami, niektoré majú **prozápalový účinok** – IL 1,2,6, iné **protizápalový účinok** IL 4,5,10,3.

CYTOKINY – teda môžu dopomôcť k vzniku zánetu. Nalákajú do miesta napadnutia biele krvinky.

Bazofilné granulocyty začínajú produkovať histamín, čo spôsobí vazodilatáciu, čiže sa zvýši prekrvenie.

Dráždivé látky vznikajúce rozpadom našich aj cudzích buniek spôsobia zníženie pH. To dráždi voľné nervové zakončenia a spôsobuje bolesť. Všetky uvedené deje spôsobia, že dané miesto je poškodené štruktúrne aj funkčne.

-**OPSONINY** – tieto látky sa viažu na cudzorodý materiál a tým uľahčia identifikáciu tohto materiálu bunkami nešpecifickej imunity

-**KOMPLEMENT** – jedná sa o systém bielkovín v krvnom sére, ktoré sú za normálnych okolností neaktívne, avšak na určitý podnet dochádza k ich aktivácii **kaskádovitým spôsobom**.

Základné 3 funkcie komplementu sú :

1.OPSONIZACE

2.CHEMOTAXE

3.OMOSTICKÁ LÝZA MIKROBA (narušenie bunečnej membrány a zlikvidovanie nepriateľa).

ŠPECIFICKÝ IMUNITNÝ SYSTÉM (bunečná aktivita)

Funkcia špecifického imunitného systému je zaisťovaná dvoma druhmi buniek :

T lymfocyty – sú zodpovedné za bunečnú špecifickú imunitu

B lymfocyty – sú zodpovedné za humorálnu špecifickú imunitu

Špecifická imunita reaguje len so špecifickým antigénom, presnejšie epitopom. K tomu slúžia **receptory T a B lymfocytov** :

a) **receptory T lymfocytov** – sú heterodiméry s podjednotkami $\alpha\beta$ (častejšie) alebo $\gamma\delta$.

b) **receptory B lymfocytov** – sú štruktúrne identické s IgD

K aktivácii špecifickej imunity musí byť antigén nejakým spôsobom prezentovaný. K tomu slúži **HLA** - (human leukocyte antigens). Máme dve triedy HLA :

1.HLA I. triedy – nachádzajú sa na všetkých jaderných bunkách nášho tela. Prezentujú antigény, ktoré sú vo vnútri buniek (endogénne). Spolupracujú s **cytotoxickými T lymfocytmi** a **NK bunkami**.

2.HLA II. triedy – majú antigén prezentujúce bunky. Jedná sa o prezentáciu exogénnych antigénov. Spolupracujú s **pomocnými T-lymfocytmi**.

Pod pojmom APC – antigén prezentujúca bunka rozumieme **dendritické bunky** lymfatických uzlín a sleziny, **Langerhansove bunky** v epidermis a **makrofágy** a **B lymfocyty**. Tieto bunky fagocytujú cudzorodý materiál (predovšetkým exogénny), rozkladajú ho na jednotlivé antigény a tieto antigény potom vystavujú v **komplexe antigén – HLA II.triedy**. Takto vystavený antigén je rozpoznávaný pomocnými T lymfocytmi, ktoré spúšťajú špecifickú imunitnú odpoveď.

Pokiaľ sa naše telo stretlo s antigénom **prvýkrát**, dochádza k spusteniu **primárnej imunitnej odpovedi**. Trvá približne dva týždne a behom tejto doby sa z B lymfocytov stávajú plazmatické bunky a z T lymfocytov cytotoxické T lymfocyty.

Sekundárna imunitná odpoveď je omnoho rýchlejšia (2-7 dní). Je sprostredkovaná pamäťovými bunkami T alebo B lymfocytov a je omnoho silnejšia a pretrváva dlhšiu dobu než primárna. Životnosť pamäťových buniek je veľmi dlhá.

T – LYMFOCYTY

Vznikajú v **kostnej dreni**, následne migrujú do **thymu (brzlík)**, kde dozrievajú. Do membrány sú im zabudované **CD4** a **CD8 lipoproteíny**, ktoré ich rozdeľujú na 2 hlavné skupiny :

CD4 bunky – ktoré delíme na **pomocné T – lymfocyty** a **supresorové T lymfocyty**.

-pomocné T lymfocyty – reagujú na antigény, ktoré predkladajú antigén prezentujúce bunky v súvislosti s HLA II. triedy.

CD4+ produkujú mnohé cytokiny. Podľa cytokínov, ktoré produkujú ich rozdeľujeme na :

T1 – umožňujú aktivovať makrofágy a zvyšujú ich cytotoxicitu (IL-2, IFN-gama)

T2 – aktivujú B lymfocyty a tým aktivujú tvorbu protilátok (syntetizujú IL-4, IL-5)

-supresorové/regulačné T lymfocyty – majú za úlohu potlačiť imunitnú reakciu, aby nedošlo k poškodeniu vlastnej tkáňe.

CD8 bunky – patria sem cytotoxické T lymfocyty a rovnako ako NK bunky bojujú proti bunkám napadnutými vírmi a nádorovým bunkám. Reagujú s HLA I.triedy.

Pokiaľ bude bunka napadnutá vírom alebo sa zmení v nádorovú bunku, začne tvoriť cudzie antigény, ktoré začne vystavovať na svojom povrchu cez komplex antigén-HLA I.triedy. Cytotoxický lymfocyt cudzí antigén rozpozná a vystaví do membrány bunky **perforiny**, alebo **indukuje ich apoptózu**.

Vírom napadnuté bunky alebo nádorové bunky sa snažia vyhnúť lýze tým, že nevystavia HLA I na povrch membrány, tým nemá cytotoxický T lymfocyt čo skontrolovať. V tú chvíľu do hry zasiahne NK bunka, ktorá napadá bunky, ktorá HLA I na povrchu nemá – je teda zaistené, že tak či tak budú tieto skazené bunky lýzované.

ŠPECIFICKÝ IMUNITNÝ SYSTÉM (humorálna imunita)

B lymfocyty vznikajú v **kostnej dreni**. Ich názov je odvodený od Bursa Fabrici, čo je okrsk lymfoidnej tkáňe u kloaky (vtáky), kde boli B lymfocyty poprvé identifikované.

Keď sú B lymfocyty **aktivované** dochádza k tvorbe:

a) pamäťové bunky – kolujú v krvnom obeh a pri stretnutí s antigénom sa delia opäť na pamäťové ale aj plazmatické bunky.

b) plazmatické bunky – vytvárajú protilátky proti konkrétnemu antigénu

Protilátky produkované **B lymfocytmi** označujeme ako **IMUNOGLOBULÍNY =>** vypadajú ako písmeno Y, skladajú sa z dvoch ťažkých reťazcov H a z dvoch ľahkých reťazcov L. Na každom reťazci rozlíšujeme :

-konštantnú časť

-variabilnú časť – nachádza sa na ramenách Y, ich štruktúra odpovedá štruktúre receptora na membráne B lymfocytu, a práve oni sú zodpovedné za schopnosť rozpoznania antigénu

ROZLIŠUJEME 5 ZÁKLADNÝCH PROTILÁTKOK

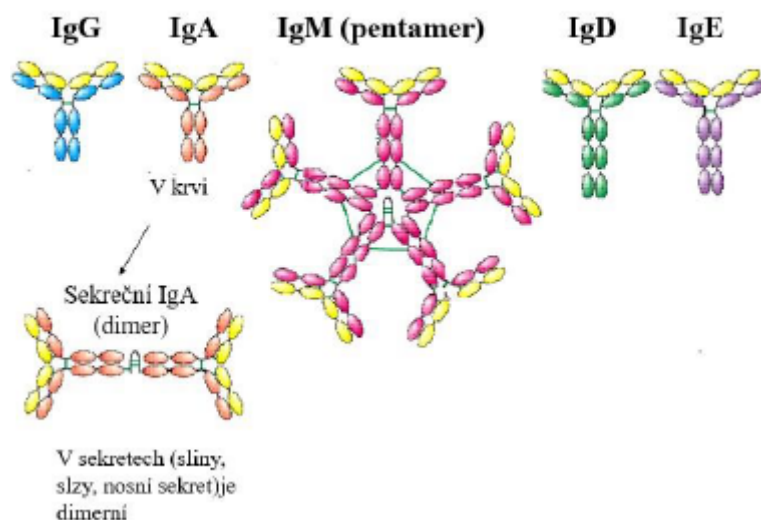
1. **IgG** – najbežnejší typ, sú schopné aktivovať komplement a neutralizovať bakteriálne toxíny, označujú sa tiež ako diagnostické, informujú nás o prekonaných infekciách, vyskytujú sa v krvi dlho po prekonaní infekcie. Ako jediné prestupujú cez placentu a zaisťujú obranu plodu.
2. **IgM** – (**pentamer**), rovnako ako IgG aktivuje komplement, účastní sa akútne prebiehajúcich infekcií, ale ich hladiny po prebehnutí infekcie v krvi klesajú. Protilátky anti A a B patria medzi IgM.
3. **IgA** – (**v sekrétoch podoba diméru**), odpovedajú za slizničnú imunitu, nájdeme ich všade, kde je sekretovaný aj lyzozým (sliny, slzy, materské mlieko). Napr. v bronchiálnom sekréte má podobu diméru, ale v momente, keď sa dostanú do krvi stávajú sa opäť monomerné.
4. **IgD** – nájdeme ich ako receptory na membránach B lymfocytov, zodpovedajú za primárny kontakt s antigénom
5. **IgE** – protilátky, ktoré majú funkcie eosinofilných granulocytov, pomáhajú nám pri boji s parazitmi a sekundárne sa uplatňujú pri alergických reakciách.

Po narodení sa v krvi u dieťaťa nachádzajú len protilátky IgG, ktoré dieťa získalo od matky prestupom cez placentu. Vlastná tvorba IgG protilátok je zahájená až po príjme potravy, kedy sa naše telo stretáva s rôznymi antigénmi, ktoré tvorbu protilátok stimulujú.

V sliznici čreva sú **M bunky** – ktoré predávajú antigény prijaté potravou lymfatickým bunkám v Peyerových platoch. Takto zaktivované lymfocyty prestupujú do cirkulácie, kde dozrievajú a vracajú sa späť do čreva. Pri opätovnom stretnutí s antigénom začnú produkovať IgA.

Zaujímavosť = HIV sa viaže na CD4 lymfocyty, tým strácajú pomocné lymfocyty svoju funkciu, B a supresorové T lymfocyty nie sú schopné správnej funkcie a človek nakoniec stráca schopnosť odpovedať na antigén imunitnou reakciou.

Schéma pěti hlavních tříd imunoglobulinů

35. Hemostáza – prehľad a charakteristika hlavných mechanizmov, krvné doštičky

Krvné doštičky (trombocyty), sú bezjaderné elementy, počet 150 000 – 300 000/ μ l krvi.

Vznikajú rozpadom megakaryocyt v kostnej dreni a žijú približne **10 dní**. Ich tvorbu stimuluje **trombopoetin**, ktorý je produkovaný predovšetkým pečeňou.

Ich hlavná úloha je zástava krvácania (**hemostáza**), účastní sa tiež zrážania krvi (**hemokoagulácia**).

Na svojom povrchu obsahujú veľkú radu receptorov a vo vnútri obsahujú tri typy granúl.

Denzné granula δ – obsahujú ADP, ATP, Ca^{2+} a serotonin.

α granula – obsahujú napr. **PDGF** – doštičkový rastový faktor

FGF – fibroblastový rastový faktor

vWF – von Willebrandov rastový faktor

doštičkový faktor 4 (fosfolipidy) – doštičky ich vystavujú behom svojej aktivácie

pomocou flip/flop mechanizmu. Fosfolipidy umožňujú komplementáciu a kooperáciu koagulačných faktorov.

Vitamín K umožňuje posttranslačnú **gama-karboxyláciu** niekoľkých zbytkov **glutamátu**. Tie môžu viazať Ca^{2+} , čo napomáha väzbe faktorov k membránam fosfolipidov. Výsledkom je vznik **enzýmových komplexov** na povrchu aktivovaných trombocytov, ktoré podmieňujú presné zacielenie hemostázy.

λ granula – obsahujú lyzozómy, čo naznačuje, že sú schopné lytickej povahy

HEMOSTÁZA

Zahrňuje 3 paralelne prebiehajúce deje :

1.reakcia cievy na poranenie = vazokonstrikcia

2.reakcia krvných doštičiek

3.Hemokoagulácia = vlastné krvné zrážanie

Hemostáza je obranný reflex, ktorý bráni strate krvi v prípade krvácania, traumatu. V momente, keď sa vytvorí krvná zrazenina, to je premena tekutej fluidnej tkáňe (krv) na gel, tak sa pretrombuje a upchá vzniknuté miesto. Behom hemokoagulácie sa štartujú antikoagulačné faktory. Vzniknutý trombus upchá poranenú artériu (napr. a.radialis), po určitej dobe začne byť trombus odbúravaný, tak, že nastane proces rekanalizácie a tomu sa hovorí **trombolýza/fibrinolýza**. Pri poruche cievy sa začnú vytvárať látky, ktoré pôsobia **VAZOKONSTRIKČNE**.

Prvá reakcia hemostázy je **VAZOKONSTRIKCIA** poranenej cievy. Je vyvolaná **serotonínom** a **TXA₂**, ktoré sa uvoľňujú z doštičiek. Vazokonstrikcia môže byť taktiež **reflexná**. Bolestivé podnety z poranenej cievy vedú do vazomotorického centra, ktoré cez sympatikus spôsobia vazokonstrikciu => cieľom je zamedziť prietoku krvi cievou a tým zamedziť stratám krvi. K vazokonstrikcií **nedochádza v pružníkových cievach**, teda tých, ktoré majú v stene hlavne elastické vlákna miesto svalových – pretože pri poranení napr. aorty by sme jej vazokonstrikciou moc nepomohli.

Druhá reakcia je spôsobená trombocytní a výsledkom je vytvorenie primárnej hemostatickej zátky (doštičkový alebo biely trombus). Doštičky reagujú v niekoľkých fázach : **adhézia, aktivácia (zmena tvaru a agregácia)** a **uvoľňovacia reakcia**.

- Pri poranení cievy dôjde k obnaženiu jej subendotelového väziva, ktoré je tvorené predovšetkým **kolagénom**. Doštičky sa ku kolagénu pútajú pomocou von Willebrandovho faktoru, ktorý je syntetizovaný cievny endotelom a secernovaný do plazmy a subendotelového väziva. Tak dochádza k **adhézii doštičiek k poranenému miestu**.
- Zmena tvaru doštičiek** je spôsobená činnosťou **kontraktilných elementov** (aktín, myozín). Dochádza k zaguľatenu doštičiek a tvorbe **pseudopódií**, čo sú dlhé, tenké výbežky, ktorými sa doštičky vzájomne prepletajú a spojujú
- Vplyvom **trombínu**, ktorý sa medzi tým vytvoril v malom množstve hemokoaguláciou, dochádza k primárnej agregácii doštičiek. **Fibrinogén** sa napojuje na receptory doštičiek a spojuje ich tak k sebe. (je to dimér, spojuje vždy len 2 doštičky). Agregáciu taktiež podporuje **TXA₂**

Tieto prvé tri reakcie doštičiek na poranenie sú stále reverzibilné. Doštičky sa môžu od seba a od endotelu odpojiť a cirkulovať ďalej. Toto je využívané pri upchávaní malých rán. Látka, ktorá spôsobí zacelenie rany je **PGDF**. Pri aktivácii doštičiek dochádza k výmene **fosfolipidov** z vonkajšej strany za fosfolipidy na vnútornej strane membrány (fosfatidylserin a fosfatidylethanolamin sú teraz na povrchu membrány). Záporné náboje týchto fosfolipidov sú teraz vystavené na povrchu a účastia sa niektorých reakcií hemokoagulácie.

PAF (faktor aktivujúci doštičky) – **aktivuje fosfolipázu A2**, ktorá pôsobí na fosfolipidy.

Uvoľní sa kys.arachidonová. Na túto kyselinu pôsobí enzým, ktorý sa vyskytuje v dvoch základných formách:

COX1 – ubikvitárny enzým

COX 2 – selektívny enzým, vyskytujúci sa len v miestach patológií a zánetov.

Cyklooxygenázový systém scyklizuje lineárnu molekulu a oxiduje koniec, vznikne prekurzor **prostaglandín H2**.

(žlaza, H - určuje jeho chemickú štruktúru, číslo – počet dvojných väzieb)

Na tento prekurzor (prostaglandín H2) potom pôsobia **syntázové systémy**, ktoré podľa miesta kde sa nachádzajú vytvárajú finálne veľmi funkčné produkty.

PROTAGANDÍNSYNTAZA – ubikvitárna, nachádza sa prakticky všade, produkty → prostaglandíny

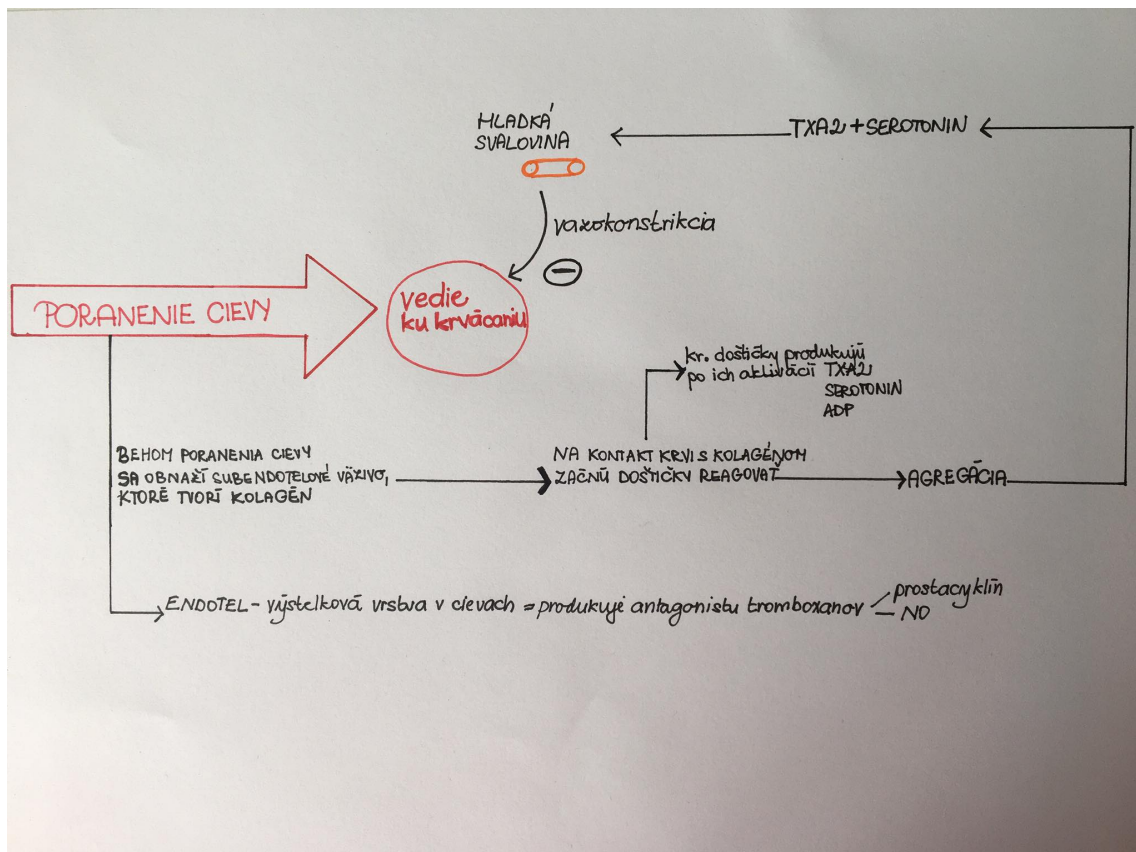
PROSTACYKLÍNSYNTASA – v endoteli, produkt → prostacyklin je antagonista TXA2

TROMBOXANSYNTASA – produkty → TROMBOXANY, tvoria sa v aktivovaných doštičkách, ktoré sa stretli s kolagénom, po tom, čo sa poranila cieva alebo žila. TXA2 je vazokonstrikčná látka, metabolizuje sa na TXB2 – neúčinný.

- d) Ako posledná nastáva uvoľňovacia fáza, kedy dochádza k **degranulácii doštičiek**. **ADP** je silné agregáčne činidlo. **Trombospondin** upevňuje väzby medzi doštičkami a fibrinogenom. Uvoľňovacia fáza (tzv. sekundárna agregácia – štartuje sa pri zacelovaní významnejších defektov) je už **ireverzibilná**. Doštičky nakoniec splynú – **viskózna metamorfóza**.

V cievach, v ktorých nedošlo k poraneniu, dochádza k sekrécii NO a PGI2, ktoré inaktivujú doštičky a spôsobujú vazodilatáciu. Tieto látky sú produkované endotelom.

***SEROTONÍN** – odvodený z AMK tryptofanu (esenciálna AMK), vazokonstriktor, obsiahnutý v krvných doštičkách, GIT, CNS. Niektoré serotoninové receptory sa môžu stať príčinou migrény.

36. Hemokoagulácia – charakteristika priebehu

Hemokoagulácia – súčasť hemostázy. Vlastné zrážanie krvi.

Proces, kedy sa spočiatku vytvára gél s účasťou veľkých krvných korpuskulí vo finále s tvorbou trombu, ktorý podľa toho, čo v ňom prevažuje sa označuje :

Červený trombus – erytrocyty

Biely trombus – trombocyty, leukocyty

Koagulácia je založená na skutočnosti, že v krvnej plazme alebo na krvných doštičkách sa nachádzajú koagulačné faktory.

Vyvrcholenie hemokoagulácie je premena rozpustnej plazmatickej bielkoviny **fibrinogenu** na nerozpustný **fibrín**, premenu katalyzuje enzým **trombín**. Fibrín následnej vytvára odolnú fibrinovú sieť.

Zrážania krvi sa účastní celá **rada koagulačných faktorov**, ktoré sú za sebou zoradené v kaskáde, v ktorej však neplatí len jednosmerný prenos informácie, existuje tu aj **systém pozitívnych spätných väzieb**, ktorý zaisťuje, že aj malý podnet spôsobí rýchle a účinné zrážanie.

Koagulačné faktory :

- väčšina z nich sú proteíny, niektoré sú enzýmy, kofaktory, alebo vápenatý ión
- označujú sa buď rímskymi číslicami, alebo podľa toho akú majú funkciu, alebo aká osoba ich pomenováva
- väčšina je **produkovaná v pečeni** (preto je ochorenie pečene často komplikované poruchami zrážania)
Tie, čo sa tvoria v pečeni budú proteínovej povahy (katalytické enzýmy)
V pečeni sú niektoré faktory tvorené zásadne len v prítomnosti naftochinonových látok (**vit.K**)
- vyskytujú sa v PRO forme
- **vitamín K dependentné faktory II, VII, IX, X** (sú prokoagulačné), vitamín K paradoxne zodpovedá za stimuláciu antikoagulačnej kaskády v priebehu toho deja a súvisí s proteínom C,S.

Zmyslom koagulačných faktorov je premena rozpustného fibrinogenu na nerozpustný fibrín a vytvorenie **definitívnej hemostatickej zátky**.

KOAGULAČNÉ FAKTORY

- ⇒ **faktor I : fibrinogén** – je finále koagulačnej kaskády, je premenený trombínom na fibrín, je to vláknitá štruktúra, ktorá do seba zapadá, dochádza k polymerizácii jednotlivých častíc, ktoré vytvárajú fibrinovú sieť. **Najväčší plazmatický proteín** v našej krvnej plazme – skladá sa z **3 párov polypeptidových reťazcov**, ktoré sú kovalentne viazané disulfidovými väzbami. Pokiaľ sa znižuje norma u ľudí hrozí **DIC** – vedie k zvýšenej krvácanosti.
- ⇒ **Faktor II : protrombín** – prekursor trombínu, ktorý mení nerozpustný fibrinogén na rozpustný fibrín (opakovanie je matka múdrosti :D). Tvorba protrombinu vyžaduje prítomnosť vitamínu K.
Protrombinový čas, Quickov test – krv zmiešame s roztokom Na citrátu, ďalej sa k tomu pridáva tromboplastin a CaCl₂ a navodí sa zrážanie. V sekundách meriame ako rýchlo prebieha koagulácia v našej krvi. **Normálna hodnota 12-15 s**. Pokiaľ je čas dlhší – riziko, stav prokrvavaví. Pokiaľ je čas kratší – riziko – stav prokoagulačný, riziko vzniku trombu.
APTT test – aktivovaný parciálny tromboplastinový čas. Meriame čas vytvorenia fibrinového koagula. Rozmedzie 25-31,4 s.
- ⇒ **Faktor III : tkáňový tromboplastin** – začína vonkajšiu cestu zrážania krvi
- ⇒ **Faktor IV : Ca²⁺** - tvorí 50% plazmatického kalcia, nutný pre všetky reakcie, okrem prvej vo vnútornej ceste. Spomenul v prednáške – parathormón, kalcitonin – pôsobia na kosť, ľadvinu, v súvislosti s vit.D3 tiež na tráviaci trakt. Parathormón je antagonista kalcitonínu.
- ⇒ **Faktor V : proakcelerin** – urýchlovač koagulačného procesu
Faktor VI – neudáva sa, pretože sa zistilo, že je to aktivovaný faktor V
- ⇒ **Faktor VII : prokonvertin** – aktivuje s tkáňovým faktorom v komplexe vonkajšieho systému faktor X
- ⇒ **Faktor VIII : antihemofilný faktor** – u niektorých ľudí sa nevyskytuje, je naviazaný na von Willebrandov faktor (chýba asi u mužov, ktorí majú hemofíliu A – kedyby náhodou :D)
- ⇒ **Faktor IX : Christmasov faktor** – súvisí s hemofíliou typu B, antihemofilický faktor B
- ⇒ **Faktor X : faktor Stuart – Powerové !!! (vždy v ženskom rode!!!)**
- ⇒ **Faktor XI : plazma tromboplastin antecedent, antihemofilický faktor C**
- ⇒ **Faktor XII : Hagemanov faktor** – začína vnútornú cestu, tzv.fáza kontaktu
- ⇒ **Faktor XIII : fibrín stabilizujúci faktor** – faktor stabilizujúci fibrín

- ⇒ **Faktor XIV : proteín C a proteín S** – proteín C je proenzým antikoagulačnej serín – proteázy, proteín S je jeho kofaktor, proteín C a S sú antikoagulačné faktory závislé na vitamíne K

Koagulačné faktory môžeme rozdeliť podľa ich rozdielnej funkcie do 5 základných skupín :

1. serínové proteázy – katalyzujú parciálnu proteázu koagulačných faktorov
2. bielkoviny slúžiace ako kofaktory enzýmov
3. Ca^{2+} napomáha väzbe niektorých koagulačných faktorov na membránové fosfolipidy
4. fibrinogén – prekursor fibrinovej siete
5. transglutamináza – f.VIII – stabilizuje fibrinovú sieť

Proces hemokoagulácie je možné aktivovať **dvomi rôznymi cestami** (vúťorná x vonkajšia), ktoré sa stratávajú v mieste aktivácie faktoru X na Xa .

VONKAJŠIA CESTA KOAGULÁCIE

Je významná pre iniciáciu (štartovanie) koagulácie.

Faktory, ktoré zahŕňa vonkajšia cesta koagulácie – f.III, f.IV, f.VII.

Poranenie endotelu vedie k uvoľneniu **tkáňového tromboplastínu (f.III)**, ktorý spôsobí spoločne s Ca^{2+} premenu **faktoru VII → faktor VIIa**.

Faktor VIIa + fosfolipidy + Ca^{2+} vytvoria vonkajší **tenázový komplex**, aktivujú **faktor X → faktor Xa** a **faktor IX → faktor IXa**.

„zrážanie vonkajšou cestou je rýchlejšie (15s) v porovnaní s vnúťornou (niekoľko minút)“

Faktor III – predstavuje zmes fosfolipidov a protínov, uvoľňujú sa pri poškodení buniek, prípadne ho exprimujú aktivované endotelie a leukocyty.

VNÚŤORNÁ CESTA KOAGULÁCIE

Dôležitá pre amplifikáciu koagulácie.

Faktory, ktoré zahŕňa – f.VIII, f.IX, f.XI, f.XII

Na počiatku stojí **kontaktná fáza** => väzba f.XII na obnažený subendoteliálny kolagén, dochádza k premene **f.XII → f-XIIa**. **Faktor XIIa** následne aktivuje **f.XI → f. XIa**. **Faktor XIa (za účasti Ca^{2+})** aktivuje **faktor IX → faktor IXa**. **Vnúťorný tenázový komplex** tvorí – f.VIIIa, f.IXa, fosfolipidy, Ca^{2+} → aktivuje **faktor X → faktor Xa**

Systém vnútornej cesty koagulácie je prepojený so systémom **kalikrein – kininogén**.

Aktivovaný faktor XII katalyzuje premenu **prekalikreinu** na **kalikrein**. Premene napomáha vysokomolekulárny **kininogén**.

Kalikrein spätne posilňuje premenu f.XII → f.XIIa, čím vzniká **klička pozitívnej spätnej väzby**. Kalikrein súčasne odštiepuje z vysokomolekulárneho kininogénu nonapeptid **bradykinin**.

SPOLOČNÁ CESTA KOAGULÁCIE

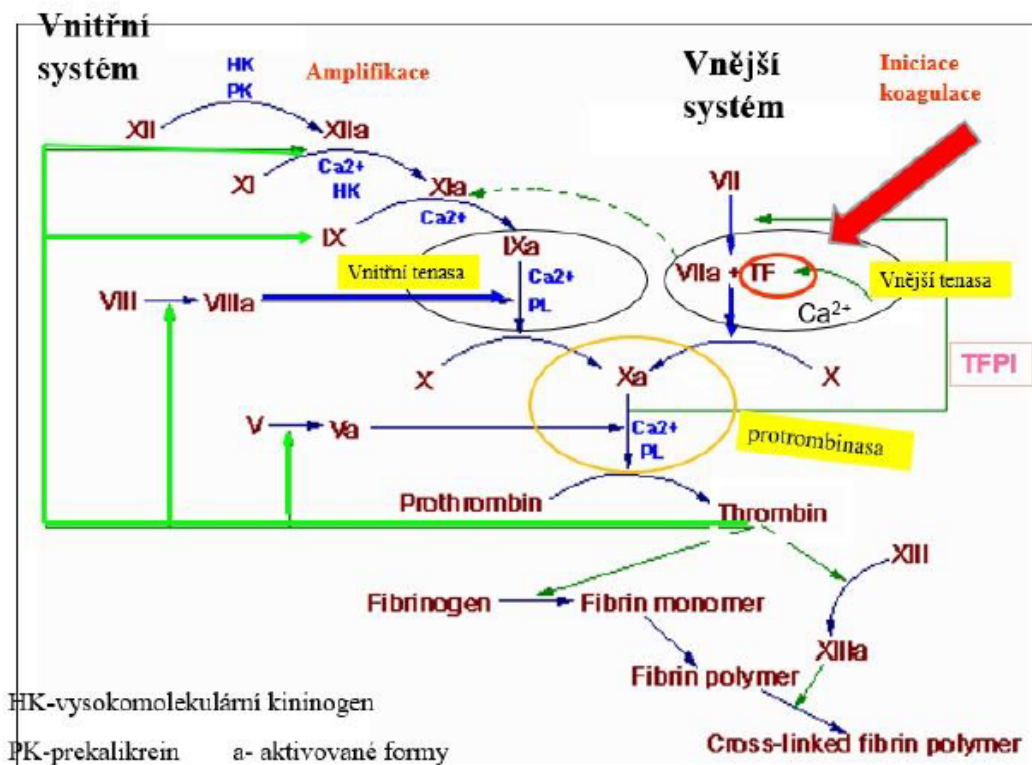
Vonkajšia cesta koagulácie a vnúťorná cesta koagulácie vedú skrz tenázové komplexy k **aktivácii f.X → f.Xa**. **f.Xa** sa stane súčasťou **protrombinázového komplexu (protrombinasa)** – tvorí ho f.Xa, f.Va, fosfolipidy, Ca^{2+} a aktivuje **f.II → f.IIa**. **Faktor V** je aktivovaný **trombinom**.

Fibrinogén – je bielkovina, tvorí sa v pečeni, patrí medzi proteíny akútnej fázy, jeho hladina rastie pri zápalových reakciách. Molekula fibrinogénu sa skladá z **3 globulárnych domén** – 2 periférne a 1 centrálna. Trombín aktivuje premenu fibrinogénu na fibrín, ktorý je pôvodne monomér a neskôr sa polymerizuje a vzniká **fibrinová sieť**. Fibrinová sieť musí byť spevnené tvorbou kovalentných mostíkov medzi alfa a beta reťazcom fibrínu, katalyzované **faktorom XIII**.

*monoméry fibrínu sú spojené slabou nekovalentou väzbou ale faktor IIIa premení nekovalentné väzby na kovalentné a vzniká definitívna zátka.

Faktor IIa (trombín) má aj ďalšie **pozitívne spätnoväzbové účinky** – urýchľuje premenu :

f.V → f.Va, f.VIII → f.VIIIa, f.IX → f.IXa, f.XII → f.XIIa

Pokiaľ hemokoagulačná kaskáda narušená, môže mať postihnutý jedinec sklony ku **krvácaniu**.

Najčastejšie príčiny :

- Vrodený nedostatok niektorého z faktorov zrážania krvi (najčastejšie je to f.VIII, jeho nedostatok je známy ako hemofília A)
- Nedostatok niektorého faktoru zrážania krvi – kvôli ochoreniu pečene, nedostatku vitamínu K
- Zvýšená spotreba faktorov
- Nedostatok krvných doštičiek (trombocytopenia) alebo ich poškodenie (trombocytopatia)
- Niektoré cievne choroby
- Prílišná fibrinolýza

Keďže pri zrážaní funguje pozitívna spätná väzba, je potreba ju včas zastaviť, aby nedošlo k nadmernej tvorbe trombov, čo by mohlo viesť k trombóze, či embóliám.

Fibrinolýza – rozumieme rozpustenie fibrínu pomocou **plazminu**. Plazmin vzniká zo svojho prekursoru plazminogénu, ktorý aktivuje tkáňový plazminogén, urokináza, f.XIa, XIIa, kalikrein.

Plazmín je schopný rozkladať polymér fibrín na monoméry, ktoré vychytáva RES. Ako inhibítory plazminogénu figurujú **alfa2 –antiplazmin** a **alfa2 –makroglobulín**.

Inhibítor fibrinolýzy aktivovaný trombínom zaisťuje, že nedôjde k okamžitej fibrinolýze vzniknutej zrazeniny a tým k strate zmyslu hemokoagulácie.

Inhibícia zrážania krvi – protizrážlivé mechanizmy, antikoagulancia

Medzi obecné inhibítory patrí **endotel**, ktorý zabraňuje aktivácií vnútornej cesty a prúd krvi, ktorý odplavuje koagulačné faktory preč a zabraňuje tak ich dostatočnej akumulácii v jednom mieste a vzniku zrazeniny.

Antitrombín III – je schopný inhibovať nasledujúce faktory krvného zrážania (naviaže sa na ne) :

f. IIa, IXa, Xa, XIa, XIIa

Naviazaním vzniká komplex, ktorý nie je schopný vykonávať svoju funkciu. Vznik týchto komplexov podporujeme terapeuticky **heparínom (mukopolysacharid)** => tvorí s antitrombínom komplex a zvyšuje tak jeho aktivitu, antitrombín III je tvorený v pečeni.

Trombomodulin – nachádza sa na membráne nepoškodeného endotelu a môže sa naň viazať trombín. Komplex trombomodulín – trombín pôsobí na proteín C, ktorý je aktivovaný. Ten sa spojí s proteínom S za vzniku komplexu proteín C – proteín S. Tento komplex pak inhibuje činnosť f. Va a VIIIa. Syntéza proteínu C a S je závislá na vitamíne K.

Proteín C môže byť u niektorých ľudí značne nabúraný. **Leidenská mutácia faktoru V** – u ľudí s touto chorobou je tento systém (antitrombogénny) významne neaktívny a môže u týchto ľudí vzniknúť ťažká tromboembolická príhoda. Pri kombinácii Leidenskej choroby s hormonálnou antikoncepciou, či fajčením sa pravdepodobnosť tromboembolickej príhody dramaticky zvyšuje.

Inhibitor tkáňového tromboplastínu – vzniká v endoteli a je ním zastavená vonkajšia cesta zrážania krvi.

KUMARIN a jeho deriváty – komonica lekárska obsahuje látky, z ktorých sa vyrábajú lieky, ktorými sa riedi krv, kumarinové deriváty sa používajú ako trávadlo, prvá pomoc vitamín K!

HIRUDÍN – pyjavica má v ústach hirudín – antikoagulancium, hirudín je proteín a inhibuje trombín

ANEXINY - sú proteíny, ktoré sa nachádzajú jak v bunkách, tak plazme. Plazmatické anexiny majú antikoagulačné účinky.

DEKALCIFIKÁCIA – dekalcifikujeme citrátom, šťavelan, napr. veľké množstvo rebarbory môže nabúrať koag.systém

DEFIBRINÁCIA – v tele sa nestáva, dá sa urobiť v laboratórnych podmienkach

!!! otázka č. 37 – faktory ovplyvňujúce zrážanie krvi, prirodzené protizrážanlivé mechanizmy, antikoagulancia – je to zahrnuté v tejto otázke ☺

-obrázok koagulačnej kaskády je aj v matroši – pozri si záchranné otázky, pretože ho bude treba vedieť asi aj nakresliť schematicky !!!

38. Krvné skupiny – charakteristika ABO a Rh systémov, transfúzia

Pod pojmom krvné systémy rozumieme antigény, či antigénne systémy na membránach erytrocytov. To znamená, že krvné skupiny zisťujeme **podľa antigénov** na membránach erytrocytov.

História krvných skupín

=>v 19. storočí Harvey objavil krvný obeh, ale krvný systém ABO u človeka objavili nezávisle na sebe :

V 1901 – Landsteiner objavil ABO systém, v roku 1941 Landsteiner – objavil Rh systém

V 1907 – Janský objavil krvné skupiny A, B, AB, O

V dnešnej dobe je 21 systémov ľudských krvných skupín → ABO, Rh, MNSs, Kell, Duffy, Diego, Kidd, Lutheran.

Landsteiner	Jánský	Dnešní nomenklatura
A	II	A
B	III	B
C	I	O
---	IV	AB

Určovanie krvných skupín má význam pri :

=>liečbe krvi a krvnými derivátmi

=>prenatálnej starostlivosti

=>objasňovaní posttransfúzných komplikácií

=>sporoch o určovanie otcovstva, v súdnom lekárstve, kriminalistike

=>v imunohematológii, antropológii, biológii

AGLUTINOGENY = ANTIGÉNY

=sú viazané na povrchu erytrocytov, sú oligosacharidy viazané na bielkovinové, či lipidové zložky membrány ERY, čiže tvoria glykoproteíny a glykolipidy

Pripojením 1 alebo 2 molekúl monosacharidov vznikajú **príslušné antigény** :

A-N-acetylglaktosamin

B-D-galaktóza

H-L-fukóza

Antigén A je prítomný na membráne erytrocytov u krvnej skupiny A.

Antigén B → krvná skupina B

Antigén A a B → krvná skupina AB

Žiadny antigén → krvná skupina O

Antigény ABO sa nevyskytujú len na ERY ale aj pečeni, ľadviny, pľúca => preto ako prvé zlyhávajú pri transfúzií

Erytrocyty krvnej skupiny O nesú na svojom povrchu **antigén H**.

Antigén H – jeho tvorba je geneticky riadená, behom ontogenetického vývoja sa na membráne plodu vytvára, buď zostáva nezmenený behom vývoja alebo je v dôsledku pôsobenia špecifických enzýmov premenený na antigén A alebo B (čiže je prekursor antigénov A a B).

Pokiaľ sa na základ nenaviaže H, nebudú sa môcť naviazať ani A a B a budeme sa baviť o **Bombay fenotype**.

AGLUTININY = PROTILÁTKY

=sú prítomné v plazme, v sére, sú to imunoglobulíny IgG a IgM, produkované kostnou dreňou a bb imunitného s.

Vznikajú niekoľko mesiacov po narodení. (3.mesiac)

Reakcia protilátky a antigénu spôsobí aglutináciu erytrocytov – NIKDY ZHLUKOVANIE ERY !!!!

Krvná skupina A → protilátky anti B

Krvná skupina B → protilátky anti A

Krvná skupina AB → žiadne protilátky

Krvná skupina O → protilátky anti A a anti B

Genotyp	Skupina	Aglutinogen	Aglutinin
OO	O	----	anti-A, anti-B
OA, AA	A	A	anti-B
OB, BB	B	B	anti-A
AB	AB	A, B	----

Dedičnosť ABO je jednoduchá, vykazuje **KODOMINANCIU** → existujú 4 fenotypy (4 krvné skupiny) a 6 genotypov (6 kombinácií alel). A, B gény sú dominantné. Možno preukázať u 4 týždňového embrya, pri pôrode 20-30 % maxima, plná sila 18-20. rok, potom už rovnaká.

Podskupiny :

A₁, A₂, A₃, A_x : A₁ – najsilnejšie, A₃ – najslabšie.

U B skupiny veľmi vzácne.

Vyskytuje sa aj v AB skupine.

ROZLOŽENIE KRVNÝCH SKUPÍN

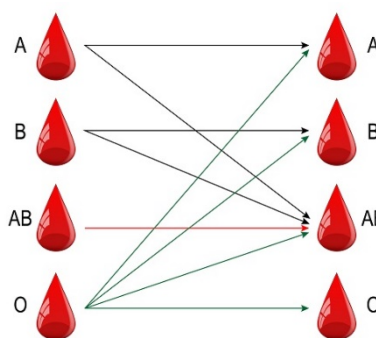
Rozložení ve středoevropské populaci

Krevní skupina	Rozložení
O	39 %
A	48 %
B	9 %
AB	4 %

Najviac A : oblasti u Atlantického oceánu, Eskymáci (60%)

Najviac B : juhovýchodná Ázia, India (40%)

Najviac O : američtí Indiáni (100%)

Univerzálny príjemca – AB+

Univerzálny dárca – O-

Landsteinerovo pravidlo – v krvnej plazme musí byť protilátka a antigén rozdielne, inak dôjde k rozpadu erytrocytov.

Napr. krvná skupina A je determinovaná prítomnosťou antigénu A, ale protilátka anti A v plazme chýba.

krvná skupina A neobsahuje antigén B, ale v plazme sa nachádza protilátka anti B.

Otázka, prečo sa v organizme vyskytujú protilátky proti antigénu, ktorý sa v organizme nevyskytuje ?

Pretože zdroj antigénov vedúcich k tvorbe protilátok je prijímaná potrava a niektoré baktérie.

Rh SYSTÉM

Názov pochádza od opice Makak Rhesus

V Rh systéme bolo identifikovaných 6 typov antigénov → C, D, E, c, d, e

C, D, E antigény sú lipoproteíny. 85 % belochov Rh+, 99% Aziatov Rh+

D/d antigén je najrozšírenejší v našej populácii a vykazuje najvyššiu antigenicitu.

Jedinec nesúci antigén D → Rh+

Jedinec nesúci antigén d → Rh-

Rozdiel od ABO systému je v tom, že protilátky sa tu bežne nevyskytujú. **Transfúzia Rh inkompatibilnej krvi:**

Napr. Rh pozitívny príjemca môže dostať krv aj od Rh negatívneho dárca, ale Rh negatívny príjemca môže dostať krv len od Rh negatívneho dárca.

Inkompatibilita matky a plodu :

Pokiaľ je matka Rh negatívna a otec je Rh pozitívny a dieťa zdedí po otcovi **Rh +**, tak dochádza k nesúrodosti týchto faktorov medzi matkou a dieťaťom => závažné dôsledky

Prvé tehotenstvo prebieha väčšinou bez klinických prejavov, pri pôrode sa zmieša časť krvi matky s krvou plodu a v tele matky sa začínajú tvoriť anti D protilátky.

Väčší problém nastáva pri ďalších tehotenstvách, pokiaľ bude potomok opäť Rh +, matka má už pripravené protilátky proti Rh faktoru a hneď keď začne dieťa tvoriť erytrocyty, sú tieto látky aktivované a prechádzajú cez placentu. Dochádza k hemolýze ERY plodu – ochorenie sa nazýva fetálna erytroblastóza. V krvi plodu sa zvyšuje koncentrácia nekonjugovaného bilirubínu, ktorý začne prestupovať do mozgu cez hematoencefalickú bariéru – tento stav označujeme ako **jadrový ikterus**. Aby nedochádzalo k imunizácii matky, podáva sa jej po pôrode dávka anti D-protilátok. Pokiaľ by k imunizácii nedošlo, robí sa u novorodenca výmenná transfúzia krvi.

TRANSFÚZIA KRVÍ

Transfúzia krvi znamená podanie plnej krvi alebo krvných prípravkov zdravého človeka do krvného obehu pacienta. Názov transfúzia pochádza z latinského **transfusio** – prelievanie.

História – už od samého počiatku života bola krv považovaná za „posvätnú tekutinu“ spojovanú so životom. Prvé transfúzie krvi sa odohrali už v 19. storočí po objavení krvného obehu. Prevádzala sa krv ľudská aj zvieracia (väčšinou jahňacia), ale transfúzie takmer vždy končili smrťou – preto sa transfúzie ďalších 150 rokov odmietali. Na začiatkom 20. storočia, keď sa objavili a boli presne klasifikované krvné skupiny, bol známy význam červených krviniek, nebezpečie aglutinácie a hemolýzy a bol objavený účinok protizrážanlivého prostriedku citrónanu sodného a konzervačný vplyv glukózy sa prevádzali tzv. priame transfúzie. V súčasnej dobe sa robia výhradne transfúzie nepriame – krv sa prevádza z krvných vakov.

Ako darcovia krvi sa môžu hlásiť občania vo veku **18-65 rokov**.

Medzi základné vyšetrenie darcu pred odberom krvi – interné vyšetrenie, RTG pľúc, vyšetrenie krvi na sedimentáciu, pečenné testy, vyšetrenie moču a močového sedimentu, HIV, HbsAg, KO, BWR
Ľudia, ktorí mali alebo majú hepatitídu, TBC, AIDs, krvné choroby, hypertenziu, ochorenie ľadvín, nádory a celkovo oslabení jedinci sú z darcovstva krvi vylúčení.

Indikácia podania transfúzie – anémia, ťažká trombocytopenia, niektoré imunodeficiencie, hemofília ...

Dôkaz compatibility krvi

- veľký krížový pokus** – sérum príjemcu sa mieša s erytrocytmi darcu (robí transfúzna stanica)
- zaistovacia skúška** – robí sa tesne pred aplikáciou transfúzie – užíva sa metódy sangvitetu
- biologická skúška** – pacientovi sa podá 10-20 ml krvi, počká sa 3-5 minút, opakuje sa to 3x čaká sa a sleduje sa reakcia pacienta na aplikovanú krv. Pokiaľ sa podáva viac krvných konzerv, robí sa biologická skúška s každou zvlášť.

Spôsob aplikácie transfúzií:

- intravenózne
- intraoseálne (u detí)
- do pupočníkového pľahýlu u novorodencov

Rýchlosť podávania transfúzie – pokiaľ nie je nutné ju podať rýchlo, prevádza sa krvný prevod kvapôčkovým spôsobom 60-80 kvapiek za minútu. Transfúzia jednej konzervy by nemala presiahnuť 2 hodiny.

Druhy transfúzií

- priama transfúzia** – krv odobraná darcovi sa ihneď aplikuje príjemcovi
- nepriama transfúzia** – (od roku 1916) – krv sa prevádza z krvných konzerv
- pretlaková transfúzia** – pri nutnosti rýchleho doplnenia krvi do krvného riečišťa, krv sa do obehu aplikuje pod tlakom za pomoci pretlakovej manžety
- exsanguinálna transfúzia (výmenná)** – výmena asi 90% krvi, prerušovane sa odoberá a súčasne sa nahrádza Odpovedajúce množstvo krvi (asi 15 l krvi je potreba), pri urémií, fetálna erytroblastóza
- autotransfúzia** – krv pochádza z príjemcovej vlastnej cirkulácie

Kontraindikácie autostranfúzie :

Absolútne – sepsa, stav po IM, niektoré srdcové vady, neliečená hypertenzia

Relatívne – tehotenstvo, malignita, poruchy krvotvorby, poruchy zrážania krvi, epilepsia, srdcová nedostatočnosť

Transportné nádoby pre krv a krvné prípravky – pre transport slúžia krvné vaky (sú nerozbitné), predstavujú uzavretý systém odberu krvi, odberová sústava je súčasťou vaku, nehrozí kontaminácia. Majú dlhšiu expiračnú dobu 35 – 42 dní. Slúžia k jednorazovému použitiu a sú označené samolepiacou nálepkou s potrebnými údajmi =>názov prípravku včetně krvnej skupiny a Rh faktoru, dátum odberu a expirácie, výrobné číslo a označenie výrobcu.

Druhy transportných prípravkov :

Transfúzne prípravky – sú vyrábané na transfúznom oddelení z plnej krvi darcu alebo separovaných krvných derivátov

=>plná krv

=>**erytrocytový koncentrát (erymasa)** – tvorený sedimentom erytrocytov po odstáti plazmy (**pri anémiách**)

=>**deleukotizovaný erytrocytový koncentrát** – erymasa chudobná na leukocyty, minimalizuje tvorbu protilátok a zabraňuje vzniku postranfúznej reakcie spôsobené antileukocytárnymi protilátkami. (**u nemocných v transplantačnom programe**)

=>**čerstvá mrazená plazma** – odsatím z plnej krvi, do 1 hodiny po odbere sa zamrazí na -30 stupňov.

Po troch mesiacoch sa znova serologicky kontroluje na **infekčné ochorenia** (HIV, BWR...). Po ohriatí na 37 stupňov je ju nutné podať.

=>**trombocytné krvné prípravky** – korekcia **trombocytopenie** a liečba **krvácavých stavov** (expirácia 5 dní)

=>**antitrombín III** – koncentrovaný, tepelne ošetrovaný, indikácia **akútne zlyhanie pečene, hemodialýza, mimotelný obeh.**

=>**protromplex** – indikácia je akútne krvácanie a perioperačné prevencie krvácania pri vrodennom a získanom nedostatku vitamínov II, VII, IX, X

=>**deriváty z plazmy** – roztoky ľudského albumínu, kryoprecipitát, fibrinogén ....

Komplikácie transfúzií :

=>prenos infekčných ochorení

=>**aloimunizácia** – vytvorenie protilátok komplikujúcich ďalšie prevody

=>**hemolytická reakcia** – spôsobená inkompatibilitou krvi darcu a príjemcu, bolesť v bedrovej krajine, na hrudi, dušnosť, úzkosť, neklud.

=>**pyretická reakcia** – spôsobená pyrogénmi – mŕtve baktérie alebo produkty ich metabolizmu

=>**bakteriálna reakcia**

=>**obehová – hypervolemická reakcia** – pri rýchlom prevode veľkého množstva krvi, srdce nestíha a zlyháva

=>**alergická reakcia** – vyvolaná alergénmi alebo protilátkami v plazme darcu.

39. Fyziológia vitamínov A, D

Úvod k vitamínom

Objasnenie ich štruktúry spadá do rokov 1925-1950. Poľský biochemik Kazimír Funk sa domnieval, že sa jedná o tzv. vitálne amíny.

Vitamíny sú pomerne rôznorodá skupina organických zlúčenín, ktoré sú nevyhnutné **pre zdravie a rast**, ale **nie sú zdrojom energie**.

Sú nevyhnutné pre normálny priebeh radu biochemických reakcií (vitamíny fungujú ako kofaktory), do ktorých vstupujú a behom reakcie sa spotrebujú. Ako kofaktory enzýmov sú nevyhnutné pre postupné riadenie a uvoľňovanie protónov a elektrónov, ktoré sú potrebné pre bunkové dýchanie a tvorbu energie. Vitamíny pôsobia taktiež ako kofaktory iných enzýmov, ktoré využívajú uvoľnenú energiu pri tvorbe fyziologicky významných látok. **Vitamíny** saúčastnia **udržiavania rovnováhy** medzi katabolickými a anabolickými pochodmi tým, že spájajú odlišné metabolické dráhy.

Väčšina vitamínov sú **esenciálne** – naše telo si ich nevie vyrobiť vôbec, alebo v dostatočnom množstve.

Obece môžeme rozlíšiť dve skupiny vitamínov :

1.vitamíny rozpustné v tukoch – vitamíny A,D,E,K

=> vitamíny rozpustné v tukoch je vhodné konzumovať spolu s tučnými jedlami, uľahčuje to ich vstrebávanie.

Pokiaľ dôjde k deficitu žlčových kyselín alebo pankreatickej lipázy, bude znížená absorpcia lipidov a lipofilných vitamínov (lipofilná malabsorpce). Lipofilné vitamíny je ťažšie z tela vylúčiť, pretože sa uskladňujú v tukoch pri hypervitaminóze.

2.vitamíny rozpustné vo vode – B₁,B₂,B₆,B₁₂, C, biotín,=vitamín H, kyselina listová, niacín, kyselina pantotenová

=>u týchto vitamínov sa nestretávame moc s hypervitaminózami, pretože sú rozpustné vo vode a vylučujú sa močom.

Avitaminóza :

-**absolútna** – vzniká pri nedostatočnom príjme vitamínov v potrave, potrava je špatne zložená alebo technologickým spracovaním potravy sú vitamíny zničené

-**relatívna** – vzniká pri zvýšenej spotrebe vitamínov v organizme a táto spotreba nie je kompenzovaná vyšším prívodom v potrave.

-**hypovitaminóza** – prejavuje sa nedostatok určitého vitamínu

-**hypervitaminóza** – nadbytočný prívod niektorých vitamínov, toxicky sa to prejavuje len u niektorých vitamínov rozpustných v tukoch, vitamíny rozpustné vo vode organizmus vylúči močom.

U nás sa skôr stretávame s hypovitaminózami – napríklad vitamín C na jar, pri vysokom prívode sacharidov stúpa potreba vitamínu B a tak isto aj pri používaní hormonálnej antikoncepcie, zvýšená spotreba vitamínov stúpa v tehotenstve a pri infekciách.

Ohrozenou skupinou sú alkoholicy a toxikomani, u nich hrá rolu jednak znížený prívod vitamínov a postihnutie pečene.

(tento úvod povieme jak pri tejto otázke, tak aj pri otázke 40,41, ktoré sa taktiež týkajú vitamínov ☺) !!!

VITAMÍN A

Iný názov pre vitamín A je **retinol**. Chemicky sa jedná o izoprenoid s pomerne dlhým reťazcom.

V potrave sa vyskytuje vo forme živočíšneho pôvodu (ryby, vnútornosti, mlieko, mäso) ale môžeme ho prijímať aj v jeho **pro forme => Beta karotén**.

Beta karotén je dlhá izoprenoidná molekula nachádzajúca sa **v rastlinách**. **Karotenoidy** slúžia rastlinám ako antioxidanty pri fotosyntéze, ale my ich dokážeme využívať k tomu, že v pečeni sa molekula beta karoténu rozdelí na polovicu a dostaneme z toho dve molekuly vitamínu A/retinolu (**vit.A1 –retinol, vit.A2 –dihydroretinol**) => čiže beta karotén je ekvivalent dvom molekulám vitamínu A. Potraviny, ktoré obsahujú veľa karotenoidov spoznáme podľa **farby** (napr. žltá, červená) – príkladom je mrkva.

FUNKCIE VITAMÍNU A

Retinol (alkohol) v oxidovanej forme **retinal (aldehyd)** slúži ako prostetická skupina proteínu, ktorý sa nazýva rhodopsín.

Rhodopsín :

- je receptorom pre svetlo, umiestnený v tyčinkách (svetločivný pigment)
- klasický receptor spravený s G proteínom
- ligandom pre rhodopsín je retinal

11 cis retinal je súčasťou proteínu rhodopsinu (naviazaný na zbytok lyzínu). Má konjugovaný systém dvojných väzieb, znamená to, že zlúčenina je farebná. Klasicky sa rhodopsinu hovorí **zrakový purpur** (je červenofialovej farby). Keď 11 cis retinal pohltí fotón svetla, molekula sa izomerizuje na **allo - trans retinal => aktivácia rhodopsinu**. Po tejto aktivácii sa stane, že allo-trans retinal disociuje z proteínu a musí byť späť izomerizovaný na 11-cis retinal a opäť naviazaný na rhodopsín.

G proteín v tyčinkách sa volá **transducin**. Aktivácia rhodopsinu vedie aktiváciou transducínu, ktorý aktivuje enzým **fosfodiesterázu**, ktorá zníži koncentráciu cGMP (hydrolýza cGMP na GMP). V membráne tyčinkách sú Na⁺ kanály, ktoré sú citlivé na cGMP, čiže cGMP ich otvára a Na⁺ prúdi do bunky. Bunka za normálneho stavu, keďže je to tyčinka tak za tmy je depolarizovaná (nedopadá na ňu svetlo). Ale pri aktivácii svetlom sa hyperpolarizujú, zvýši sa cGMPa to vedie k uzavretiu Na⁺ kanálov. Uzavretie Na⁺ kanálov vyvolá hyperpolarizáciu membrány. To sa prejaví ako nervový impulz na synaptickom termináli nervovej bunky. (v tme tyčinky neustále secernujú svoj neurotransmiter glutamát, ale keď sa aktivujú svetlom, prestanú ho secernovať).

Kyselina retinová vzniká oxidáciou retinalu. V embryologickom vývoji je dôležitý morfogén, čiže je to „akoby“ hormón, ktorý riadi tvorbu niektorých tkanív.

V dospelosti sa kyselina retinová a ďalšie retinoidyúčastnia na **regulácií diferenciací rôznych tkanív**, napríklad kože, alebo epitelov. To znamená že, nedostatky alebo prebytky vitamínu A sa prejavia na stave apitelu.

Retinol pôsobí na diferenciáciu bielych krviniek v kostnej dreni a je **nepostrádateľný pre delenie, rast a diferenciáciu lymfocytov**. Zvyšuje počet cirkulujúcich neutrofilov, makrofágov a NK buniek.

Antioxidant (vysvetliť)

NEDOSTATOK VITAMÍNU A - pri dlhodobom nedostatku budú postihnuté hlavne oči, hlavný príznak je šeroslepota, tá je nasledovaná degeneratívnymi zmenami sietnici, keratinizácia epitelu spojivky a rohovky. Očné spojivky sú suché, objavujú sa striebrošedé škvrny (Bitotovy škvrny), neskôr dochádza k ulceráciám a nekrózám rohovky (keratomalacie) vedúce k zápalom očnému bulbu a slepote. Suchá koža, tvrdé a suché vlasy. Znížená imunita.

NADBYTOK VITAMÍNU A - nadbytok karoténu zafarbuje kožu do žltá. Hypervitaminóza je veľmi nebezpečná v tehotenstve, pretože vo väčšom množstve pôsobí ako **teratogén**. (je to silné diferenciacné činidlo).

Akútna hypervitaminóza – u detí sa vyznačuje bolesťou brucha, nevoľnosť, zvracanie, bolesť hlavy. U dospelých ospalosť, podráždenie, bolesť hlavy, zvracanie.

Chronická hypervitaminóza – nechúť k jedlu, nauzea, zvracanie, anorexia. Predávkovanie vitamínom A môže viesť k predčasnému uzavretiu epifýz, čo vedie k zástave ich predlžovania.

VITAMÍN D

Nazýva sa aj ako antirachitický vitamín, ale predovšetkým **kalciferol**. Vitamín D je hormón, ktorý za normálnych fyziologických okolností v našom tele (koža) vzniká pôsobením **UV žiarenia zo 7-dehydrocholesterolu**. Vitamín D je v našom tele **dvakrát hydroxylovaný** najprv v pečeni, potom v ľadvinách za vzniku **kalcitriolu (1,25-dihydroxycholecalciferol)**, aktívna forma vitamínu D. Druhá hydroxylácia na 25 uhlíku je regulovaná parathormónom. **DBP** – je vitamín D viažuci proteín, tvorí sa v pečeni a transportuje aktívny vitamín D v krvi. Jeho úlohou je zvyšovať vstrebávanie vápniku v čreve a zvyšovať spätnú resorpciu vápniku a fosforu v ľadvinách. Ďalej zaisťuje správny vývin a remodeláciu kostí (zúčastňuje sa kalcifikačných procesov). Má imunomodulačné účinky.

Zdroj vitamínu D - rybí tuk, mliečne výrobky, maslo, obilniny

Nedostatok vitamínu D (hypovitaminóza) – rozlišujeme, či došlo k nedostatku u dieťaťa alebo u dospelého. U detí sa nazýva ochorenie **rachitis (krivica)** a u dospelých **osteomalacia**. Jedná sa o ochorenie kostí, kedy nie je dost' vápniku vstrebávané v črevách a zároveň dochádza k resorpcii z kostí v dôsledku zvýšenej sekrécie parathormónu (nie je dostatok vápniku z potravy → znížená koncentrácia vápniku v plazme vedie k zvýšenej produkcii parathormónu). **Osteomalacia** sa prekladá ako mäknutie kostí, pretože ubýva anorganickej zložky, oproti tomu osteoporóza predstavuje rovnomerný úbytok organickej a anorganickej zložky.

Nadbytok vitamínu D (hypervitaminóza) – prejaví sa stratou chuti k jedlu, poruchami GIT, bolesťami kĺbov a svalov. Vysoké dávky vitamínu D mobilizujú vápnik z kostí, zvyšujú jeho hladinu v plazme, zvyšujú vylučovanie vápniku a fosfátov močom. V sére je zvýšená hladina cholesterolu, vyššia je možnosť výskytu ischemickej choroby srdcenej.

40. Fyziológia vitamínov E,K

(povedať úvod k vitamínom z otázky 39)

VITAMÍN E (tokoferol)

Z chemického hľadiska tokoferoly (**najčastejšie alfa- tokoferylacetát**) – majú aktivitu vitamínu E. Je hlavný lipofilný antioxidant, uplatňuje sa pri ochrane bunecných membrán.

Zdroj vitamínu E – je obsiahnutý v rastlinných olejoch (veľké množstvo nenasýtených MK)

Estery tokoferolu sa štiepia pred vlastnou absorpciou v čreve. Do cirkulácie vstupuje ako súčasť chylomiker, neskôr je spojený s plazmatickými B-lipoproteínmi.

Vitamín E sa skladuje v tukovej tkáni, transítne depo je pečeň, v starobe sa akumulácia zvyšuje.

FUNKCIA

Tokoferoly – sú hlavné antioxidačné látky – reagujú s hydroxylovými, peroxylovými radikálmi a singletovým kyslíkom. Antioxidanty reagujú tak, že s voľnými radikálmi priamo zreagujú, oni sami sa stanú voľnými radikálmi -> čiže antioxidant v radikálovej forme je málo reaktívny. Vitamín E po reakcii s voľným radikálom vytvorí **tokoferolový radikál**. A tento radikál odvodený od vitamínu E môže zreagovať s vitamínom C, vytvorí radikál odvodený od vitamínu C a tým sa regeneruje vitamín E.

Tokoferol chráni nenasýtené MK pred oxidáciou (**pred lipidovou peroxidáciou**) a stabilizuje tak bunecné membrány. Vitamín E pozitívne ovplyvňuje membrány **erytrocytov**. Vitamín E je taktiež označovaný ako **antisterilný faktor**, pôsobí preventívne proti predčasným pôrodom.

Nedostatok vitamínu E – hypovitaminózy vitamínu E spôsobujú nervové poruchy – lipoperoxidácia myelinovej pochvy kvôli zvýšenej koncentrácii kyslíkových radikálov, spôsobujú zníženú funkciu imunitného systému (znovu spojené s kyslíkovými radikálmi). U dospelých je pozorovaná porucha spermiogenéza, náchylnosť k potratom. Erytrocyty sú náchylnejšie na poškodenie.

Nadbytok vitamínu E – hypervitaminózy vitamínu E – pozorované výnimočne, slabosť, gastrointestinálne príznaky, znížená antioxidačná obrana.

VITAMÍN K (fylochinon)

K1 – fytomenadion, K2 – menachinon, K3 – menadiol

Vitamín K je odvodený od molekuly naftochinonu. Všetky molekuly, ktoré majú aktivitu vitamínu K majú naftochinonové jadro.

Zdroj vitamínu K – zelené časti rastlín, taktiež baktérie v našom čreve ho produkujú (črevná mikroflóra) ale nie v dostatočnom množstve.

FUNKCIA

Vitamín K je dôležitý pre hemokoaguláciu, konkrétne podporuje tvorbu **faktorov krvného zrážania (II, VII, IX, X)** a taktiež je potrebný pre **tvorbu proteínu C a S**. Vitamín K spôsobuje gama karboxyláciu glutamatových zbytkov. Tým sa na tomto zbytku objavia dve karboxy skupiny, ktoré sú schopné viazať Ca^{2+} ióny.

A práve pre pridanie gama-karboxyskupiny na glutamát potrebujeme vitamín K. Tá gama karboxy skupina je prítomná aj v niektorých proteínoch, ktoré viažu vápnik. V súčasnej dobe je známych **12 bielkovín syntetizovaných za účasti vitamínu K**.

V čreve sa vitamín K podieľa na **premene glukózy na glykogén**.

Vitamín K sa účastní **tvorby novej kostnej hmoty**. Gama karboxylácia glutamatových zbytkov u glykoproteínu **osteokalcinu**, ktorý je súčasťou extracelulárnej matrix kostí a vďaka týmto zbytkom je schopný viazať vápnik.

Z ľadvín bola izolovaná **vitamín K dependentná bielkovina** – ktorá má ovplyvňovať transport a exkréciu vápniku a fosforu ľadvinami.

V stene tepien bola objavená ďalšia bielkovina **závislá na vitamíne K – atherokalcin**, má vzťah ku vzniku aterosklerózy.

Nedostatok vitamínu K – hypovitaminóza sa prejavuje krvácanosťou, poruchy krvného zrážania.

Lieky, ktoré fungujú ako antagonisty vitamínu K – napr. **warfarín, dikumarol** (antikoagulačné lieky), dokážu inhibovať hydrogenasu, ktorá je potrebná pre regeneráciu vitamínu K a tým sa zníži tvorba zrážacích faktorov. Nedostatok vitamínu K je spojený aj s **poruchou trávenia**. Deficit je pozorovaný po liečbe antibiotikami, ktoré ovplyvňujú črevnú mikroflóru.

Nadbytok vitamínu K – hypervitaminóza – blokuje antikoagulancia, pri podávaní tehotným môže po pôrode dôjsť u novorodenca k ikteru.

41. Fyziológia vitamínov rozpustných vo vode

VITAMÍN B1 (thiamín)

Z chemického hľadiska molekula thiamínu je tvorená substituovaným pyrimidinovým jadrom, ktoré je prostredníctvom methylenového mostíku naviazané na dusík substituovaného thiazolového jadra.

Zdroj – hlavne obilniny (konkrétne v ich obaloch, ktoré obaľujú semená), kvasnice, mlieko, mäso, zelenina

Thiamín pôsobí ako kofaktor enzýmov, ale vo forme **thiamindifosfátu**. To znamená že prostredníctvom ATP je fosforylovaný na thiamindifosfát, ktorý vyžaduje ešte **ióny horčíku** aby mohol pôsobiť ako kofaktor.

Príklad enzýmov : **pyruvatdehydrogenasa** – dekarboxyluje pyruvát na acetyl-CoA (prechod medzi glykolýzou a CC)

Alfa – ketoglutarátdehydrogenasa

Transketolasa (pentozyový cyklus)

Potreba thiamínu je závislá na výške príjmu sacharidov, pri výžive bohatej na sacharidy hrozí riziko hypovitaminózy.

Nedostatok vitamínu B1 : beri – beri (bolo rozšírené v oblastiach, kde je hlavnou potravinou ryža), existujú dve formy – **suché beri beri** (parestézie končatín, svalová slabosť), **vlhké beri beri** (srdečné a pľúcne zlyhanie)

Wernickov – Korsakov syndróm - stretávame sa s ním u chronických alkoholikov, ktorí trpia podvýživou a jediný zdroj energie je pre nich alkohol (porucha CNS, encefalopatia)

V našich podmienkach sa s nedostatkom vitamínu B1 stretávame teda u alkoholikov, pri hladovaní, u vysokého príjmu sacharidov.

VITAMÍN B2 (riboflavín)

Chemická štruktúra : **flavín + ribitol** (je alkohol odvodený od ribózy).

Je prítomný vo **flavoproteínoch** vo forme **koenzýmov** : **FAD a FMN**.

Uplatňuje sa v **biologických oxidoredukčných pochodoch**. Vo forme koenzýmov FAD a FMN, ovplyvňuje redoxné procesy pri spracovaní proteínov, tukov, sacharidov (aldehydroxidáza, xanthinoxidáza, sukcinátdehydrogenasa, glutathionreduktáza, cytochróm A – reduktáza). Má podiel na tkáňových oxidáciách.

Zdroj – mlieko, mäso, zelenina, je syntetizovaný črevnými baktériami, veľmi dobre sa absorbuje z GIT

Nedostatok vitamínu B2 – zánety slizníc, ústnych kútikov

NIACÍN (vitamín PP)

Základom niacínu je kys. nikotínová a nikotínamid.

Účastní sa **oxidoredukčných procesov**. Je stavebným kmeňom **koenzýmov** – **NADH, NADPH** (koenzýmy rady **dehydrogenáz, odpovedajúce za transport vodíku v bunke**).

Zdroj – vzniká v našom tele z AMK tryptofanu, zelenina

Nedostatok niacínu – prejavuje sa ochorením **pellagra** (označovaná ako choroba 3 alebo 4 D – demencia, diareja, deramtitis (death)).

VITAMÍN B6 (pyridoxin)

Vyskytuje sa v 3 formách – **pyridoxol (alkohol)**, **pyridoxyl (aldehyd)**, **pyridoxamin (amin)**, v pečeni sa ktorákoľvek z týchto foriem premieňa na aktívny **pyridoxalfosfát**.

Pyridoxin je súčasťou enzýmov, preto sa účastní enzýmových reakcií – **transaminácie, dekarboxylácie, oxidatívne deaminácie** (v podstate nachádza sa v reakciách, ktoré súvisia s AMK). Pyridoxin prepojuje metabolické dráhy cukrov, tukov, bielkovín.

Zdroj – mäso, lušteniny, zelenina

Nedostatok vitamínu B6 – spojený s nervovými poruchami, tzv. **periférna neuropatie**. Pri nedostatku sa môže objaviť aj **sideroblastická anémia**, pretože pyridoxin reguluje inkorporáciu železa do hemoglobínu a jeho nedostatok zapríčiňuje tvorbu tzv. **sideroblastických granúl v erytrocytoch**. Niektoré lieky, napríklad znižujú množstvo vitamínu v organizme – napríklad **isoniazid**, ktorý sa využíva k liečbe TBC. (perorálne antikoncepčné prípravky, penicilamin, isoniazid, hydralazín).

Deficit vitamínu B6 ovplyvňuje aj bunečnú a humorálnu imunitu.

BIOTÍN (občas označovaný ako vitamín H)

Je dôležitý pre metabolizmus aminokyselín a mastných kyselín, je **kofaktorom karboxyláz**.

Avidín (prítomný v syrovom bielku), pokiaľ je konzumovaný vo veľkej miere môže vyvolať deficit biotínu, biotín sa ireverzibilne viaže s avidínom.

Zdroj – droždie, jatra, žltok, orechy, čočka

Nedostatok biotínu – únava, nauzea, hypercholesterolémia, cievne poruchy

KYSELINA LISTOVÁ

Molekula sa skladá z – pteridín, paraminobenzoát, glutamát.

Kyselina listová má význam pre syntézu NK, nevyhnutná rola vo všetkých procesoch bunkového delenia, zvlášť hemopoéza.

Jej hlavná funkcia v organizme je prenos jednouhlíkatých zbytkov (napr. prenos methyl, formyl...) Účinným kofaktorom v enzýmoch je **THF – kys. tetrahydrolistová (tetrahydrofolát)**.

Dôležité reakcie: **syntéza thymínu** – metylácia uridínu na thymidín.

syntéza methionínu z homocysteínu

Zdroj – zelečené časti rastlín

Nedostatok kyseliny listovej – makrocytárna anémia (kostná dreň tvorí málo červených krviniek ale sú veľké), v tehotenstve je deficit považovaný za dôležitý faktor vzniku rozštepov neuronálnej trubice

Baktérie si dokážu kyselinu listovú syntetizovať sami. **Sulfonamidy** sú blokátory syntézy kyseliny listovej u baktérií (nám to neublíži, pretože si sami kyselinu listovú netvoríme).

VITAMÍN B12 (kobalamin)

Štruktúrou je veľmi podobný štruktúre hemu, vypadá to ako porfyrinový kruh a uprostred je kobalt, ale v tom porfyrinovom kruhu chýba jeden uhlík. Je to zaujímavé preto, lebo porfyriny si vie syntetizovať takmer akýkoľvek organizmus na zemi, ale vitamín **B12 je syntetizovaný len baktériami**.

Z GIT sa vitamín B12 absorbuje po väzbe na „**vnútorný faktor**“ (vytvára sa v žalúdku, je to glykoproteín).

Zdroj – potraviny živočíšneho pôvodu

Kobalamin reaguje ako kofaktor len 2 reakcií :

Reakcia katalyzovaná – **methylmalonylmutáza** – premieňa methylmalonát na sukcinát (potreba pri degradácii propionyl-CoA, degradácia MK s lichým počtom uhlíku).

Regenerácia homocysteínu na methionín (potrebujeme **methyltetrahydrofolát**)

Nedostatok vitamínu B12 – spojený s **malabsorpciou** spôsobenou nedostatkom vnútorného faktoru, makrocytárna perniciózna anémia – je poškodené DNA a znížené delenie buniek, čiže erytrocytov je menej ale sú väčšie a hromadia sa v nich viac Hb. V klinike je dôležité rozoznať či je táto anémia spôsobená deficitom kyseliny listovej alebo vitamínu B12. Pretože ak je spôsobená vitamínom B12 a my nasadíme pacientovi kyselinu listovú, síce vyriešime anémiu, ale neskôr sa prejaví neurodegeneratívne ochorenie, pretože pri nedostatku vitamínu B12 sa tvoria poškodené mastné kyseliny, ktoré sa zabudovávajú do bunčných membrán CNS (**to som počula na videu :D**)

VITAMÍN C (kys. askorbová)

Vitamín C – je derivátom sacharidov.

Väčšina živočíchov je schopná si vitamín C nasyntetizovať, ale človek (primáti a morčata) nie, pretože postrádajú **L-glukonolaktónoxidázu**. Vitamín C je stabilný v kyslom prostredí.

Zdroj - čerstvé ovocie a zelenina (hlavne zelenej farby), skladovaním sa jeho obsah znižuje

FUNKCIA vitamínu C :

-**účastní sa syntézy kolagénu** – (proteín kolagén je tvorený intracelulárne fibroblasty/fibrocyty ako tropokolagen obsahuje AMK – prolin, glycin, lysin), L-askorbát sa podieľa na hydroxylácií prolínu a lysinu v kolagéne

-**antioxidačný účinok** – vitamín C je najdôležitejší hydrofilný antioxidant (jednak chráni lipidy bunkových membrán pred oxidáciou a jednak regeneruje vitamín E), čiže vitamín C reaguje s voľným radikálom za vzniku askorbového radikálu (je stabilný), askorbový radikál môže byť degradovaný na kyselinu dehydroaskorbovú, ktorá je vylúčená

-**vplyv na imunitu** – vysoké dávky vitamínu C podporujú zvýšenie protilátok (pôsobí tak proti baktériám a vírusom)

Metabolizmus vitamínu C – účastní sa metabolizmu železa (redukcia feri na fero formu), žlčových kyselín, syntézy neurotransmiterov (tryptofan – pri hydroxylácií na serotonin), podieľa sa na metabolizme kyseliny listovej (pozitívne ovplyvňuje krvotvorbu premenou folátu na tetrahydrofolát), hydroxylácia dopaminu na noradrenalin.

Prevencia proti nitrosaminom – z dusičnanov sa za prítomnosti baktérií môžu tvoriť dusitany, z ktorých sa v kyselom prostredí žalúdočných štiav môžu tvoriť nitrosaminy (považujú sa za karcinogénne) -> vitamín C reaguje rýchlo s dusitanmi a preto ich tvorbu znemožňuje.

Vitamín C dokáže viazať ťažké kovy ako je olovo a dokáže ho vylúčiť z organizmu.

Vitamín C sa podieľa na syntéze L-karnitínu (úloha karnitínu je prenos mastných kyselín cez membránu mitochondrií a teda prísun energie pre kostrový a srdcový sval).

Nedostatok vitamínu C – kurdeje (skorbut) – v dnešných podmienkach sa vyskytuje veľmi málo, pri nedostatku vitamínu C sa stretávame s únavou, bolesť hlavy, svalov, špatné hojenie rán, zvýšená náchylnosť k infekciám, poškodené kapilárne endotelie, zubné lôžko, ďasná, dochádza k drobným krvácaniam.

Nadbytok vitamínu C – približne 1% sa konvertuje na oxalacetát, riziko tvorby močových kameňov.

Interakcie vitamínů

Vitamin A x B₆ ☺

B₆ x B₂ ☺

k. listová x B₁₂ ☺

k. pantothenová x B₁₂ ☺

B₁₂ x Fe, I ☺

Se, Zn, vit. A, B₆, C, E - vzájemný synergismus

Vitamin C x Cu ☹!!! a Fe ☺

Vitamin C x Ca, Fe, S ☺

Vitamin C x Zn ☺

Vitamin C x vitamin E ☺

Vitamin E x Mo ☺

Při užívání Aspirinu - zvýšené vylučování vit. C močí

Léky snižující kyselost žaludku (antacida) snižená absorpce B₁₂,

Orální antikoncepce - snížení hladiny C, B₁, B₂, B₆, B₁₂, kys. listové.

43. Zrakový systém – fyziologická optika, morfológická a funkčná charakteristika sietnice, dráhy, spoje

Zrak je pre nás najvýznamnejším zmyslom, čo sa týka získavania informácií o našom okolí. Uvádza sa, že približne 80% informácií získavame práve zrakom. Zrak môžeme definovať ako schopnosť získavať prijímať a spracovávať informácie z okolia prostredníctvom viditeľného svetla, ktoré dopadá na sietnicu. Naše oko je schopné vnímať elektromagnetické žiarenie o vlnových dĺžkach **400-750 nm**.

(oči sú zložené zmyslové orgány, ktoré sa vyvinuli z primitívnych svetločivných škvŕn na povrchu tela bezobratlých)

STAVBA OKA

Vonkajšia ochranná vrstva **bulbu (skléra)** prechádza vpredu v priehľadnú **rohovku (cornea)**.

Pod sklérkou je pigmentovaná vrstva **cievnatka (choroidea)**, jej zadné 2/3 vystiela **nervová tkáň – sietnica (retina)** obsahujúca receptorové bunky. **Čočka (lens)** je zavesená na vláknach závesného aparátu, ten sa upína na časť cievnatky – **riasnaté teliesko (corpus ciliare)**. Jeho hlavnou súčasťou je hladký sval zvaný m.ciliaris.

Pred čočkou je nepriehľadná pigmentovaná **dúhovka (iris)**, obsahuje 2 hladké svaly → m.sphincter pupillae a m.dilatator pupillae, ktoré zužujú a rozširujú **zornicu (pupilla)**. Zornica je kruhovitý otvor v centre dúhovky.

Priestor medzi čočkou a sietnicou vyplňuje **skliviec (corpus vitreum)**. **Komarová voda (humor aqueus)** je tvorená riasnatým telesom do zadnej očnej komory, odtiaľ následne prechádza do prednej očnej komory a odtieká do Schlemmovho kanáliku a následne do venózneho systému oka. Komarová voda vytvára určitý tlak na skliviec a stenu bulbu a tým vytvára správny tonus očnej gule. Tlak komorovej vody sa označuje ako vnútroočný tlak (okolo 15 mmHg), pokiaľ dôjde k vzrastu tlaku komorovej vody, tak toto ochorenie nazývame **glaukoma (zelený očný zákal)**.

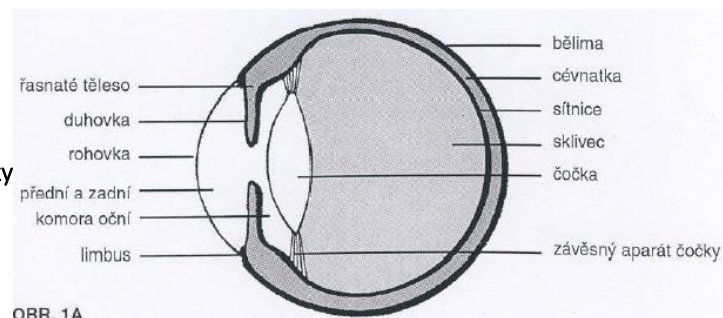
SIETNICA

Sietnica zasahuje do prednej časti oka takmer k riasnatému telesu. Je tvorená 10 vrstvami a obsahuje svetločivé elementy – **tyčinky** a **čípky** a 4 typy neurónov – **bipolárne bunky**, **gangliové bunky**, **horizontálne bunky** a **amakrinné bunky**.

Tyčinky a čípky, ktoré sú najbližšie cievnatke tvoria synaptické spojenia s bipolárnymi bunkami, ktoré sa ďalej napojujú na bunky gangliové. Axony gangliových buniek opúšťajú oko ako zrakový nerv. **Horizontálne bunky** spájajú navzájom receptorové bunky vo vonkajšej plexiformnej vrstve.

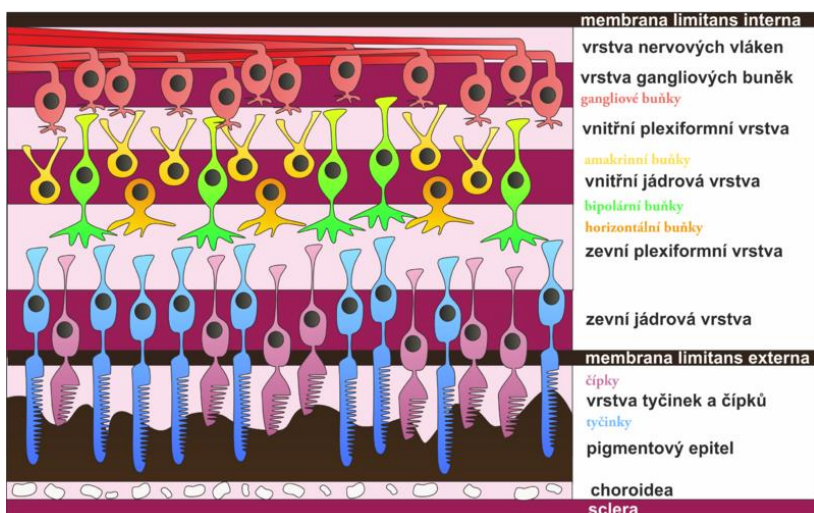
Amakrinné bunky spájajú navzájom gangliové bunky vo vnútornej plexiformnej vrstve. Svetelné lúče prechádzajú vrstvou gangliových a bipolárných buniek, dostanú sa k tyčinkám a čípkom. **Pigmentová vrstva** pohlcuje svetelné paprsky a bráni ich spätnému odrazu (pôsobí by rozmazané videnie). Nervové elementy sietnice sú navzájom spojené gliovými bunkami, ktoré sa nazývajú **Mullerove bunky**. Výbežky týchto buniek tvoria vonkajšiu a vnútornú limitujúcu membránu sietnice. Zrakový nerv opúšťa oko v oblasti **papily (ductus opticus)**

tu vystupujú aj cievy. V tomto mieste nie sú žiadne zrakové receptory – **slepá škvrna**. Na zadnom poli oka je ešte **macula lutea**, označuje polohu **foveola centralis** (stenčené miesto, kde sú len čípky). Miesto najvyššej zrakovej ostrosti.

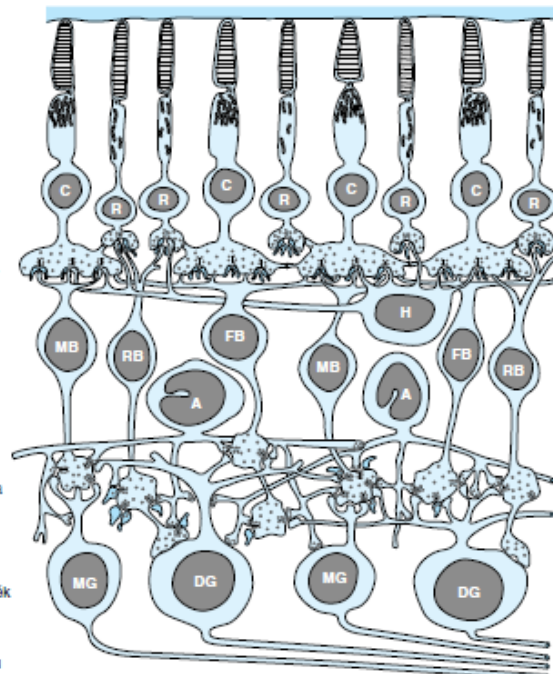

OBR. 1A

10 vrstiev sietnice

pigmentový epitel
tyčinky a čípky
zvoní segmenty
vnútorné segmenty
zvoní jadrová vrstva
zvoní plexiformná vrstva
vnútorná jadrová vrstva
vnútorná plexiformná vrstva
vrstva gangliových buniek
vlákna zrakového nervu

Prídatné štruktúry oka :

-očné viečka, očné riasy a obočie, slzný aparát, spojivka, 6 okohybných svalov (4 priame a 2 šikmé) :
M.rectus inferior, superior, medialis (n.oculomotorius) a lateralis (n.abducens)
M.obliquus superior a inferior (n.trochlearis)

MECHANIZMUS VZNIKU OBRAZU

Oči premieňajú svetelnú energiu viditeľného spektra (397-723nm) na akčné potenciály vlákien zrakového nervu. Obrazy predmetu okolného prostredia sa premietajú na sietnici. Svetelné lúče dopadajúce na sietnicu vyvolávajú receptorové potenciály v tyčinkách a čípkoch. Vrzuchy vzniknuté v sietnici sa prenášajú do mozgovej kôry, kde vyvolávajú zrakový vnem.

OPTICKÝ APARÁT OKA je tvorený **ROHOVKOU, ČOČKOU, KOMOROVOU VODOU A SKLIVCOM** (sú to 4 prostredia, ktorými musí prejsť lúč svetla). Na sietnici vzniká obraz **skutočný, zmenšený a prevrátený**. CNS si ho sám transformuje do skutočnej podoby. Aby mohol vzniknúť na sietnici čo najpresnejší obraz, musí byť zachovaná priehľadnosť, tvarová stálosť a hladký povrch optického aparátu. Na rohovke to zaisťujú **slzy**. Vyrovnávajú nerovnosti, odplavujú prach, chránia rohovku pred vyschnutím a infekciami (obsahujú lyzozým). Ďalej slúžia ako film, po ktorom kľúzu viečka.

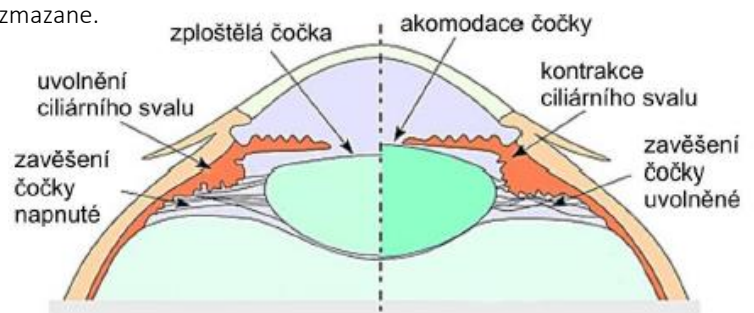
Svetelné lúče sa lámu pri prechode čočkou (uzlovým bodom = leží na prechode strednej a zadnej tretiny čočky) do **ohniska**, ktoré sa nachádza **na sietnici**. Vzdialenosť medzi čočkou a sietnicou (ohniskom) nazývame **ohnisková vzdialenosť**. **Optická mohutnosť oka** je veličina, ktorá vyjadruje lámavú schopnosť čočky. Jednotkou optickej mohutnosti je **dioptria D**, čo je prevrátená hodnota ohniskovej vzdialenosti udávaná v metroch (napr. 2D znamená ohnisková vzdialenosť 0,5 -1/2m, prevrátená hodnota 2/1). **Celková optická mohutnosť** oka je približne **59 D** (rohovka má 43 D a čočka 16 D). Svetelné lúče vychádzajúce z predmetu, ktorý sa nachádza ďalej ako 6m, prichádzajú **rovnoobežne** a pretínajú sa v ohniskovej rovine, vtedy je očná šošovka oploštená a má najmenšiu optickú mohutnosť 19D. Pokiaľ by sa však objekt priblížil bližšie ako na 6m, tak by lúče prichádzali ako **rozbiehavé**. Na základe tohto musí dôjsť k zmene v oku, inak by sa lúče pretínali až za sietnicou, preto vzrastá optická mohutnosť oka pri pohľade na blízke predmety, ktorá sa nazýva ako **akomodácia** (napomáha k zaostreniu predmetov). Z riasnatého telesa vychádzajú **vlákna = zonula Zinni**, na ktorých je zavesená čočka (tzv. závesný aparát čočky). Súčasťou riasnatého telesa je aj **m.ciliaris**, ktorý je parasympticky inervovaný z n.oculomotorius (n.III). **Pri akomodácii** sa tento sval **kontrahuje**, čo spôsobí **uvoľnenie ťahu** závesného aparátu čočky. Čočka sa potom vyklenie (hlavne na prednej ploche), čím sa zvýši jej optická mohutnosť a teda lomivosť.

Blízky bod (punctum proximum) – stanovujeme pri maximálnej akomodácii. Jedná sa o najbližší bod, ktorý ešte vidíme ostro. Pokiaľ by sme predmet v blízkom bode posunuli ešte bližšie k oku, naša čočka už nebude schopná zvýšiť svoju optickú mohutnosť a predmet tak uvidíme rozmazaný.

Ďaleký bod (punctum remotum) – stanovujeme pri najmenšej akomodácii. Je to miesto najďalej od oka, kde ešte predmet vidíme ostro a pre dobre vidiace oko leží ďaleký bod v nekonečnu.

Akomodačná šírka – rozdiel vzdialeností blízkeho a vzdialeného bodu, vyjadruje sa v dioptriách.

Akomodácia vedie ku konvergencii bulbov, a zúženiu zorníc. (Taktiež platí, že konvergencia bulbov vedie k akomodácii a zúženiu zorníc).

akomodace zdravého oka

Zaujímavosť – cykloplegika sú látky, ktoré blokujú sťah m.ciliaris, a tým aj akomodáciu (napr. atropin). Napr. taký eserín blokuje acetylcholinesterázu a sťah m.ciliaris tak stupňuje.

ZORNICA – je otvor v dúhovke, ktorá je

nepriepustná pre svetlo vďaka pigmentu. V dúhovke sa nachádzajú dva svaly :

-**m.sphincter pupillae** – ktorý je inervovaný **parasymptikom** (n.oculomotorius)

-**m.dilatator pupillae** – ktorý je inervovaný **sympatikom** (plexus ophthalmicus – pokračovanie plexus caroticus internus)

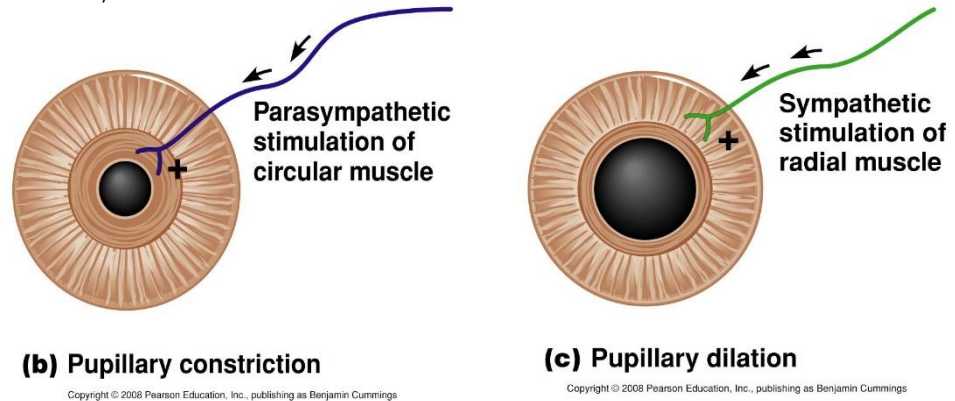
Pri osvetlení sa **kontrahuje m.sphincter pupillae** a dôjde k **zúženiu zornice = mióza**.

Zornicový reflex = pupilárny reflex, pri osvetlení jedného oka pozorujeme miózu v osvetlenom oku (priama reakcia) a v neosvetlenom oku (nepriama reakcia, konsenzuálna reakcia). Pri osvetlení jedného oka ide informácia do area pretectalis (obsahuje nuclei pretectales, prepojujacie centrum pupilárneho reflexu)

a odtiaľ do **Edinger- Westphalových jadier** pravého aj ľavého oka (parasympatické jadro n.III). Z nich idú následne informácie do oboch očí, a teda dôjde k zúženiu zornice na osvetlenom i neosvetlenom oku.

V tme sa naopak kontrahuje **m.dilatator pupillae** (a relaxuje m. sphincter pupillae), čím dôjde k **rozšíreniu zornice = mydriáza**. Centrum sympatiku pre tento reflex je v mieche - segmenty C8 –Th1. Mydriázu navodia okrem nedostatku svetla aj bolestivé podnety (psychosenzorický reflex) a pozorujeme ju taktiež pri prebudení (navodené z retikulárnej formácie).

Zaujímavosť – šírka pupil sa používa ako ukazovateľ hĺbky narkózy. Farmaka, ktoré ovplyvňujú šírku zornice, označujeme ako tzv. miotika a mydriatika.

FAREBNÉ VIDENIE

Už dávne existovala tzv. Young-Helmholtzova teória farebného videnia, ktorá tvrdila, že v našej sietnici sú 3 druhy čípkov s 3 rôznymi fotopigmentami. Máme 3 základné farby – červená, zelená a modrá. Z týchto troch farieb dokážeme namiešať všetky ostatné farby. Čípky sú maximálne citlivé na jednu vlnovú dĺžku, reagujú taktiež aj na iné vlnové dĺžky. Jak veľký bude receptorový potenciál vyvolaný svetlom, závisí jak na farbe svetla, tak na jeho intenzite.

Čípky – máme približne **6 miliónov**. Umožňujú nám vnímať odtieň (zelená, červená) a sýtosť (intenzita farby). V sietnici nachádzame 3 druhy čípkov, ktoré sa líšia svojou citlivosťou k rôznym vlnovým dĺžkam. Jedny sú maximálne citlivé ku krátkovlnnej časti spektra (420nm, modrá), druhé ku stredovlnnej (530 nm, zelená) a tretie k dlhovlnnej (560nm, červená). Na podráždenie čípkov je potreba minimálne 100 fotónov.

Tyčinky – máme asi 120 miliónov a sme vďaka nim schopní vnímať kontrast (dôležité u adaptácie na tmu). Sú najcitlivejšie na vlnovú dĺžku 500 nm. Tyčinku podráždi 1 fotón (tyčinky sú teda 100x citlivejšie na svetlo, než čípky).

Vonkajšie segmenty fotoreceptorov obsahujú **doštičky** s fotopigmentom. V čípkoch sú tieto doštičky súčasťou invaginácií bunecnej membrány, zatiaľ čo v tyčinkách sú od membrány oddelené.

Normálne videnie je **trichromatické**. Pokiaľ je niektorý z farebných mechanizmov oslabený, hovoríme o **anomáliach**:

- protanomália – oslabené vnímanie červenej farby
- deuteroanomália – oslabené vnímanie zelenej farby
- tritanoanomália – oslabené vnímanie modrej farby

V okamihu, kedy jedincom chýba z celého jeden druh čípkov (toxické látky, geneticky dané), hovoríme o **dichromatickom videní**:

- protanopia – osoba nevníma červenú farbu (vníma ju ako žltú)
- deutanopia – osoba nevníma zelenú farbu (vníma ju ako žltú)
- tritanopia – osoba nevníma modrú farbu (vníma ju ako žltú)

Monochromát (achromát) nerozoznáva farby vôbec.

VADY PROJEKČNÉHO MECHANIZMU :

Myopia – krátkozrakosť, lúče sa lámu do ohniska pred sietnicou. Korekcia – robí sa okuliarmi s **čočkou rozptylkou**
Hypermetropia (hyperopia) – ďalekozrakosť, lúče sa lámu do ohniska za sietnicou. Korekcia – vada sa koriguje **čočkou spojkou**.

Astigmatizmus – nerovnomerné zakrivenie rohovky, svetelné lúče sa lámu do iného ohniska – neostrý obraz.

Presbyopia – bod sa v priebehu života neustále vziaľuje (strata pružnosti čočky), je možno korigovať bikonvexnými čočkami

Šerosleposť – vážny nedostatok vitamínu A, nedostatok rhodopsinu prejavujúci sa hlavne za šera zhoršeným videním, nastáva rovnako degenerácia čipkov. Normálna zásoba vitamínu A vydrží mesiace, dôležité sú aj ďalšie vitamíny – napr. komplex B.

Mechanizmus fotorecepcie

Zmeny potenciálov vedúcich k vzniku AP v sietnici sú vyvolané pôsobením svetla na fotosenzitívne zlúčeniny v tyčinkách (ČB videnie) a čípkoch (farebné videnie). Pri absorpcii svetla týmito látkami sa mení ich štruktúra – deje sa vedúce k vzniku neuronálnej aktivity.

Tyčinky a čípky, tzv. **fotoreceptory** (receptory reagujúce na svetlo, primárne zmyslové bunky), obsahujú fotopigment **rhodopsin** (membránový glykoproteín, zrakový purpur). **Rhodopsin** je zložený z **retinalu** (aldehyd vitamínu A) a proteínovej zložky **opsinu** (=skotopsinu). **Citlivosť fotoreceptorov** na rôzne vlnové dĺžky je daná odlišnou štruktúrou opsinu (retinal je pre všetky fotoreceptory rovnaký).

Rozklad rhodopsinu a transdukčný proces :

Rhodopsin prechádza na svetle konformačnými zmenami. Prvou zmenou je izomerácia z **11 cis-retinalu** na **all-trans retinal**. Následuje jeho (už bez nutného účinku svetla) rozpad cez radu medziproduktov na **metarhodopsin II**. Ten je fosforylovaný (rhodopsin kináza) a po naviazaní **arrestinu** sa od opsinu odpojí all-trans retinal. Po odpojení naopak dochádza k strate arrestinu, spätnej defosforylácii opsinu a naviazaniu ďalšieho 11-cis retinalu. All-trans retinal sa dostáva do pigmentového epitelu, kde dochádza k jeho izomerácii späť na 11-cis retinal a následne je transportovaný späť do vonkajšieho segmentu fotoreceptoru, kde sa naviaže na opsin za vzniku nového rhodopsinu.

Pre transdukčný proces je dôležitá interakcia metarhodopsinu II s G proteínom - **transducinom**. Pri tejto interakcii dôjde k výmene GDP za GTP. Tým sa aktivuje **fosfodiesteráza**, ktorá štiepi cGMP. Úloha cGMP – udržiava otvorené iónové kanály, cez ktoré prúdi Na⁺ a Ca²⁺ do vonkajšieho segmentu fotoreceptorov. To pre nás znamená, že za tmy sú tieto kanály otvorené, fotoreceptor je **depolarizovaný** (na -40mV) a na synapsiách s bipolárnymi bunkami tak dochádza k vyplavovaniu **glutamátu** (excitačný neurotransmitter). Pokiaľ dôjde k hydrolýze cGMP, tieto kanály sa uzatvoria a vznikne **hyperpolarizačný receptorový potenciál** (-70mV), ktorý blokuje vyplavovanie ďalšieho glutamátu. Na **bipolárnych neurónoch** dochádza následne k zmene membránového potenciálu, čo spôsobí **depolarizáciu gangliových buniek a vznik ATP**.

Významnú úlohu pri transdukcií zastávajú **Ca²⁺ ióny**. Za tmy je ich stála koncentrácia vo vnútri vonkajšieho segmentu udržiavaná pomocou **Na⁺/Ca²⁺ výmenníku** (1Ca²⁺ ide von za 3Na⁺ dnu). Za svetla dochádza k zníženiu koncentrácie vápenatých iónov (výmenník stále funguje). Po dosiahnutí koncentrácie asi 100 nmol/l dochádza k aktivácii membránovej **guanylátcykasy**, čím začne **vznikať nové cGMP** (z GTP), otvoria sa iónové kanály a fotoreceptor tak bude pripravený prijať ďalší svetelný podnet.

Inaktivácia transdukčného procesu je daná tým, že alfa podjednotka transducinu má GTPázovú aktivitu, a teda štiepi naviazané GTP na GDP. Na inaktivácii sa taktiež podieľa fosforylácia metarhodopsinu II a naviazane arrestinu, ktorý zabráni väzbe metarhodopsinu II na transducin.

Gangliové bunky sú prostredníctvom bipolárnych neurónov napojené na skupinu fotoreceptorov z približne kruhovej oblasti – **tzv. receptívne pole**. Zatiaľ čo fotoreceptory a horizontálne bunky reagujú na dopadajúce svetlo vždy hyperpolarizáciou, u **bipolárnych neurónov čipkov** závisí, či sú na periférii alebo v centre receptívneho poľa. Pokiaľ sú pri dopade svetla **depolarizované bipolárne neuróny centra** (tzv. on bunky, zapínacie bunky), **tak bipolárne neuróny periférie sú hyperpolarizované** (tzv. off bunky, vypínacie bipolárne neuróny).

Pokiaľ sú naopak pri dopade svetla **hyperpolarizované bipolárne neuróny centra** (off bunky), tak **bipolárne neuróny na periférii** sú **depolarizované** (on bunky).

U **bipolárnych neurónov tyčiek** dochádza v celom rozsahu receptívneho poľa k **hyperpolarizácií**.

Gangliové bunky pracujú na rovnakom princípe :

On centrum gangliovej bunky **zvyší počet AP pri osvite centra** receptorového poľa, **zatiaľ čo pri osvite periférie dochádza k zníženiu vznikajúcich AP.**

Off centrum gangliovej bunky naopak **zníži počet AP pri osvite centra**, **zatiaľ čo pri osvite periférie dôjde k zvýšeniu frekvencie AP.** Platí to len pri informácii vedené čípkami.

Pre informácie vedené **tyčkami** dochádza k aktivácii jak on tak off-centrum gangliových buniek.

ADAPTÁCIA NA SVETLO A NA TMU

Pokiaľ trávime dlhšiu dobu v jasne osvetlenom prostredí a prideme do šera, naša sietnica je citlivejšia na svetlo a zvyká si na tmu = zníženie zrakového prahu = **adaptácia na tmu (max cca 20min).**

Čas nutný pre adaptáciu na tmu je čiastočne daný dobou, ktorá je za potreby pre obnovenie zásob rhodopsinu. Za jasného svetla sa veľké množstvo tohto pigmentu neustále štiepi a preto je nevyhnutná určitá doba pobytu v šere, aby sa nahromadilo množstvo nevyhnutné pre optimálnu činnosť tyčiek.

Keď niekto náhle príde zo šera do jasného svetla, svetlo sa zdá byť silné a dokonca až nepríjemné do tej doby, než sa oči zadaptujú, to je dokým nestúpne zrakový prah.

Táto adaptácia na svetlo nastane asi za 5 min.

Zrakový prah = najmenšie množstvo svetla, ktoré vyvolá zrakový vnem.

ZRAKOVÁ OSTROST' (skopirovala som to z prezentácie)

Označuje presnosť, s jakou lze vnímat detaily a obrysy pozorovaného předmětu.

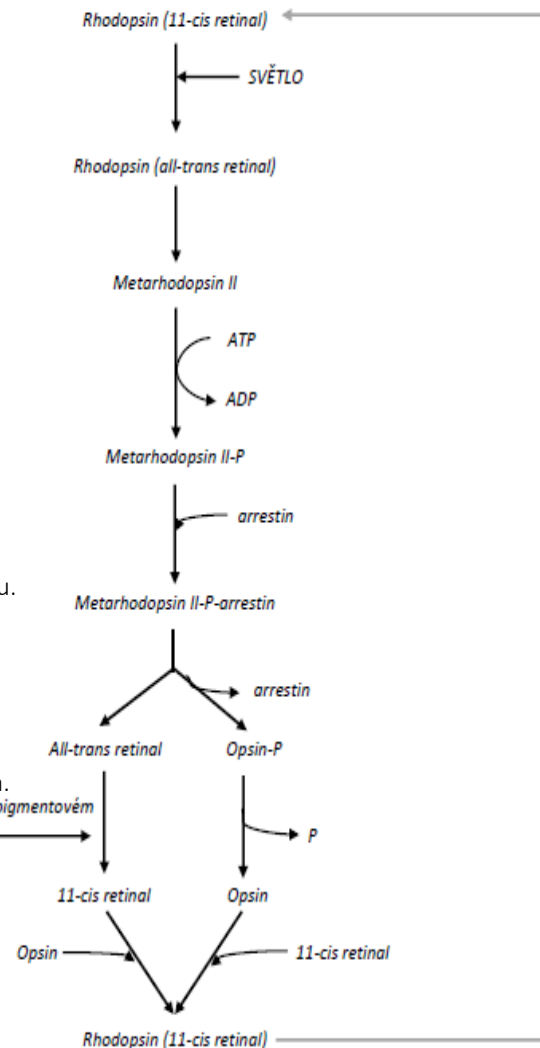
Zraková ostrost je definována jako prostorový práh (**minimum separabile**) = schopnost odlišit 2 body v prostoru ve vzájemné minimální vzdálenosti (vzdálenost jejich obrázků na sítnici závisí na jejich vzdálenosti mezi sebou a na jejich vzdálenosti od oka, tj. na úhlu, který svírají jejich paprsky vycházející z těchto bodů).

Minimální zorný úhel má nejnižší hodnotu ve fovea centralis = 1 úhlová minuta.

V tomto zorném úhlu vidíme ze vzdálenosti 6 m detaily písmen Snellenových optotypů v řádce označené jako D = 6.

Optotypy jsou konstruovány tak, že písmena v řádce jsou vidět pod úhlem 5 min, jednotlivé čáry písmen jsou odděleny pod úhlem 1 min.

Normální zraková ostrost: $V = 6/6$

ZORNÉ POLE A BINOKULÁRNE VIDENIE (aj toto som skopirovala)

Část prostoru, kterou vidíme daným okem. Mělo by být kruhové, omezeno nosem a stropem očníce.

Periferní část zorného pole se stanovují pomocí **perimetru, perimetrie.**

Postup: jedno oko zakryté, druhé je fixováno na centrální bod. Směrem k tomuto bodu pohybujeme po jednotlivých polednicích malým terčíkem (světelný bod) a polohu, ve které vyšetřovaný bod spatří, vyjadřujeme určitým úhlem, charakterizujícím vzdálenost od centrálního bodu. Skotomy.

Centrální části zorných polí očí se překrývají, proto kterýkoliv objekt v této části prostoru vidíme **binokulárně.**

Vzruchy vyvolané dopadem paprsků z daného předmětu na obě sítnice na korové úrovni splývají v jediný obraz.

Body na sítnici, na které musí obraz pozorovaného předmětu dopadnout, má-li být vnímán binokulárně, jsou **korespondující body.** Binokulární vidění je důležité při vnímání vzdálenosti.

Je dôležité si ujasniť pred popisom zrakovej dráhy tzv. magnocelulárny (M) a parvocelulárny (P) projekčný systém. Tieto projekčné systémy začínajú na úrovni gangliových buniek :

Magnocelulárny systém – pozostáva z magnocelulárnych gangliových buniek (tvoria **10%** všetkých gangliových buniek), ktoré majú veľké receptívne pole. Tieto bunky vysielajú svoje axony do magnocelulárnych vrstiev corpus geniculatum laterale (1. a 2.vrstva). Projekcia následne prebieha **do povrchových častí zrakovej kôry**. Vlákná M systému vedú informácia rýchlo. **M systém zaisťuje hlavne vnímanie pohybu a lokalizáciu.**

Parvocelulárny systém – je zložený z parvocelulárnych gangliových buniek (**80%**) s malými receptívnymi poľami. Ich axóny vedú do parvocelulárnych vrstiev corpus geniculatum laterale (3. a 6.vrstva). Z týchto vrstiev vedú informácie **do hĺbkovej zrakovej kôry**. P systémom sú informácie vedené pomaly. **Týmto systémom sú rozlišované predovšetkým farby a tvary.**

Existuje ešte **tzv. koniocelulárny systém**, ktorý je zložený z koniocelulárnych gangliových buniek (zostávajúcich **10%**). Axony týchto gangliových buniek vedú do stredného mozgu (nucleus colliculus superior) a **riadia rôzne zrakové reflexy (pupilárny reflex).**

Zraková dráha – 4 neurónová senzitívna dráha, patrí medzi senzorické dráhy.

Prvé neuróny – sú **špeciálne svetločivné bunky** (ich denrit je premenený vo svetločivný výbežok premieňajúci svetelné podnety na nervové signály, ich krátke axony smerujú do vnútra, kde sa napojujú na dendrtii bipolárnych buniek

Druhé neuróny – sú **bipolárne neuróny**, ktoré sa súhrnne nazývajú ganglion retinae

Tretie neuróny – sú **gangliové bunky**, označované súhrnne ako ganglion opticum

Štvrté neuróny – sú **bunky corpus geniculatum laterale**, ich axony tvoria radiatio optica

Axony gangliových buniek vytvárajú **n.opticus**, ktorý opúšťa sietnicu v mieste **macula caeca** (slepá škvrna).

N. opticus pokračuje až k miestu **chiasma opticum**, kde sa informácia z jednej polovice oka kríži a druhá pokračuje na rovnakej strane do vyšších úrovní CNS (za chiasma opticum už nehovoríme o n.opticus, ale o tractus opticus):

- **Informácie z nasálnej poloviny sietnice sa krížia** a prechádzajú tak druhostranným tractus opticus (čiže z pravého oka pokračujú informácie z nazálnej polovice ľavým tractus opticus, u ľavého oka naopak).
- **Informácie z temporálnej poloviny sietnice sa nekrížia** a do CNS prechádzajú rovnakostranným tractus opticus (z pravého oka idú informácie z temporálnej polovice pravým tractus opticus, u ľavého oka naopak).

Tractus opticus sa vo svojom priebehu ďalej delí :

- **Radix medialis** – ktorý nesmeruje do zrakovej kôry a cez ktorý ide menšie množstvo informácií. O zrakovom podnetu informuje predovšetkým :
Hypothalamus – a to predovšetkým nucleus suprachiasmaticus, kam idú informácie o intenzite svetla. Táto dráha má na starosti udržanie cirkadiálnych rytmov. Ďalej dochádza cez hypothalamus k ovplyvneniu niektorých vegetatívnych reflexov.
Area pretectalis – ktorá funguje ako centrum pupilárneho reflexu
Colliculi superiores – ktoré zaisťujú reflexné pohyby očí a hlavy
- **Radix lateralis** – skrz ktorý ide väčšie množstvo informácií, ktoré nakoniec skončia v primárnej zrakovej kôre. Radix lateralis je napojený na corpus geniculatum laterale .

Corpus geniculatum laterale (thalamus) obsahuje 6 jadrových vrstiev (1. vrstva je najventrálnejšia, 6.vrstva je najdorzálna), každá dostáva informácie len z jedného oka. Každý neurón v jednej z týchto vrstiev odpovedá na informáciu vedenú z určitého miesta sietnice – jedná sa teda o **retinotopické videnie**.

1.a 2. vrstva – patrí do magnocelulárneho systému (vnímanie pohybu a informácie o lokalizácii)

3. a 6. vrstva – patrí do parvocelulárneho systému (vnímanie farieb)

Z corpus geniculatum laterale pokračuje zraková dráha cestou **radiatio optica (tractus geniculocorticalis Gratioleti)**

do **primárnej zrakovej kôry (area 17)**. Jedná sa o oblasť okolo **sulcus calcarinus** (okcipitálny lalok). Sekundárna zraková kôra sa nachádza v oblastiach 18,19.

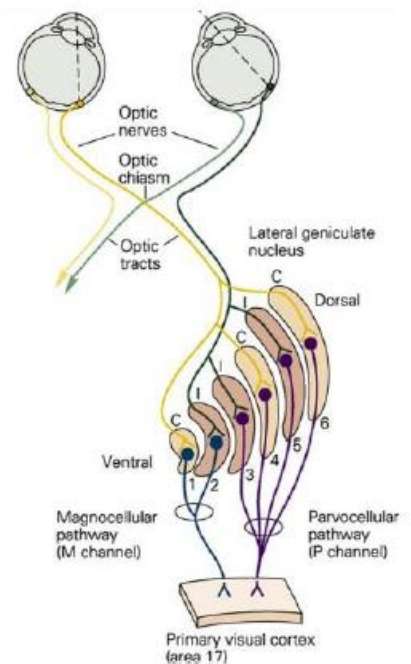
V kôre sa oddelene spracováva farba, tvar, pohyb a hĺbka. Integráciou týchto informácií následne vzniká jednotný zrakový vjem.

Dokážeme odvodiť, aké časti sietnic sú premietané do pravej a ľavej hemisféry:

- **V pravej hemisfére** – končia informácie z pravých polovic sietnic (teda z ľavých častí zorných polí)
- **Do ľavej hemisféry** – sú posielané informácie z ľavých polovic sietnic (teda z pravých častí zorných polí)

Môžeme taktiež rozlíšiť, kam sa premieta horná a dolná polovica sietnic:

- **Horné polovice sietnic** (teda dolná časť zrakového poľa) – sú premietané **nad sulcus calcarinus**
- **Dolné polovice sietnic** (teda horná časť zrakového poľa) – sú premietané **pod sulcus calcarinus**

Receptorové polia korových neurónov sú omnoho zložitejšie, než tie gangliových buniek sietnice a neurónov v corpus geniculatum laterale. Za bdelého stavu sú menšie, čím je zväčšená rozlišovacia schopnosť.

Primárna zraková kôra je rozdelená do **stĺpcov (kolumny, funkčné jednotky)**. Stĺpce ležia striedavo vedľa seba a sú aktivované z pravého alebo ľavého oka. Neuróny dvoch stĺpcov medzi sebou komunikujú, čo umožňuje porovnávať obrazy z oboch očí a vytvárať tak **priestorový vjem**.

Kolmo na tieto stĺpce sú radené stĺpce kódujúce orientáciu podnetu (všetky neuróny v jednom stĺpci reagujú zhodne na určitú orientáciu zrakového podnetu).

Medzi jednotlivé stĺpce sú vsadené tzv. **blobs** (okrsky), v ktorých je **spracovaná farba a tvar**.

Neuróny medzi jednotlivými blobs sú tzv. **interblobs**, kde sa **spracováva pohyb**.

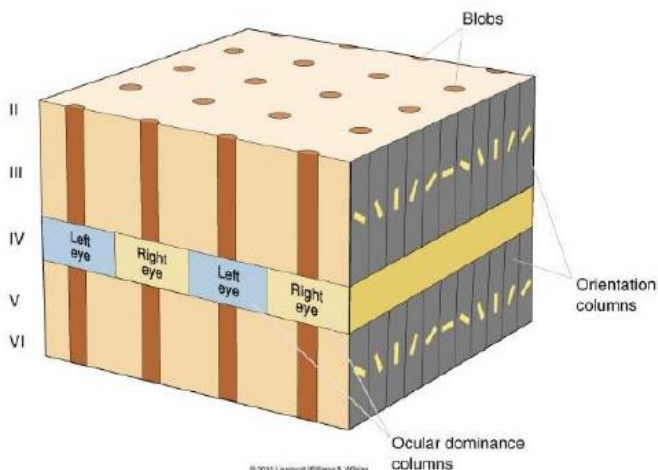
S priebehom zrakovej dráhy súvisia aj tzv. **výpadky zorného poľa – skotomy** :

Pokiaľ dôjde k poškodeniu n.opticus, dôjde k oslepnutiu celého oka.

Poškodenie na úrovni tractus opticus sa prejaví výpadkom rovnakej polovice zorného poľa u oboch očí (tento stav sa označuje ako homonómna hemianopsie).

Pokiaľ bude dochádzať k **patologickým procesom**, ktoré budú **utlačovať chiasma opticum** (napr. nádory hypofýzy), dôjde k výpadku zorného poľa z nazálnych polovic sietnic, teda opačných polovic zorných polí (tzv. heterologná hemianopsie).

Figure 10.36
A cortical module.

44. Fyziologie sluchu, dráhy, spoje

- Sluch a zrak jsou nástroji lidské komunikace
- Sluch je nejcitlivější smysl, pomocí něhož vnímáme zvuk, který vzniká kmitáním těles ve frekvenčním rozsahu 16 Hz do 20 kHz
- **Zvuk** je podélné kmitání částic prostředí, které je charakterizováno zhušťováním a zředováním vzduchových částic schopné vyvolat v uchu zvukový vjem
- Zvuk se od svého zdroje šíří v podobě **podélného vlnění** ve směru svého postupu různými prostředím, jako jsou plyny, kapaliny a pevné látky různou rychlostí
  - **Vzduch cca 340 m/s**
  - **Voda 1480 m/s**
  - **Ocel 5000m/s**
  - **Ve vakuu se zvukové vlny šířit nemohou**
- Vznikající vlnění lze znázornit sinusoidou, jejíž frekvence udává výšku tonu

$$f = 1/T \text{ [Hz]}, 1 \text{ Hz} = 1 \text{ kmit/sec}$$

- T = délka jednoho kmitu
- Adekvátním podnětem pro sluch jsou zvukové vlny o frekvenci **16 až 20 kHz** a intenzitě 10-12 až 10 W/m² (tj. o akustickém tlaku 2×10^{-5} až 60 Pa), **největší citlivost je v rozmezí 1000 – 3000 Hz**
  - Rozsah řeči je v oblasti 250 – 3000 Hz
- Vnímání zvuku je omezené
  - Dolní hranici tvoří nejnižší intenzita, jakou je člověk schopen zaznamenat – **práh slyšení**
  - Horní hranice je charakterizována jako bod, v němž přechází vjem zvuku v bolestivý vjem – **práh bolesti**
- Ve fyziologické akustice hovoříme o **hladině intenzity zvuku (či hladině akustického tlaku)**, kterou vyjadřujeme v decibelech (dB)
  - **Prahová intenzita (10^{-12} W/m^2)** a prahový akustický tlak ($2 \times 10^{-5} \text{ Pa}$) v tomto vyjádření odpovídají hladině 0 dB (**sluchový práh**), uvedená horní hranice (10 W/m^2 60 Pa) odpovídá hladině 130 dB (**práh bolesti**)
- Leč nicméně ani hladina intenzity zvuku není pro lidské ucho příliš vypovídající – rozdílné frekvence slyší lidské ucho slyší různě silně
  - Nejcitlivější je ucho na frekvence v rozmezí 1000 až 3000 Hz, díky čemuž při těchto frekvencích tedy není třeba tak vysoké hladiny intenzity zvuku, abychom je zaregistroval
  - Na rozdíl například od frekvence 10 kHz výš bude třeba zvýšit hladinu intenzity zvuku, abychom ji slyšeli, neboť lidské ucho na tyto frekvence není tak citlivé
  - Tomuto vztahu říkáme **hladina hlasitosti {Ph}**, která se kryje se stupnicí decibelovou pouze při frekvenci 1000 Hz

Ušní převod zvuku – střední ucho

- Zvuk přichází do ucha boltcem, zevním zvukovodem a rozkmitá bubínek
- Jeho kmity se převádějí systémem středoušních kůstek (kladívko → kovádlíka → třmínek) na membránu oválného okénka hlemýždě
  - **Tím je dán přenos energie z plynného prostředí do tekutého** – do perilymfy ve scala vestibuli
  - Rozsah kmitů oválného okénka je přitom sice menší než bubínku, ale jejich síla (tlak) je větší (účinek zvuku se zvýší o 10 až 20 dB)
    - Tlak je totiž síla působící na jednotku plochy a plocha bubínku je větší než oválného okénka
- Tuhost a impedance (odpor) převodního systému se zvýší při **akustickém reflexu** současným stahem m. tensor tympani (n. V.) a m. stapedius (n. VII.)
  - Napínač bubínku táhne rukojeť kladívka dovnitř, a tlačí tak třmínek proti oválnému okénku
  - Třmínkový sval naopak odtahuje třmínek od membrány okénka
  - Akustický reflex je aktivován silnějšími zvuky – chrání zvuk před přehlušením (obdobu zornice)

Vnitřní ucho – percepce zvuku

- Jak si již všichni, kteří jsme ve 2. ročníku, určitě pamatuje z anatomie, vnitřní ucho leží ve skalní kosti a kromě hlemýžďe, kde leží sluchový Cortiho orgán, zde leží i vestibulární čidlo
- Hlemýžď se skládá ze 3 kanálků spirálovitě stočených kolem modiolu (dlouhý 35 mm a vytváří $2^{3/4}$ závitů):
- **Scala vestibuli** (horní oddíl)
  - Vede od oválného okénka až k vrcholu hlemýžďe **helikotremě**
  - Obsahuje perilymfy, která má stejné složení jako každá jiná ECT
- **Scala tympani** (spodní oddíl)
  - Navazuje od helikotremy na scala vestibuli a vychází do kulatého okénka
  - Obsahuje perilymfy, která má stejné složení jako každá jiná ECT
- **Scala media (ductus cochlearis)** (střední oddíl)
  - Tento oddíl je vyplněn endolymfou (která se jako jediná ECT **vysokým obsahem K^+** (145 mmol/l) podobá ICT)
    - Endolymfa se vytváří ve stria vascularis (jediném vaskularizovaném epitelu) v laterální stěně hlemýžďe
  - Od scala vestibuli je oddělena **Reissnerovou spirální membránou**
  - Od scala tympani je oddělena **bazilární membránou**
  - Na bazilární membráně nacházíme **Cortiho orgán s vnějšími a vnitřními vláskovými buňkami** (receptory), jejichž cilie procházejí retikulární membránou a zanořují se (cilie vnějších buněk) do tekotorální membrány (překrývající Cortiho orgán) nebo (cilie vnitřních buněk) jsou s ní ve volnějším kontaktu
    - Z vnějších vychází 5 % vláken n. cochlearis (část n. VIII)
    - Z vnitřních vychází 95 % vláken n. cochlearis (část n. VIII)
    - Jsou to sekundární nervové buňky, na nichž jsou synapse s aferentními vlákny bipolárních neuronů v kochleárním **ganglion spirale** uloženém v modiolu, jejichž aktivita může být tlumena **eferentními vlákny Oortova svazku** mířícími k dendritům vnitřních, a hlavně k tělu zevních vláskových buněk
    - Vláskové buňky jsou uspořádány ve 4 řadách:
      - 3 řady zevních vláskových buněk jsou laterálně od tunelu tvořeného Cortiho pilíři
      - 1 řada vnitřních vláskových buněk je od tunelu mediálně.
    - Člověk má v každém hlemýždi 20000 zevních vláskových buněk a 3500 vnitřních vláskových buněk
- **Nyní ale zpátky k fyziologii**
- Při působení zvuku pohyby třmínku rozkmitají membránu oválného okénka hlemýžďe, a tím i perilymfu ve scala vestibuli
- Protože je ale tekutina nestlačitelná, střídavý tlak se přenáší Reissnerovou membránou do endolymfy ve scala media
- Rozkmitá se tak i bazilární membrána s Cortiho orgánem a kmity se šíří do scala tympani
- Následně se střídavě vyklenuje membrána kulatého okénka do středoušní dutiny a zpět
- **Čím je tón vyšší, tím blíže k bázi hlemýžďe (k třmínku) se vyrovná tlak přes bazilární membránu**
  - Na bazilární membráně vznikají tzv. **postupující vlny** šířící se od oválného okénka k helikotrematu a dosahující maxima na charakteristickém místě v závislosti na frekvenci (**princip tonotopie**)
  - Vyšší tónové frekvence dosáhnou maxima blíže k třmínku, zatímco nízké frekvence blíže k helikotrematu
  - Bazilární membrána působí jako **frekvenční analyzátor**
- Postupující vlna rozkmitá i tekotorální a retikulární membránu (bariéra endolymfy ve scala media – perilymfu v Cortiho tunelu)
- Při jejich pohybu vzhůru se posouvá tekotorální membrána vůči retikulární laterálně (od modiolu)
  - Tím se směrem k bazálnímu tělísku ohýbají i stereocilie

- Vzniká tak **budivý depolarizační receptorový potenciál** vláskové buňky
- Při pohybu směrem dolů se vše děje opačně
  - Cilie se ohýbají mediálně
  - Vzniká **hyperpolarizační receptorový potenciál s útlumem AP**
- Nejdůležitějším prvkem v tonotopické organizaci kochley jsou však zevní vláskové buňky, jejichž délka roste od její báze k vrcholu
  - Jsou nadány kontraktibilitou – obsahují kontraktilní bílkoviny
  - Jejich pohyby snižují viskózní odpor endolymfy, a tím i tření v mechanickém aparátu Cortiho orgánu a zvyšují frekvenční selekci i citlivost vnitřních vláskových buněk, které jsou **vlastními receptory**, kdežto zevní vláskové spíše **efektory**, které modulují sluchové vnímání i díky eferentnímu útlumu z Oortova svazku, jehož vlákna na nich převážně končí (viz výše)

Sluchová dráha

- Sluchová dráha je v zásadě čtyřneuronová dráha s receptorovými buňkami v Cortiho orgánu vnitřního ucha
- Do jejího průběhu jsou vloženy v pons Varoli další vymezené neurony, které zajišťují paralelní vedení různých charakteristik sluchových signálů
- **1. neuron** je bipolární buňka v ganglion cochleare
  - Dendritické výběžky 95 % bipolárních buněk inervují vnitřní vláskové buňky, zbývajících 5 % inervuje vnější vláskové buňky – vlastními receptory slyšení jsou tedy vnitřní vláskové buňky, kdežto zevní modulují jejich senzitivitu
  - **Axonální výběžky bipolárních buněk tvoří nervus cochlearis** a končí ve stejnostranných nucleis cochleares
- **2. neuron** jsou buňky v nucleus cochlearis dorsalis et ventralis, které vysílají axony do svazku vláken – **corpus trapezoideum** – který v pons Varoli **kříží** střední čáru a pokračuje do **lemniscus lateralis**
  - Vlákna laterálního menisku končí v mezencefalu v druhostranném colliculus inferior
  - Vlákna z nucleus cochlearis dorsalis (vertikální lokalizace zvuků) běží do druhostranného colliculus inferior bez přerušení, zatímco část vláken z nucleus cochlearis ventralis (horizontální lokalizace zvuků) končí v jádrech corpus trapezoideum (**nuclei corporis trapezoidei et olivares superiores**), kteří jsou možným 3. neuronem
    - V tomto oddíle také dochází ke konvergenci informací z obou uší (binaurální slyšení), což má význam pro přesnou lokalizaci zvuku
    - Odtud pak pokračují do colliculus inferior
- **3. (4.) neuronem** jsou neurony v colliculus inferior
  - Většina těchto vláken končí v **centrálním jádru kolikulu**, ze kterého vychází svazek **brachium colliculi inferioris**, který končí v diencefalickém sluchovém jádru corpus geniculatum mediale
- **4. (5.) neuronem** jsou neurony v nucleus corporis geniculati medialis
  - Dělíme je na ventrální část, kam přichází vlákna z centrálního jádra kolikulu a jeho neurony odpovídají pouze na akustické podněty, a na dorzální + mediální, kam přicházejí vlákna z periferních oddílů kolikulu a jejich neurony odpovídají na akustické a dotykové podněty
  - Eferentní vlákna vystupující z corpus geniculatum mediale vytvářejí silný svazek – **radiatio acustica** – který skrz zadní část capsula interna míří do temporálního laloku
  - Vlákna z ventrálního jádra končí v **primární akustické korové oblasti (area 41)**
    - Primární sluchová korová oblast je uložena na horní ploše gyrus temporalis superior v rozsahu gyri transversy (tzv. Heschlovy závitě)
    - Její rozsah se kryje s area 41 a 42
    - Je tvořena kůrou granulárního typu
    - Končí zde masivní svazek vláken (radiatio acustica) vystupující z corpus geniculatum mediale
    - Podobně jako většina jader sluchové dráhy je i primární sluchová oblast tonotopicky organizována, ale jen v levé kůře

- ### Sestupná složka sluchové dráhy

-
- Diagram illustrating the auditory pathway (sound pathway) in the human brain, showing the flow of information from the ear to the auditory cortex.
- The pathway involves the following structures and neurons:
- hlemýžd'** (Ear)
  - 1. neuron** (Cochlear Nucleus)
  - nucleus cochlearis posterior**
  - colliculus inferior**
  - thalamus**
  - lobus temporalis area 41,42**
  - 4. neuron**
  - corpus geniculatum mediale**
  - 3. neuron**
  - lemniscus lateralis**
  - 2. neuron**
  - nucleus cochlearis anterior**
  - corpus trapezoideum**

45. Vestibulární systém – dráhy spoje

- Rovnováha je v lidském těle zajišťována souhrou informací zrakových, z proprioreceptorů, a především z vestibulárního ústrojí
- V něm mají zásadní roli senzorické buňky v cristae ampullares semicirkulárních kanálků a maculae staticae utriculu a sacculu
- Centrálním nadřazeným centrem je mozeček a retikulární formace
- Prostřednictvím vestibulárního ústrojí vnímáme odchylku postavení hlavy a celého těla vzhledem ke gravitační síle (díky oběma váčkům) a změnu rychlosti a směru pohybu hlavy a celého těla v prostoru
  - **Váčky** zaznamenávají zrychlený nebo zpomalený pohyb
  - **Polokruhové chodbičky** zaznamenávají krouživé pohyby hlavy (kolotoč)
- Tím pádem tedy slouží k **udržování rovnováhy** v závislosti na její poloze a k **relativní stabilizaci obrázku na sítnici**
  - Reflexně řídí kompenzační (vyrovnávací) **pohyby končetin a očí** k tomuto účelu
- Reguluje též **svalový tonus** zvláště extenzorů
- Je uložen ve vnitřním uchu ve skalní kosti
  - Je obklopen kostěným labyrintem vyplněným perilymfou
  - V kostěném labyrintu je uložen samotný blanitý labyrint vyplněný endolymfou
- **Blanitý labyrint** se skládá z těchto částí:
  - 3 polokruhové chodbičky – **kinetická čidla**
  - Vejčitý váček (utriculus) – **statické čidlo**
  - Kulovitý váček (sacculus) – **statické čidlo**
- To vše dohromady tvoří **vestibulární ústrojí**

Statokinetické čidlo

1. Vlásokové buňky kanálků reagují fázicky excitací či útlumem při rotačních pohybech hlavy na **úhlové zrychlení**
  - Na začátku pohybu se endolymfa díky své setrvačnosti opoždí za pohybem stěn v kanálku, sune se proti směru otáčení a tlačí na kupulu, jež se prohne
    - Tím se ohnou i stereocilie
  - Jejich vláskové buňky se podráždí, počet AP ve vláknech **nervus vestibularis** vzrůstá
  - Při dalším otáčení se za několik sekund pohybuje endolymfa stejně rychle a stejným směrem jako stěny kanálku, což je dáno její viskozitou
    - Její tlak na kupulu mající stejnou měrnou hmotnost i setrvačnost jako endolymfa, ustane
  - **Vlastní elasticitou kupuly se její prohnutí vyrovná**, a počet AP tak klesá
  - Po zástavě otáčení endolymfa proudí na druhou stranu než na začátku a vše se děje opačně
  - Kinetické čidlo registruje počátek a konec rotace, akceleraci a deceleraci (**dvousměrný úhlový akcelerometr**)
2. Makulární čidla reagují na působení gravitace, respektive na **gravitační zrychlení (forma přímočarého lineárního zrychlení)**
  - Na utrikulus a sakulus působí gravitace neustále
  - Makula utrikulu leží vodorovně, kdy na receptory nepůsobí žádné síly, které by je dráždily
  - Při pohybu hlavy se však otolitová membrána posune, stereocilie se hnou a vláskové buňky v závislosti na směrové citlivosti a poloze hlavy se podráždí (**depolarizační RP**) nebo utlumí (**hyperpolarizační RP**)
    - To je spojeno s tonickým urychlením nebo zpomalením frekvence AP v nervus vestibularis
  - Jejich adaptace je velmi pomalá
  - Vlásokové buňky mohou také reagovat fázicky na lineární zrychlení při rychlých pohybech hlavy

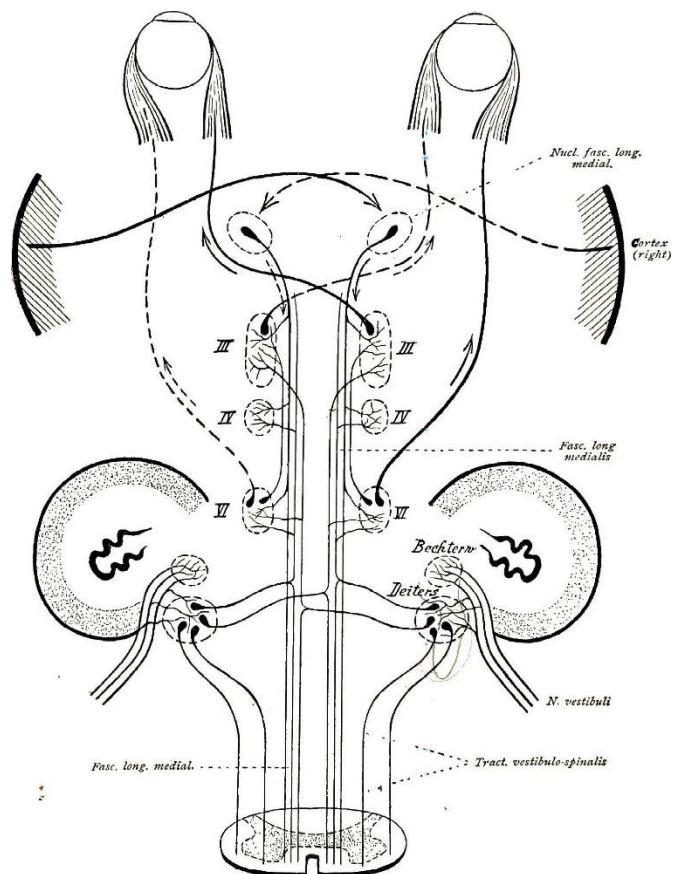
- Pro výsledný pohyb otolitové membrány je rozhodující její setrvačnost určená měrnou hmotností, která je 2x větší než u endolymfy
- Tato čidla fungují jako **multidimenzionální akcelerometr a polohoměr**
  - Makula utrikulu reaguje na pohyb hlavy dopředu, dozadu a ke stranám
  - Makula sakulu reaguje na pohyb nahoru a dolů

Vestibulární dráha

- Vlákna smyslových **buněk** z kupuly, makuly a sakulu se spojují ve vestibulárním gangliu ve vnitřním zvukovodu
- Vlákna pak pokračují jako vestibulární nerv (1. neuron vestibulární dráhy) a končí v okolí IV. komory ve vestibulárních jádrech (Deitersovo, Schwalbeho, Bechtěrevovo, Rollerovo)
  - Vestibulární jádra jsou navzájem propojena, přesto má každé jádro další specifickou projekci – 2. neuron vestibulární dráhy
- Vestibulární systém zajišťuje trvalý přísun informací o poloze hlavy a těla z receptorů vestibulárního aparátu
- Tyto informace jsou vedeny jako u většiny senzitivních drah do talamu a do vestibulárních korových oblastí
- Kromě toho jsou signály z vestibulárních receptorů prostřednictvím vestibulárních jader odváděny do dalších oblastí:
  - **Mozeček**
  - **Okulomotorický systém**
    - Těsně spolu spjatý – změny polohy hlavy jdou ruku v ruce s pohyby očí
  - **Mícha**
- **1. neuronem** jsou bipolární neurony uložené v ganglion vestibulare
  - Ganglion je uloženo v průběhu **nervus vestibularis**, v meatus acusticus internus, a někdy může být rozděleno na několik částí
  - Dendritické výběžky bipolárních buněk končí na vláskových buňkách
  - Axonální výběžky končí ve vestibulárních jádrech mozkového kmene
    - Nucleus vestibularis superior et lateralis jsou uloženy v pons Varoli
    - Nucleus vestibularis inferior et medialis jsou uloženy v oblongátě
  - Část z nich jde přímo jako **tractus vestibulocerebellaris directus** do mozečku
- **2. neuronem** jsou nuclei vestibulares na spodině IV. komory
  - Aferentní vlákna končí v různých jádrech:
    - **Nucleus vestibularis superior et medialis** - z polokruhovitých kanálků
    - **Nucleus vestibularis lateralis** – z utrikulu
    - **Nucleus vestibularis superior et inferior** – ze sakulu
  - Jádra vestibulárního komplexu jsou navzájem propojena a komisurálními vlákny spojena s druhostrannými vlákny
    - Většina komisurálních vláken je inhibičních (GABA, glycin)
  - Signály ze **sakulu** ovlivňují tractus vestibulospinalis, zatímco signály z **utrikulu** ovlivňují vestibulookulární neurony
  - Kromě vláken z vestibulárního nervu, která představují hlavní informační vstup, končí ve vestibulárních jádrech vlákna z dalších oblastí:
    - **Mozková kůra** (z vestibulárních korových oblastí)
    - **Mezencefalon** (colliculus superior) – koordinace polohy pomocí zraku
    - **RF**
    - **Mozeček** (lobus nodulofloccularis)
    - **Mícha**

Eferentní spoje 2. neuronů vestibulární dráhy

- Souhrně se jedná o tyto dráhy:
  1. **Tractus vestibulocerebellaris (indirectus)**
  2. **Tractus vestibulooculomotorius**
  3. **Tractus vestibulospinalis lateralis**
  4. **Tractus vestibulospinalis medialis**
  5. **Tractus vestibulotalamicus**
- 1. **Tractus vestibulocerebellaris (indirectus)**
  - Jak jsme již zmiňovali, primární vestibulocerebelární dráha (tractus vestibulocerebellaris directus) směřují z vestibulárního ganglia přímo do vestibulární části mozečku bez přepojení ve vestibulárních jádrech
  - Za to sekundární vestibulocerebelární dráha (tractus vestibulocerebellaris indirectus) vede od vestibulárních jader a končí ve stejné oblasti mozečku (nodus, flocculus, uvula – *archeocerebellum*)
  - **Spojení mezi vestibulárními jádry a mozečkem slouží kontrole očních pohybů, pohybů hlavy a udržování přímého postoje**
- 2. **Tractus vestibulooculomotorius**
  - Vlákná vystupují hlavně z vestibulárních jader, která dostávají signály z polokruhovitých kanálků (tedy z nucleus vestibularis superior et medialis)
  - Zkřížená a nezkrížená vlákna vstupují do **fasciculus longitudinalis medialis** a končí postupně v jádrech n. VI, IV, III
  - **Vestibulookulární reflex** je tříneuronový reflexní oblouk (bipolární neuron n. VIII. → nucleus vestibularis superior et medialis → nucleus nervi VI, IV, III)
    - Tento reflex zajišťuje fixaci obrazu na sítnici při pohybech hlavy
    - Pohyby hlavy v jakémkoliv směru je provázen kompenzačním pohybem očních bulbů opačným směrem, ale stejnou rychlostí
  - **Labyrintové reflexy** jsou vyvolány při podráždění receptorů polokruhovitých kanálků a v utrikulu
    - Při záklonu hlavy dochází k flexi HKK a k extenzi DKK a naopak
    - Jejich funkcí je udržet polohu hlavy v prostoru a zároveň udržet vzpřímenou polohu těla
  - **Šíjové reflexy** mají své receptory v horních krčních intervertebrálních kloubech (C1-C4) a pravděpodobně i ve svalových vřeténkách šíjových svalů
    - Rotace šíje doleva vyvolává natažení LKK a skrčení PKK

- Při záklonu hlavy se zvyšuje svalový tonus v extenzorech HKK (jejich natažení) a snižuje se v extenzorech DKK (jejich pokrčení) a naopak
- Tyto změny svalového tonu mají zajistit konstantní polohu hlavy v prostoru

3. Tractus vestibulospinalis lateralis

- Vystupuje hlavně z laterálního jádra
- Vlákná jsou nezkřížená a sestupují v předním míšním provazci celou délkou míchy, cestou vydávají kolaterály
- Končí na interneuronech a v menší míře i na α a γ -motoneuronech v mediální části lamina VII-IX

4. Tractus vestibulospinalis medialis

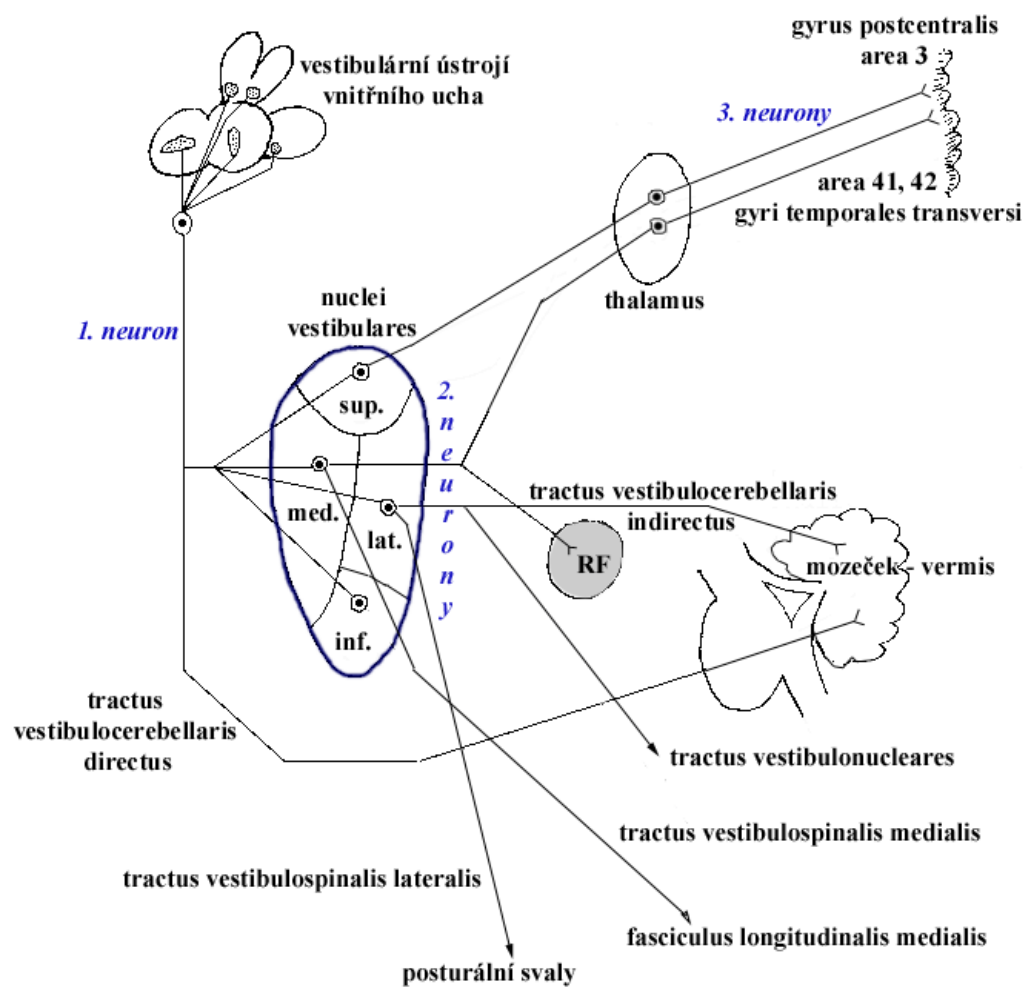
- Vystupuje hlavně z mediálního jádra
- Zkřížená i nezkřížená vlákna sestupují předními míšními provazci a končí v krčních míšních segmentech

• Význam vestibulospinálních drah

- Jsou součástí mediálního systému motorických míšních drah
- Ovlivňují přímo nebo prostřednictvím interneuronů mediální skupinu míšních neuronů, které inervují **šijové a zádové (antigravitační) svalstvo**
- Spojení udržuje vzpřímený postoj, základní pohybovou koordinaci trupu a DKK
- Při experimentálním vyřazení těchto drah u opic je trup flektován a nestabilní, hlava v předklonu hluboko mezi rameny

5. Tractus vestibulotalamicus

- Vlákná z vestibulárních jader procházejí nezkříženě a zkříženě mozkovým kmenem a končí v talamu v nucleus ventralis posterolateralis a pravděpodobně i v nucleis posteriores talami
- Talamické neurony, které odpovídají na vestibulární stimulaci, odpovídají i na stimulaci z proprioreceptorů (svalových a kloubních)
- **Navazující talamokortikální projekce – 3. neuron** – končí v několika korových oblastech
  - Area 2v je uložena v gyrus postcentralis za somatosenzitivní oblastí pro hlavu
  - Area 3a leží v hlavové oblasti na spodině sulcus centralis
  - Další neurony reagující na vestibulární stimulaci byly pospány v area 7 a blízkosti area 8 (frontální okohybné pole) a v premotorické korové oblasti (area 6, hlavová oblast)
  - Area 41, 42 - gyrus temporalis transversus
- Z vestibulárních korových oblastí vystupují vlákna, která končí ve **vestibulárních jádrech**
- Vestibulární korové oblasti jsou navzájem propojeny asociačními korovými vlákny
- Při stimulaci vestibulárních oblastí kůry se popisují pocity pohybu, otáčení nebo závrať
- Léze těchto oblastí vedou k poruchám v prostorové orientaci a k poruchám vnímání vertikál a vertikálních směrů
- Vestibulární korové oblasti tvoří síť, která zpracovává informace o pohybech hlavy v prostoru a o pohybech hlavy vůči ostatním částem těla
- Vestibulo-talamo-kortikální projekce slouží k uvědomění pohybů a přispívá spolu se signály ze zrakového a somatosenzitivního systému k orientaci v prostoru

46. Definice bolesti, druhy bolesti a jejich charakteristika. Cesty přenosu informací o působení bolestivých podnětů

- Jedná se o **subjektivní, nepříjemný, senzorický, emocionálně zabarvený zážitek**, který může vyjadřovat **bezprostřední nebo potenciální tkáňové poškození**
- Bolest není jen nocicepce, ale komplexní biologický a psychologický prožitek, který má navíc sociální souvislosti
- Je to nejčastější subjektivní stesk v medicíně
- Mechanismus sloužící k zachování jedince varuje před následky činnosti, které by vedly k jeho nevratnému poškození
- **Bolest z podnětu na periférii vzniká u všech jedinců stejným způsobem prostřednictvím receptorů pro bolest, stejným způsobem je vedena do CNS**

Bolest

- Bolest je nepříjemný vjem, který signalizuje hrozící nebo probíhající poruchu integrity organismu (tkání) škodlivými podněty, poškození (noxa), z čehož tedy vyplývá její ochranná funkce
- Pomáhá při diagnóze některých chorob a informuje o průběhu hojení
- Vedle **senzoricko-diskriminativní komponenty** (vlastní nocicepce) se při vnímání bolesti uplatňuje **složka centrální, afektivní či emocionální** (strach, hysterické stavy, odvrácení pozornosti), **složka vegetativní či autonomní** (porucha trofiky tkání, zvýšená sekrece adrenalinu, vzestup TK, tachypnoe a tachykardie, nauzea, pocení, mydriáza), která je výrazná při svalové a zejména pravé viscerální bolesti, a **složka motorická** (obránné flexorové reflexy, únikové reakce, úlevná poloha kloubů)
- **Adaptace** na bolest je zanedbatelná až nulová

Dělení bolesti

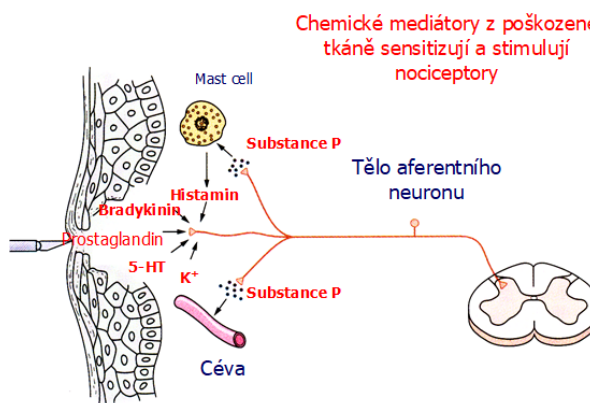
- Bolest dělíme na:
  - Somatickou
  - Útrobní
  - Centrální
- **Somatická je**
  - **Povrchní** (kožní, sliznic tělních otvorů)
  - **Hluboká** (svalů, kloubů a pojiva)
- K povrchní patří jednak **první bolest**, která je rychlá a ostrá (vpich do kůže), je dobře lokalizovatelná, zprostředkovaná hlavně volnými zakončeními myelinizovaných Aδ vláken (III. skupina) a vedoucí spíše k únikovým reakcím
  - Pak je to **druhá bolest**, která je pomalu odeznívající, tupá, palčivá, špatně ohraničená a následuje asi 1 sekundu po bolesti první
    - Je signalizována zakončeními nemyelinizovaných C vláken (IV. skupina)
    - Je spojena spíše se zaujímáním úlevné polohy
  - K povrchní bolesti lze řadit i **svědění** vyvolané zejména intradermálním působením histaminu a zprostředkované C vlákny
    - Dráždění bolestivých bodů se při nižších intenzitách projeví svěděním, při vyšších bolestí
    - Jindy je však svědění vnímáno při všech intenzitách, což svědčí pro různé mechanismy obou vjemů podobně jako okolnost, že svědění lze vyvolat jen z nejpovrchnějších vrstev kůže, kdežto bolest i z vrstev hlubších
  - Stimulace jednotlivých nociceptivních vláken Aδ vyvolá pocit bodavé bolesti v jejich RF, u C vláken pocit palčivé bolesti a někdy svědění
- Somatická hluboká bolest při algických (bolestivých) podnětech mechanických i chemických (ischemie, bradykinin) přenáší vlákna Aδ i C
  - Vzruchová aktivita aferentních vláken je v míše přepojena na γ-motoneurony, čímž se zvýší svalový tonus

- Svalová bolest je úporná a křečovitá
  - První a druhá bolest tu má povahu tupé bolesti, která je špatně lokalizovatelná
- **Útrobní či viscerální bolest** se dělí:
  - **Pravá viscerální bolest**
  - **Parietální (nepravá viscerální) bolest**
- Parietální bolest vzniká v parietálním peritoneu, pleuře a perikardu
  - Tyto parietální serózní blány jsou inervovány nervovými vlákny, které sem pronikají z povrchu těla
  - Parietální bolest má tedy charakter somatické povrchní (první a druhé) bolesti
  - Poranění parietálního peritonea je velmi bolestivé, kdežto viscerálního nikoliv
  - Podobně jsou vysoce citlivé meninges, ale tkáň mozku vůbec ne
    - Tak je tomu i u parenchymových orgánů (játra, slezina, plíce...)
- Pravá viscerální bolest se objeví nejčastěji například při nadměrném protažení, a zvláště při izometrické kontrakci (spazmy, koliky) břišních orgánů, při tahu za ligamenta a cévy, ischemii, přímém lokálním působení některých chemických látek (v žaludku nebo i cévách), zánětlivých a nekrotických procesech
  - Důležitou úlohu při zprostředkování těchto bolestivých vjemů hraje **bradykinin** tvořený při poranění
  - Pravá útrobní bolest je tupá, svíravá nebo palčivá a špatně ohraničená
  - Často se promítá jako přenesená bolest do **Headových zón** na povrchu kůže
  - Může mít vystřelující charakter (do levé paže při IM)
- **Centrální bolest** vzniká při dráždění nocicepčních drah proximálně od nociceptorů
  - Můžeme pozorovat **projikavou bolest** v inervační oblasti drážděného nervu, například nervus ulnaris uložený povrchně v krajině lokte nebo kořenové bolesti při iritaci zadních míšních kořenů
  - Po amputaci části končetiny vznikne někdy **fantomová bolest** z dráždění centrálního pahýlu aferentního nervu
  - Kruté centrální bolesti vzniknou při somatosenzorických lézích v talamu (talamická bolest), ale i na spinální úrovni, při poškození jader v prodloužené míše, pontu, mezencefalu a v mozkové kůře parietální oblasti
    - Je to zřejmě dáno disinhibicí spontánní aktivity při blokádě „nebolestivé“ exteroceptivní aferentace, kterou je normálně jejich nocicepční aktivita tlumena
- Obecně vzato, receptory bolesti, které jsou zakončeními myelinizovaných vláken A δ , lze klasifikovat jako mechanické nociceptory s vysokým prahem, kdežto v případě nemyelinizovaných zakončení C jako polymodální nociceptory reagující na bolestivé podněty mechanické, chemické i termické (pod 10°C a nad 40°C)
- Selektivně lze blokovat mechanické nociceptory tlakem na nerv, polymodální anesteticky

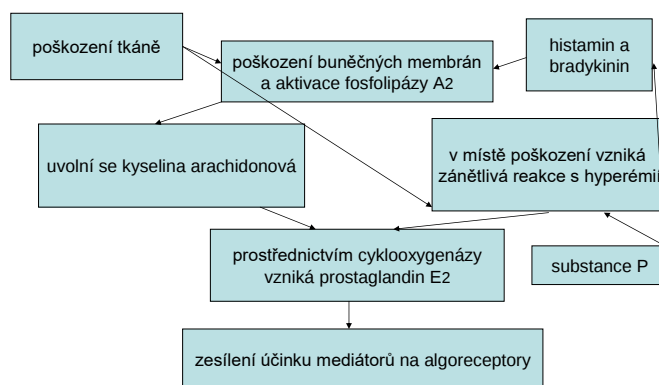
Nociceptory - receptory bolesti

- (*nocere = škodit, lat.*)
- Algoreceptory, nociceptory jsou volná nervová zakončení v kůži a ve vnitřních orgánech, která reagují na všechny typy podnětů, nejvíce reagují na podněty chemické: (zranění)
  - Cca 100 na cm²
- Síla podráždění se v periférii překládá do frekvence impulsů
- Nociceptivní vlákna mohou být podrážděna v celém svém průběhu
- Tyto receptory se obvykle neadaptují
- Chemické změny v orgánech vedou k bolesti, která je:
  - Povrchová (povrchní) – dá se snášet, dá se na ni zvyknout; většinou z kožních receptorů
  - Útrobní – z vnitřních orgánů, celková nevolnost
  - Hluboká- nejhorší; ze svalů, šlach, kloubů a periostu; celková nevolnost
- **Mají povahu chemoreceptorů**
  - Jsou citlivé na změny pH na kyselé straně

- V zaníceném, bolestivém abscesu dosahuje pH až 5,9, zatímco při bezbolestných "studených" abscesech je pH v normálních mezích, stejně jako u edémů nebo exudátů
- Při vzniku bolestivého pocitu hraje úlohu i **vztah Ca^{2+} a K^{+}** ve tkáních
  - Práh K^{+} pro vyvolání bolesti je tím nižší, čím je nižší hladina Ca^{2+}
- Bolest při ischemii vzniká proto, že při omezené cirkulaci a hypoxii tkáň přestupuje K^{+} ze svalů do ECT, kde se relativně snižuje množství Ca^{2+}

Mechanismus aktivace algoreceptorů

Substance P

- Jedná se o nejdéle známý neuropeptid, který je roztroušen na mnoha místech v **mozkovém kmeni**, nejvíce však v zadních rožích míchy, kde působí jako mediátor přenášejí informace o bolesti

Bradykinin

- Je to univerzální stimul bolesti
- Z chemického hlediska se jedná o aminokyselinu, která vyvolává:
  - Silnou **vazodilataci**
  - Zvyšuje **permeabilitu kapilár**
  - Způsobuje kontrakci hladkého svalstva
  - Stimuluje receptory bolesti
  - Stimuluje fosfolipázu A
  - Spouští produkci **zánětlivých chemických látek (histamin)**, které dále zvyšují permeabilitu kapilár, takže do poškozené oblasti proniká více tekutin a leukocytů
    - Přesun se projeví **zčervenáním, otokem, prosáknutím** postižené oblasti
  - Stimuluje také uvolňování **prostaglandinů**, které senzibilizují receptory bolesti a zesilují účinek bradykininu a histaminu
- V nociceptorech je aktivní **sodíkový kanál**, při podráždění se uvolňuje **substance P**, která vyvolá **vazodilataci**, čímž se zvýší **permeabilita cév** a vznikne **edém**

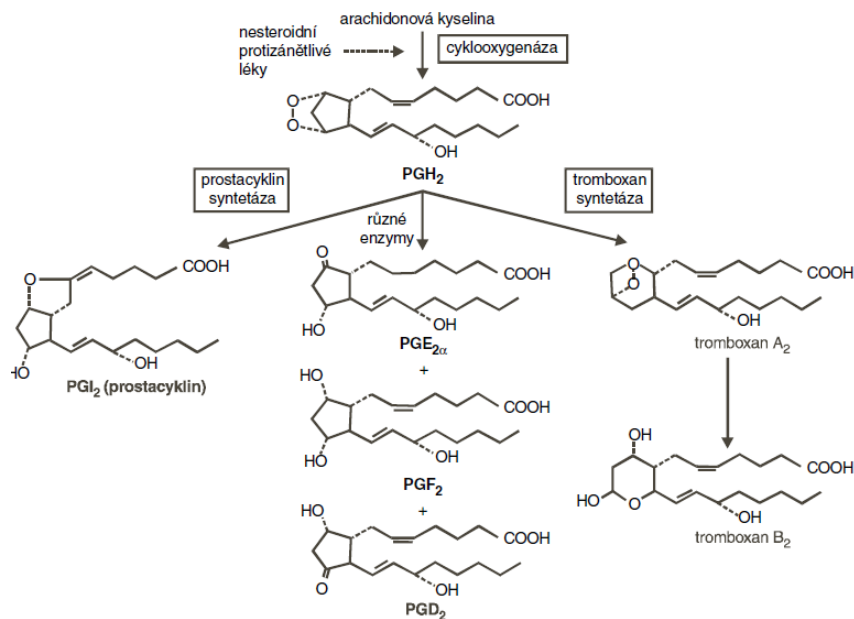
HMW – K (high molecular weight kininogen)

- Odkrytí subendoteliálních vrstev při poranění aktivuje F XII
- F XIIa aktivuje F XI a štěpí prekalikrein na kalikrein
- Následně F XIa a kalikrein štěpí kininogen o velké molekulové hmotnosti (high molecular weight kininogen - HMWK) na kininy, jako je např. bradykinin
- To jsou vasoaktivní peptidy, které přispívají k hemostase vazokonstrikcí

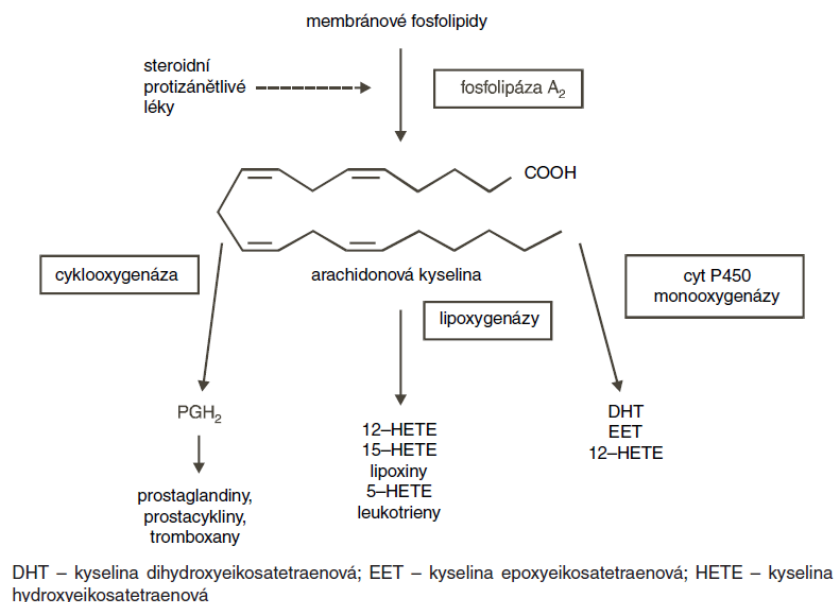

Další mediátory: PGE, Histamin, 5-HT... - Eikosanoidy

- Eikosanoidy představují skupinu látek, které jsou odvozeny od 20uhlíkaté (eikosa) nenasycené mastné kyseliny, **kyseliny arachidonové**
  - Kyselina arachidonová vzniká z kyseliny linoové a linolenové
- Do skupiny eikosanoidů patří:
  - Prostaglandiny a prostacykliny
  - Tromboxany
  - Lipoxiny a leukotrieny
  - Deriváty kyseliny 12-hydroxyeikosatetraenové
- Společným prekurzorem těchto látek je prostaglandin H₂ (PGH₂), který vzniká z kyseliny arachidonové **působením cyklooxygenázy**
- Z PGH₂ dále vznikají:
  - Prostacyklin PGI₂ prostřednictvím enzymu prostacyklin-syntetázy,
  - Prostaglandiny PGE, PGF a PGD (působením různých enzymů)

- Tromboxan A₂ pomocí enzymu tromboxan-syntetázy
  - Tromboxan A₂ může být dále přeměněn na tromboxan B₂
- Kyselina arachidonová se **působením lipoxygenázy** přeměňuje také na kyselinu 5-hydroperoxyeikosatetraenovou (5-HPETE), ze které vznikají leukotrieny
  - Zatím jsou známy čtyři typy označované jako LTC₄, LTD₄, LTE₄ a LTF₄
- Pomocí stejného enzymu vznikají z arachidonové kyseliny i látky označované jako lipoxiny
  - Lipoxin A snad umožňuje dilataci kapilár a společně s lipoxinem B inhibuje cytotoxické účinky tzv. přirozených zabíječů (natural killer cells)
- Prostřednictvím monooxygenáz cytochromu P450 vzniká z kyseliny arachidonové kyselina 12-hydroxyeikosatetraenová (12-HETE)
  - Z ní vznikají další sloučeniny, zejména dihydroxyderiváty kyseliny eikosatetraenové (DHT) a deriváty kyseliny epoxyeikosatetraenové (EET)
  - Předpokládá se, že DHT a EET a jejich deriváty mají důležitý vliv na regulaci vylučování solí a vody ledvinami

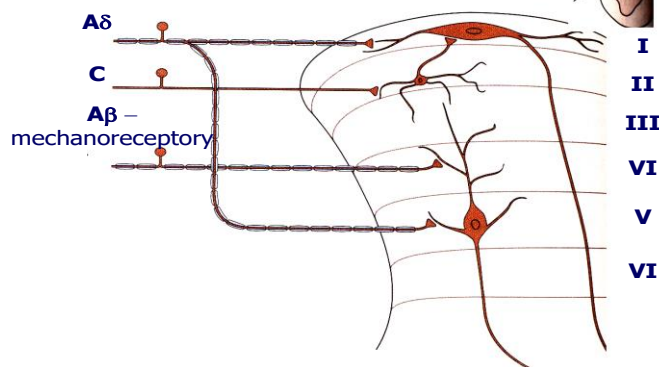

Vedení bolestivých vzruchů

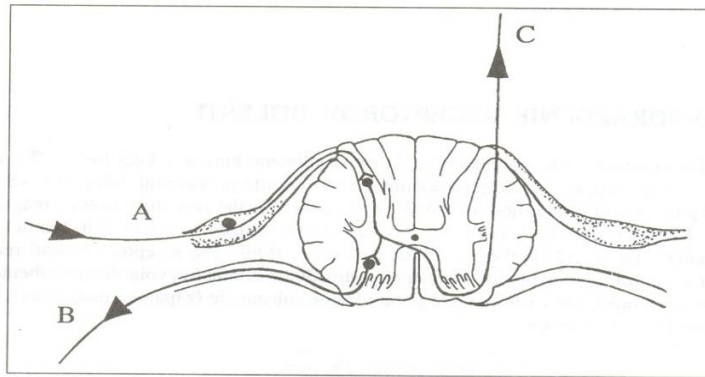
Transdukce

- V této fázi spouští zranění tkání vyplavení mediátorů, které dráždí nociceptory a nasměrují pohyb impulsů bolesti z periferie do spinální míchy
- Vedení bolesti putuje pomocí 2 typů vláken, která tvoří polovinu všech vláken zadních míšních kořenů
  - **Silná myelinizovaná vlákna typu A δ** – povrchová bolest, reagují na silné mechanické podněty
  - **Tenká nemyelinizovaná vlákna typu C** – hluboká bolest, polymodální: mechanicky, chemicky, horkem, chladem, anoxií
- **Dostředivá nervová vlákna**, která vedou bolest, vstupují do míchy přes **zadní**, (částečně přední) **kořeny míšní** a končí v zadních rožích v **substantia gelatinosa**
- **Zadní rohy** jsou rozdělené na několik vrstev, které nazýváme **Rexedovy zony** a jsou označené (číslí I-X)

Nocicepční aferenty končí na projekčních neuronech zadních míšních rohů

- V zadních rožích se podráždění přepojí na **neurony druhého řádu**
- Přenos impulsů bolesti vyvolá v zadních rožích míchy uvolnění neurotransmiteru **substance P**, který zabezpečí přenos bolesti do synaptické štěrbiny a přes synapsi na **neuron druhého řádu**
- Axony neuronů **druhého řádu** se kříží ve **spinální míše** v oblasti **přední komisury** na opačnou stranu a přecházejí přes **kontralaterální anterolaterální provazec** do **thalamu**

Obr. 2. Neuronálne prepojenie do roviny miechy
A – aferencie bolesti (A-delta- a C-vlákná), B – motorické/sympatické eferencie, C – anterolaterálny povrazec

Transmise

- Bolestivý impuls přechází z **periferního nervového vlákna do míchy**
- Neurotransmitery (substance P) přenesou impuls z periferního neuronu na neuron druhého řádu a jimi se vede impuls přes prodlouženou míchu a talamus do kůry mozku
- Rozlišujeme 5 vzestupných drah bolesti
  - **Spinothalamická** – tractus spinothalamicus
  - **Spinoretikulární** – tractus spinoreticularis
  - **Spinomesencefalická** – tractus spinomesencephalicus
  - **Cervicothalamická** – tractus cervicothalamicus
  - **Spinohypothalamická** - tractus spinohypothalamicus
- Z thalamu přechází **neurony třetího řádu** do **korové somestetické oblasti mozku** na vyhodnocení

Percepce

- Bolestivý impuls projde do mozkového kmene, talamu a **kůry** a pacient si **uvědomí bolest**

Modulace

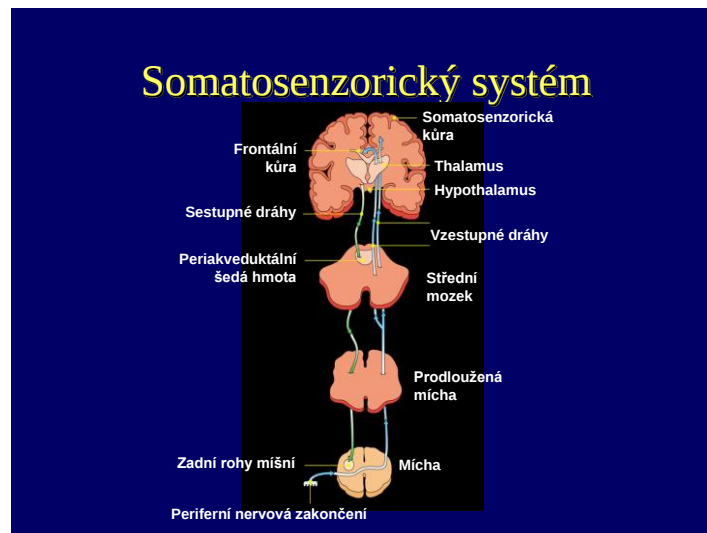
- Často se popisuje jako *descendentní systém*

- Probíhá, když neurony v **mozkovém kmeni** vyšlou signál zpět do **spinální míchy** pomocí neurotransmiterů – serotonin a norepinefrin (NA)
- Po vazbě na spinální míchu se neurotransmitery vrátí zpět do buněk proto, aby se znovu použily a staly se zásobou pro následné uvolnění
- **Ze spinální míchy** se vede impuls do místa na **periferii** a dojde k **motorické reakci**
- Modulace bolesti v hypothalamu má vztah k cirkadiálním rytům a na základě toho vzniká pravděpodobně **časová závislost a rytmicitu bolesti**
  - Je to tzv. hypothalamický pacemaker, který řídí serotonin

Typ vlákna	Funkce	Střední průměr vlákna	Rychlost vedení vzruchu
A-alfa	Primární aference svalových vřetének Motorická ke kosterním svalům	15 μm	100m/s
A-beta	Kožní aference pro tlak a dotyk	8 μm	50 m/s
A-gama	Motorická ke svalovým vřeténkům	5 μm	20 m/s
A-delta	Kožní aference pro bolest a teplotu	3 μm	15 m/s
B	Sympatitická preganglionární	3 μm	7 m/s
C	Kožní aference pro bolest Sympatitická postganglionární	1 μm	1 m/s

Přirozené mechanismy, které modulují přenos a vnímání bolesti

- **Endogenní opiáty**, chemické regulátory, které mohou modifikovat bolest
  - Navazují se na **opiátové receptory** především v zadních rožích míchy a tím tlumí tvorbu látek, které přenášejí impulsy bolesti, a ovlivňují její vnímání
- **Enkefaliny** – peptidy, které se váží na opiátové receptory v zadních rožích míchy a brání vyplavování *Substance P*
  - Nachází se i v mozgovém kmeni, limbickém systému, hypothalamu, nadledvinách, v GIT
  - Nejvýznamnější jsou leu-enkefalin a met-enkefalin
- **Endorfiny** – velké polypeptidy, syntetizují a uskládají se v hypofýze
  - Nacházejí se i v hypothalamickém středním mozku a limbickém systému CNS
  - Beta-endorfiny jsou účinnější než enkefaliny
- **Dynorfiny** – sloučeniny, které se nacházejí v hypothalamu, hypofýze a spinální míše
  - Jejich analgetický účinek je 50-krát silnější než účinek beta-endorfinů

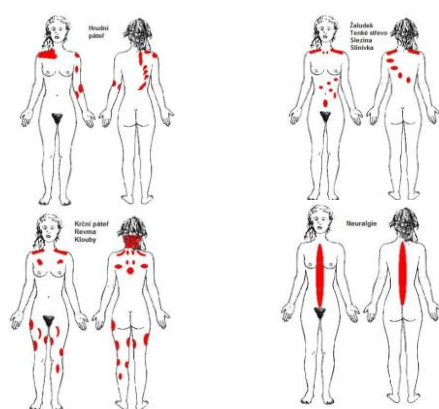
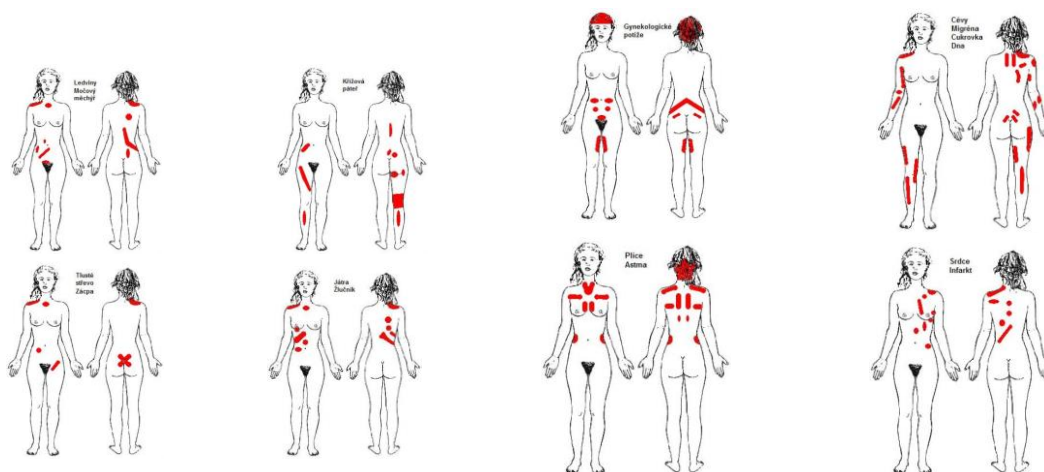

Zpracování bolestivé informace

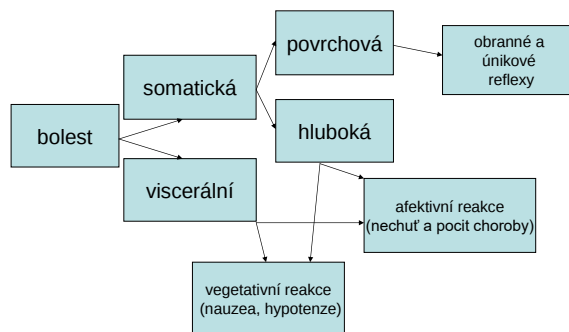
- **Neokortex** – zodpovídá za kognitivní zpracování
- **Limbický systém** – zodpovídá za afektivní zpracování (jednání převážně z popudu intenzivních aktuálních emocí, afektů a nálad)
- **Hypothalamus (hypofýza)** – zodpovídají za uvolnění hormonů a endorfinů
- **Mozkový kmen** – zodpovídá za řízení dýchání a oběhu, retikulární aktivační systém
- **Mícha** – zodpovídá za motorické a sympatické reflexy

Lokalizace a typy bolesti

- Přesnost umístění závisí na přítomnosti receptorů, počtu zakončení, jiných smyslových modalitách a zkušenosti pacienta
- Špatná je u dětí, velmi přesná u pacientů s opakovanými bolestmi
- **Kožní bolest**
  - Na povrchu kůže velmi přesná, hlouběji hůře lokalizovatelná
- **Přenesená bolest**
  - Je umísťována do povrchových i hlubokých struktur zásobených ze stejného nebo sousedního míšního segmentu
- **Bolest viscerálních orgánů**
  - Je přenášena do typických kožních okrsků - **Headovy zóny**, jež odpovídají projekci postiženého orgánu
  - V okrsku pozorujeme zvýšenou citlivost i na jiné modalitty a zesílení vegetativních příznaků
    - Vazomotorické, sudomotorické, dermatografismus + zvýšený tonus svalů až defense musculaire

Typy bolesti

Typy bolesti

- **Akutní**
  - Fyziologický smyslový vjem, který nás informuje o podnětech hrozících poškozením tkáně
  - Mobilizuje obranné síly organismu s cílem odstranit vyvolávající příčinu
- **Chronická**
  - Patologická, ne vždy lze vyvolávající nemoc léčit a zjistit příčinu bolesti
  - Někdy bolest přetrvává i po odstranění příčiny → je obtížné zjistit, zda bolest vznikla v důsledku přetrvávající patologické aktivity v nervových zakončeních v periférii, nebo je zdrojem CNS

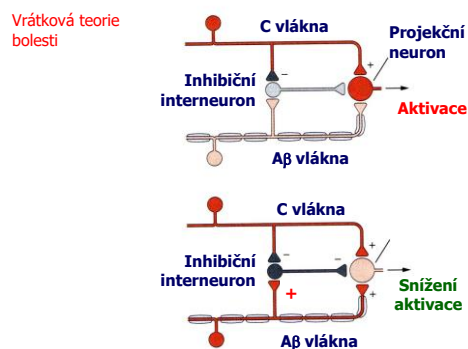
Speciální typy bolesti

- **Neuralgie**
  - Jedná se o ostrou, záchvatovitou bolest postihující periferní nebo kranální nervy (často n. V, VII) po traumatickém poškození, útlakem, vir
- **Bolest při chronické kompresi periferních nervů a nervových kořenů**
  - Hernie meziobratlových disků a stlačení nervu v kostním kanálku vede k bolesti
  - Při dlouhodobém tlakovém působení jsou vyřazovány z funkce mechanoreceptory (taktilní)
  - Bolestivá aferentace však zůstává neporušena - bolest získává pálivý charakter
- **Kausalgie (Sudeckova dystrofie)**
  - Bolestivý syndrom doprovázející poranění nervů bohatých na vegetativní vlákna (medianus, tibialis)
  - Bolest při kausalgii je palčivá a neodpovídající stupni poranění (hyperpatie, allodynie) se silným vegetativním doprovodem (vazomotorický, sudomotorický, trofické změny, jež mohou postihnout i kostní tkáň)

- Teorie vzniku - na arteficiální synapsi došlo ke zkratu, kdy sympatická eferentní vlákna stimulují vlákna typu C
- **Fantómová bolest**
  - Po amputacích končetiny, po ztrátě jiných částí těla, po extrakci zubu
  - Člověk má dojem přítomnosti odstraněné části těla, menší procento (asi 30 %) trpí bolestí (pacienti s dlouhodobou bolestivou afekcí před amputací)
  - Deaferentace substantia gelatinosa nebo ložisko podráždění v mozku
- **Ischemická bolest**
  - Je důsledkem poruchy prokrvení myokardu, hladkého či kosterního svalstva
  - Dochází k uvolnění substance P, histaminu, serotoninu a K^+ z buněk, snížení pH
- **Migrenózní bolest**
  - Migréna je charakterizována atakami pulsujících a převážně unilaterální bolesti hlavy trvajících obvykle 4-72 hodin s nauzeou, případným zvracením, fotofobií a fonofobií
  - Trpí jí 12 % dospělé populace

Vrátková teorie – Melzack a Wall (1992)

- Podle nich mohou být impulsy vedené periferními nervovými vlákny do spinální míchy modifikované už na úrovni míchy ještě před vniknutím do mozku
- Příčinou jsou synapse v zadních rožích míchy působící jako vrátka, která se zavírají, čímž brání přenosu impulsů do mozku, nebo se otevírají a umožňují převod impulsů do mozku
- Vrátko se uzavírá tehdy, když do míchy přichází velké množství impulsů v silných nervových vláknech, vedoucích signály tepla, chladu, tlaku..., čímž se blokuje bolest vedená tenkými nervovými vlákny
  - Předpokládá se, že signály bolesti jdou přes tenčí vlákna typu A-delta a C
  - Jen při otevřených vrátkách, kdy převládá stimulace vláken bolesti, pociťuje osoba bolest

47 - Fyziologie spinální míchy, míšní reflex

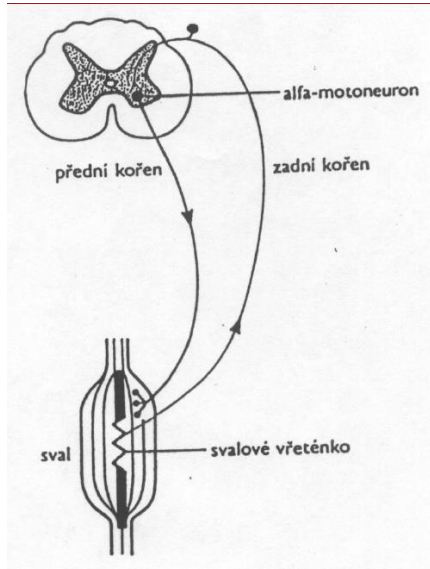
- Jedná se o 40-50 cm dlouhý provazec nervové tkáně uložený v páteřním kanálku
- Je tvořena:
  - Šedou hmotou míšní (substantia grisea), která má na průřezu tvar motýla nebo písmene H
  - Bílou hmotou míšní (substantia alba), která je uložena na povrchu a mezi sloupci šedé hmoty (tvoří např. fasciculus gracilis a fasciculus cuneatus)
- Z míchy vystupuje 31 párů míšních nervů (označovaných jako 31 segmentů)
  - C8, Th12, L5, S5, Co1-3
- Rexedovy zóny v šedé hmotě míšní I – X tvoří 10 vrstev, které prostupem více segmentů tvoří jádra
  - Lamina I – nucleus apicalis
    - Menší buňky, jejichž axony vstupují do bílé hmoty a tvoří ascendentní a descendentní intersegmentové spoje – propriospinální dráhy
  - Lamina II + III – substantia gelatinosa Rolandi
    - Interneurony
  - Lamina IV + V – nucleus proprius
    - Spoje do nadřazených oblastí, vedou informaci o teplotě, chladu bolesti, kožní cití – tractus spino-tectalis, reticularis, thalamicus
  - Lamina VI – nucleus thoracicus – Stilling-Clarkeovo jádro
    - Od segmentu C8 po L3
    - Propriocepce z dolních končetin a z dolních segmentů trupu
    - Informace pak posílá do mozečku (přes tractus spinobulbaris posterior et anterior nebo olivární jádra)
  - Lamina VII
    - Skupina motoneuronů v předním rohu tvořící:
      - Nucleus intermediomedialis - senzitivní podněty (aferentace) z interoreceptorů vnitřních orgánů
      - Nucleus intermediolateralis - v rozsahu segmentů C7 – L2 jsou buňky zdrojem vzruchů sympatického autonomního nervstva a v rozsahu segmentů S2 – S4 zdrojem vzruchů sakrálního PASY
  - Lamina VIII
    - Mediální skupina motoneuronů (inervace trupu)
  - Lamina XI
    - Laterální skupina motoneuronů (inervace končetin – intumescence)
  - Lamina X
    - Zona centralis
- Spinální nervy - vstupní část
  - Somatosenzitivní axony (kůže a kosterní svalstvo) a viscerosenzitivní axony (vnitřní orgány), které vstupují do míchy přes radix dorsalis (zadní kořen)
- Spinální nervy - výstupní část
  - Somatomotorické axony (kosterní svalstvo) a visceromotorické axony (žlázy a hladká svalovina), přepojovací sympatická ganglia, opouštějí míchu přes radix ventralis (přední kořen míšní)

Míšní reflexy (dopsáno 1.4.2020 – Nečasova dodatečná prezentace)

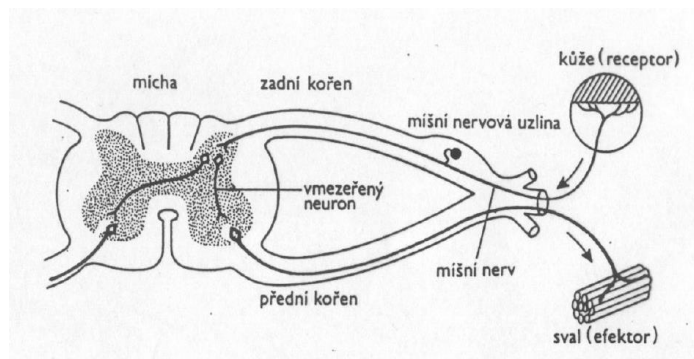
- Skládají se z reflexního oblouku, který má pět základních oddílů:
  - Receptor (ve svalech, šlachách nebo kůži)
  - Dostředivá vlákna (aferentní – senzitivní)
  - Centrum (v míše – motorická buňka)
  - Odstředivá vlákna (eferentní – motorická)
  - Efektor (nervosvalová ploténka)
- Rozdělení reflexů dle aferentace:
  - Exteroreceptivní

- Visceroreceptivní
- Rozdělení reflexů podle receptorů:
  - Proprioceptivní (monosynaptický)
  - Exteroceptivní (flekční, extezorové – polysynaptické)

Monosynaptický reflex

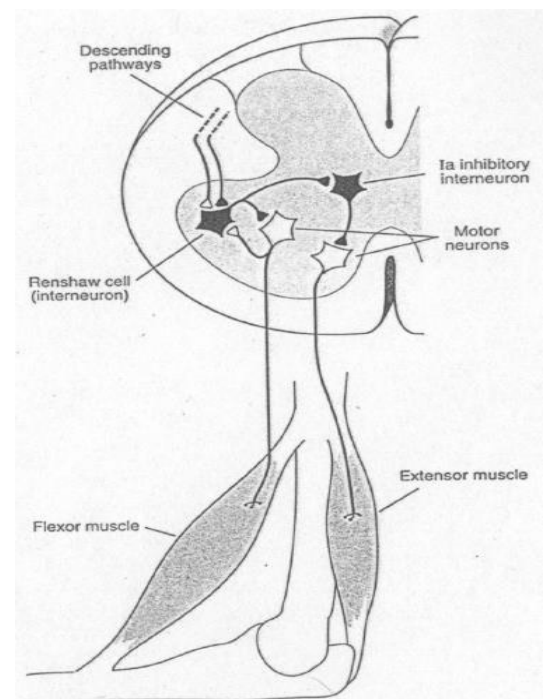
Polysynaptické reflexy – přítomnost interneuronu

Interneurony

- Interneurony (vmezeřené, interpolované neurony) představují integrační oblast páteřní míchy
- Jejich těla jsou uložena v bazálních částech zadních rohů šedé hmoty míšní
- **V interneuronech se facilituje nebo tlumí základní aktivita**
  - Tím vzniká labilní stav umožňující rychlé výkyvy funkce
- Interneurony zajišťují reciproční inervaci, iradiaci, cílenost pohybu...
- Současně mají velký význam při koordinaci základních reflexů spinálních (proprioceptivních a exteroceptivních) s úmyslnými pohyby (s vlivy z vyšších oblastí CNS, především z mozkové kůry)
- Interneurony jsou dvojího typu na základě efektu na **postsynaptickou membránu**:
  - **Excitační**
    - Uvolňují mediátor, který způsobuje depolarizaci subsynaptické membrány
    - Příklad **reflexu** zprostředkovaného excitačními interneurony je ohýbací **reflex** - komplexní reflexní oblouk používaný pro únik končetiny z dosahu bolestivého podmětu
      - Tento reflex je mnohem pomalejší než myotatický reflex, což značí intervenci velkého počtu interneuronů mezi smyslovým podmětem a koordinovaným pohybem
    - **Axony** vedoucí signály bolesti vstupují do míchy a aktivují interneurony v několika různých místech
      - Tyto interneurony nakonec podráždí alfa motoneurony kontrolující všechny flexorové svaly postižené končetiny
  - **Inhibiční**
    - Jejich mediátor vede k hyperpolarizaci
    - Zajišťují zpětnovazebný a aferentně kolaterální útlum
    - Příkladem může být myotatický (napínací) **reflex** - kompenzace prodloužení jednoho souboru svalů (znamená kontrakci flexorů přes napínací (myotatický) **reflex**) vyžaduje zároveň uvolnění antagonistických svalů extenzorů
      - Kontrakce jednoho souboru svalů doprovázená relaxací svalů antagonistických je nazývána vzájemnou inhibicí

- V případě natahovacího reflexu dochází k vzájemné inhibici, protože jsou kolaterální větve **axonů** spojeny s inhibičními míšními interneurony, které jsou spojeny s alfa motoneurony antagonistických svalů
- Patří k nim také buňky **Renshawovy** charakterizované tím, že jsou drážděny kolaterálami vlastního motoneuronu, na který působí tlumivě (zpětná tlumivá vazba – rekurentní útlum)
  - Prakticky ihned poté, co axon anteriárního motoneuronu opustí jeho tělo, kolaterály (kolaterální větve) tohoto axonu přechází na sousední Renshawovy buňky
  - Renshawovy buňky jsou inhibiční interneurony předávající inhibiční signál okolním motoneuronům
  - Stimulace každého motoneuronu tedy směřuje k inhibici okolních motoneuronů, přičemž tento jev nazýváme laterální inhibice
  - Pohybový systém užívá tuto laterální inhibici k zaměření nebo zaostření vlastních signálů stejnou cestou jakou používá senzorický systém (využívá stejného principu), aby se primární signál přenesl v nezměněné míře požadovaným směrem a zároveň potlačuje tendenci signálu šířit se příčně
- Interneurony jsou zvláště četné v místech, odkud je řízena činnost svalů HKK a DKK – **intumescentia cervicalis et lumbalis** v tomto pořadí
- Činnost interneuronů je stále ovlivňována informacemi z vyšších regulačních systémů zprostředkovanými sestupnými míšními dráhami
- **Interneurony mohou být dále klasifikovány dle umístění:**
  - **Míšní interneurony**
    - 1a inhibiční neurony: nachází se v Lamina VII, zodpovědné za inhibici antagonistických motoneuronů
    - 1b inhibiční neurony: nachází se v Lamina V, VI, VII
  - **Kortikální interneurony**
    - Interneurony obsahující **CCK** (cholecystokinin)
    - Interneurony obsahující **VIP** (vasoaktivní intestinální polypeptid)
  - **Cerebelární interneurony**
    - Interneurony molekulární vrstvy (**košíčkové a hvězdčité buňky**)
    - **Golgiho buňky**
    - Granulované buňky
- Základem veškeré hybnosti je **svalový tonus**, který je zajištěn činností páteřní míchy – **medulla spinalis**
- Na něm je vybudován:
  - Systém postojových a vzpřimovačích reflexů = motorický systém polohy = **opěrná motorika**
    - Tuto motoriku řídí retikulární formace, statokinetické čidlo a mozeček
  - Opěrná motorika je základem úmyslných pohybů = motorický systém pohybu = **cílená motorika**
    - Tuto motoriku řídí mozková kůra, bazální ganglia a mozeček
- **Vnímání polohy a pohybů vlastního těla je založeno na souhrě mnoha receptorových systémů**
  - Smyslová čidla v kloubech, šlachách a svalectech
  - Receptory v polokruhovitých kanálcích a elipsovitém a kulovitém váčku středního ucha

- Pomalu se adaptující receptory v kůži reagující na její napínání
- Zrakový analyzátor

Opěrná motorika

- Zajišťuje rovnovážný postoj těla vzhledem ke gravitaci
- Zajišťování polohy těla nebo jeho částí má *reflexní charakter*:
  - **Reflexy postojové**
  - **Reflexy polohové**
  - **Reflex vzpřimovací**
- Informace o opěrné motorice jsou registrovány z následujících oblastí:
  - Proprioreceptorů
  - Exteroreceptorů
  - Statokinetického čidla
- Řízení těchto pohybů probíhá v hybných centrech mozkového kmene – retikulární formace, mozeček – ale i v páteřní míše

Postojové (posturální) reflexy

- Základem tohoto reflexu z řady opěrné motoriky je kontrakce antigravitačního svalstva (extenzorů)
- Svalový tonus je udržován:
  - Exteroreceptivními a proprioreceptivními míšními reflexy gama-systému
  - Retikulární formací
- Do postojových reflexů zařazujeme:
  - Svalový tonus
    - Svalový tonus je **základním prvkem** pro všechny postojové děje
    - Zajišťují ho proprioreceptivní spinální reflexy
  - Lokální statická reakce
    - Lokální statické reakce jsou nejjednodušším typem postojových reflexů
    - Jsou to také spinální exteroceptivní reflexy, které dále řadíme mezi extenzorové reflexy
    - Extenzorové reflexy jsou takové, které vyvolávají extenzi DK tlakem na chodidlo
    - Lokálními jsou nazývány proto, že vyvolávají odpověď pouze ve svalu podrážděné končetiny
    - Když podráždíme receptory plosky nohy, výsledkem bude to, že končetina, kterou zatěžíme, bude pevnou oporou pro tělo
  - Segmentální statická reakce
    - Řídí reakci pro **součinnost svalstva více končetin**
    - Hlavní význam mají informace přicházející z proprioreceptorů (zkřížený extenzorový reflex, který představuje kombinaci flexorového reflexu ipsilaterálně a zároveň kontralaterálně extenzorového reflexu)
  - Celková statická reakce
    - Celkové statické reakce jsou nadřazovány základním postojovým reakcím
    - Tyto reakce mají na starosti svalový tonus v trupu a dále tonus v končetinách
    - Mezi celkové statické reflexy řadíme:
      - Tonické šíjové reflexy
        - Tonické šíjové reflexy jsou zahajovány podrážděním proprioreceptorů v šíjových svalech
        - Při zaklonění hlavy nastává extenze horních končetin, při sklonění extenze dolních končetin
        - Při otočení hlavy dochází ke stejnostranné extenzi obou končetin
    - Tonické labyrintové reflexy
      - Impulzy ze statického čidla mění tonus svalstva trupu a končetin
    - Fázikové labyrintové reflexy

- Vnímají především dráždění kinetického čidla (vestibulárního aparátu) rotačním pohybem hlavy
- Důležité pro **udržování vzpřímené polohy** při **složitých a rychlých pohybech** (při sportu) nebo jsou důležité pro udržení postoje v klidu

Vzpřimovací reflexy

- Pro vzpřimovací reflexy je nutná činnost retikulární formace, statokinetické čidlo a mozková kůra regulující podnět:
- Informace o stálém směru působení gravitace jsou vedeny z taktilních exteroceptorů, které iniciují tělové vzpřimovací reflexy, čímž ovlivňují tonus šíjového svalstva a tonus svalstva trupu a končetin

Somestetický analyzátor

- Somestetická citlivost představuje nervové mechanismy shromažďující senzickou informaci z těla
- **Klasifikace somestetické citlivosti:**
  - **Bolestivá citlivost**
    - Aktivovaná mnohými faktory, které poškozují tkáň
  - **Mechanoreceptivní somestetická citlivost**
    - Zahrnuje jednak taktilní, jednak poziční vnímání
    - Receptory jsou stimulované mechanickým podnětem
  - **Termoreceptivní citlivost**
    - Detekuje teplo a chlad
- **Klasifikace somestetických citlivostí z funkčního pohledu:**
  - Systém **povrchní kožní citlivosti** anebo **komplexní exteroceptivní analyzátor**
    - Informuje nervový systém o všech změnách působících na povrch těla
    - Dotyk, tlak, teplo, chlad a povrchová bolest
  - Systém **hluboké citlivosti** anebo **komplexní proprioreceptivní analyzátor**
    - Informuje nervový systém o momentálním stavu pohybového aparátu organismu
    - Svaly, šlachy, hluboká bolest

Dotyk a tlak

- Receptory citlivé na tyto faktory jsou následující:
- **Vater-Paciniho tělíska**
  - Rychlá adaptace bez směrové orientace
  - Krátký cyklus zotavení a nepatrná únava, možnost reagovat na vibrace
- **Golgi-Mazzoniho disky**
  - Podobné vlastnosti jako u Vater-Paciniho tělísek
- **Meissnerova tělíska**
  - Rychlá adaptace bez směrové orientace
- **Receptory vlasových folikulů**
  - Pomalá adaptace
- **Merkelovy disky, dotykový disk anebo dotykový meniskus**
  - Pomalá adaptace
  - Reagují na tlakový podnět a trvání podnětu, směrová orientace, ve vlasové části
- **Ruffiniho zakončení**
  - Pomalá adaptace se směrovou orientací

Dráhy pro hrubý dotyk a tlak z těla a končetin (protopatické čítí)

- Dotykové a tlakové receptory v kůži vysílají signály do spinálního ganglion (které je 1. senzický neuron), které vysílá axony do zadních rohů (kde jsou 2. senzické neurony)
- Vlákna přecházejí střední čáru (kříží se) a vstupují do **tractus spinothalamicus** (a pak do lemniscus medialis), až dojdou do thalamu (kde se přepojí na 3. senzický neuron (v nucleus ventralis

posterolateralis)), který putuje do mozkové kůry do *gyrus postcentralis* (area 1, 2, 3 – primární senzitivní korová oblast)

Dráhy pro jemný dotyk a tlak z těla a končetin (epikritické čítí)

- Dotykové a tlakové receptory v kůži dávají opět signál dendritům spinálního ganglion (který je 1. senzorický neuronem) a jeho axony vstupují do obrovské dráhy **tractus spino-bulbo-thalamo-corticalis**
  - Spinobulbární trakt vede do *ncl. cuneatus a gracilis*, kde se přepojí (2. senzorický neuron) a cestou *lemniscus medialis* vedou do talamu, kde se opět připojí (3. senzorický neuron) a vede opět do mozkové kůry do *gyrus postcentralis* (area 1, 2, 3 – primární senzitivní korová oblast)

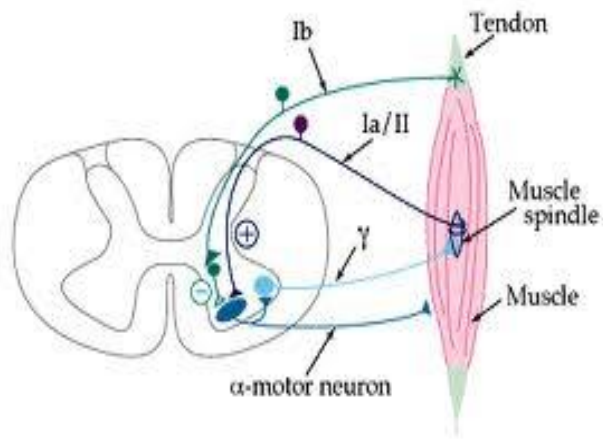
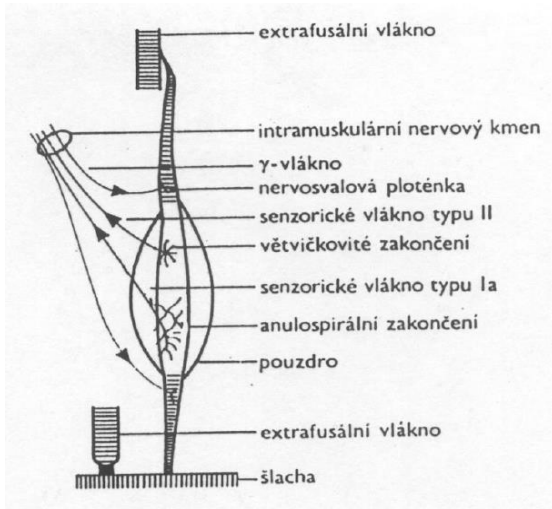
Propriocepce

- Propriocepce je zvláštní smysl (objevený fyziologem C. S. Sherringtonem).
- Receptory jsou svalová vřeténka:
  - Jsou komplexním senzorickým receptorovým orgánem myotatického (proprioceptivního) reflexu
  - Jsou umístěné ve vnitřku kosterního svalu (přiložené paralelně k extrafuzálním vláknům)
  - Skládají se ze dvou specifických druhů intrafuzálních vláken
    - Intrafuzální vlákna jsou inervované γ -motoneurony, které se nacházejí ve ventrální části šedé hmoty míchy
- Motorický γ -systém
  - Protažení centrální části svalových vřetének, kde jsou umístěna senzitivní nervová zakončení, může být způsobeno nejen natažením celého svalu, ale i kontrakcí intrafuzálních vláken inervovaných právě motorickými γ -vláknými
  - Jeho hlavní úlohou je regulace citlivosti primárních a sekundárních zakončení svalového vřeténka
  - Neurony γ -systému fungují jako odporový regulátor a připravují kosterní sval na pohyb
- Aby mohly být tyto informace získány, jsou svaly a jejich šlachy bohatě opatřeny dvěma typy senzorických receptorů:
  - **Svalová vřeténka**
    - Jsou rozeseta na povrchu - uvnitř svalu
    - Aferentují do NS, kontrolují délku svalu nebo změny jeho délky
  - **Golgiho šlachové orgány**
    - Jsou umístěny ve svalových šlachách
    - Aferentují informace o napětí šlachy, změny jejího napětí
- Signály z obou těchto receptorů jsou buď úplně, nebo téměř úplně vydávány za účelem vnitřní kontroly svalu
- Jsou řízeny téměř vždy na podkorové úrovni
- Informace z nich vede do spinální míchy, mozečku a mozkové kůry, a tak pomáhají každé této části nervového systému ve funkci kontroly svalové kontrakce

Proprioceptivní reflexy (vlastní)

- Představují základní element spinální motoriky
- Jsou monosynaptické – vzruch je při nich přiváděn přímo na homonymní α -motoneuron příslušného svalu
  - Tedy začínají i končí v témže svalu (z toho vyplývá název proprioceptivní = vlastní)
- Receptory proprioceptivních reflexů jsou svalová vřeténka a šlachová tělíska
- **Svalové vřeténko** je uloženo v podélné ose svalu (paralelní zapojení), a tudíž reagují na protažení svalu
- **Šlachová tělíska** jsou se svalovými vlákny zapojena v sérii

- Svalový receptor registrující protažení či zkrácení svalu, se skládá ze svazku modifikovaných svalových vláken (intrafuzální vlákna) obalených vazivovým pouzdrem
- V jejich střední části je zakončena část aferentních senzoričkových vláken (anulospirální zakončení)
- Motoricky jsou intrafuzální vlákna inervována gama-motoneurony

- Kontrakce svalu může být vyvolána buď přímo - podnětem z alfa-motoneuronů, anebo nepřímo - prostřednictvím gama-systému

Gama-systém (gama-motoneurony)

- Protažení centrální části svalových vřetének, kde jsou umístěna senzitivní nervová zakončení, může být způsobeno nejen natažením celého svalu, ale i kontrakcí intrafuzálních vláken inervovaných právě motorickými γ -vláčky
- Úroveň dráždivosti svalových vřetének je tedy řízena napětím intrafuzálních svalových vláken inervovaných vlákny typu A δ z takzvaných **γ -motoneuronů předních rohů míšních**
- Tato regulace je závislá na stupni natažení svalu a má charakter autoregulačního zpětného systému, který řídí dráždivost receptoru v závislosti na intenzitě a kvalitě podnětu a nazývá se právě **γ -systém**
  - Je řízen z retikulární formace a dalších vyšších center (mozeček, bazální ganglia, mozková kůra)
  - Má uplatnění při postojových reflexech a udržování a řízení tonu antigravitačních svalů

Proprioceptivní dráhy

- Receptory vydávají AP na dendrity spinálního ganglion (1. senzoričkový neuron) vysílá axony do ipsilaterálního (stejnostranného) **tractus spinobulbaris**, který končí v jádrech oblongáty, (které jsou 2. senzoričkovými neurony)
  - *Nucleus cuneatus* (vlákna z horní části těla a končetin)
  - *Nucleus gracilis* (vlákna z dolní části těla a končetin)
- Jejich axony přechází na opačnou stranu mozkového kmene a pokračují jako **lemniscus medialis (tractus bulbothalamicus)**, který vede do jádra (nucleus ventralis posterolateralis) talamu (3. senzoričkový neuron), které vysílá axony do mozkové kůry *gyrus postcentralis* (area 1, 2, 3 – primární senzitivní korová oblast) a *lobus parietalis*, kde se uvědomuje svalová a šlachová citlivost

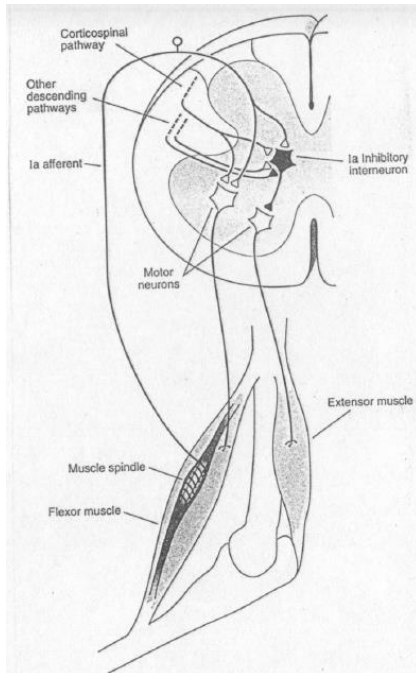
Exteroreceptivní reflexy (cizí)

- Podnětem k jejich vybavení je dráždění dotykových a bolestivých čidel v kůži
- Taktilní (bolestivé) podněty (například na chodidle) zvyšují reflexně napětí extenzorů
  - Tyto **extenzorové reflexy** tvoří základ postojových reakcí
- Bolestivé podněty reflexně aktivují flexory (odtažení, únik), a proto jsou takto vyvolané **flexorové reflexy** označovány také jako **obranné reflexy**

- Na integraci exteroceptivních reflexů se podílí vždy velký počet interneuronů a více míšních segmentů – jsou to reflexy **polysynaptické a plurisegmentální**
- Receptor a efektor v různých orgánech (kůže -sval)

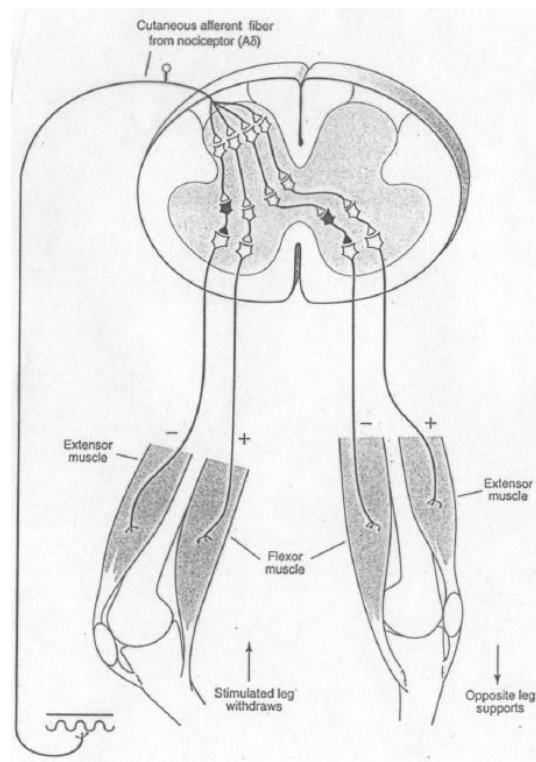
Reciproční inervace

- Při kontrakci agonistů se tlumí antagonisté
- Reflex řízen činností míšních interneuronů - podstata obranného reflexu

Zkřížený flexorový reflex

- Flexe jedné končetiny je provázena extenzí druhé - zachování vzpřímeného postoje
- Tento reflex je základní prvek lokomoce

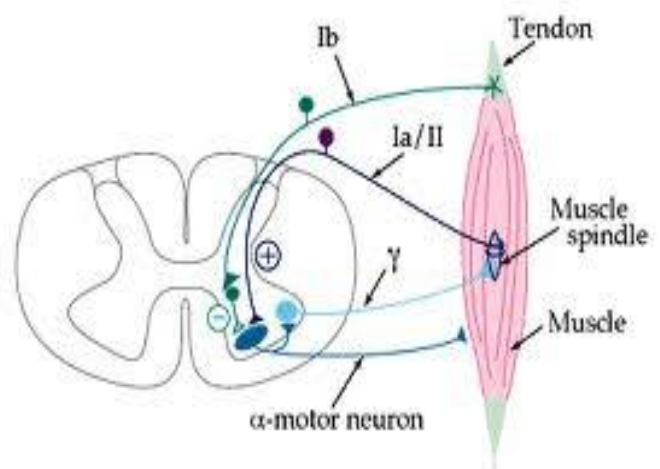
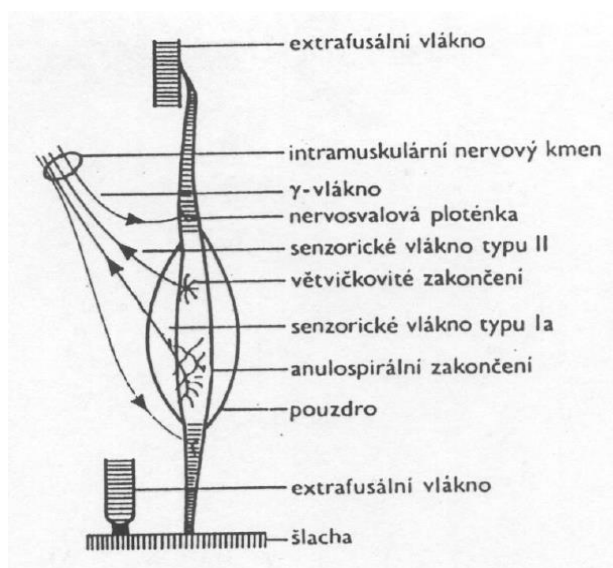
48. Propriocepce

- Propriocepce je zvláštní smysl (objevený fyziologem C. S. Sherringtonem).
- Receptory jsou svalová vřeténka:
  - Jsou komplexním sensorickým receptorovým orgánem myotatického (proprioceptivního) reflexu
  - Jsou umístěné ve vnitřku kosterního svalu (přiložené paralelně k extrafuzálním vláknům)
  - Skládají se ze dvou specifických druhů intrafuzálních vláken
    - Intrafuzální vlákna jsou inervovaná γ -motoneurony, které se nacházejí ve ventrální části šedé hmoty míchy
- Motorický γ -systém
  - Protažení centrální části svalových vřetének, kde jsou umístěna senzitivní nervová zakončení, může být způsobeno nejen natažením celého svalu, ale i kontrakcí intrafuzálních vláken inervovaných právě motorickými γ -vlákný
  - Jeho hlavní úlohou je regulace citlivosti primárních a sekundárních zakončení svalového vřeténka
  - Neurony γ -systému fungují jako odporový regulátor a připravují kosterní sval na pohyb
- Uvědomování si polohy končetin vůči ostatnímu tělu (okolnímu prostředí)
- Uvědomování si svalového napětí, změny polohy, ale i rychlosti je zajišťována souborem fyziologických mechanismů
- Aby mohly být tyto informace získány, jsou svaly a jejich šlachy bohatě opatřeny dvěma typy sensorických receptorů:
  - **Svalová vřeténka**
    - Jsou rozeseta na povrchu - uvnitř svalu
    - Aferentují do NS, kontrolují délku svalu nebo změny jeho délky
  - **Golgiho šlachové orgány**
    - Jsou umístěny ve svalových šlachách
    - Aferentují informace o napětí šlachy, změny jejího napětí
- Signály z obou těchto receptorů jsou buď úplně, nebo téměř úplně vydávány za účelem vnitřní kontroly svalu
- Jsou řízeny téměř vždy na podkorové úrovni
- Informace z nich vede do spinální míchy, mozečku a mozkové kůry, a tak pomáhají každé této části nervového systému ve funkci kontroly svalové kontrakce

Proprioreceptivní reflexy (vlastní)

- Představují základní element spinální motoriky
- Jsou monosynaptické – vzruch je při nich přiváděn přímo na homonymní α -motoneuron příslušného svalu
  - Tedy začínají i končí v témže svalu (z toho vyplývá název proprioceptivní = vlastní)
- Receptory proprioceptivních reflexů jsou svalová vřeténka a šlachová tělíska
- **Svalové vřeténko** je uloženo v podélné ose svalu (paralelní zapojení), a tudíž reagují na protažení svalu
  - Čím více je sval protažen, tím je ve svalových vřeténkách větší podráždění
  - Vzruchy přiváděné z vřetének působí facilitační přímo na α -motoneurony vlastního svalu
  - Svalová vřeténka také informují CNS jak o rychlých (fázických) změnách délky svalu (při pohybu), tak i o změnách dlouhodobých (tonických) při udržování určité polohy
  - Při zkrácení svalu naopak dráždivost svalových vřetének klesá
  - To platí i pro svalový stah (kontrakci), kdy se však současně zvyšuje dráždivost šlachových tělísek
  - Signály ze svalových vřetének jsou odváděny do míšního segmentu dvěma typy vláken, která se liší rychlostí vedení a způsobem zakončení
    - **Silná vlákna** (vlákna typu Ia) mají rychlé vedení vzruchů a končí v centrální oblasti obou typů svalových vřetének anuluspirálně
    - **Tenká vlákna** (vlákna typu II) mají pomalé vedení vzruchů a končí na rozhraní centrální (senzitivní) a periferní (kontraktilní) oblasti keřičkovitě

- Oba typy vláken jsou drážděny při natažení svalových vláken vřeténka, což znamená, že při protažení svalu se zvyšuje frekvence AP v obou typech vláken
  - Naopak při zkrácení svalu frekvence AP klesá
- Oba typy vláken tedy informují CNS o délce svalu
- Při změnách délky svalu se však objevují rozdíly mezi oběma typy vláken
  - Při natažení svalu je frekvence potenciálů ve vláknech typu Ia mnohem vyšší, než ve vláknech typu II
  - Při zkrácení svalu je frekvence ve vláknech typu Ia nulová, zatímco ve vláknech typu II přetrvává nízká frekvence AP
- Změny ve frekvenci AP u vláken typu Ia lépe odrážejí změny délky svalu a rychlost, s jakou se tato délka mění
  - Vlákná typu Ia tedy signalizují dynamické změny délky svalu (**dynamická senzitivita**)
- Vlákná typu II naproti tomu prakticky postrádají dynamickou senzitivitu a přenášejí informace o statické délce svalu
- **Šlachová tělíška** jsou se svalovými vlákny zapojena v sérii
  - Aktivují se při napnutí šlachy za kontrakce svalu nebo zvýšením svalového napětí
  - Informace ze šlachových tělísek jsou vedeny vlákny typu Ib a působí útlum α -motoneuronů svého svalu, čímž chrání sval i šlachu před přetížením
- Svalový receptor registrující protažení či zkrácení svalu, se skládá ze svazku modifikovaných svalových vláken (intrafuzální vlákna) obalených vazivovým pouzdrem
- V jejich střední části je zakončena část aferentních sensorických vláken (anulospirální zakončení)
- Motoricky jsou intrafuzální vlákna inervována gama-motoneurony

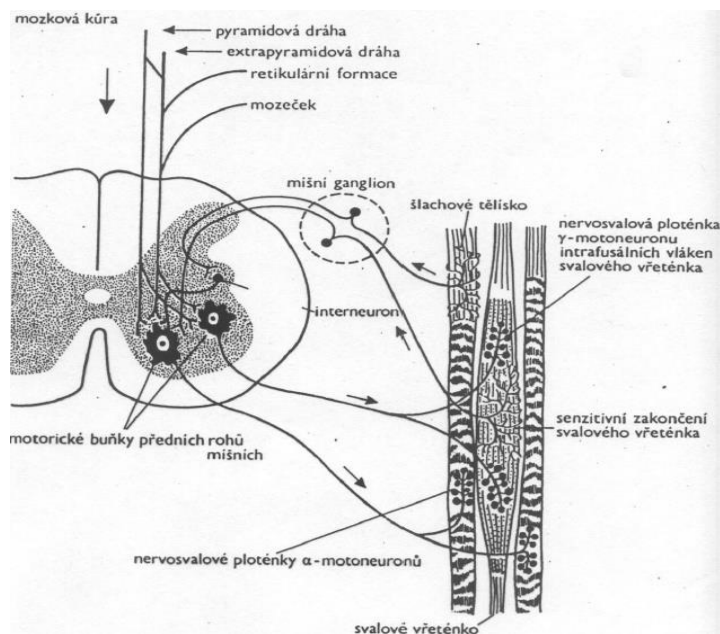
- Kontrakce svalu může být vyvolána buď přímo - podnětem z alfa-motoneuronů, anebo nepřímo - prostřednictvím gama-systému

Gama-systém (gama-motoneurony)

- Protažení centrální části svalových vřetének, kde jsou umístěna senzitivní nervová zakončení, může být způsobeno nejen natažením celého svalu, ale i kontrakcí intrafuzálních vláken inervovaných právě motorickými γ -vlákny
- Úroveň dráždivosti svalových vřetének je tedy řízena napětím intrafuzálních svalových vláken inervovaných vlákny typu A δ z takzvaných **γ -motoneuronů předních rohů míšních**
- Tato regulace je závislá na stupni natažení svalu a má charakter autoregulačního zpětného systému, který řídí dráždivost receptoru v závislosti na intenzitě a kvalitě podnětu a nazývá se právě **γ -systém**

- Je řízen z retikulární formace a dalších vyšších center (mozeček, bazální ganglia, mozková kůra)
- Má uplatnění při postojových reflexech a udržování a řízení tonu antigravitačních svalů

Svalové vřeténko a Golgiho šlachové tělísko

Proprioceptivní dráhy

- Receptory vydávají AP na dendrity spinálního ganglion (1. senzorký neuron) vysílá axony do ipsilaterálního (stejnostranného) **tractus spinobulbaris**, který končí v jádrech oblongáty, (které jsou 2. senzorkými neurony)
  - Nucleus cuneatus (vlákna z horní části těla a končetin)
  - Nucleus gracilis (vlákna z dolní části těla a končetin)
- Jejich axony přechází na opačnou stranu mozkového kmene a pokračují jako lemniscus medialis (**tractus bulbothalamicus**), který vede do jádra (nucleus ventralis posterolateralis) thalamu (3. senzorký neuron), které vysílá axony do mozkové kůry gyrus postcentralis (area 1, 2, 3 – primární senzitivní korová oblast) a lobus parietalis, kde se uvědomuje svalová a šlachová citlivost

Statická složka propriocepce

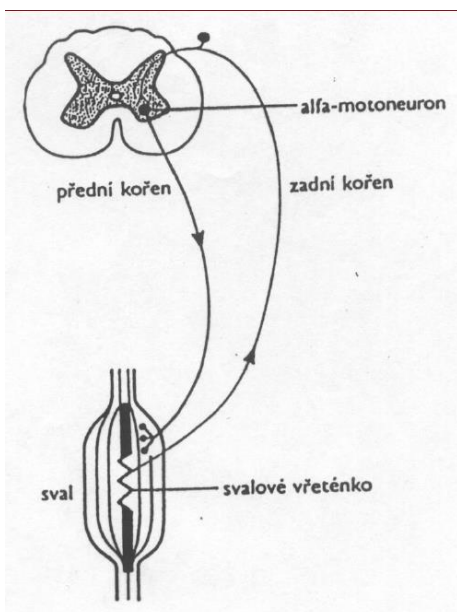
- Její hlavní část je vedena výše popsanou spinobulbární drahou z receptorů a spinálního ganglia (1. neuron; tzv. **primární aferentní vlákna**) přímo do stejnostranných (ipsilaterálních) nucleus gracilis a nucleus cuneatus
- Druhá část je vedena vlákny ze spinálního ganglia, která jdou descendentně a ascendentně a přepojují se v Rexedově zóně IV zadních rohů (2. neuron)
  - Odtud vystupuje axon a zanořuje se do zadních provazců
  - Směřuje s nimi k zona reticularis nucleui gracilis anebo nucleui cuneati (tzv. **sekundární aferentní vlákna**), jež dále pokračují spolu s lemniscus medialis (3. neuron) do thalamu a pak (4. neuron) do kůry
- Třetí významná část se vyčleňuje jako podmnžina sekundárních vláken – descendentní axony spinálního ganglia se větví v zadním mišním rohu a odtud po přepojení sekundární vlákno směřuje vzhůru a končí v 37ukleus cervicalis lateralis (ve výši C1-C2)
  - K tomuto jádru také směřují odbočky z tractus spinothalamicus anterolateralis – signály bolesti, teple a protopatického cití

- Po přepojení (tj. 3 neuron) stoupá jako součást svazku tractus cervico-thalamicus spolu s lemniscus medialis do thalamu a odtud do kůry

Kinetická složka propriocepce

- Z **dolní končetiny** se převážně přepojuje v nucleus Stilling-Clark v zadních míšních rozích (2. neuron) a odtud vede v laterálních provazcích míchy jako kontralaterální tractus spinocerebellaris ventralis anebo jako ipsilaterální tractus spinocerebellaris dorsalis ascendentně do mozkového kmene a cestou brachia conjunctiva/pedunculi cerebellares superiores (ventrální dráha) anebo corpora restiformia/pedunculi cerebellares inferiores (dorzální dráha) končí v mozečku
  - Někdy se přepojuje v nucleus cuneatus lateralis
- Z **horní končetiny** postupuje kinetická propriocepce cestou zadních provazců, přepojuje se v nucleus cuneatus lateralis a odtud pokračuje jak do mozečku, tak do thalamu a do kůry velkého mozku

Monosynaptický reflex

49. Somatosensorický - anterolaterální systém

Míšní dráhy jsou tvořeny seskupenými vlákny bílé hmoty míšní. Dělíme je morfologicky i funkčně na:

1. **Vzestupné** (ascendentní) dráhy, které jsou **senzitivní**.
2. **Sestupné** (descendentní) dráhy, které jsou **motorické**.
3. **Propriospinální** dráhy, které propojují jednotlivé míšní segmenty mezi sebou.

Centrální spoje somato-senzorického systému (úvod od nečasa, aby sme vedeli zaradiť tieto tri systémy: 49,50,51 otázka)

Z oblasti: **trupu, krku, zadní poloviny hlavy, a končetin** - informace vstupují do CNS zadními kořeny míšními, cestou pseudounipolárních neuronů

Z oblasti: **přední poloviny hlavy** prostřednictvím aferentních vláken nervus trigeminus

Po vstupu do míchy se somato-senzorická informace uskutečňuje dvěma systémy ascendentních nervových drah: *lemniskálním a anterolaterálním*.

Vzestupné míšní dráhy

Zajišťují senzitivitu a jsou tvořeny více neurony. Všechny senzitivní dráhy mají společný 1. neuron, který se nachází ve spinálním gangliu a je pseudounipolární (T-buňka). Výskyt dalších neuronů v jednotlivých drahách je různý. Rozděluje je na 2 systémy:

1. **Lemniskální systém** = dráha zadních míšních provazců, tvořený dráhou tractus spino-bulbo-thalamo-corticalis vedoucí diskriminační, dotykové, vibrační cití a propiocepci.
2. **Anterolaterální systém** tvořený více dráhami, které procházejí předními a postranními provazci míchy. Tento systém slouží k vedení bolestivého cití

ANTEROLATERÁLNÍ SYSTÉM

Zahrnuje tři dráhy vedoucí dotyk, teplo, chlad a bolest z těla. Dráhy probíhají míchou v postranních a předních míšních provazcích.

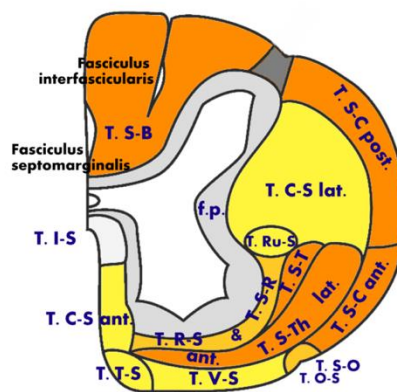
- tr. spinothalamicus
- tr. spinoreticularis
- tr. spinotectalis

Počáteční úsek všech anterolaterálních drah tvoří axony projekčních neuronů zadních míšních rohů. Zde končí primární aferentní vlákna buněk spinálních ganglií. Kříží se hned v míšním segmentu a poté stoupají v bočních a předních provazcích (odtud anterolaterální systém) a směřují do **RF mozkového kmene** nebo do **ncl. ventralis posterolateralis thalami**. Dále aferentují do thalamu (přes RF) nebo mozkové kůry.

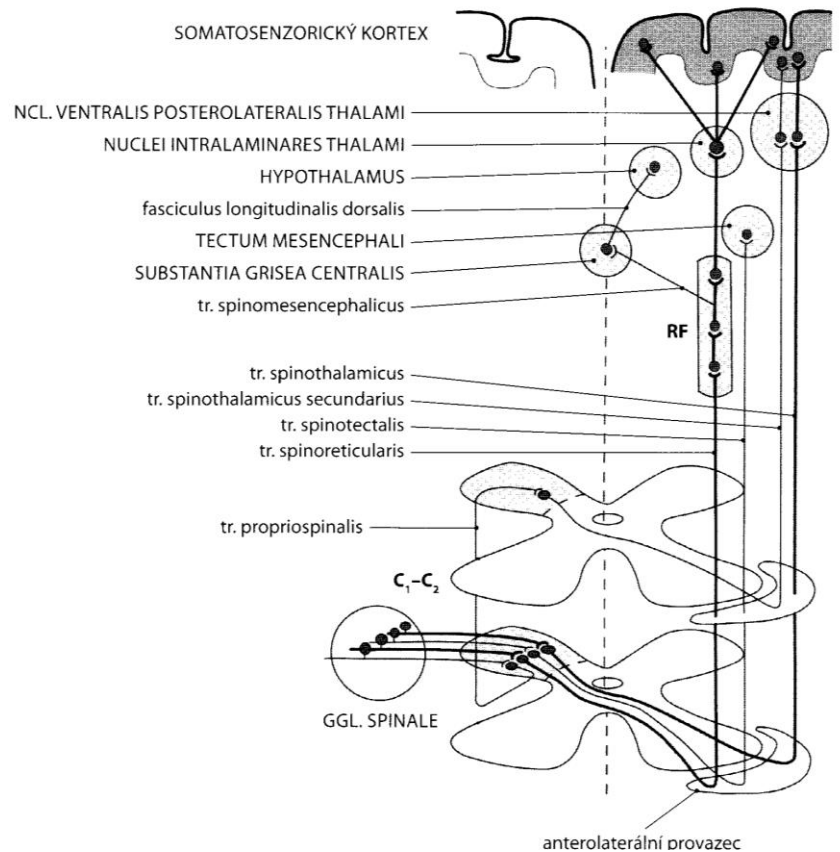
TRACTUS SPINOTHALAMICUS (neospinothalamický-> z periferie do thalamu)

- vede hrubou kožní citlivost, "**rychlou bolest**" a teplo z kožních receptorů do thalamu. Dráha má méně synapsí a bolest je zde vedena především rychle vedoucími myelinizovanými Aδ vlákny, proto se označuje jako rychlá
- Tractus se přikládá z laterální strany ke svazku mediálního lemnisku. Končí na neuronech v **ncl. ventralis posterolateralis thalami**. Axony talamických neuronů pronikají do somatosenzorického kortexu.
- Dráhu doplňuje **sekundární dráha spinothalamického systému**.

Míšní dráhy

1. První neuron má tělo v **ggl. spinale**, pseudounipolární bunky vysílají bunky do zadních míšných korenu míchy, kde se prepojují v **zadním rohu míšním**.
2. Druhým neuronem této dráhy jsou buňky **ncl. proprius columnae posterioris** Rexedovy laminy IV. a V. Axony druhého neuronu se kříží v příslušném míšním segmentu, proto mají opačné somatotopické uspořádání než předchozí dráha – nejmediálnější jsou zde vlákna z krčních oblastí. Kmenem postupuje laterálně od mediálního lemnisku do ncl. ventralis posterolateralis thalami.
3. Třetí neuron vede z **ncl. ventralis posterolateralis thalami** do primární senzitivní kůry (gyrus postcentralis)

TRACTUS SPINORETICULARIS (paleospinothalamický- z periferie do mediálních jader RF)

- vede především "**pomalou bolest**". Jde o fylogeneticky starší dráhu než je předchozí a převažují v ní nemyelinizovaná vlákna typu C.
- aferentuje **do mediálních jader RF mozkového kmene** cestou anterolaterálních provazců. Na spinoretikulární dráhu navazuje tzv. ARAS – ascendentní aktivační systém retikulární formace -> dráha retikulothalamická – končí v thalamu. Neurony thalamu projikují poté do kůry.
- Ze spinoretikulární dráhy odstupuje **tr. spinomesencephalicus**, tento končí v **substantia grisea centralis mesencephala**. Odtud cestou **fasciculus longitudinalis dorsalis (Schützi)** aferentuje do **hypotalamu**.
- Tr. spinomesencephalicus vede **algické informace** přes hypotalamus (ANS) do center limbického systému.

TRACTUS SPINOTECTALIS (z periferie do tecta)

- Fylogeneticky nejstarší dráha, začíná stejně – končí v **tectum mesencephali** – význam nejasný.
- vede podněty **z kůže do tecta**, kde se v colliculus superior a inferior integrují se zrakovými a sluchovými informacemi.

50. Somatosensorický - lemniskální systém

*Úvod ku dráham z předcházející otázky

Lemniskální systém (dráha zadních míšních provazců, tr. spino-bulbo-thalamo-corticalis je tříneuronová senzitivní míšní dráha. Její funkcí je přenos informace z receptorů kůže a pohybového aparátu:

- z Meissnerových tělísek (dotyk, diskriminační cití)
- z Vater-Paciniho tělísek (vibrace)
- ze sval. vřetének a šlach. tělísek (statická část propriocepce – tah, tlak, vnímání váhy, polohy a těla v prostoru)

Informace je vedena míchou (spino), kmenem (bulbo) a thalamem (thalamo) do kůry (corticalis).

Vlákna dráhy jsou ve všech úsecích somatotopicky uspořádána a řadí se do kategorie silných a rychle vedoucích vláken.

LEMNISKÁLNÍ SYSTÉM

- Představuje několik drah v zadních a postranních míšních provazcích.
- Jejich počátek tvoří: Axony pseudounipolárních buněk spinálních ganglií
Neurity projekčních buněk zadních míšních rohů
- Probíhají ipsilaterálně a přepojují se v **jádrech zadních míšních provazců** (gracilis, cuneatus medialis et lateralis a nukleus Z).
- Po výstupu se **kříží** a stoupají v systému vláken **lemniscus medialis do thalamu**, kde končí v **ncl. ventralis posterolateralis**, odkud pokračují do **somatosenzorické kůry**.
- **Tento systém přenáší taktilní cití a propriocepci.** Využívají rozdílných drah v lemniskálním systému

Přenos taktilních informací v lemniskálním systému:

Hlavní je dráha zadních provazců míšních, začíná v podobě aferentních vláken neuronů spinálních ganglií, po vstupu do míchy obtáčí zadní roh a vstupují do zadního míšního provazce a poté stoupají vzhůru do meduly. Jsou medio-laterálně uspořádána (Kahlerovo pravidlo). Ve fasciculus gracilis Colli probíhají axony mediálně - sakrální, poté lumbální a nakonec dolní hrudní, ve fasciculus cuneatus Burdachi analogicky horní hrudní, poté krční.

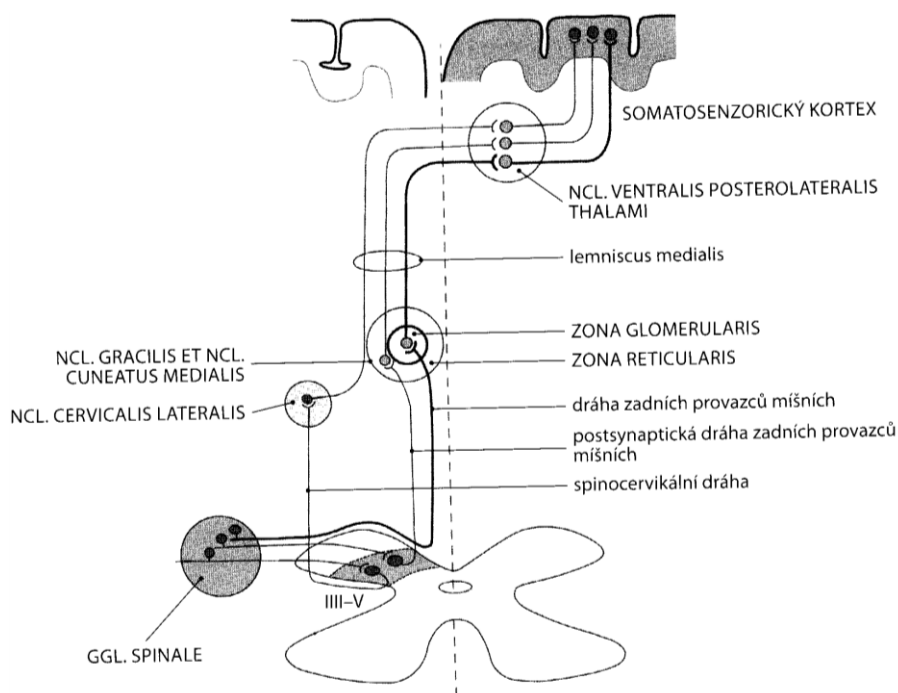
Po vstupu do MO končí **ascendentní cestou** v: **ncl. gracilis a ncl. cuneatus medialis** v oblasti nazývané **zona glomerularis**. Vlákna z těchto neuronů tvoří **fibrae arcuate internae** – kříží střední rovinu a stoupají vzhůru jako součást mediálního lemnisku. **Axony lemniscus medialis** vedou **do thalamu** (ncl. ventralis posterolateralis). Thalamické neurony poté končí v **somatosenzitivních korových oblastech**.

Primární aferentní vlákna bb. spinálních ganglií vydávají po vstupu do zadních provazců míšních také **kratší ascendentní** kolaterálu, která sestupuje 2-3 míšní segmenty. Společně s hlavní dráhou vytváří spoje s neurony III-V Rexedovy zóny. Axony těchto buněk formují dvě další dráhy lemniskálního systému pro přenos taktilního cití: postsynaptickou dráhu zadních provazců míšních a spinocervikální trakt.

Postsynaptická dráha zadních provazců míšních: je tvořena neurity projekčních bb, tyto vstupují do ipsilaterálních zadních míšních provazců a stoupají do **ncl. gracilis a ncl. cuneatus medialis** - do oblasti nazývané **zona reticularis** další cesta přes thalamus (do kůry) je shodná.

Spinocervikální trakt: axony neuronů III – V Rexedovy zóny vstupují do stejnostranných dorzolaterálních míšních provazců a stoupají tak vzhůru do **ncl. cervicalis lateralis** po přepojení v tomto jádře je další cesta přes thalamus (do kůry) shodná.

Tractus spino-bulbo-thalamo-corticalis (dráha zadních míšních provazců, lemniskální systém) je dráha vedoucí **jemnou kožní citlivost a propriocepci** z těla. Prvním neuronem je stejně jako u ostatních senzitivních míšních drah pseudounipolární neuron v *ganglion spinale*. Do míchy její vlákna vstupují zadními kořeny a pokračují somatotopicky v zadních provazcích jako mediálnější *fasciculus gracilis* a laterálnější *fasciculus cuneatus*. Nejmediálnější vedou vlákna ze sakrální oblasti, nejlaterálnější z krční oblasti. Fasciculus gracilis a cuneatus odděluje na míše z vnějšku *sulcus intermedius*.

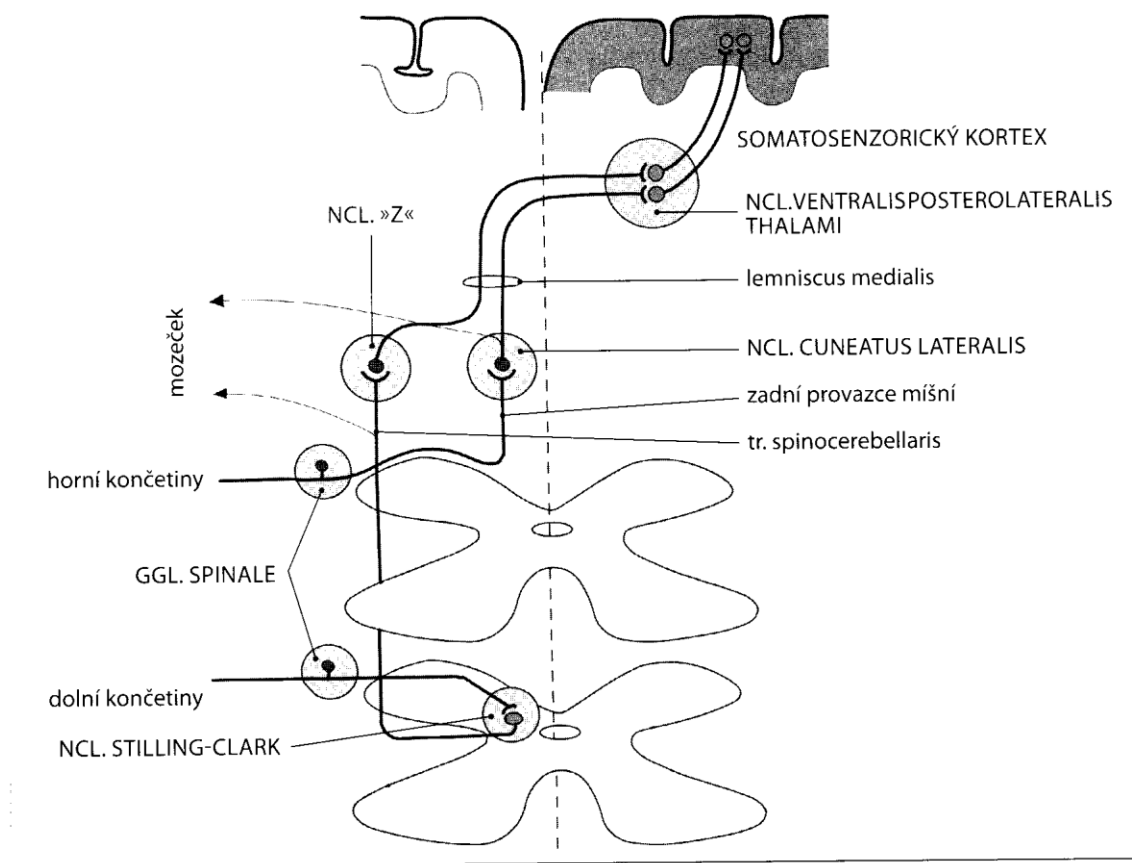

Tělo **druhého neuronu** této dráhy se nachází v jádrech v prodloužené míše – ncl. gracilis a cuneatus. Axony těchto neuronů se kříží v prodloužené míše (*decussatio lemniscorum*) a pokračují kmenem do thalamu jako *lemniscus medialis*. **Třetí neuron** se nachází v *ncl. ventralis posterolateralis* thalamu a běží jako *tr. thalamocorticalis* do kůry – Brodmannova **area 3, 1, 2** (primární somatosenzorická kůra).

Tato dráha vysílá kolaterály na úrovni druhého neuronu do mozečku (*tr. bulbo-cerebellaris*), *tecta* a *ncl. ruber*. Některá vlákna z thalamu vedou do asociačních oblastí kůry a do oblasti SII (area 40).

Přenos proprioceptivních informací v lemniskálním systému (nie som si istá, či to sem patří, ale ku proprioceptci určite)

Liší se pro horní a dolní polovinu těla!!!

Horní končetiny: začátek dráhy tvoří axony pseudounipolárních bb spinálních ganglií. Tyto po vstupu do míchy obtáčí zadní rohy míšní a pronikají do ipsilaterálních zadních provazců míšních a ascendentně míří do **ncl. cuneatus lateralis**. Část neuronů směřuje cestou trct. cuneocerebellaris do kůry mozečku, zbylá vlákna postupují cestou zadních provazců míšních lemniskální drahou po překřížení do thalamu a dále shodně do kůry (viz výše).

Dolní končetiny: začátek dráhy tvoří opět axony pseudounipolárních bb. spinálních ganglií. Tyto končí na neuronech **ncl. Stilling-Clark** (IV Rexedova zóna). Dále cestou tr. spinocerebellaris (dorsalis et ventralis). Obě dráhy leží v bočních provazcích a jsou tvořeny axony S-C. jádra. Po dosažení prodloužené míchy, část vláken směřuje do spinálního mozečku, zbytek do ncl. Z. Po přepojení v tomto jádře je zbytek cesty shodný...do kůry

Poškození vláken lemniskálního systému

- porucha hmatu (pacient není schopen rozlišit velikost, tvar a povrch drženého předmětu)
- porucha diskriminačního cití (neschopnost rozlišení vzdálenosti dvou bodů kožního povrchu)
- porucha vibračního cití (pacient necítí vibrace ladičky na kůži)
- ataxie (chybí informace o svalovém napětí)
- zachováno vnímání bolesti a tepla (anterolaterální systém)

51. Somatosenzorický - trigeminový systém

Povedať opäť úvod k dráham + ↓

Centrální spoje somato-senzorického systému (úvod od nečasa, aby sme vedeli zaradiť tieto tri systémy: 49,50,51 otázka)

Z oblasti: **trupu, krku, zadní poloviny hlavy, a končetin** - informace vstupují do CNS zadními kořeny míšními, cestou pseudounipolárních neuronů

Z oblasti: **přední poloviny hlavy** prostřednictvím aferentních vláken nervus trigeminus

Po vstupu do míchy se somato-senzorická informace uskutečňuje dvěma systémy ascendentních nervových drah: lemniskálním a anterolaterálním.

TRIGEMINOVÝ SYSTÉM

Je analogní k předchozím drahám a vede citlivost z krku a obličeje - inervačních oblastí n. trigeminus.

Senzitivní dráhy hlavových nervů vedou senzitivní informace z kůže a svalů hlavy a sliznic dutiny ústní, nosní, hltanu a hrtanu a rohovky. To zprostředkovávají hlavové nervy V, IX a X.

K připojení dojde v příslušném gangliu – **ggl. trigeminale** a **ggl. superius n. IX a X**. Zde je stejně jako v ggl. spinale pseudounipolární buňka. Axony těchto buněk společně vedou do ncl. principalis (pontinus) a spinalis n. V.

Odtud vedou vlákna jako lemniscus trigeminalis do ncl. ventralis posteromedialis thalamu. Odtud jsou informace vedeny do dolní třetiny gyrus postcentralis.

1. neuron – ggl. trigeminale , ggl. superius IX. a X.
2. neuron – ggl. principalis (pontinus), ggl. spinalis (a jako lemniscus trigeminalis)
3. neuron – ncl. ventralis posteromedialis thalamu
4. gyrus postcentralis

TRIGEMINOVÝ SYSTÉM

Somatosenzorické informace jsou přiváděny **vlákny** obsaženými v **nervus trigeminus**.

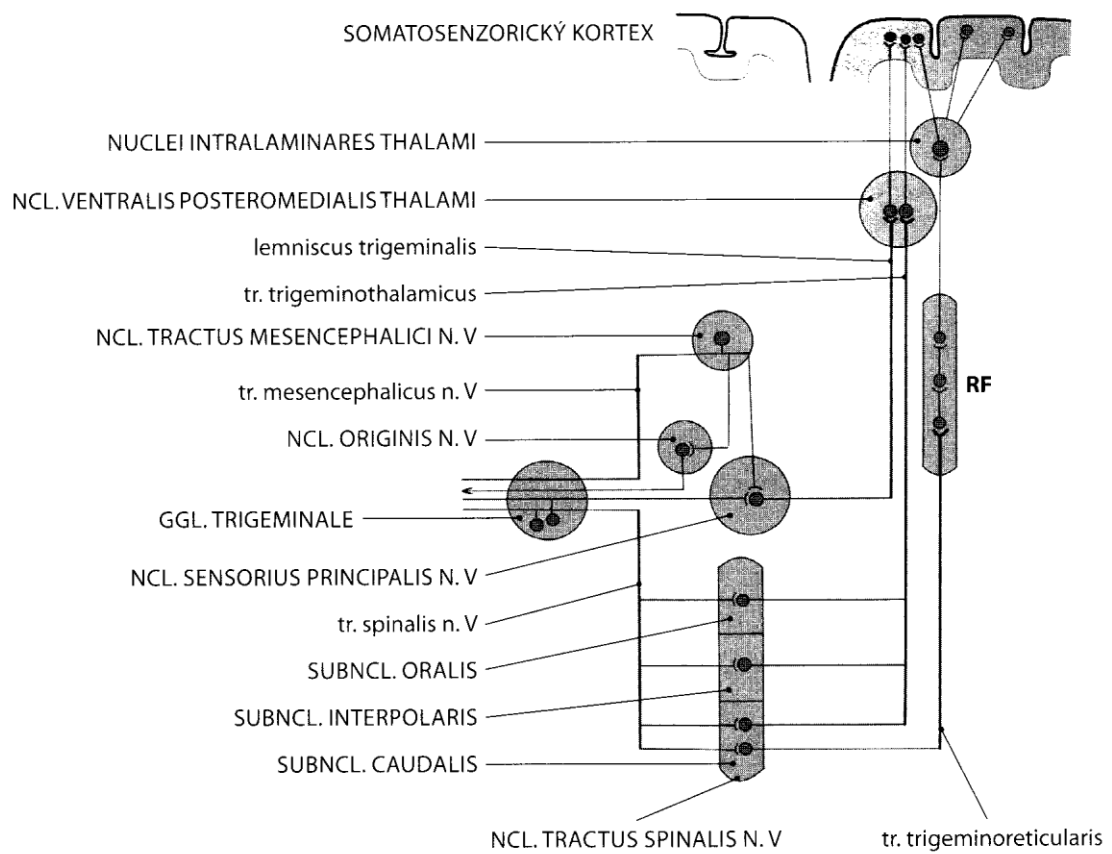
Jde o axony pseudounipolárních neuronů, jejichž jádra (perikaryony) leží v **Ganglion trigeminale (Gasseri)** a **ncl. tractus mesecephalici nervi trigemini**.

Do somatosenzorické kůry aferentují:

Via: tr. trigeminoreticularis do RF, thalamu a poté do kůry

Via: tr. trigeminothalamicus do thalamu (ncl. ventralis posteromedialis thalami), poté thalamokortikální cestou do kůry.

Via: lemniscus trigeminalis do thalamu a poté do kůry.

Korové projekční oblasti somatosenzorického systému.

52. Korové motorické oblasti- morfologická a funkční charakteristika sestupných motorických systému, vliv na aktivitu míšního motorického systému, funkční význam kolaterál kortikospinálního systému

MOZKOVÁ KŮRA

Neocortex (isocortex, neopallium) je **typicky savčí struktura**, z navržených cytoarchitektonických map se v Evropě nejvíce vžíla mapa **Brodmanova (1907)**. Brodman rozčlenil kůru lidského mozku na 11 regiones, které se dále dělí na 52 areae.

1. Primární motorická oblast (M 1)

je uložena v **gyrus praecentralis** a na předním svahu sulkus centralis. Kryje se s Brodmanovou areou 4. S ohledem na funkční zpětnou vazbu je provázána M1 oblast s primární somatosensorickou kůrou S1 (gyrus postcentralis), a tak se mluví někdy o **sensoricko-motorické kůře**. Jde o typickou agranulární kůru s převahou pyramidových neuronů ve všech vrstvách.

2. Premotorická oblast

Premotorická oblast (PM) je uložena **před** primární motorickou oblastí na předním okraji gyrus praecentralis

Aferentními spoji premotorické oblasti jsou **talamická vlákna** přicházející z **ncl. ventralis anterior thalami**. Prostřednictvím tohoto jádra je celá oblast pod vlivem striatopallidového komplexu.

Eferentní spoje míří hlavně do retikulární formace (RF) mozkového kmene, do **ncl. ruber** (mezimozek) a do **primární motorické korové oblasti (area 4)**. Většina neuronů je aktivních při změnách motorického programu a při přípravě pohybu. Jsou rovněž pod silným vlivem zrakových korových oblastí.

Poškození premotorické oblasti se projevuje slabostí ramenních a kyčelních svalů druhostranných končetin.

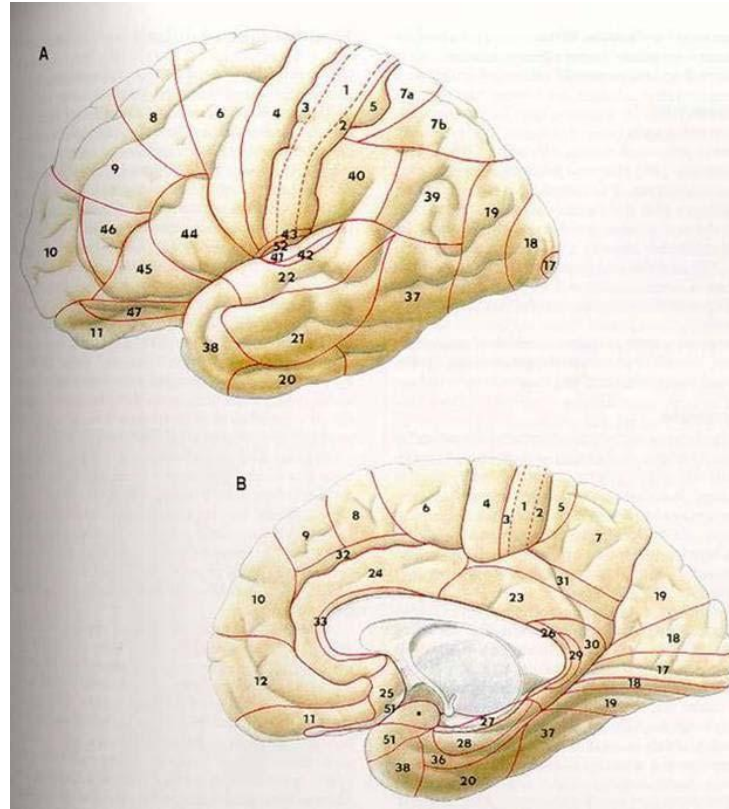
(Suplementární motorická oblast- část arey 6, přiléhá k M1)

3. Frontální okohybné pole
4. Brocovo centrum řeči
5. Prefrontální korová oblast
6. Primární zraková korová oblast
7. Sekundární zraková korová oblast
8. Primární sluchová korová oblast
9. Sekundární sluchová korová oblast
10. Wernickeho řečové centrum
11. Chuťová korová oblast
12. Primární čichová korová oblast
13. Limbická korová oblast

Lateralizace funkcí hemisfér-pravý a levý mozek

Sručně řečeno, levá hemisféra obsahuje centra pro motorickou a senzitivní složku řeči a řídí pohyby pravé poloviny těla. V levé hemisféře převládá postupně, **analytické zpracování signálů**. Hemisféra zajišťuje vyšší symbolické procesy.

Pravá hemisféra umožňuje vnímání složitých zrakových a sluchových podnětů, jaké představuje hudba nebo výtvarné umění, a při vlastním zpracování signálů v ní převládají syntetické procesy.

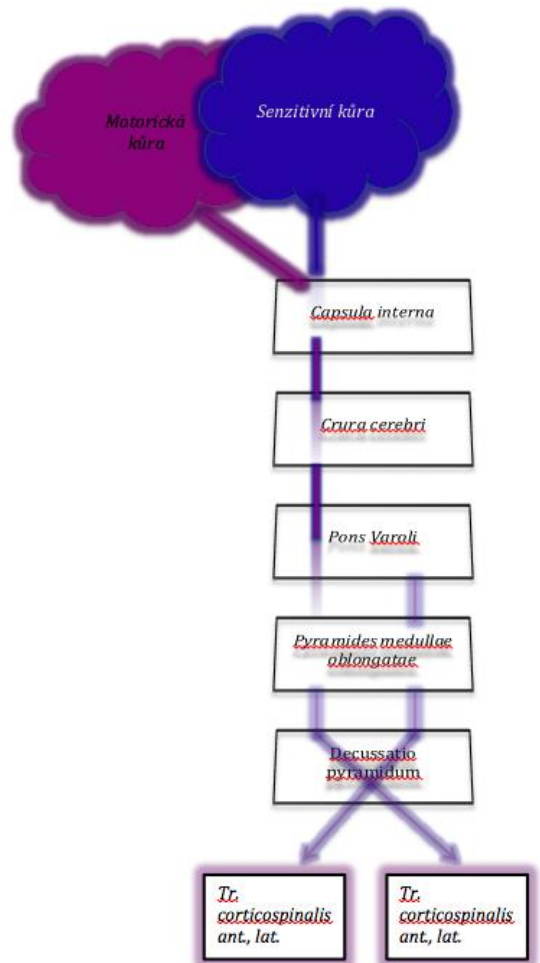
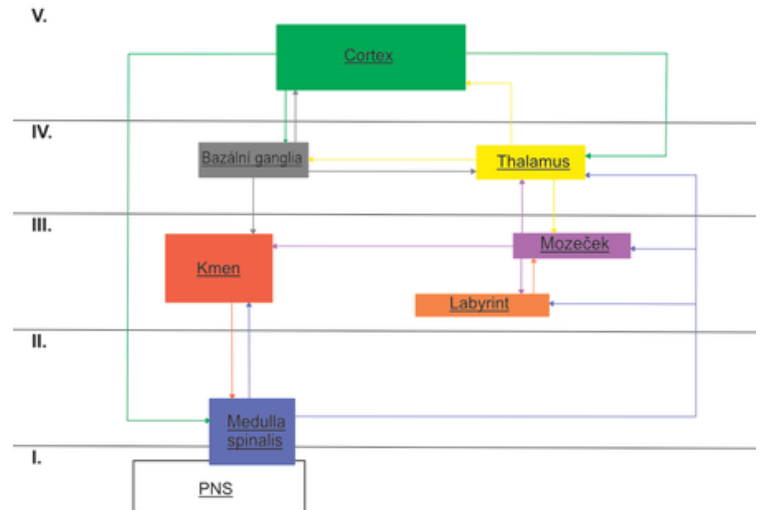
SESTUPNÉ MOTORICKÉ DRÁHY

Motorický systém ovládá svalovou činnost (zajišťuje vzpřímenou polohu, konání práce, příjem potravy, komunikaci). Účelný pohyb je koordinován větším množstvím svalových skupin současně. Na řízení motoriky se podílejí všechny oddíly CNS.

Řízení pohybu se odehrává na několika úrovních:

1. Spinální mícha
2. Mozkový kmen
3. Mozeček
4. Bazální ganglia
5. Mozková kůra

- u cicavců vycházejí nejvýznamnější motorické dráhy z neokortexu
- s rozvojem mozgové kůry vznikají přímé kortikospinální dráhy vedoucí bez přerušení až do míchy
- signály vycházející z kůry eferentními dráhami jsou výsledkem složitých interakcí různých oblastí kůry a zároveň jiných oblastí mozgu
- neurony mozgové kůry jsou početnými asociačními vlákny připojené v rámci též i mezi dvěma hemisférami.
- historicky se motorický výstup z kůry dělí na: více neuronů – **extrapyramidový** přímou dráhu – **pyramidový**
- okrem toho z kůry vychádza ešte dráha k retikulárnej formácii: kortikoretikulárna k jadram dostupných dráh kortikonukleárna

PYRAMIDOVÁ DRÁHA

Pyramidová dráha je **jednoneuronová**. 60 % dráhy vede z kůry motorické (area 4, 6) a 40 % z kůry senzitivní (area 5, 7). Dráha končí v míšních segmentech na motoneuronech a interneuronech předních rohů a také na neuronech zadních rohů. Somatotopické uspořádání, nebo-li korový homunculus, se projevuje i v dráze. Dráhu tvoří pyramidové buňky V. vrstvy a jejich axony.

Funkcí pyramidové dráhy je **volní motorika**, a to hlavně jemná motorika distálních částí končetin.

Priebeh

Dráha vychází z kůry, běží přes *capsula interna*, kde probíhá těsně za *genu capsulae internae*. Poté probíhá uprostřed *crura cerebri* a pokračuje na bazální část pontu, kde vytvoří svazky mezi *nuclei pontis*. Na přechodu oblongaty a míchy dochází ke sloučení drah v jeden svazek a vytvoří se **pyramides medullae oblongatae**. Následně dojde ke zkřížení drah tzv. **decussatio pyramidum**. Dráha se kříží v 80 %, zbylá část se zkříží až v míšním segmentu.

Zkřížená část poté pokračuje jako **tractus corticospinalis lateralis** (90%) do postranních míšních provazců a nezkřížená jako **tractus corticospinalis anterior** (10%) do předních rohů míšních

Zakončení

Dráha končí postupně v míšních segmentech. Část z motorické kůry končí vpředu v míše: v Rexedově zóně VII (na interneuronech) a Rexedově zóně IX (na motoneuronech). Část ze sensitivní kůry končí v zadních sloupcích míchy: v Rexedově zóně IV–VI

Na míšní úrovni, v předních rozích míšních jsou α -motoneurony – velké neurony předních rohů míšních, končí zde kortikospinální dráha a začíná motorická jednotka nebo γ -motoneurony – malé neurony předních rohů míšních, inervují svalová vřeténka; motorická jednotka pokračuje druhým neuronem, ako periférny motorický nerv -> vedie ku kostrovému svalu a motorickej ploténke.

Porucha funkce

Přerušení dráhy vede k druhostranné **hemiplegii** končetin. Svaly trupu většinou porucha nepostihne. Může také dojít k **hemiplegia alternans**. Jedná se o hemiplegii doprovázenou obrnami hlavových nervů. A to z důvodu, že vlákna hlavových nervů probíhají v blízkosti pyramidové dráhy.

*V dolnej časti gyrus precentralis možno identifikovať pre motorické jadrá hlavových nervov samostatný projekčný zväzok – **Tractus corticobulbaris**, ktorý sa končí pri motorických jadrách hlavových nervov. Nervové vlákna pre jadrá okohybných svalov sa popisujú ako **Tractus corticonuclearis** a predpokladá sa, že začínajú v zadnej časti stredného čelového laloku (area 8)

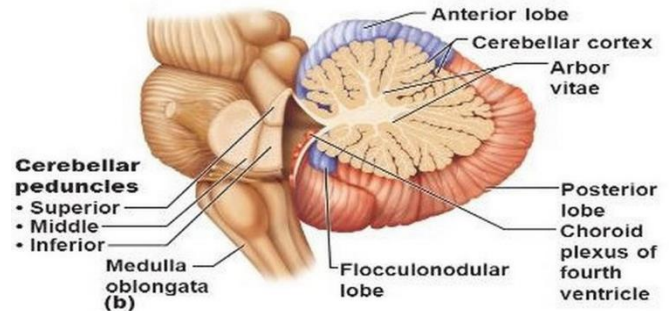
EXTRAPYRAMIDOVÉ DRÁHY

- vychádzajú z viacerých častí kôry
  - z podkôrových štruktúr sa na nich podieľajú najmä bazálne gangliá, ktoré tvoria početné spätné väzby s motorickou kôrou a motorickými jadrami v medzimozgu a strednom mozgu
  - dôležitú časť extrapyramídovej dráhy tvoria bazálne gangliá: nucleus caudatus, putamen a globus pallidus
-
- **Tractus reticulospinalis**: vychádza z retikulárnej formácie predĺženej miechy, mosta a stredného mozgu. Sprostredkúva vplyv retikulárneho systému na proprioreceptorové reflexy, úmyselné pohyby (facilitácia alebo inhibícia) a na autonómne funkcie. Je hlavnou mimopyramídovou dráhou.
  - **Tractus vestibulospinalis**: sprostredkúva vplyv informácií zo statokinetického receptora a vestibulárneho mozočka na činnosť svalov zabezpečujúcich polohu hlavy v priestore, participuje na riadení vzpriamovacích reflexov a na koordinácii úmyselných a neúmyselných pohybov.
  - **Tractus tectospinalis**: zabezpečuje vplyv informácií zo zrakového a sluchového receptora (cez štvorhrbolie a retikulárnu formáciu) predovšetkým na tonus šíjového svalstva. Sprostredkúva tzv. orientačné zrakové a sluchové reflexy, t.j. otáčanie hlavy v smere podnetu.
  - **Tractus olivospinalis**: vedie vplyv cez nucleus olivaris z mozočka, striata a mozgovej kôry na spinálne reflexy, zúčastňuje sa na koordinácii neúmyselných a úmyselných pohybov.
  - **Tractus rubrospinalis**: vedie informáciu z motorickej oblasti mozgovej kôry a predovšetkým mozočka cez nucleus ruber

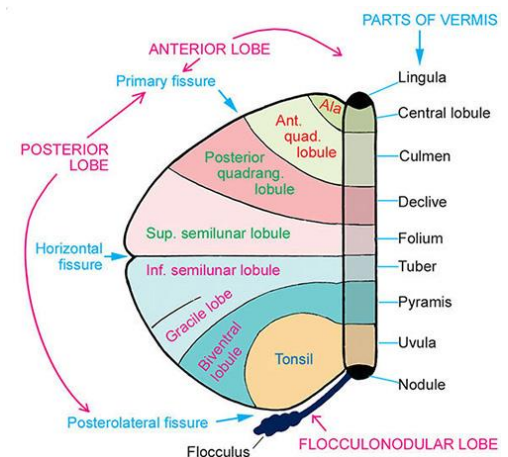
53. Funkční a morfologická charakteristika mozečku a jeho úloha při řízení hybnosti

ANATOMIA

- nachází se v zadní lebeční jámě, nad MO a nad pontem (tvoří nad nimi část stropu IV. komory, která do něj vybíhá – fastigium)
- shora kryt řasou tvrdé mozkové pleny – tentorium cerebelli (odděluje mozeček od týlních laloků)
- skládá se ze střední červovité části **vermis cerebelli** a ze dvou polokoulí **hemisphaeria cerebelli** (**paravermální oblast** – část hemisferfer, přilehlá k vermis)
- hemisféry jsou dále rozděleny **furami** (**prima et posterolateralis**) na **lobus**:
  - **anterior/cranialis** (odpovídá **spinocerebellu**, z hlediska vývoje **paleocerebellum**)
  - **posterior/caudalis** (odpovídá **pontocerebellu** a z hlediska vývoje **neocerebellu**, nejmladší část)
  - **flocculonodularis** (odpovídá **vestibulocerebellu** a z hlediska vývoje **archicerebellu**, nejstarší část)
- každý lalok (**lobus**) je dále rozdělen hlubšími **furami** na **lobuli** a ty dále mělkými **sulci** na listkové gyry (**folia**)
- spojen s kmenem mozkovým pomocí **pedunculi cerebellares**:

- **Pedunculus cerebellaris superior (brachium conjunctivum)**
  - spojení s mesencephalem
  - obsahuje především eferentní dráhy (jsou to hlavně axony nc.dentatus a nc.emboliformis s nc.globosus) do nc. ruber, olivy, okohebných a k nim přidružených jader a thalamu
  - aferentní dráhy jsou především z tr. spinocerebellaris ventralis
- **Pedunculus cerebellaris medialis (brachium pontis)**
  - spojení s pontem
  - obsahuje především aferentní dráhy z mozkové kůry, interpolující se přes nci.pontis
- **Pedunculus cerebellaris inferior (corpus restiforme)**
  - spojení s MO
  - obsahuje hlavně aferentní dráhy z míchy, nci.vestibulares, RF a šplhavá vlákna z olivy
  - eferentní dráhy vedou (hlavně axony nc. fastigii) do nci.vestibulares a RF pontu a MO

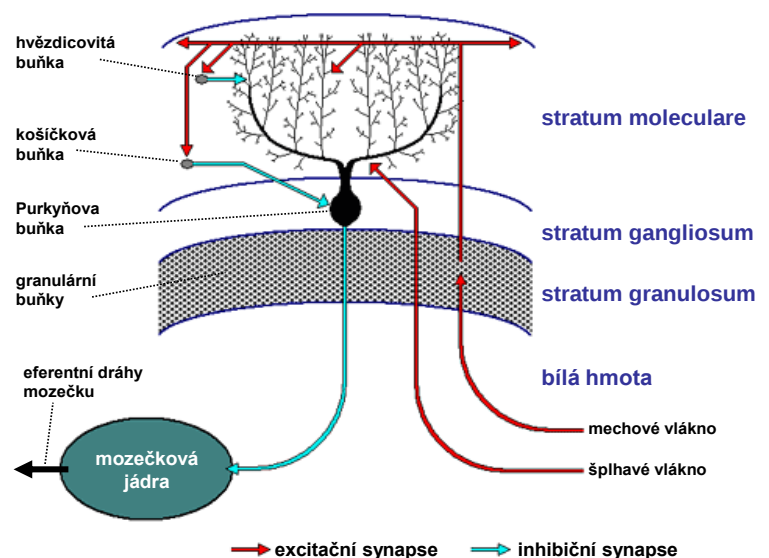

HISTOLÓGIA

Kůra mozečku (šedá hmota)

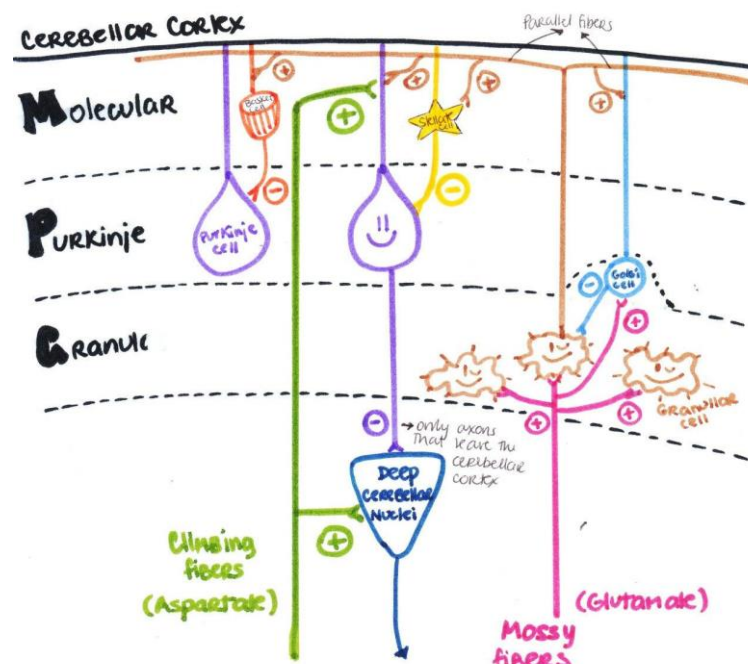
delíme ju na:

- **stratum moleculare**
  - na povrchu, málo buněčná
  - hvězdčkové a košíčkové b.
  - dále obsahuje paralelní vlákna granulárních b. a šplhavá vlákna olivy, které tvoří synapse s dendrity Purkyňových b.
- **stratum gangliosum**
  - obsahuje Purkyňovy b. (mají bohatě větvené dendrity ve stratum moleculare, axony končí u jader mozečku, jsou inhibiční)
- **stratum granulosum**
  - nehlouběji
  - granulární a Golgiho b.
  - dále obsahuje mechová vlákna (axony většiny mozečkových aferentů, směřující do kůry), která se napojují na granulární b.

Funkční charakteristika kůry mozečku:

- hvězdicovité a košíčkové buňky inhibují Purkyňovy buňky (1 košíčková b. inhibuje až 12 Purkyňových b.)
- granulární buňky jsou jediné excitační v mozečkové kůře, jejich axony tvoří paralelní vlákna (1 granulární b. ovlivní až 500 Purkyňových b.)
- dendritickou arborizací 1 Purkyňovy b. projde až 400 000 paralelních vláken
- mozečkové glomerulum
  - složitý synaptický komplex
  - nachází se v granulórní vrstvě
  - skládá se ze synaptického zakončení mechového vlákna a až 20 dendritů granulárních b.
  - jsou pod inhibičním vlivem Golgiho b.
- šplhavá vlákna míří přímo na Purkyňovy b.
- jediným eferentem jsou axony Purkyňových buněk, které mají inhibiční vliv (GABA) na mozečková jádra

Bíla hmota mozečku (corpus medullare cerebelli)

- tvořena mechovými a šplhavými vlákny a axony Purkyňových b.
- vytváří *arbor vitae cerebelli*

Mozečková jádra (ncl. cerebellares- zhluky šedé hmoty v bílé hmotě)

Aferentem jsou axony Purkyňových b. a kolaterály mechových a šplhavých vláken

Nc. dentatus

- největší mozečkové jádro
- uložené v hemisféře nejlaterálněji
- tvar zprohýbaného váčku, s hilem otevřeným mediálně a rostrálně
- **aference:** z laterálních částí mozečkových hemisfér
- **eferentní vlákna:** křížení v tegmentu (*nc. albus*)
- **sestupná eferentní vlákna** končí v RF pontu a nc. olivaris inferior
- **vzestupná eferentní vlákna** končí v **nc. VI** (ale i do nc. VPL, nc. VA, nc. IL), nc. ruber, v nc. interstitialis (Cajali), v nc. Darkschewitschi a v nc. n. III.
- nejvíce vláken směřuje do nc. VL a dále do motorické korové oblasti (area 4), která díky pyramidové dráze ovlivňuje motoneurony distálních svalů končetin

Nc. emboliformis et nc. globosus (nc. interpositus – souhrnný název pro obě)

- nc. emboliformis je uloženo v blízkosti hilu ncl. dentatus
- nc. globosus je rozdělen do 2 nebo více skupin uložných mediálně od nc. emboliformis
- **aference:** přichází z paravermální kůry
- většina **eferentních vláken:** se kříží a končí v ncl. ruber a odtud směřují do míchy (tr. rubrospinalis) nebo směřují rubroolivární dráhou zpět do mozečku (Guillan-Mollaretův trojúhelník, cerebello-rubro-olivární dráha)
- projekce do míchy přes interpolaci v RF pontu (tr. reticulospinalis), společně s tr. rubrospinalis ovlivňují proximální svaly končetin
- slabší zkřížená projekce končí v talamu i v akcesorních jader oliva inferior

Nc. fastigii

- nejmediálnější a vývojově nejstarší mozečkové jádro
- uloženo při střední čáře, těsně nad fastigiem

- **aferece** přichází z vermální oblasti kůry mozečku
- **eference** především do nc. vestibularis lateralis a z něj do míchy (tr. vestibulospinalis) - mají excitační vliv na motoneurony extenzorů (napřimovačů, natahovačů, včetně šíjových a zádových svalů) – antigravitační efekt
- projikuje zkříženě i do RF (MO a pontu), (díky tr. reticulospinalis má také vliv na extenzory)

FUNKCE MOZEČKU:

zapojen paralelně k systému motorických drah (mozečkové okruhy a extrapyramidové dráhy)

- **vestibulocerebellum**
  - udržování vzpřímené polohy těla a rovnováhy
  - (poruchy vedou ke ztrátě schopnosti udržet rovnováhu, nemocný se kymácí a padá)
- **spinocerebellum**
  - kontroluje a upravuje svalový tonus
  - působí tlumivě na antigravitační svalstvo
  - reguluje průběh pohybů
  - při jeho poškození dochází ke zvýšení tonu extenzorů
- **pontocerebellum**
  - vytváří schémata plánovaných pohybů
  - průběžně neustále reguluje průběh pohybů v prostoru a čase
  - při poškození dochází k: adiadochokineze, intenčnímu třesu, syndromu ozubeného kola

„Aferentními spoji dostává mozeček kopii senzorických informací z různých receptorů (přes míchu, RF, vestibulární jádra, mozkovou kůru dokonce i ze zraku!). Dostává i kopie motorických povelů, které jdou z motorických center mozkové kůry do míchy. Z těchto dvou informačních vstupů mozeček "vypočítává" odchylky od předepsaných (optimálních) hodnot, a eferentními spoji průběžně provádí opravy motorického programu.“

SPOJE MOZEČKU:

Eferentní mozečkové dráhy

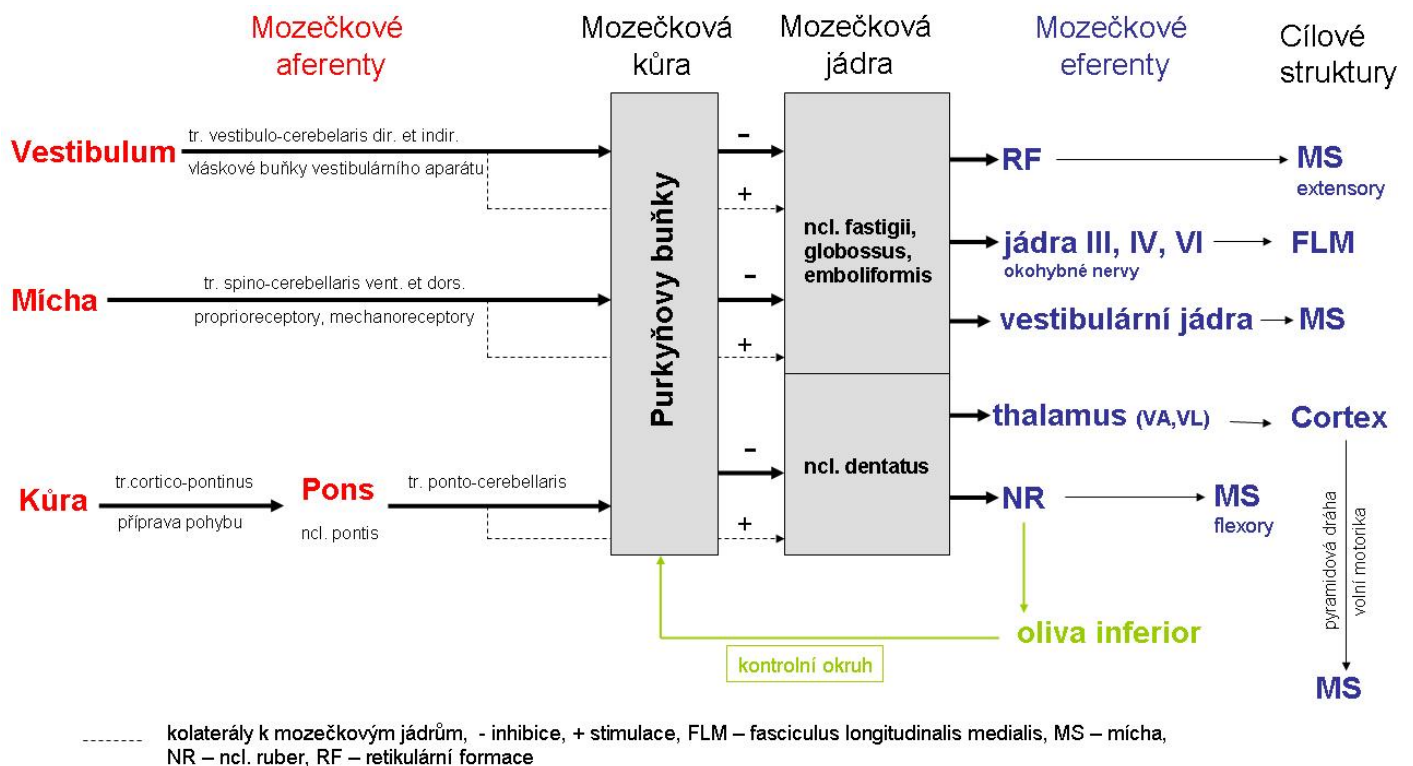
- vychází z mozečkových jader a u nich jsou také popsány
- **jedinou výjimkou je část Purkyňových b., které projikují přímo do nc. vestibularis lateralis!**

Aferentní mozečkové dráhy

- signály z okolí se přivádí pomocí mechových, multilaminárních a šplhavých vláken do kůry mozečku
- aferentace z vestibulárních receptorů, z proprioceptorů (svalová vřeténka, šlachová tělíska), z exteroceptorů (kůže, zrakové a sluchové signály) a především z mozkové kůry (kortiko-ponto-cerebellárním spojením)
- signály se do mozečku dostávají většinou více neuronálními dráhami (nepřímé dráhy)
- aferentace do mozečkových jader je hlavně z Purkyňových buněk (kortikonukleární vlákna), ale i kolaterály mechových a šplhavých vláken a kolaterály monoaminergních systémů (multilaminárních vláken)
- poměr aferentace ku eferentaci, mechových vláken ku Purkyňové b. je 40:1 (precizní koordinace pohybů)
- Specifické („přesně definované,“) dráhy vstupují do různých oddílů mozečku:
  - do **Vestibulocerebella**
    - informace z vestibulárního aparátu přímo (directus) nebo přes vestibulární jádra (indirectus)
    - **Tractus vestibulocerebellaris directus (10% spojů)**
      - smyslové vláskové b. labyrintu - bipolární b. (1.neuron) v ganglion vestibulare – pars vestibularis n. VIII. – tr. vestibulocerebellaris directus – mechová vlákna končící v lobus floclunodularis
    - **Tractus vestibulocerebellaris indirectus (90% spojů)**

- smyslové vláskové b. labyrintu - bipolární b. (1.neuron) v ganglion vestibulare – pars vestibularis n. VIII. – nci. vestibulares (2.neuron) - tr. vestibulocerebellaris directus – mechová vlákna končí v lobus flocculonodularis
- do **Spinocerebella**
  - informace ze svalových vřetének, šlach a kloubů (svalový tonus, pozice končetin), z míchy a kmene (propriocepce)
  - **Tractus spinocerebellaris ventralis/anterior**
    - periferní senzory – spinální ganglia (1.neuron) – nc. Stilling-Clark = lamina VI. (2. neuron)
      - 1. křížení v téže míšním segmentu – tr. spinocerebellaris ventralis – 2. křížení=decussatio pedunculorum cerebellarum superiorum – pedunculus cerebellaris superior – mechová vlákna končí v lobus anterior
      - díky dvojímu křížení projikuje homolaterálně do mozečkové kůry
      - propriocepce z dolních končetin a dolní části trupu (*spíš hrudní a bederní segmenty*)
  - **Tractus spinocerebellaris dorsalis/posterior**
    - periferní senzory – spinální ganglia (1.neuron) – nc. Stilling-Clark = lamina VI. (2. neuron)
      - tr. spinocerebellaris dorsalis – pedunculus cerebellaris inferior – mechová vlákna končí v lobus anterior
      - ani jednou se nekříží, projikuje homolaterálně do mozečkové kůry
      - propriocepce z dolních končetin a dolní části trupu (*spíš sakrální a bederní segmenty*)
  - **Tractus cuneocerebellaris**
    - periferní senzory – spinální ganglia (1.neuron) – připojí se k tr. spinobulbaris – nc. cuneatus accesorius (lateralis) – tr. cuneocerebellaris (Monakow) (*fibrae arcuatae externae posteriores*) - pedunculus cerebellaris inferior – mechová vlákna končí v lobus anterior
    - ani jednou se nekříží, projikuje homolaterálně do mozečkové kůry
    - propriocepce z horních končetin a horní části trupu
  - **Tractus nucleocerebellares**
    - periferní senzory hlavových nervů (hlavně n. V.) – sensitivní ganglia hlavových nervů (n. V., VII., IX., X.,) (1.neuron) – nc. cuneatus accesorius (lateralis) – pedunculus cerebellaris superior – mechová vlákna končí spíše ve vermis
    - propriocepce z hlavy
  - další aferentace je ze **II. vláken lemniskálního systému (tr. bulbocerebellaris)** (*přes zona reticularis nc. gracilis et nc. cuneatus*)
- do **Neocerebella**
  - **Tractus corticopontocerebellares**
    - neurony motorické, premotorické, senzitivní a zrakové kůry mozkové (1. neuron) – tr. corticopontinus (*tr. frontopontinus = Arnoldova dráha a tr. temporo-parieto-occipitopontinus = Türkeho dráha*) – nci. pontis (2. neuron) – křížení - pedunculi cerebellares medii – mechová vlákna končí hlavně v lobus posterior
    - díky nim je převáděn vliv mozkové kůry na mozeček
    - spojení neokortexu a neocerebella - společně vytvářejí komplexní plány pohybů a jejich realizaci
    - dráhy kontrolují činnost mozečku.
  - **Nespecifické nepřímé senzitivní dráhy**
    - aferenty z kmene mozkového, především z **oliva inferior a RF**
    - tato jádra dostávají mnohočetné impulzy z různých center, zpracují je a převedou do mozečku
    - vedou nespecifické senzitivní a senzorické informace (= **mimovolní podpora mozečkových funkcí**)

- **Tractus olivocerebellaris**
  - . oliva – křížení - pedunculus cerebellaris inferior – šplhavá vlákna na každé Purkyňově b.
  - . mají na Purkyňovy b. excitační vliv (glutamát)
  - . je aktivní s chybně provedeným pohybem a jeho rychlé změně a na začátku pohybu
  - . do mozečku převádějí signály z míchy, z nc. ruber, ze substantia grisea centralis, ze zona incerta a z mozkové kůry
- **Tractus reticulocerebellaris**
  - . RF MO a pontu – část se kříží - pedunculus cerebellaris inferior et medius – končí jako mechová vlákna v mozečkové kůře
- další aferentace je např. z **hypothalamu**
- významnou část aferentace kromě mechových a šplhavých vláken tvoří **!multilaminární vlákna!**, které mají modulační vliv, pochází z rafeálních jader RF (serotonin) a locus coeruleus (noradrenalin)

54. Fyziologie m. oblongaty

Mozkový kmen

- prodloužená mícha, Varolův most, střední mozek.
- ve všech těchto částech jsou kromě jader mozkových nervů a vlastních jader uloženy nervové buňky, jež jsou seskupeny do jader více či méně ohraničených. Tato jádra jsou součástí systému retikulární formace (RF).

PRODLOUŽENÁ MÍCHA

- začíná kaudálně jako pokračování páteřní míchy a kraniálně přechází na Varolův most
- obsahuje jádra, která jsou součástí retikulární formace a jsou zapojena do řízení autonomních funkcí:

činnost srdce – kardioexcitační a kardioinhibiční centra,
 činnost cév – vazokonstrikční a vazodilatační centra,
 dýchání – vdechové a výdechové neurony
 trávení – přijímání potravy (žvýkání a polykání)
 (motorická centra - kontrolují svalový tonus a posturální reflexy)

Kardiovaskulární centra v mozgovém kmeni:

činnost srdce – kardioexcitační a kardioinhibiční c.

činnost cév – vazokonstrikční a vazodilatační c.

Lokalizovaná v retikulární formaci prodloužené míchy a dolní 1/3 mostu.

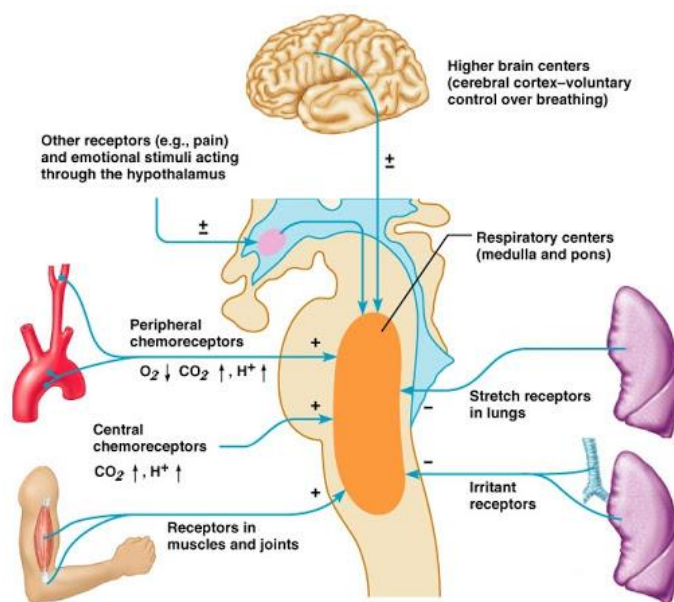
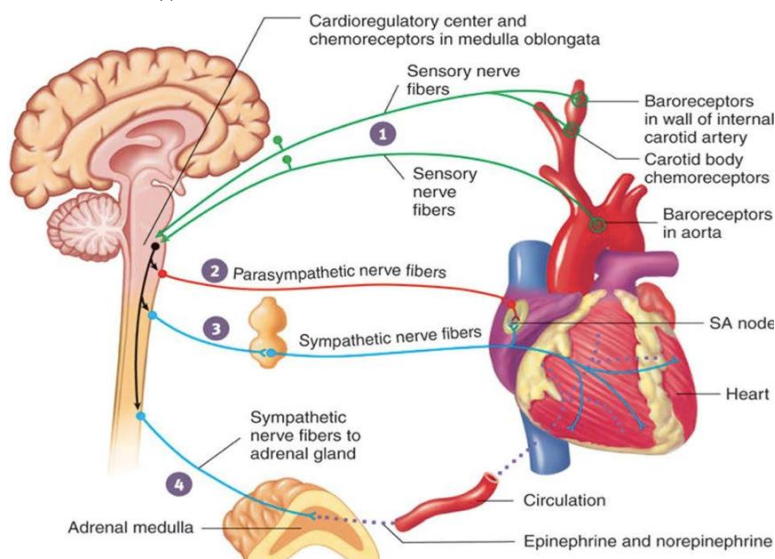
Informace přicházejí IX. a X. nervem je integrována nucleus tractus solitarius a předávána do:

- Kardioinhibiční centrum (součást RF) – nc. ambiguus (nc. ambiguus je somato(branchio)motorické, takže spíše nc. dorsalis n. X.) – n. vagus – SA uzel – zpomalení tepové frekvence
- Kardioexcitační centrum (součást RF) – SNS (tr. retikulospinalis – nc. intermediomedialis/medialis – ramus communicans albus – truncus sympathicus – ganglion cervicale superius/medium/stellatum – nervus cardiacus superior/medius/inferior – plexus cardiacus) – SA uzel – zvýšení tepové frekvence, rychlosti vedení přes AV uzel, kontraktility
- Vazomotorické centrum (součást RF) – SNS (tr. retikulospinalis – nc. intermediomedialis/medialis – ramus communicans albus – ganglia trunci sympathici – rami viscerales/communicantes grisei – pokračují v adventicii arterií) – vazokonstrikce arteriol a venul

dýchání – vdechové a výdechové neurony

Respirační centrum (pozri otázka 43- regulace dýchání)

(+ toto nie je v otázke 43, môžeme to tam zahrnúť ☺) :

Copyright © 2004 Pearson Education, Inc., publishing as Benjamin Cummings.

Řízení volního dýchání:

- umístěno v kůře a řízeno z mozkové kůry
- Pomocí descendentních drah (TRACTUS CORTICO-SPINALIS) se vedou impulsy k jednotlivým částem respiračního centra (

Obranné dýchací reflexy (otázka 40- plíce)

- chrání dýchací soustavu před porušením (vdech toxických, silně dráždivých látek)
- slouží k udržení volných dýchacích cest
- základní obranné reflexy: Kratschmerův apnoický reflex, kýchání, kašel
- Apnoický reflex
  - zástava dechu způsobená podrážděním čichového aparátu silně dráždivou látkou
  - reflexní apnoe brání aspiraci potravy při polykání.
  - Dostředivá dráha: n. V. z nosní sliznice, n. I.
  - Centrum: dýchací centrum (v mozkovém kmeni).
  - Odstředivá dráha: vlákna vedoucí k motoneuronům všech dýchacích svalů
- Kýchání
  - vzniká drážděním receptorů nosní sliznice; udržuje průchodnou dutinu nosní
  - mechanismus: větší množství hlenu podráždí receptory -> velký nádech -> silný výdech
  - Dostředivá dráha: n. V. z nosní sliznice
  - Centrum: dýchací centrum.
  - Odstředivá dráha: motorická vlákna vedoucí z dýchacího kmene k motoneuronům mezižeberních svalů a motorická vlákna n. vagus, ovládající hlasivkovou štěrbinu.
- Kašel
  - napomáhá udržovat volně průchodné dýchací cesty
  - mechanismus: nahromaděním hlenu nebo vdechnutím cizího tělesa, které dráždí receptory v oblasti hrtanu a bifurkace trachey -> velký nádech s uzavřenou hlasivkovou štěrbinou -> stoupne tlak v hrudní dutině -> otevření hlasivkové štěrbiny -> vzduch proudí spolu s cizím tělesem ústní dutinou pryč.
  - Dostředivá dráha: vagová vlákna v n. laryngeus superior a senzorká vlákna n. V.
  - Centrum: dýchací centrum.
  - Odstředivá dráha: motorická vlákna vedoucí z dýchacího kmene k motoneuronům mezižeberních svalů a motorická vlákna n. vagus, ovládající hlasivkovou štěrbinu.

Trávení – přijímání potravy (žvýkání a polykání) (zase detailnější v jednotlivých otázkách)

- reflexy - sací, polykací, (sekrece slin a žaludečních šťáv), zvracení
- Reflexy ovlivňující činnost GIT, lze podle uspořádání reflexního oblouku rozdělit: -
  - (Místní reflex (lokální, krátký) - odpověď je zprostředkováná výhradně ENS)
  - Dlouhý reflex - informace o podráždění receptorů vedeny aferentními vlákny až CNS, eferentní sympatická a parasympatická vlákna poté modulují aktivitu eferentní části ENS

Polykací reflex

- nervový impuls z prodloužené míchy, který způsobí posun potravy do hltanu.
- mechanismem posunu je jícnová peristaltika, která má tři fáze:
  - Vůlí ovládaná fáze:
    - jazyk posouvá sousto dozadu k měkkému patru
    - stimulace mechanoreceptorů - oblast hltanové úžiny
    - zahájení automatická, nepřerušitelná fáze polykání.
  - Faryngeální fáze:
    - Signál z mechanoreceptorů patrových oblouků je aferentními vlákny: n. V, n. IX a n. X veden do nucleus tractus solitarii a nucleus ambiguus
    - následně eferentními vlákny n. V, n. IX, n.X a n. XII zpět do hltanu.
  - Ezofageální fáze:
    - peristaltika pokračuje jícnem (během 8–10 s je sousto v žaludku)
    - řízeno n. X.
    - dochází i k receptivní relaxaci žaludku (příprava k přijetí sousta).

Řízení sekrece slin

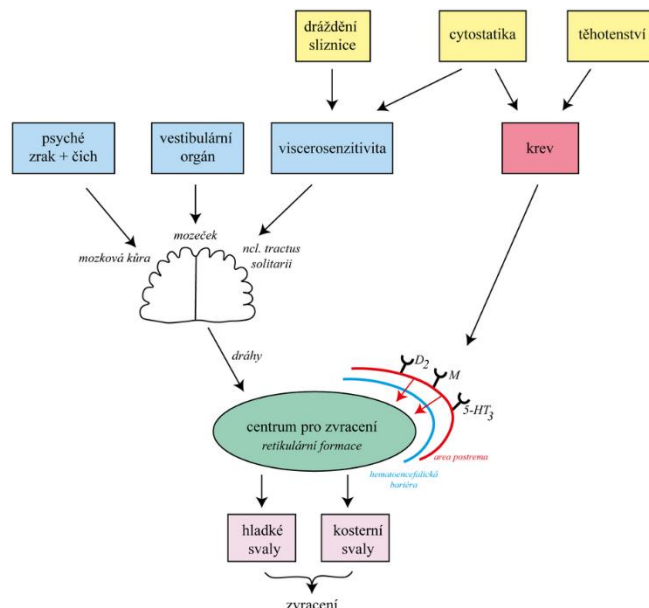
- Spouštěna je reflexně autonomním nervovým systémem.
- stimulují sympatikus i parasympatikus (efekt parasympatiky je výraznější)
- Podněty vyvolávající sekreci: zrakové, čichové, chuťové, mechanické (např. jídlo se dotkne sliznice, žvýkání), podmíněné reflexy, ostatní (např. hovor o jídle).

Centrum pro zvracení

- leží v oblasti nc. tractus solitarii, pod spodinou IV. komory (u kardiiovaskulárního a respiračního centra)
- obranný reflex
- reversní peristaltika od prostředku tenkého střeva po larynx
- koordinováno parasympatikem a sympatikem

drážděno:

- mechanickými podněty (zvýšení nitrolebního tlaku)
- vestibulárním systémem
- vyššími nervovými centry (podněty zrakové, čichové, emoční)
- zraněním/bolestí (žaludek/duodenum, vchod do laryngu, vnitřní ucho)
- emetiky – působí na chemorecepční spouštěcí oblasti
  - o periferní emetika: chemoreceptory v žaludku/duodenu,
  - o centrální emetika: area postrema na dně 4. komory (urémie, ketoacidóza, hypoxie)

Mechanismus:

Předchází mu intenzivní salivace – ochrana skloviny před kyselým prostředím žaludku -> zadržení dechu v mírné inspiraci -> usilovný nádech proti zavřené glottis (inhibice dýchání) -> ↓ nitrohruďní tlak -> ↑ nitrobřišní tlak -> (bránice) - silná kontrakce břišních svalů a bránice -> relaxace a poté kontrakce pyloru – přesun tráveniny ze střev do žaludku -> relaxace dolního a horního svěrače esofagu -> vypuzení obsahu žaludku

MO dále obsahuje důležitá jádra a struktury:

- nc. gracilis a nc. cuneatus – přepojovací stanice lemniskálního systému (senzitivita)
- nc. solitarius – viscerosenzitivní jádro, integrace signálů z visceroreceptorů a z mozkových center kontrolujících autonomní funkce a emoční chování
- nc. ambiguus – motorické jádro postranního smíšeného systému (IX., X., XI.), prosvaly laryngu, faryngu, patra a jícnu
- oliva inferior – zapojená do řízení motoriky, aference z míchy, mozečku, nc. ruber, ... vysílá šplhavá vlákna do mozečku
- nc. dorsalis n. X, nc. n. XII., nc. spinalis n. V.,
- pedunculi cerebellares inferiores – obsahují vlákna míchy, MO (především nci. vestibulares) směřující do mozečku, naopak vedou vlákna z nc. fastigii do nci. vestibulares a do RF

!Celým kmenem prochází!

- Lemniskální systém – lemniscus medialis, zajišťuje/vede propriocepci a čítí dotykové, vibrační a diskriminační
- Anterolaterální systém – několik drah probíhajících v postranních a předních míšních provazcích, vlákna končí v RF, mesencefalu a thalamu, vede především bolest
- Pyramidová dráha – hlavní motorická dráha, inervace pro nejjemnější svaly
- Extrapramidové dráhy – doprovodné motorické dráhy, především pro posturální svaly
- Fasciculus longitudinalis medialis – napojuje všechna okohybná jádra, konjugace a konvergence očí

55. Fyziologie Pontu a Mesencephalonu.

VAROLŮV MOST

- **nervové regulace dýchání** - apneustické centrum a pneumotaxické centrum
- **řízení motoriky** – regulace pohybu a postoje
- **smyslové analýzy** – sluchu (a rovnováhy)
- ovládá některé reflexivní činnosti – u člověka konkrétně slzení, slinění a reflex zužování zornice
- navozuje také tzv. REM fázi spánku – úseky, kdy dochází k rychlému pohybu očí a zdají se sny

ANATOMIA

Most je součástí mozkového kmene. Leží před mozečkem a prodlouženou míchou, od které ho odděluje rýha, z níž vystupují hlavové nervy VI-VIII. Na rozhraní mostu a prodloužené míchy leží přední a zadní kochleární jádra a více vpředu a mediálně jádra vestibulární statoakustického nervu (*medialis, lateralis, superior et inferior*)

DRÁHY MOSTU

Most má spoje vedoucí do mozečku (*fibrae pontis transversae*), procházejí jím také vzestupné lemniskové dráhy (*propriocepční lemniscus medialis, sluchové corpus trapezoideum a lemniscus lateralis*), dráhy spinothalamická a spinocerebelární a fasciculus longitudinalis medialis, který je asociační kmenovou dráhou.

FUNKCE MOSTU:

Rohovkový reflex

Způsobí ho mechanické podráždění působící na řasy, víčka, spojivky a rohovku. Je vyvolán díky dostředivým vláknům V. hlavového nervu (*n. trigeminus*) a odstředivými (z mozku vedoucími) motorickými vlákny VII. hlavového nervu (*n. facialis*), které inervují m. orbicularis oculi. Jednostranný podnět způsobí oboustranné zúžení oční štěrbin. Jedná se o nepodmíněný reflex, který se může ale změnit v podmíněný. Pak jakýkoli předmět blížící se k oku vyvolá rohovkový reflex

Okulokardiální reflex

Jedná se o reflex, který způsobí zpomalení tepu při stlačení očních bulbů a je zprostředkován prodlouženou míchou. Může se použít v rámci první pomoci např. při fibrilacích srdce. Dojde přitom k podráždění větví vagu, které zpomalí srdeční činnost (negativní chronotropní vliv), protože vnější tlak na oči způsobí snížení tepové frekvence ale maximálně o 10-12 tepů/min

Pons dále obsahuje:

- **nc. salivatorius superius/inferius** – visceromotorická jádra (parasymptikus) pro VII. a IX. nerv
- **nci. pontis** – součástí kortiko-ponto-cerebellárního spojení, přivádí do mozečku informace o plánovaných pohybech, motorických povelích a informace o objektech
- **nc. gustatorius** – horní část nc. solitarius, převažují zde chuťová vlákna n. VII:
- **nc. raphae** - RF prodloužené míchy a mostu, jsou zdrojem *serotoninu* a *endorfinů*.
- **nc. motorius n. V., nc. n. VI., nc. n. VII., nc. principalis n. V.,**
- **pedunculi cerebellares medii** – obsahují kortiko-ponto-cerebellární spojení, končí v neocerebelu

STREDNÍ MOZEK

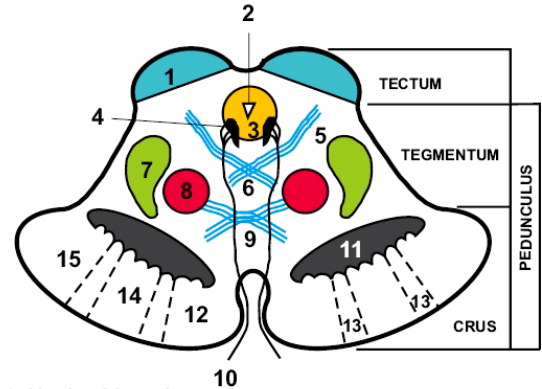
- je nejrostrálnější partie mozkového kmene, navazuje na most Varolův
- je kryt hemisférami koncového mozku, patrná je jen jeho ventrální část jako tzv. crura cerebri (partes anteriores pedunculi cerebri) – mohutné stvolky, obsahující bílou hmotu.
- probíhá tady **aquaeductus mesencephali** (Sylvii) – úzký kanálek, vedoucí mozkomíšní mok, po odstupu ze IV. komory

ANATOMIA

hlavní části středního mozku (mesencephalon) jsou:

- **tectum**
  - o tvořené čtverohrbolím (*corpora quadrigemina*) dělí se na:
    - horní (*colliculi superiores*) hrboly
    - dolní (*colliculi inferiores*) hrboly
    - mezi nimi leží ploténka (*lamina quadrigemina*)
  - o je centrem pohotovostního strážného reflexu (*úleková reakce – startle reflex*), což je soubor nepodmíněných reflexů, vybavovaných náhlými podněty, působícími na zrakové a sluchové receptory
- **tegmentum**
  - o je pod tektem
  - o obsahuje jádra III. a IV. hlavového nervu + je odtud řízen *zornicový reflex*

ŘEZ MESENCEPHALEM V ÚROVNI COLLICULI SUPERIORES

- 1 - COLLICULUS SUPERIOR
- 2 - AQUAEDUCTUS MESENCEPHALI /Sylvii/
- 3 - SUBSTANTIA GRISEA CENTRALIS
- 4 - NUCLEUS N. III.
- 5 - TRACTUS TECTOSPINALIS
- 6 - DECUSSATIO TEGMENTI POSTERIOR
- 7 - LEMNISCUS MEDIALIS
- 8 - NUCLEUS RUBER
- 9 - TRACTUS RUBROSPINALIS
- 10 - N. III.
- 11 - SUBSTANTIA NIGRA
- 12 - FIBRAE FRONTOPIONTINAE /Arnoldi/ (TR. CORTICOPONTINUS)
- 13 - FIBRAE CORTICONUCLEARES (TR. PYRAMIDALIS)
- 14 - FIBRAE CORTICOSPINALES (TR. PYRAMIDALIS)
- 15 - FIBRAE OCCIPITO-, PARIETO-, TEMPOROPONTINAE (TR. CORTICOPONTINUS)

Prechádza tadiaľto zraková a sluchová dráha!!! (pozri jednotlivé otázky) Je to důležité to tu spomenúť ☺

Jak je Mesencefalon spojen se zrakem/zrakovou dráhou?

- vedou do něj odbočky zrakové dráhy, jsou zde jádra okohybných nervů a sídla některých očních reflexů

Dráha pupilárního reflexu:

- **Mydriáza, dráha:** axony gangliových buněk – area pretectalis – mesencefalická RF – tr. reticulospinalis – centrum ciliospinale – ganglion cervicale superius – plexus caroticus internus et ophthalmicus – musculus dilator pupillae
- **Mióza, dráha:** axony gangliových buněk – area pretectalis – nc. accessorius n. III. (ED) – n. III. – ganglion ciliare – nn. ciliares breves – musculus sphincter pupillae

Dráha akomodace

- probíhá podobně jako dráha miózy
- **dráha:** axony gangliových buněk – area pretectalis – nc. interstitialis (Cajali) – (fasciculus longitudinalis medialis)? – (nc. n. III.)? – n. III. – ganglion ciliare – nn. ciliares breves – musculus ciliaris

Dráha konvergence očí

- **dráha:** axony gangliových buněk – area pretectalis – nc. interstitialis (Cajali) – fasciculus longitudinalis medialis – nc. n. III., IV. a VI. – n. III., IV. a VI. – okohybné svaly
- do konvergence se zapojuje i nc. medianus (Perliovo jádro), které je centrem konvergence

Mesencefalon dále obsahuje: (pozri obrázok)

- **substantia nigra** - mezi tegmentem a *pedunculi cerebri*, hlavní část dopaminergního systému
- **colliculi superiores** - jsou centrem nepodmíněných zrakových reflexů spojených s pohyby očí, hlavy a těla vyvolaných světelnými podněty.
- **colliculi inferiores** jsou centrem nepodmíněných, hlavně sluchových reflexů, pohybů uší, hlavy a těla vyvolaných zvukovou stimulací.
- **nc. ruber** – se významně uplatňuje v motorce při koordinaci vlivů z mozkové kůry mozečku.
- **locus coeruleus** - je hlavním zdrojem noradrenalinu v mozku a významně se podílí na regulaci bdění a spánku.
- **nci. praetectales** – skupina jader v rostrální mesencefalu, zajišťuje pupilární reflex

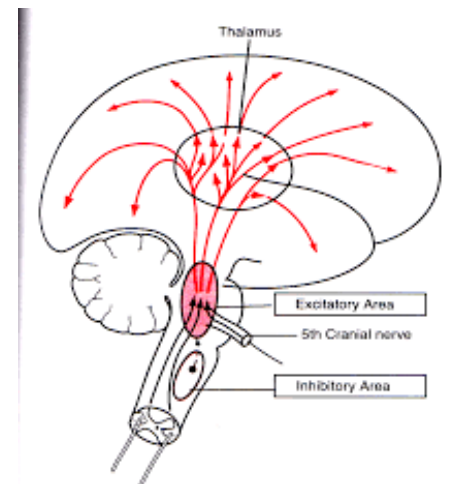
- *nc. n. III., nc. n. IV.* – okohybná jádra, leží v tegmentu
- *nc. accessorius n. III. (EW)* - visceromotorické jádro (parasymptikus) pro III. nerv
- *nc. interstitialis (Cajali)* – centrum tonické složky vertikálních očních pohybů
- *nc. comisurae posterioris (Darkševiči), nc. medianus (Perliovo), nc. mesencephalicus n. V., substantia grisea centralis*
- *pedunculi cerebellares superiores* – především eferentní vlákna z cerebella do nc. ruber, olivy, thalamu
- *fasciculus longitudinalis dorsalis (Schützi)* – vede z mediálního hypothalamu do parasymptických jader a RF

Retikulární formace (RF)

- Je tvořena částí mozkového kmene (je kranální pokračováním páteřní míchy a je masivními svazky vláken spojen s mozečkem a přechází do diencefalu), představuje fylogeneticky starou soustavu difusních neuronů a jader v rozsahu od prodloužené míchy po thalamus.
- obsahuje mnoho neuronů, jejichž axony se dělí na dlouhé ascendentní a descendentní kolaterály, probíhající v ose mozkového kmene + tyto kolaterály se dále větví a vydávají velké množství terminací
- Přijímá, vydává a obsahuje velké množství aferentních, eferentních a intraretikulárních spojů

Funkce:

- V RF je centrum: dýchání, regulace krevního tlaku, činnosti srdce a dalších vegetativních funkcí endokrinního a trávicího systému
- RF = funkce mnohočetného reflexního centra: mrkací reflex, reflex slzný, sací, kašle, dýchací, polykací, slivivý a další.
- Účinky RF jsou:
- *nespecifické* – tlumivé a aktivační
- *specifické* - na konkrétní orgány

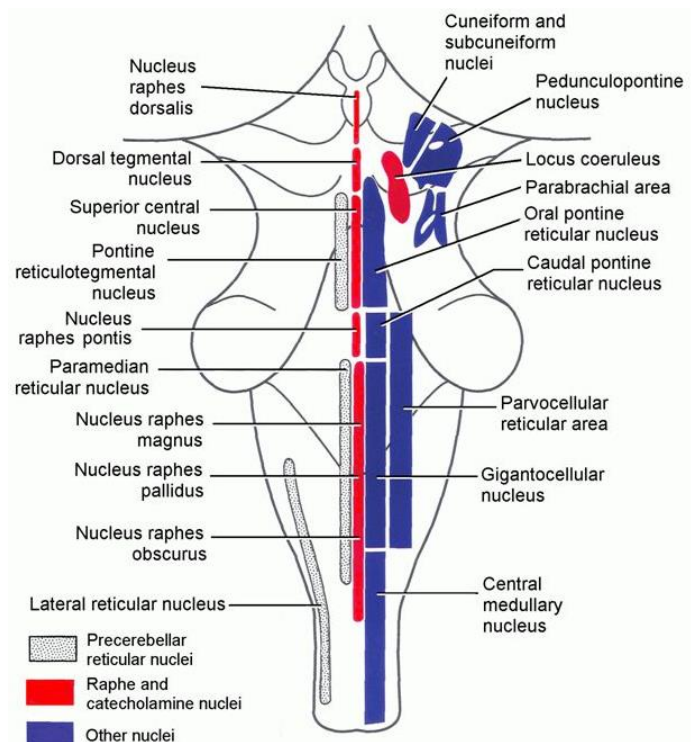
ANATOMIA

Systém jader RF lze rozdělit:

dle uspořádání do podélných pruhů:

(v každém pruhu se dále rozlišují oblongátová, pontinní a mezencefalická jádra RF):

- **Rapheální**
  - o střední, nepárový systém,
  - o spoje k mediální řadě a Limbickému systému
  - o většina neuronů je serotoninergních (skupiny B1-B9), transportují serotonin téměř do všech struktur CNS.
- **Mediální**
  - o párový, nejmohutnější, jádra jsou velkobuněčná
  - o většina eferentních spojů RF, do kortexu, thalamu, míchy, jader hlavových nervů
- **Laterální**
  - o jádra pouze v MO a v pontu, malobuněčná jádra,
  - o krátké spoje mířící nejčastěji k jádrům mediálního systému
- **Cerebelární systém**
  - o hlavně v MO a v poutu, vyčleněn ze systému podélných pruhů
  - o jádra vysílající axony do mozečku z mozkové kůry, *nci. vestibulares, míchy*

dle produkce chemicky významných mediátorů:

- **Monoaminergní systém**
  - lze rozdělit na katecholaminergní a serotoninergní systém
  - **Katecholaminergní jádra**
    - lze je ještě rozdělit na tvořena neurony produkující noradrenalin a dopamin, (skupiny A1-A10)
    - **Noradrenergní jádra**
      - nejvýznamnějším kmenovým jádrem je **nc. coeruleus** (uložený pod locus coeruleus spodiny IV. mozkové komory) – jeho *ascendentní projekce* je ***významnou součástí ARAS***
    - **Dopaminergní jádra**
      - největším dopamin produkujícím jádrem je **substantia nigra - pars compacta**, dopamin je pak transportován do bazálních ganglií a do mozkové kůry.
  - **Serotoninergní jádra**
    - produkují **serotonin**, (skupiny B1-B9)
    - především **rafeální jádra RF**
- **Cholinergní systém**
  - produkují acetylcholin
  - nachází se:
    - v bazální oblast mozkových hemisfér
    - v mozkovém kmeni – pouze 2 jádra (*nc. pedunculopontinus-Ch5 a nc. laterodorsalis tegmenti-Ch6*)

SPOJE A FUNKCE RF

Několik jader mediálního systému RF převádí signály bolesti v dráze spinoretikulotalamické. Jde o vedení pomalé, difuzní a špatně lokalizovatelné bolesti.

Aferentní spoje retikulární formace:

z ostatních drah a struktur CNS často odstupují kolaterály s bohatým větvením, směřující k okolním jádrům a RF - rozšíření podnětu na více buněk, či zesílení signálu

aferenty z míchy, sensitivních drah hlavových nervů, hypothalamu, mozkové kůry, limbického systému

- ***Tractus spinoreticularis***
  - obsahuje zkřížená i nezkřížená vlákna, především z cervikálních segmentů
  - končí hlavně v oblongátové a pontinní RF (v mediálním a laterálním systému) vede tupú, pomalú, těžko lokalizovatelná bolest
- ***Tractus nucleoreticulares***
  - krátké spoje vystupující ze senzitivních jader hlavových nervů.
  - navazují na ně *retikulonukleární spoje* končící v motorických jádrech hlavových nervů (reflexy)
- ***Tractus cerebelloreticulares***
  - převádějící vliv mozečku na míšní segmenty (pohyb).
- ***Tractus nigroreticulares***
  - inhibiční (GABAergní) projekce
- ***Tractus pallidoreticularis***
  - Spojení bazálních ganglií, modeluje pohybnú aktivitu, vliv na RF je inhibiční.
- ***Tractus tectoreticularis***
  - vystupuje z hlubokých vrstev colliculus superior; navazuje na ni retikulospinální spojení
- ***Tractus hypothalamoreticularis***
  - vystupující z hypothalamu, velké množství spojů cestou fasciculus longitudinalis dorsalis Schützii
  - navazují *tractus reticulonucleares*, končící v parasympatických jádrech hlavových nervů, a tractus reticulospinales, končící v ncl, intermediolateralis (**sympatikus**)
- ***Tractus corticoreticularis***
  - vystupující hlavně z motorické a senzitivní korové oblasti

Eferentní spoje retikulární formace

- vycházejí hlavně z mediálního systému RF (jako dlouhé spoje)
- rozvádějí signály do vzdálených struktur a oblastí CNS
- **Tractus reticulospinalis**
  - z pontinní a oblongátové oblasti RF, končí převážně v lamina V-VII šedé míšní hmoty -> ovlivňují (pomocí interneuronů) činnost motoneuronů
  - navazují na *kortikoretikulární, cerebeloretikulární, hypothalamoretikulární* a inéferentní spoje RF
  - obsahují vývodné dráhy z životně důležitých center RF
- **Tractus reticulocerebellares**
  - z cerebelárního systému RF do kůry mozečku
- **Tractus reticulonucleares**
  - končí u senzitivních a motorických jader hlavových nervů
  - RF zpravidla aktivuje motorická jádra, ale inhibuje senzitivní jádra hlavových nervů.
- **Tractus reticulohypothalamicus**
  - vlákna vystupující hlavně z rafeálních jader RF (serotoninergní)
  - ovlivňována činnost nejvyšších vegetativních center hypothalamu a činnost hypofýzy
- **Tractus reticulothalamicus**
  - je hlavní **součástí aktivačního systému RF (ARAS)** a účastní se i přenosu signálů bolesti

„Intraretikulární“ dráhy = Tractus reticuloreticulares

- systém krátkých i delších spojů uvnitř RF
- dráhy spojující jednotlivé systémy RF a jednotlivé etáže RF

Descendentní (inhibiční vs facilitační) a ascendentní část RF

Descendentní systém retikulární formace (RF)

- dělí se na **inhibiční a facilitační**.

Descendentní inhibiční systém RF

- uložen ventromediálně v pontobulbární oblasti RF
- při podráždění nastane útlum monosynaptických i polysynaptických míšních reflexů
- tlumí tonus antigravitačních svalů
- aktivován z *některých oblastí mozkové kůry, ze spinálního mozečku a z bazálních ganglií (Paleostriatum, spolu se substantia nigra - aktivují tento inhibiční systém, čímž vytváří rovnováhu, zajišťující normální postoj)*
- přeruší-li se spojení mezi tímto diencefalickým a ponto-bulbárním stupněm řízení antigravitační statiky, vzniká **decerebrační rigidita** - přehnaná, nekoordinovaná postojová reakce, při níž jsou zesíleny napínací reflexy v antigravitačních svaích

Descendentní facilitační systém RF

- umístěn v laterodorzální části MO a v mostu, ve středním mozku (nejvýznamnější část) a zasahuje až do mezimozku
- při aktivaci zesiluje míšní reflexy (prostřednictvím gama-motoneuronů)
- aktivován z *nci. vestibulares, z nc. fastigii, z kolaterál specifických senzorických drah, z mozkové kůry*
- zvyšuje tonus antigravitačních svalů

Ascendentní aktivační část RF:

- prochází mozkovým kmenem, přes thalamus do mozkové kůry
- zajišťuje bdění (při elektrické stimulaci této části RF ve spánku nastane probuzením)
- poruchy této části RF zhoršují učení a paměť

56. Vegetativní nervový systém - centrální část

Nervové vlákna privádějící vzruchy do mozku a míchy sa označujú **ako aferentné- dostredivé**.

Tie, ktoré vedú vzruchy v opačnom smere sa nazývajú **eferentné- odstredivé**. Nervové vlákna v mozku a mieche vytvárajú **centrálny nervový systém (CNS)**. Nervové vlákna mimo ne – **periférny nervový systém (PNS)**.

Odstredivé nervové vlákna:

- **Somatické**- vedú vzruchy k povrchu tela, ku kosterným svalom ovládaným vôľou.
- **Vegetatívne**- vedú vzruchy k vnútorným orgánom, ktoré nie sú ovládané vôľou
  - **Sympatikus**- neuróny, ktorých vzruchy pripravujú telo k aktivite
  - **Parasympatikus**- neuróny, ktorých vzruchy udržujú a obnovujú normálne podmienky (napr. spomalenie tepu)

Autonomicum = nezávislý na CNS Inervuje- žľazy, svalstvo srdca, hladké svalstvo (orgány, kožu, cievy, ..)

Vegetatívne nervstvo: ovplyvňuje základné biologické funkcie (dýchanie, trávenie, cirkulácia, sekrécia, rozmnožovanie, ...); spoluúčast na telených a psychických bolestiach, úzky vzťah k psychike človeka (pot, strach, plač) a prejavovanie emócií)

ANS rozdeľujeme funkčne na **sympatikus** a **parasympatikus**. Väčšina vnútorných orgánov je inervovaná oboma druhmi vlákien (ale napr. svalové cévy majú pouze sympatickou inervaci, svalovina srdečních komor prakticky postrádá parasympatickou inervaci). Jejich účinek může být souhlasný (např. sekrece slin), nebo opačný (srdeční činnost, motilita GIT). Obecně můžeme říct, že **ve spánku, při trávení a při zotavování** převládá tonus **parasympatiku** (anabolické pochody), zatímco **při svalové práci, vystavení chladu, při stresu nebo nemoci** převažuje tonus **sympatiku** (katabolické pochody).

Součástí vegetativního systému jsou **reflexy**. Máme zde **visceroviscerální reflexy**, u kterých neurony ANS tvoří jak aferentní, tak eferentní dráhu, ale máme také **smíšené somato-vegetativní reflexy**, u kterých je část reflexního oblouku tvořena somatickým nervovým systémem.

Stavba:

Nervy ANS sú tvorené minimálne dvoma neurónmi. Nervy tvoria visceromotorické systémy, ktoré začínajú v CNS. Na rozdiel od somatomotorických nervov neputujú z CNS priamo, ale sú dráhou prepojené na ďalšie neuróny v gangliách. (*ganglion je nahromadenie tiel nervových buniek mimo CNS*) Preto existujú tzv. **pregangliové neuróny** idúce do ganglia a **postgangliové neuróny** idúce z ganglia ďalej, k ďalšiemu neurónu alebo do inervovaného tkaniva. (viď v jednotlivých otázkach)

CENTRÁLNÍ ČÁST ANS (nadradené oblasti CNS): *podrobnejšie v jednotlivých otázkach*

Činnost vegetativního nervového systému je ovlivňovaná některými strukturami CNS. Mezi nejdůležitější patří autonomní centra v prodloužené míše a hypothalamus, vliv páteřní míchy a kortexu je menší.

1. **kôra** – vplyv cez vrodené a získané formy asociačných funkcií (př. vrozené změny dýchání a oběhu při svalové práci, podmíněně předstartovní oběhové a respirační změny), limbický systém
2. **hypotalamus** (= orgánový/ vegetativní mozek) edná se o hlavní integrační centrum somatovegetativních funkcí. Přijímá podněty jak ze specifických drah a retikulární formace, tak i z limbického systému a neokortexu.
Prebieha tu integrace somatických a vegetativních funkcí (změny TK, TF a dechu při emocích), tvorba releasing faktorů a hormonů) hypothalamus = **rozhodující pro homeostázu**
3. **retikulární formace prodloužené míchy** - Součástí retikulární formace prodloužené míchy je také **centrum dýchání a kardiovaskulární centrum**. Tato autonomní centra se označují jako **vitální centra**, protože jejich poškození často vede ke smrti. Centrum dýchání řídí rytmicitu dýchání. Kardiovaskulární centrum můžeme rozdělit na čtyři části, které mají specifickou funkci: vasokonstrikční/vasodilatační a kardioexcitační/kardioinhibiční
V prodloužené míše mají také centra reflexy spojené s příjmem a zpracováním potravy: **reflex sací, polykání, slinění, reflexní sekrece žaludeční a pankreatické šťávy** (cefalická fáze) a **zvracení** => motilita a sekrece GIT + koordinace sexuálních funkcí, termoregulace
4. **mícha** - interakce vegetativní a somatické aference a eference, vegetativní reflexy

ANATOMIE CENTRÁLNÍ ANS

- se skládá ze dvou skupin jader: **hypothalamických** a **extra-hypothalamických**

a) Hypothalamická jádra

Hypothalamus má vzhledem k bohatým aferentním a eferentním spojmům a těsným vztahům k hypofýze mnohočetné funkce. Je nejvyšším centrem autonomního (vegetativního) systému. Jádra předního hypothalamu mají vztah k parasympatiku, jádra středního hypothalamu k sympatiku a jádra zadního hypothalamu k limbickému systému. **Ncl. supraopticus, ncl. paraventricularis, ncl. tuberales a ncl. infundibularis** jsou nadřazeny hypofýze, odtud transportovány látky do neurohypofýzy. **Ncl. suprachiasmaticus** se účastní regulace spánkových a cirkadiálních cyklů.

V základu existuje hierarchie smyček:

1. Z mozkového kmene do míchy – rychlá, krátkodobá regulace
2. Z hypothalamu do mozkového kmene – míšních drah, sloužící dlouhodobější, metabolické a reprodukční regulaci.
3. Z limbického systému – hypothalamu – mozkového kmene – spinální míchy sloužící k anticipační autonomní regulaci.

Hlavní a nejdůležitější hypothalamická jádra centrálního autonomního systému jsou **jádra paraventrikulární (PVN)**. PVN má dvě morfologické třídy neuronů, které spadají do tří funkčních skupin.

- **První morfologická třída** se skládá z magnocellulárních (velkých) neuronů. Tyto neurony obsahují vasopresin (ADH) a oxytocin a sdílí tyto hormony cestou axonů do zadního laloku hypofýzy (neurohypofýza), odkud jsou tyto hormony vypouštěny přímo do krevního oběhu.
- **Druhá morfologická třída** se skládá z parvocellulárních (malých) neuronů. Parvocellulární neurony vylučují hormony, které se podílí na regulaci adenohipofyzárních funkcí.
- **Třetí funkční skupina** parvocellulárních neuronů je zapojena do centrálního autonomní regulace.

Existují tři typy pre-autonomních parvocellulárních neuronů (typy A, B a C) jsou oddělitelné na základě anatomických a fyziologických kritérií, jakož i na základě sub-jaderných umístění v PVN.

Pre-autonomní PVN neurony projikují:

- přímo na preganglionické autonomní neurony dorsálního visceromotorického jádra vagu,
- na autonomní jádra mozkového kmene (oblasti rostrální ventrální laterální medulla)
- a přímo do intermediolaterální spinální oblasti.

Tyto spoje vystupují převážně ipsilaterálně prostřednictvím mozkového kmene a míchy, se čtyřmi body zkržení (supramammilary, pontine tegmentum, komisurální část ncl. tract. solitarius a míšní laminy), takže v konečném důsledku je inervace oboustranná, ale s ipsilaterální dominancí. (*ipsi= ten istý, čiže asi tá istá strana)

To znamená, že PVN, na rozdíl od jiných míst mozku, má přímý vliv jak na sympatický tak na parasympatickou aferenci.

Kromě toho PVN směřují přímé sympatické a parasympatické aferentní vstupy z trigeminální pars caudalis (sympatických) a ncl. tract. solitarius (parasympatické).

PVN je proto jediné místo v mozku uzavřené eferentní-aferentní reflexní smyčky s oběma částmi ANS (sympatiku a parasympatiku)!!!

Další hypothalamická jádra, která patří do ANS jsou:

Dorsomediální, anteriorní, posteriorní, laterální a mammillární. Tato jádra vysílají a získávají informaci z PVN, dorsálního motorického jádra vagu, parabrachiálních jader, ncl. tract. solitarius, laterální a ventrální meduly a intermediolaterálního sloupce.

Laterální hypothalamus je součástí KVS regulací, kontroly příjmu potravy, sytosti....

b) Extra-hypothalamické struktury:

mohou být zhruba rozděleny na ty, které jsou spojené s kontrolou dvou složek autonomního nervového systému sympatiku a parasympatiku.

- **Místa spojená s kontrolou sympatiku:** locus coeruleus - neurony noradrenalinu a neurony produkující serotonin (Pontinní medulární a rapheální jádra).
- **Místa spojená s kontrolou parasympatiku:** amygdala, dorsální motorické jádro vagu, ncl. ambiguus, rapheální jádra RF a parabrachialní jádro.
- A konečně, **limbická kůra**, včetně cingulate, orbitofrontální, insulární a rinální kůra, a hipokampus – aferentují jak cestou sympatiku, tak parasympatiku (viz otázka 59)

HYPOTHALAMICKÉ SPOJE ANS:

Hypothalamus je propojen prostřednictvím tří hlavních cest:

- **Fasciculus longitudinalis dorsalis** - vystupuje z hypothalamu a sestupuje mozkovým kmenem těsně pod spodinou IV. mozkové komory. Většina vláken končí v **parasympatických jádrech hlavových nervů**.
- **Fasciculus telencephalicus medialis** - probíhá laterálním hypothalamem. Obsahuje sestupná i vzestupná vlákna. Svazek začíná v čichové korové oblasti a vede až do mezencefala; **propojuje tak LS, hypothalamus a mozkový kmen**.
- **Tractus mamillosegmentalis** - do RF cestou stejnojmenného svazku nebo cestou pedunculus mamilaris

Základem je reflexní oblouk, má centrální a periferní část, aferentní a eferentní autonomní dráhy, přenos uskutečňován mediátory. (viz níže)

FUNKCE HYPOTHALAMU:

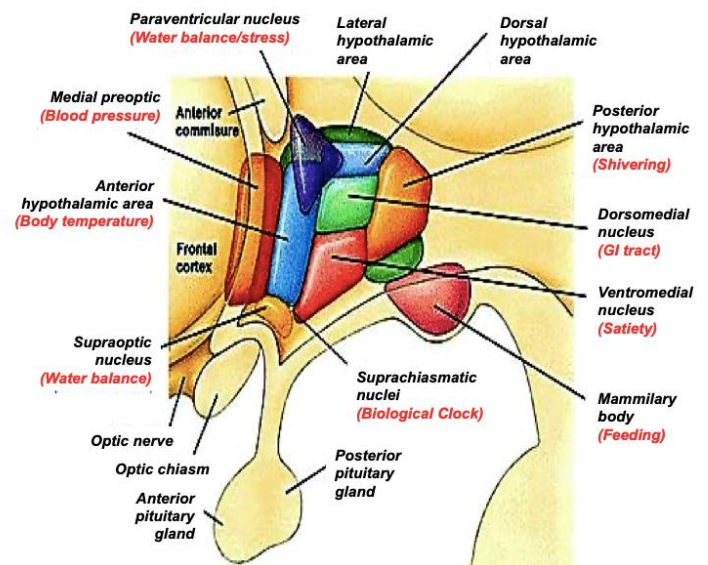
- **Regulace příjmu potravy**
Je zde **centrum sytosti a hladu**, které jsou vzájemně propojeny (centrum sytosti tlumí po jídle centrum hladu). Pocit hladu provází také vegetativní projevy (hladové kontrakce).
Jako **orexigenní látky** označujeme ty, které stimulují pocit hladu (**NPY**, melanin koncentrující hormon – **MCH**, **orexin A a B**, agouti-related peptide, noradrenalin a adrenalin, **ghrelin**). **Anorexigenní látky** stimulují centrum sytosti (proopiomelanokortin – **POMC**, melanocyty stimulující hormon – **MSH**, kortikoliberin – **CRH**, kokainem a amfetaminem regulovaný transkript – **CART**, **cholecystokinin**, glukagonu podobný peptid – **GLP-1**, **inzulin** a **leptin**, peptid YY).
- **Regulace příjmu tekutin**
Centrum žízně je v ncl. paraventricularis a jeho vzruchová aktivita roste při **hypertonickém dráždění osmoreceptorů v hypothalamu**.
- **Vliv na sexuální funkce a chování**
- **Sekrece hormonů**
Dochází zde k syntéze **oxytocinu**, **ADH**, **liberinů** a **statinů** (kortikoliberin, thyreoliberin, hormon uvolňující růstový hormon – **GHRH**, somatostatin, hormon uvolňující gonadotropiny - **GnRH**, prolaktostatin = dopamin).
- **Řízení vegetativního nervstva**
Přední (mediální) hypothalamus je spojený s parasympatikem, zadní (laterální) se sympatikem.
- **Termoregulace**
- **Účast na emočních stavech**
Hypothalamus je společně s předními jádry thalamu a gyrus cinguli součástí **Papezova okruhu**. Je spoluzodpovědný za pocity libosti při naplnění motivačního úsilí (např. uhašení žízně), nebo za nelibost a odpor, které následně motivační úsilí vyvolají.
Tyto **pocity „odměny a trestu“** představují jeden z významných hnacích mechanismů řízení chování.

- Řízení cirkadiálních rytmů Centrem je ncl. suprachiasmaticus.
- Má vliv na „okamžité“ chování (např. nervozita při hladu) a na „dlouhodobé“ chování (např. mateřské chování)
- Zapojuje se do reakce „boj nebo útěk“

VEGETATIVNÍ REFLEXY

- princip zpětnovazebného řízení
- sú to reflexy, na jejichž reflexním oblouku se podílejí neurony vegetativního nervstva, různé druhy dle dráhy, zapojení nadřazených integr. center
- jednoduché (i uvnitř daného orgánu) x komplexnější
  - visceroviscerální
  - visceromotorické (př. défense musculaire u apendicitis)
  - somatoviscerální atd.

Nuclei of the hypothalamus

Reflexní oblouk u vegetativního nervstva obecně:

- aferentní vlákna "hlásí" bolestivé podněty a dráždění mechanoreceptorů a chemoreceptorů plic, žaludku, střev, močového měchýře, cévního systému + kožních, svalových, zrakových, sluchových, chuťových a čichových receptorů atd.,
- eferentní vlákna řídí reflexní odpověď hladké svaloviny různých orgánů (oko, plíce, GIT, močový měchýř..) a činnost srdce a žláz.

příklady: kašel, zvracení, změny produkce některých hormonů vlivem kolísání světla ve dne a v noci ...

- Většina orgánů (kromě kosterních svalů, potních žláz) inervována SY i PS - u mnoha orgánů je účinek **antagonistický** (např. srdce), u některých **souhlasný**
- OBA SYSTÉMY PŮSOBÍ V KAŽDÉM OKAMŽIKU KOORDINOVANĚ, SPOLUPRACUJÍ A ZAJIŠTÍ FUNKČNÍ JEDNOTU ORGANISMU
- Obecně: ve spánku, při trávení a při zotavování převládá tonus **parasympatiku** (anabolické pochody)
- x při svalové práci, vystavení chladu, při stresu, nemoci převažuje tonus **sympatiku** (katabolické pochody)

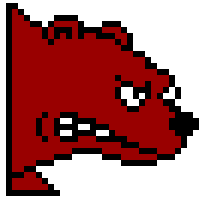
ANS A ZÁTĚŽ

- v klidu převaha tonu PS
- zátěž malé intenzity: ↓ tonu PS bez změny tonu SY (→ relativní ↑ SY) – toto do TF + 100/min, při dalším zvyšování zátěže již roste SY
- zátěž vysoké intenzity (i očekávání - předstartovní stav) → ↑ SY v rámci poplachové reakce
- období zotavení – vyšší aktivita PS → regenerace
- adaptace – trénovanost – stejná zátěž spojena s vyplavováním nižších množství KA (↓ tonu SY / ↑ tonu PS)

57. Štruktúra a funkce sympatiku

SYMPATIKUS (SY)

- thorakolumbální oddíl
- ganglion vzdáleno od inervovaného orgánu → krátké pre- a dlouhé postgangliové dráhy
- rozsáhlejší, jeho vlákna vedou téměř do všech tkání a orgánů
- podráždění → **NA**; je rychlejší a selektivnější než KA z dřeně nadledvin vyplavené do krve

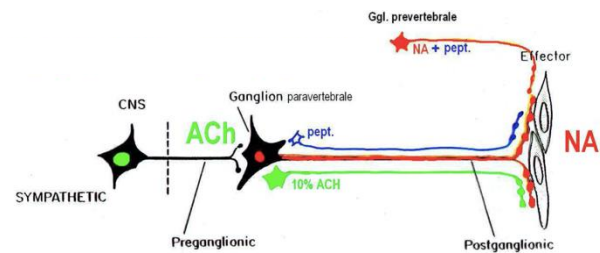

→ obecně **katabolické reakce**

příprava na boj, útěk, útok, obranu → ↑ TF, ↑ TK, rozšiřuje koronární tepny, dilatuje též cévy v mozku a kosterní svalovině, dilatuje průdušky + rychlá mobilizace energie (štěpí glykogen ve svazech, játrech, štěpí TAG v tukové tkáni), mydriáza, tlumí akomodaci – vidění do dálky, ↓ činnost GIT, stažené svěrače, konstrikce cév splanchniku a kůže

- mechanismy sa aktivujú pri strese, svalovej práci, alebo nemoci

ANATOMIA

Tela

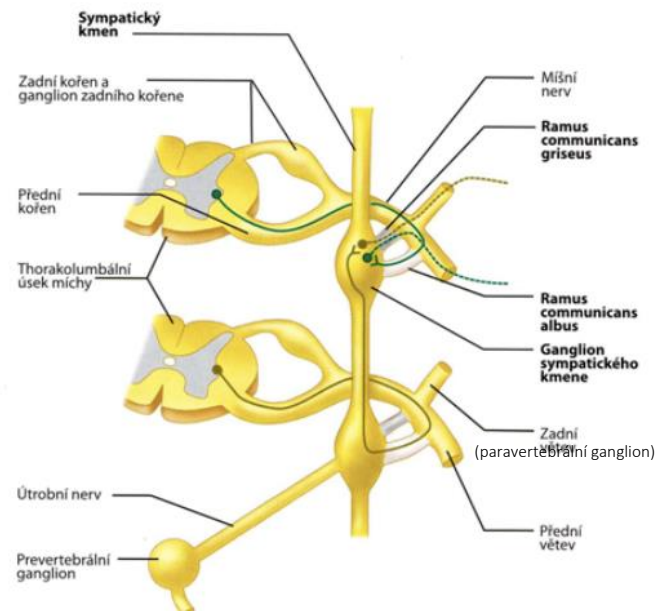
Telá neuronov SY sa nachádzajú v šedej hmote míchy postranných rohov **Th1 - L4** → do paravertebrálního gl. (tvorí řetěz podél páteře – **truncus sympathicus**), zde buď navazuje postgangl. neuron nebo až v ggl. prevertebrálním či orgánovém

->některé axony jdou do útroby s míšními nervy, jiné samostatnými sympatickými nervy (podél cév)

2 typy sympatických ganglií:

-**paravertebrální** – párový **truncus sympathicus** (dx. et sin.) – řetězec ganglií po stranách páteře od lební base po os sacrum (krční, hrudný a lumbální sympathicus)

- **prevertebrální** – ganglia jako součást plexus aorticus abdominalis (před aortou při odstupu velkých cév – **ggl. coeliaca**, **ggl. aorticorenalis**, **ggl. mesentericum superius et inferius**)

→ KRČNÝ TRUNCUS SYMPATICUS

leží před proc. transversi krčních obratlů zavzat do prevertebrálního listu krční fascie, má 3 ganglia: **ggl. cervicale superius** – na m. longus capitis, za a. carotis interna a n. vagus **ggl. cervicale medium** – v místě křížení truncus sympathicus a a. thyroidea inferior **ggl. cervicale inferius (ggl. stellatum)** – za odstupem a. vertebralis z a. subclavia

→ HRUDNÝ TRUNCUS SYMPATICUS

leží po stranách páteře před hlavičkami žeber, kryt parietální pleurou, vycházejí z něj **nn. splanchnici (major, minor, imus)**, které pak procházejí bránicí a vstupují do plexus aorticus abdominalis

→ LUMBÁLNÍ TRUNCUS SYMPATICUS

Leží navnitř od m. psoas major (vlevo mezi ním a aortou, vpravo za v. cava inferior), vychází z něj **nn. splanchnici pelvici** do plexus aorticus abdominalis

Prevertebrální pleteně:

dělí se ve 3 na sebe navazující pleteně uložené v retroperitoneu před aortou a pokračující do malé pánve:

1. **plexus aorticus abdominalis** (smíšený) – před břišní aortou, dělí se ve dva plexy (jsou v nich zavzata nevertebrální ganglia – coeliaca, aorticorenalia, mesentericum superius et inferius):

- a) **plexus coeliacus** – okolo truncus coeliacus – tzv. **plexus solaris**
- b) **plexus mesentericus** – mezi a. mesenterica sup. et inf.

2. **plexus hypogastricus superior** – jde od bifurkace aorty do pánve před os sacrum, má dvě části (jen SY):

- a) **n. praesacralis** – pruh vláken jdoucích od bifurkace aorty před promontoriem do pánve kde se dělí
- b) **n. hypogastricus dx. et sin.** – pruhy vláken vznikající rozdělením n. praesacralis

3. **plexus hypogastricus inferior** (smíšený) – pokračování nn. hypogastrici po stranách rekta a dále dopředu zevně od pánevních orgánů (tvoří pleteně kolem nich – plexus rectalis, uterovaginalis, vesicalis a další)

DRUHY VLÁKEN

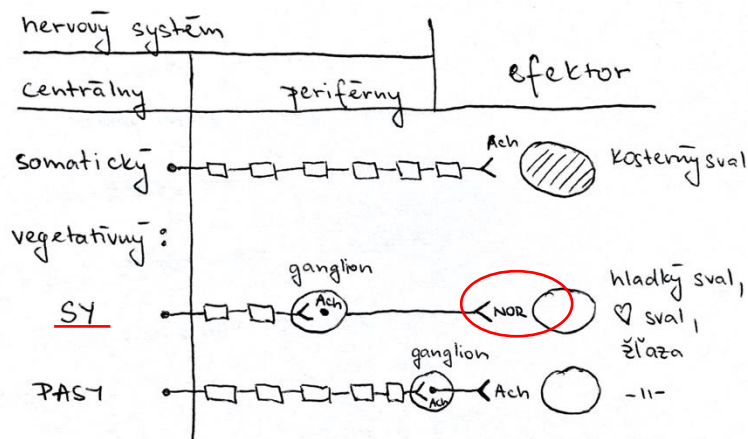
Výše uvedené pleteně obsahují složku sympatickou jdoucí z míšních sympatických jader (úroveň C8 – L3), parasympatikus přichází jednak spojkami z n. vagus (jádra n. vagus v mozkovém kmeni) – do plexus aorticus abdominalis, jednak ze sakrálního parasympatiku (míšní parasympatická jádra v úrovni S2 – S4) – do plexus hypogastricus inferior, tzn.: plexus aorticus abdominalis a hypogastricus inferior – pleteně smíšené (sympatikus i parasympatikus) plexus hypogastricus superior – pouze sympatikus

1. VISCEROSENZITIVNÍ DRÁHY SYMPATIKU (aferentní dráhy z periferie)

- Viscerosenzitivními dráhami jsou do míchy a do mozkového kmene přiváděny senzitivní signály z orgánů. Senzitivita z orgánů je vedena dvěma systémy vláken - sympatickými a parasympatickými.
- **Dráha sympatiku:**
Prvním neuronem je pseudounipolární buňka spinálního ganglia. Její dendrit vystupuje z orgánu a spolu se sympatickými vlákny se dostává do r. communicans albus, dále do zadního míšního kořene a do spinálního ganglia. Axonální výběžek končí v zadních míšních rozích.
- Druhý neuron a další** - neurony v zadních míšních rozích, od nichž jsou viscerosenzitivní informace vedeny míšními senzitivními dráhami. Tento systém viscerosenzitivních vláken vede signály bolesti, tepla, tlaku, tahu a vibrací do talamu a do mozkové kůry.

2. VEGETATIVNÍ DRÁHY SYMPATIKU (eferentné dráhy do periferie)

- Vegetativní eferentní dráhy mají 2 neurony (vymezeno ganglion).
- Mediátorem mezi pre- a postgangliovým neuronem **acetylcholin**, který se viaže na nikotínový receptor na membránu postgangliového neuronu (fungují jako iontový kanál).
- Mediátorem mezi postgangliovým neuronem a efektem je u sympatiku **noradrenalin**, který působí přes specifické receptory -> má vyšší afinitu k α receptorům
- Postgangl. vlákna sympatiku $\Rightarrow$ NA, A, DOPA, Dopamin

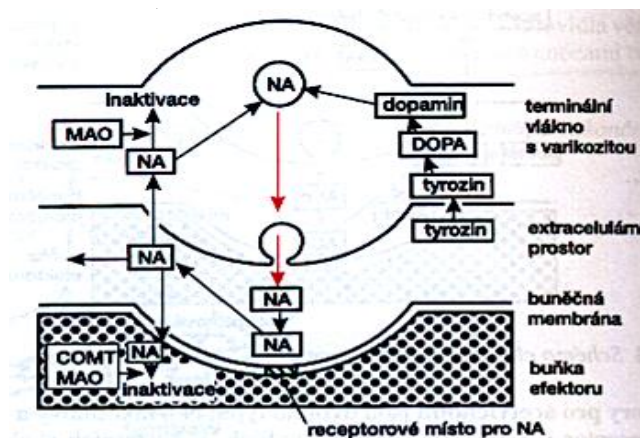
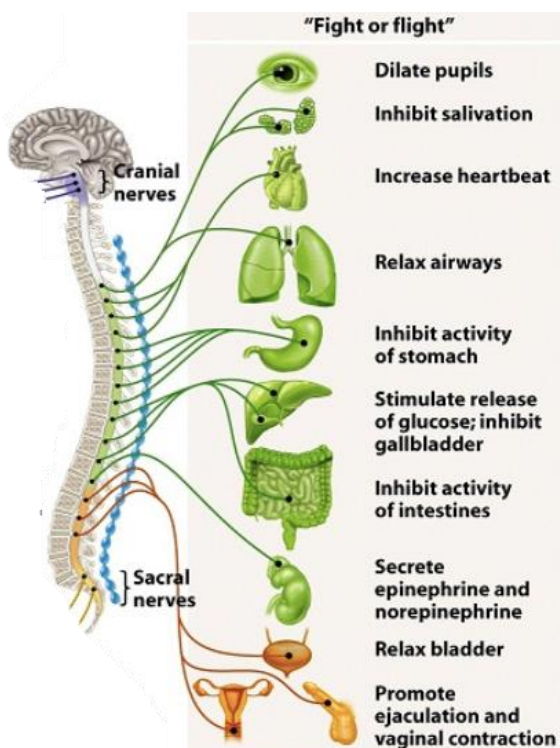

PREHĽAD EFERENTNÝCH DRÁH SYMPATIKU

(názvy plexov ako pl. renalis ber s rezervou, robila som to z naglického videa :D aj keď myslím, že tie názvy nie sú až tak podstatné)

- T1-T3 -> gl. cervicale superius -> pl. aorticus -> oko - m. dilatator pupillae - dilatácia -> viac svetla
 - m. ciliaris - akomodácia na diaľku -> kontrakcia
 -> slinné žľazy - ↓ produkcia hlienu (sliny sú husté a lepkavé)
 -> slzné žľazy - ↓ produkcia slz
- T1-T3 -> gl. cervicale med.+ inf. -> pl. cardiacus -> srdce - ↑ srdcovej frekvencie; pozitívna chronotropický efekt
 - zvýšenie srdcového výdaja -> ↑ TK
 -> pl. oesophageus -> ↓ peristaltika, motilita (ideš bojovať, nemyslíš na jedlo)
 -> pl. pulmonary -> pľúca - dilatácia bronchov (potrebujeme veľa O₂)
 - ↓ sekrécia hlienu
 - vazokonstrikcia bronchiálnych arterií
- *od T5 sa do plexov môžu pripájať samostatné nn. splachnici
- T5-T9 -> pl. aorticus abdominalis -> pl. coeliacus -> žalúdok - ↓ peristaltika, sekrécia, absorpcia
 - konstrikcie pylorického sfinktera (spomalenie trávy.)
 -> játra - ↑ glykogenolýza
 - znížená tvorba žlče
 -> pankreas - ↑ glukagónu, ↓ insulin (chceme cukor do krvi)
 -> nadledviny - (priama vetva, považujeme ho za intramurálne ganglion) nerv prichádza do chromafinných buniek, ktoré sa chovajú ako postgangliové neurony -> ↑ produkcie adrenalinu a NOR
 -> pl. mesentericus spr -> časť GIT - ↓ peristaltika, sekrécia, absorpcia
 - konstrikcia ciev okolo GIT
- T10-T11 -> pl. hypogastricus spr. -> pl. renalis -> ledviny - ↓ produkcie moče
 - juxtaglomerulárne bunky -> ↑ produkcie renínu -> ↓ TK
 -> močovod - ↓ peristaltika ureteru
- L1-L2 (variabilne T11/12) -> pl. hypogastricus inf -> rôzne plexy -> mechúr - relaxace m. detrusor
 - kontrakcia sfinktera (nechceme cikať)
- keď utekáme :D)
- T10-L2 + sakrálny region -> gonády - ↑ ejakulácia
 - relaxace delohy
- > opäť časť GIT - rovnaké účinky ako hore

EFERETNÉ VLÁKNA SYMPATIKU:

obrázok patrí k nižšie uvedeným receptorom

Tvorba katecholamínov (KA) v terminálnych častiach axonů z tyrozinu. Po proběhnutí akčního potenciálu je uvolněn do synaptické štěrbiny, vazba na adrenergní receptor efektoru. Většina se ho aktivně vrací zpět do terminálního zakončení, kde buď uložen nebo inaktivován MAO, část do krve, část se inaktivuje v efektoru COMT. Jeho účinky

ADRENERGÉ RECEPTORY

- Rôzne typy receptorů → různé fyziologické funkce (receptory lze např. inhibovat léky: beta-blokátory → šetří myokard....)
- sú sprážené s **G-proteínmi**; prítomné vo väzbe: postgangliový neurón + efektor; látka EPI, NE
- účinek zprostředkován 4 hlavními receptory s různou afinitou: **$\alpha_{1,2}$ $\beta_{1,2}$ (3)**
- **α_1** - $\rightarrow G_q$ -> stimulace -> GTP (premena na GDP) -> aktivovaný G_q -> **aktivace fosfolipázy C** -> z membrány sa štiepi PIP2
PIP2 $\rightarrow$ DAG -> $\uparrow$ aktivace p.k.c
IP3 -> Ca v bunke -> kalmodulin -> komplex Ca^{2+} kalmodulin -> aktivace K^+ kanálů závislých na Ca^{2+}
Výsledek: fosforylace proteinů -> kontrakce cév (periferních), bronchiolů, sfinkterů, uteru, ductus deferens, m. dilatator pupillae, inhibice motility GIT
- **α_2** -> G_i protein -> inhibice celého procesu, tvorí sa menej cAMP -> takisto p.k.a
-> dôležitý proces pri postsynaptickej membráne, otvorení napěťově řízených K^+ kanálů (hyperpolarizace)
Výsledek: snížení sekrece potních žláz a inzulínu, zvýšená agregace trombocytů, na presynaptickej membráně ovlivňuje autoregulaci
- **$\beta_{1,2,3}$** -> G_s stimulačné proteíny -> stimulace -> GTP (premena na GDP) -> aktivovaný G_s -> adenylát cykláza je aktivovaná pomocou ATP -> cAMP ako druhý posol -> aktivace p.k.a -> **fosforylace proteinů**
- **β_1** : otvorení Ca^{2+} kanálů - v myokardu pozitivně chronotropní, dromotropní a inotropní účinky, v ledvinách zvýšení uvolňování reninu
- **β_2** : zvýšení intracelulární koncentrace Ca^{2+} ; hlavně adrenalin (noradrenalin malá afinita) - dilatace cév, bronchiolů, uteru, ductus deferens; relaxace svaloviny GIT; více inzulínu; inhibice agregace trombocytů
- **β_3** : v hnědém tuku zvyšuje produkci tepla

PREHĚAD RECEPTOROV SYMPATIKU:

- pokožka -> **α_1** - m. arrector pili -> stojí
- konstriktoria ciev podkoží -> sme bledí
- ledviny -> **α_1** - $\downarrow$ prietok krvi, $\downarrow$ prudkce moču
-> **β_1** - $\uparrow$ renin, $\downarrow$ TK (sú v JG systéme)
- GIT -> **α_1** - $\downarrow$ peristaltika, sekrecia, resorpcia, trávenie celkovo
-> **β_2** - má rovnakú funkciu
-> **α_1** - konstriktoria zvieračov (pylorického a analneho) (nechceme sa pokakať)
- svaly -> **α_1** - $\uparrow$ prietok krvi -> dilatácia svalov
- srdce -> **α_1** - konstriktoria ciev v srdci
 β_2 - dilatácia ciev v srdci; $\heartsuit$ nemôže závisieť na ANS, pretože stále fluktuuje (a preto prebieha mozog -> **α_1 , β_2** - taktiež autoregulácia
- oko -> **α_1** - m. dilatator pupillae -> kontrakce
 β_2 - m. ciliaris -> chceme vidieť ďaleko -> relaxace
- sliny -> **α_1** - ovplyvňuje cievy pri žľaze -> konstriktoria -> menej krvi a H₂O do žľazy
 β_2 - $\downarrow$ H₂O a elektrolytov, $\uparrow$ mucínu a enzýmov -> sú hustejšie
- $\heartsuit$ nodulárny systém -> **β_1** - $\uparrow$ frekvencia, $\uparrow$ srdečný výdaj, $\uparrow$ TK
- mechúr -> **$\beta_{2,3}$** - m. detrusor -> relaxácia -> zadržiavanie moču
- ureter -> **β_2** - $\downarrow$ peristaltika -> žiadne kontrakcie -> žiadne močenie
-> **α_1** - konstriktoria vnútorného sfinktera, kvôli pocikaniu
- adipocyty -> **β_3** - $\uparrow$ lipolýza
- pankreas -> **α_2** - $\uparrow$ glukagon, $\downarrow$ insulin
- jätá -> **β_2** - $\uparrow$ glykogenolýza, $\uparrow$ glukoneogéza
- pľúca -> **β_2** - dilatácia bronchov (potrebujeme viac O₂)
- ♂ -> **α_1** - $\uparrow$ konstriktoria HS -> ejakulácia (receptory v epidid., vas deferens, prostate, ..)
- ♀ -> **β_2** - relaxácia delohy, zabraňuje pôrodu

*doštičky- **α_2** - $\uparrow$ produkcia tromboxanu A₂, serotoninu,.. -> agregace doštiček -> TROMBUS
- môže vzniknúť pri stálom strese (=> adrenalin, noradrenalin)

Všeobecne **α_1** spôsobia kontrakciu HS

β_2 spôsobujú dilatáciu

58. Štruktura a funkce parasympatiku.

PARASYMPATIKUS (PASY)

- hlavový a sakrální (kraniosakrální) oddíl
- ganglion uvnitř nebo blízko orgánu → dlouhé pre- a krátké postgangliové dráhy, obě cholinergní
- podráždění → uvolnění ACh
- menší rozsah, vede pouze k vnitřním orgánům a žlázám GIT, dýchacího a urogenitálního traktu, žlázám s vnitřní sekrecí a očnímu bulbu (kůže, svaly, klouby)
- obecně anabolické úč. – reguluje procesy související s přívodem energie a jejím hromaděním (příjem potravy, trávení, resorpce), které se odehrávají v klidu → drží organismus v klidu, odpočinku a trávení → ↓ TF, ↓ TK, zužuje koronární tepny a průdušky
- ↑ činnost GIT (sekrece slin a trávicích šťáv, posun střevního obsahu, ↓ tonu svěračů), mióza a ↑ zakřivení čočky – vidění do blízka

ANATÓMIA

- Hlavový oddíl vychází z jader n. III, VII, IX, X
- **n. oculomotorius** (v něm k vnitřním svalům oka),
- **n. facialis** a **n. glossopharyngeus** (k slzným a slinným žlázám),
- **n. vagus** (k břišním a hrudním útrobám, 75% parasympatiku).
- Sakrální oddíl - z **II., III, IV. segmentu sakrální míchy** vychází **n. pelvici** (pro tlusté střevo, rektum, močový měchýř, ureter a vnější pohlavní orgány)

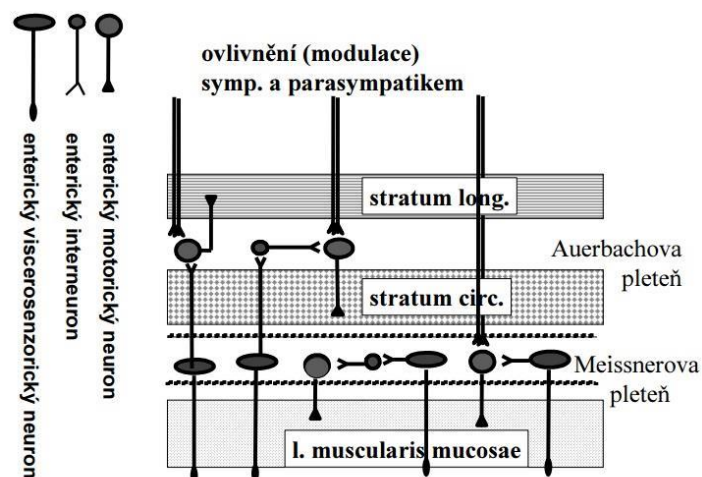
ENTERICKÝ (INTRAMURÁLNÍ) SYSTÉM

- tvořen intramurálními pleteněmi ve stěně GIT
- řídí tonus a pohyby stěn GIT, sekreci žláz a buněk GIT
- malá část přímo inervována vlákny SY a PASY a moduluje jeho činnost

VLÁKNA ES:

- **Viscerosenzitivní vlákna** jsou celkem ze tří struktur – dendrity ze spinálních ganglií a spodního ganglia **n. X**, a také axony samotného enterického systému; tyto axony končí v prevertebrálních **gangliích**. Některé fungují jako reflexní dráhy.
- **Visceromotorická vlákna** jsou pregangliovými vlákny z n. vagus, která mají cíl v gangliích myenterického plexu; dále sympatická vlákna z prevertebrálních ganglií.
- Vlákna enterického systému zasahují i do inervace **žlučníku, žaludku, duodena a pankreatu**.
- ENS můžeme považovat za třetí oddíl ANS. Jedná se o dvě nervové pleteně, které nacházíme ve stěně trávicí trubice. Obsahují senzorké a motorické neurony a interneurony (cca 500 milionů neuronů).

- **Plexus submucosus Meissneri** je menší a inervuje sliznici a podslizniční vazivo. Část axonů (asi 10 %) míří do myenterální pleteně. Viscerosenzorické neurony informují o natažení trubice motorické neurony a interneurony v plexus myentericus a zahajují tak jednotlivé reflexy.
- **Plexus myentericus Auerbacha** se nachází mezi cirkulární a longitudinální svalovinou. Inervuje tuto svalovinu (především cirkulární) a koordinuje činnost submukózního plexu.

Činnost ENS je **nezávislá** na jakékoliv inervaci. !!Parasympatická a sympatická vlákna, která sem vedou, tuto činnost pouze modulují!! Kontroluje **motilitu GIT, sekreci šťáv, absorpci látek a lokální krevní průtok**.

Neurotransmitery, které se zde využívají, jsou **acetylcholin, serotonin, GABA, VIP a NO**.

PASY a ENTERICKÝ SYSTÉM

- ▲ motility, sekrece, resorpce a celkově trávení
- větve n X jsou přímo spojené s pl. submucosus a pl. myentericus -> dá se povedat, že plexy jsou **intramurálně gangliá** n X
- **vagovagální reflex**: info z chemo/stretch receptorů -> aferentní vlákno -> ncl. dorsalis n X -> spátná stimulace do pl submucosus/myentericus
- **enterogastrický reflex**: z chemo/stretch receptorů -> aferentní vlákna -> paravertebrální ganglion -> funkce sympatiky

SY a ENTERICKÝ SYSTÉM

- ↓ motilita, sekrece a trávení
- Taktéž má přímé spojení s pl submucosus a myentericus

DRUHY VLÁKEN PASY

Parasympatikus přichází jednak spojkami z n. vagus (jádra n. vagus v mozkovém kmeni) – do plexus aorticus abdominalis, jednak ze sakrálního parasympatiky (míšní parasympatická jádra v úrovni S2 – S4) – do plexus hypogastricus inferior, tzn.: plexus aorticus abdominalis a hypogastricus inferior – pleteně smíšené (sympatikus i parasympatikus)

1. VISCEROSENZITIVNÍ DRÁHY PASY (aferentní dráhy z periferie)

Viscerosenzitivními dráhami jsou do míchy a do mozkového kmene přiváděny senzitivní signály z orgánů.

Senzitivita z orgánů je vedena dvěma systémy vláken - sympatickými a parasympatickými.

• **Dráha parasympatiky**

První neuron je v gangliích n. vagus. Dendritické výběžky jsou v periferních větvích n. vagus, které zásobují jednotlivé orgány. Axonální výběžky z pseudounipolárních neuronů vagových ganglií končí v ncl. solitarius, které je viscerosenzitivním jádrem hlavových nervů.

Druhý neuron - z ncl. solitarius se viscerosenzitivní signály dostávají do hypotalamu, a to buď přímo, nebo po přepojení v RF. Cestou parasympatiky jsou vedeny signály o chemickém prostředí trávicího ústrojí a dalších orgánů, signály z baroreceptorů a chemoreceptorů (glomus caroticum, sinus caroticus).

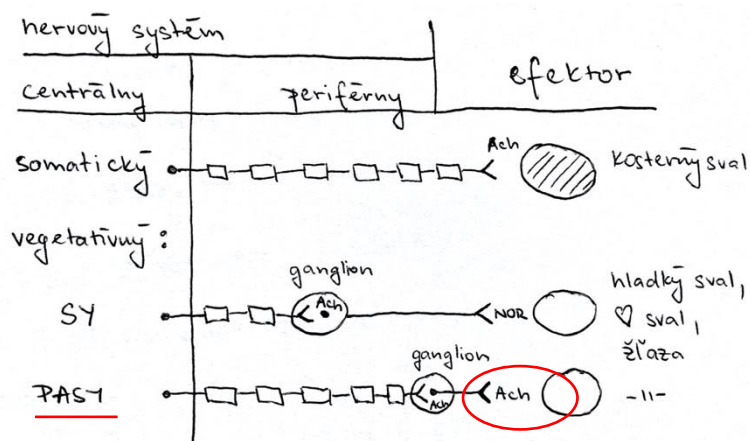
2. VEGETATIVNÍ DRÁHY PASY (eferentní dráhy do periferie)

Vegetativní eferentní dráhy mají 2 neurony (vmezeřeno ganglion).

Mediátorem mezi pre- a postgangliovým neuronem acetylcholin. Mediátorem mezi postgangliovým neuronem a efektem buď acetylcholin (PASY).

Vegetativní eferentní dráhy: mají 2 neurony (vmezeřeno ganglion);

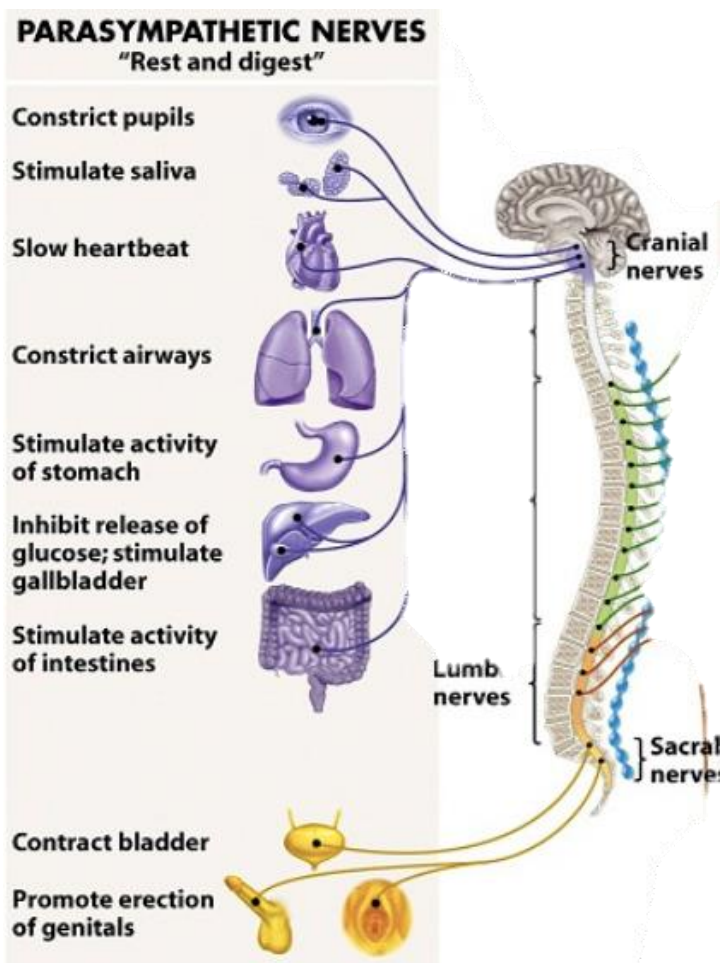
Mediátorem mezi pre- a postgangliovým neuronem = Ach, Mediátorem mezi postgangliovým neuronem a efektem buď Ach (Parasympaticus)

PREHĽAD EFERENTNÝCH DRÁH SYMPATIKU

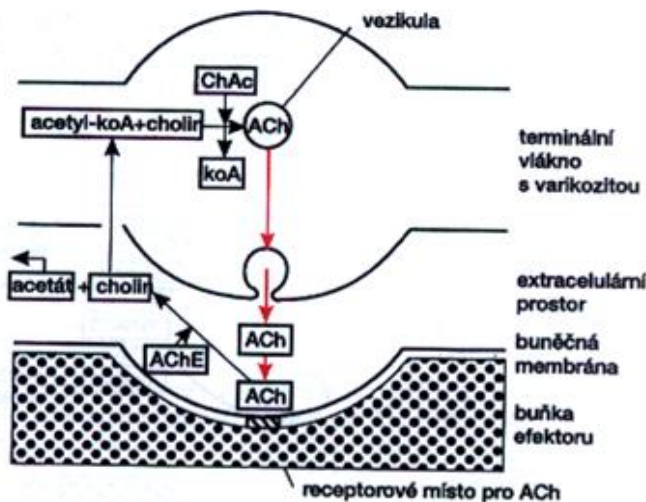
- n III (Edinger-Westfalovo jadro) -> gl. ciliare -> oko -m. ciliaris -> kontrakcia -> zonuly relaxujú -> blízke videnie
- zrenica- m. sfincter pupillae -> kontrakcia -> menšia zrenica
- n VII (ncl salivatorius spr.) -> gl. pterygopalatinum -> slinné, slzné nosné žľazy - $\uparrow$ produkcia slín, vody, sekréty, ..
-> gl. submandibularis -> gl. submandibularis + sublingualis - $\uparrow$ amyláza, slinenie, voda
- n IX (ncl salivatorius inf.) -> gl. oticum -> gl. parotis - $\uparrow$ amyláza, slinenie, voda
- n X (ncl dorsalis n X) -> pl. pulmonalis -> pľúca - bronchokonstrikce (oddychujem, nepotrebujem O₂, ..)
- $\uparrow$ zvýšenie sekrécie hlienu
- > pl. cardiacus -> $\heartsuit$ nodulárny systém -> AV a SA uzol- $\downarrow$ spomalenie frekvencie - **M₂**
- > pl. oesophages -> oesofagus - $\uparrow$ peristaltika
-> žalúdok - $\uparrow$ motilita, sekrécia, trávenie
- > pl. coeliacus -> ledviny - $\uparrow$ produkcia moču, zvýšená kontrakcia ureteru -> odchod moču
-> pankreas - $\uparrow$ produkcie inzulínu- **M₄**
-> colon - $\uparrow$ motility GIT, absorpcia, sekrécia (časť colon ascendens a transversum a časť tenkého čreva) **M₃**
- > pl. hepaticus -> játra -> $\uparrow$ glykogenéza, $\uparrow$ sekrécie žlči
- Pevlické splanchnické nervy -> pl. hypogatricus -> gonády -> $\uparrow$ erekcia (NO -> dilatace ciev -> naplnenie CC)
 $\uparrow$ prítok krvi do klitorisu
-> močovod - kontrakcia -> močenie; kontrakcie m. detrusor- **M₃**
-> GIT - rectum, sigmoid colon, zvyšok colon- $\uparrow$ motility, absorpcie, trávenia - **M₃**
-> vnútorný análny sfincter - dilatace
-> vnútorný uretrálny sfincter - dilatace

EFERENTNÉ DRÁHY PASY:

CHOLINERGNE RECEPTORY

- **Nikotinový acetylcholinový receptor:**
  - je **ligandem ovládaný iontový kanál**, lokalizovaný na postsynaptické membráně. Jeho endogenním agonistou je acetylcholin, exogenním pak nikotin. Vazba acetylcholinu vyvolá otevření kanálu a tok kationtů skrze kanál, což způsobí depolarizaci postsynaptické membrány.
  - (Reverzibilním blokátorem tohoto receptoru je šípový jed kurare, ireverzibilními blokátory jsou např. α -bungarotoxin (v jedu korálovcovitých hadů rodu Bungarus) a najatoxin (v jedu hadů rodu Naja - kobra))
  - Existují tři hlavní typy těchto receptorů, liší se svými pod-jednotkami - nervový typ N_N ve vegetativních gangliích, N_{CNS} v CNS a svalový typ N_M na nervosvalové ploténce.
- **Muskarinový acetylcholinový receptor: M_{1-3} (4,5)**
  - **Metabotropní působí prostřednictvím G-proteinů**
  - Agonistou je muskarin (muchomůrkový jed), antagonistou atropin
  - Typ M_1 ve vegetativních gangliích, prostřednictvím G-proteinu aktivuje fosfolipázu C $\rightarrow$ uvolnění DAG a IP3 $\rightarrow$ influx Ca^{2+}
  - M_2 v srdci, prostřednictvím G-proteinu otevření K^+ kanálů sinusového a AV uzlu $\rightarrow$ negativní chronotropní účinek.
  - M_3 na hladké svalovině (kontrakce), M_4 pankreas, M_5

Mediátorem všech pre- a post-gangliových vláken PS (+ vláken SY pro cévy kosterních svalů a pro potní žlázy).

(Vzniká z acetyl-CoA a cholinu v terminálních vláknech, ukládán ve vezikulách (ENZ cholinacetyltransferáza ChAc - áza) Po proběhnutí AP $\rightarrow$ exocytozou do synapt. štěrbiny a vazba na cholinergní rec. postsynaptické membrány, rychle inaktivován enzymem acetylcholinesterázou AChE), viz obr.

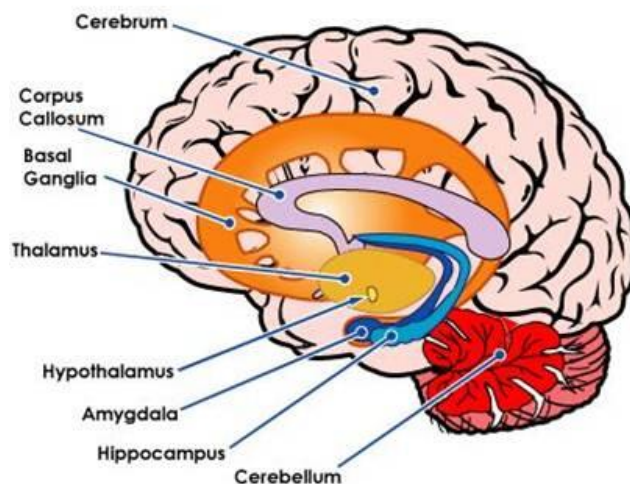
59. Struktura a funkce limbického systému

Limbický systém lze chápat jako velmi složitý, vzájemně propojený komplex různých struktur nacházejících se na mediální ploše mozkové hemisféry po obou stranách diencephala, shora obepnutý corpus callosum.

Vytváří 3 efektorové systémy: neuroendokrinné, ANS a amgdala + hypothalamus, somatosenzorické, které ovlivňují čich, vjemy, paměť související s hipokampální činností

ANATOMIE LS

Nad strukturou limbického systému se dnes široce debatuje, avšak podle nejnovějších dělení můžeme limbický systém členit na:

Limbická korová oblast (lobus limbicus)

- **neokortikální pole** – gyrus subcallosus, gyrus cinguli, gyrus parahippocampalis;
- **mezokortikální** neboli **přechodné pole** – entorhinální a perirhinální korová oblast, praesubiculum;
- **archikortikální pole** – hipokampální formace (subiculum, hipokampus, gyrus dentatus);
- **paleokortikální pole** – čichová korová oblast.

Limbické podkorové struktury

- amygdala
- septum verum
- velká část hypothalamu- nc. mammillares
- jádra thalamu- nc. anteriores, nc. mediales, nc. habenulae
- jádra habenuly (epithalamus)
- některá jádra retikulární formace
- striatum a pallidum ventrale.

Limbický systém má tři efektorové systémy, kterými ovlivňuje chování a projevuje emoce:

1. neuroendokrinní (amygdala, hypothalamus, adenohipofýza),
2. autonomní (amygdala, hypothalamus, pregangliové neurony v kmeni a míše)
3. somatomotorický (hippokampus, amygdala, RF) a limbický okruh bazálních ganglií.

Funkce limbického systému

- je odpovědný především za **vznik emocí** a za **vegetativní doprovod emocí**. Emoční projevy fungují jako důležité signály, kterými komunikujeme s okolím.
- interakce informací ze zevního světa (zprostředkované mozkovou kůrou) s mechanismy řízení vnitřního prostředí (přes hypothalamus a mozkový kmen). S touto funkcí souvisí také **učení a paměť**
- kontrola úzkosti, **strachu, sociálního a emočního chování** (především díky amygdale), účast na procesech krátkodobé **paměti** (dlouhodobá se týká spíše thalamo-kortikálních a intrakortikálních spojů) a dokonce i řízení srdeční činnosti, dýchání (díky napojení na hypothalamus) nebo sekrece endokrinních žláz.
- K dalším funkcím řadíme souvislost se **sexuálními projevy** či péčí o potomstvo. Celý komplex funguje i díky dodávání acetylcholinu jako mediátoru ze septum verum.
- limbický systém podílí na smyslovém vnímání a jeho vyhodnocování.

Zapojení limbického systému Cingulární korová oblast

Aferentace i eferentace pochází převážně z asociačních oblastí temporálního, parietálního a frontálního laloku. Velmi důležitý je silný svazek vláken zvaný cingulum, který tvoří součást Papezova okruhu a směřuje do gyrus parahippocampalis. Přední cingulární oblast je orientována na **emoční reakce**, zatímco zadní na **verbální paměť** či **prostorovou orientaci**.

Gyrus parahippocampalis

Gyrus cinguli přechází na úrovni splenium corporis callosi v gyrus parahippocampalis (asi 5 cm dlouhý), který je rostrálně zakončen jako uncus gyri parahippocampalis, na němž rozlišujeme gyrus semilunaris (zde se nachází korová jádra amygdaly), gyrus ambiens a zakončení gyrus dentatus. Ve spodu uncus gyri parahippocampalis je uložena oblast mající zásadní význam pro spojení neokortexu s hippokampální formací nazývaná se entorhinální korová oblast (area 28).

Aferentace přichází z asociačních oblastí neokortexu, z prefrontální a čichové kůry, hippokampální formace, amygdaly, thalamu a dalších struktur. Eferentace je prakticky reciproční (amygdala, anteriorní jádra thalamu, striatum ventrale...), velice důležitý je však svazek vedoucí do hippokampální formace. Hlavním úkolem gyrus parahippocampalis je **prostorová paměť** (place cells) a **orientace a schopnost rozlišit a rozpoznat objekty**

ŠPECIFICKÉ ČÁSTI LS:

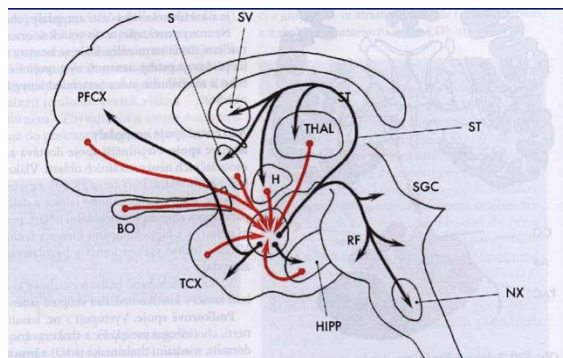
AMYGDALA

- Jedná se o soubor jader (šedých hmot CNS) na spodní straně uncus gyri parahippocampalis, který patří vývojově k bazálním gangliím, ale funkčně se řadí k limbickému systému.
  - je vlastně modifikovaná část corpus striatum (incl. caudatus + putamen), která ovlivňuje řadu prvků chování.
  - Udává v soulad skutečné postavení a možnosti jedince s jeho vlastními představami a motivačním úsilím. Vzájemné působení těchto dvou sfér je zdrojem celého spektra **emočních reakcí**. Projekce do hypothalamu následně spouští **vegetativní doprovod emocí**.
  - Má také svoji úlohu při **vytváření paměti** a vstupy ze sensorických částí neokortexu mohou vést až k **fobiím**.
- **Kortikomediální jádra** – na povrchu uncus, vývojově nejstarší, spojena s čichovým bulbem.
  - **Centrální jádra** – jsou malá, uložena dorzálně, pod vlivem struktur mozkového kmene.
  - **Basolaterální jádra** – tvoří přes 70% objemu, v kontaktu s neokortexem, bohaté na monoaminy.

Amygdala vydává dva důležité svazky převážně eferentních vláken:

Aferentaci zajišťují hlavně asociační oblasti neokortexu, dále pak čichový bulbus, hippokampální formace, ale i četné podkorové struktury (thalamus, hypothalamus, mozkový kmen, cholinergní projekce z nucleus basalis Meynerti). Vykazuje těsnou funkční souvislost mezi čichem, chováním a řízením výdeje reprodukčních hormonů (je tedy spojena se sexuální aktivitou).

Eferentaci představují reciproční spoje (insulární kůra, entorhinální oblast, paleocortex, septum verum). V rámci intraamygdalárních spojů se informace z laterálního jádra (aferentace z neokortexu) dostává do bazálního jádra, kde je spojena s informacemi z hippokampální formace či prefrontální kůry. Nakonec putuje do centrálního jádra, které působí jako hlavní eferentní struktura projikující do hypothalamu a mozkového kmene.

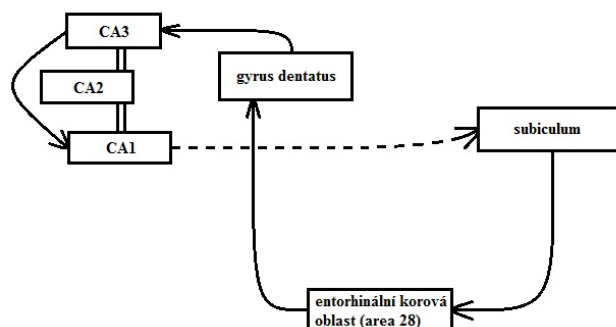

HIPOKAMPÁLNÍ FORMACE

Používáme pro ni označení archaecortex nebo archicortex, jde o vývojově starou, třívrstevnou korovou oblast složenou ze 3 částí. Andersenův okruh :

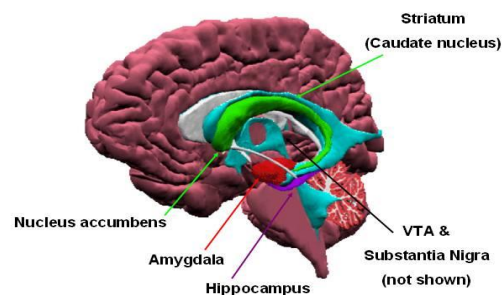
1. **Subiculum** – nachází se na horní straně gyrus parahippocampalis, mediálně od něj se nalézá entorhinální korová oblast a praesubiculum (mezocortex), laterálně pak přechází do hippocampu.
2. **Hippocampus** je objemově největší struktura hippocampální formace (asi 5cm dlouhý val klenoucí se do postranní komory mozkové) skládající se ze 4 celků (CA1 – CA4). Na horním okraji začíná svazek vláken fornix (fimbria fornix), který spojuje hippocampální formaci se zbytkem limbického systému.
3. **Gyrus dentatus** – mediálně od hippocampu, směrem dopředu se zužuje a vytváří Giacominiho proužek. Směrem dozadu následuje fimbria fornix, vyhlazuje se a nazývá se gyrus fasciolaris.

Andersenův okruh (vnitřní zapojení hippocampální formace)

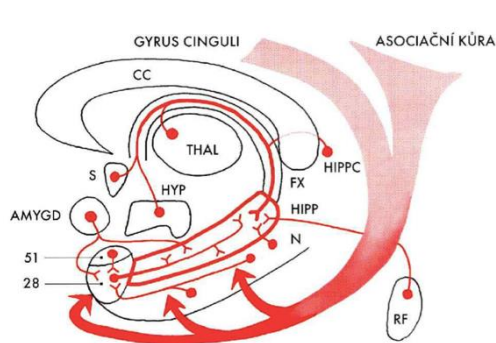

HIPOKAMPUS

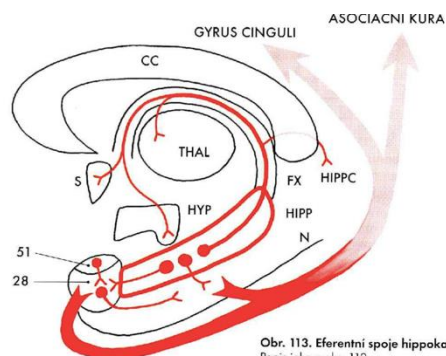
- zpracovává informace z mozkové kůry a z jiných oddílů limbického systému.
- nejdříve fungoval jako **čichový analyzátor**. Na základě čichových podnětů činil závažná rozhodnutí určující vztah k určitému objektu (jestli se jedná o zdroj potravy, cíl sexuálního chování, zdroj nebezpečí apod.)
- Následně dostal novou funkci. Začal **rozpoznávat nové signály a určovat důležitost** všech signálů a řídil reakce na přicházející podněty. Nyní má další funkci. Rozhoduje o **přenosu informací z krátkodobé paměti do té dlouhodobé**.

Na frontálním řezu lze pozorovat, že gyrus dentatus (tvar písmene C) je shora "zakousnutý" do hippocampu (tvar ležícího písmene S). Bohatá aferentace přichází z entorhinální kůry, asociačních oblastí neocortexu (přes gyrus cinguli a gyrus parahippocampalis), thalamu, septum verum (cholinergní stimulace), locus coeruleus (noradrenergí stimulace), rafeálních jader retikulární formace (serotoninergní stimulace). Intenzita podnětů se zvyšuje, čím více jsou blíže hippocampální formaci, která tak musí zvládat obrovský nápor informací. Eferentace je částečně reciproční, ale většina signálů odchází přes fornix do thalamu a hypothalamu nebo přes entorhinální korovou oblast do neocortexu. Eferentní vlákna jsou převážně excitační s glutamátovým mediátorem.

AFERENTACE

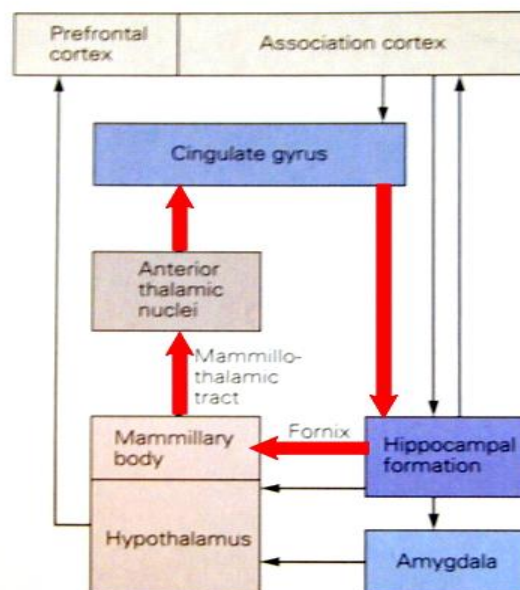

Obr. 113. Eferentní spoje hippocam
Popis jako u obr. 112

EFERENTACE

Papezův a Andersenův okruh

Papezův a Andersenův okruh tvoří dva nejdůležitější okruhy spojené s limbickým systémem. Jedná se o zpětnovazební spojení vedoucí z hippocampu přes fornix, corpora mammillaria, thalamická jádra a cingulum a končící opět v hippocampu. Papezův okruh začíná v hippocampální formaci, odkud pokračuje cestou fornixu do hypothalamu (corpora mammillaria) a dále skrze tractus mamillothalamicus do anteriorních jader thalamu. Poté se signály dostávají pomocí vláken capsula interna do gyrus cinguli a přes cingulum do gyrus parahippocampalis, entorhinální korové oblasti (area 28) a nakonec zpět do hippocampální formace. Dříve byl Papezův okruh a struktury, které spojoval, považován za kontrolní mechanismus **emočního chování**. V poslední době se však prosazuje názor na účast těchto struktur v **mechanismech paměti** (konsolidace paměťových stop).

Emoce nejsou funkcí jedné mozkové struktury, ale okruhu struktur, které byly pojmenované jako **Papezův okruh**. Všechny součásti tohoto okruhu jsou navzájem propojené, což je podkladem jejich vzájemných vlivů. Emoce mají jak psychické, tak somatické složky. K těm psychickým patří složka **kognitivní** (uvědomování si pocitů a jejich příčin), **afektivní** (citová stránka) a **volní** (nutkání k činnosti). K somatickým složkám řadíme **vzestup TK, tachykardie, pocení, zrychlené dýchání**... Ve strukturách limbického systému dochází k následným výbojům po jejich stimulaci. To poukazuje na **dlouhodobé trvání emocí**. **Andersenův okruh** je v podstatě částí Papezova okruhu (dá se z něj vyčlenit) a znázorňuje vnitřní zapojení hippocampální formace

Základní přehled hormonů souvisejících s emocemi

- **Glutamin** - vzniká z kyseliny glutamové. Podporuje stavy bdělosti, podílí se na tvorbě emočních nálad.
- **GABA** - kyselina gama-aminomáselná, v těle vzniká z kyseliny glutamové, snižuje aktivitu limbického systému, potlačuje pocity stresu, paniky, úzkosti a strachu.
- **Adrenalin a noradrenalin** - vznikají v dřeni nadledvinek. Působí hlavně při emocích stresu, podílejí se na rozšíření cév a zornic. Z hlediska emocí ovlivňují pozitivně psychiku.
- **Serotonin (5HT) - 5 hydroxytryptofan** je součástí krevních destiček, buněk gastrointestinálního traktu a nervového systému. Jeho specifické receptory v limbickém systému označované jako 5H receptory, mají vliv na emoce i verbální paměť. Ovlivnění LS tímto hormonem má souvislost se vznikem depresivních emočních stavů.
- **Dopamin** - jeho aktivita v prefrontálním kortexu zprostředkovaná receptory pro jeho příjem sehrává roli v kognitivních procesech emocí. Má za následek zvyšování motivačních faktorů při emocích - odměna/slast.

Hypothalamus a jeho vliv na neokortex:

- **Vliv na sexuální funkce a chování**
- **Účast na emočních stavech**
- Hypothalamus je společně s předními jádry thalamu a gyrus cinguli součástí **Papezova okruhu**. Je spoluzodpovědný za pocity libosti při naplnění motivačního úsilí (např. uhašení žízně), nebo za nelibost a odpor, které následně motivační úsilí vyvolají. Tyto **pocity „odměny a trestu“** představují jeden z významných hnacích mechanismů řízení chování.
- **Má vliv na „okamžité“ chování** (např. nervozita při hladu) a na **„dlouhodobé“ chování** (např. mateřské chování)
- **Zapojuje se do reakce „boj nebo útěk“**

60. Bazálne ganglia

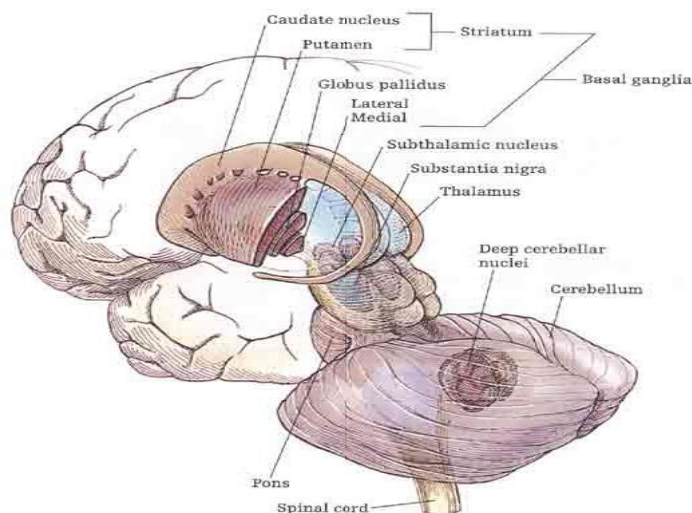
Ve spodní (bazální) části frontálního laloku jsou uloženy objemné útvary šedé hmoty (jádra, ganglia).

Počítáme k nim:

- corpus striatum (ncl. caudatus a putamen),
- globus pallidus (pallidum externum a pallidum internum),
- nucleus basalis (Meynerti –cholinergní-Alzheimer),
- claustrum
- nucleus amygdalae.

Vzhledem k tomu, že putamen a globus pallidus k sobě těsně přiléhají a na horizontálních (nebo šikmých) řezech hemisférou mají tvár bikonkávní čočky, užívá se pro ně název **nucleus lentiformis**.

Nucleus caudatus	}	striatum
Putamen		
Globus pallidus	}	ncl. lentiformis
<i>Struktury středního mozku</i>		
Substantia nigra		
Nucleus subthalamicus (Luysi)		
Amygdala, Nucleus accumbens		

CORPUS STRIATUM (striatum)

- Skládá se z nejobjemnějších bazálních ganglií - **ncl. caudatus a putamen**. Spolu jsou **spojena proužky šedé hmoty – striae**.
- **Nucleus caudatus** je frontálně rozšířen v caput nucleí caudati. Dorzálně se zužuje do corpus et cauda nucleí caudati.
- **Putamen** je laterální částí striata
- **Ncl. caudatus a putamen** mají podobnou stavbu. Obsahují dva základní typy neuronů:
  - **malé projekční neurony**, jejichž axony opouštějí striatum a končí v globus pallidus a v substantia nigra (pars reticularis). **Jde o inhibiční neurony, které produkují GABA!**
  - **interneurony**, jejichž axony se větví uvnitř striata. Dělí se do několika skupin. Velké interneurony (40-60 µm) jsou cholinergní, malé interneurony jsou GABAergní

ZAPOJENIE BG

BG jsou zapojena do okruhu. Obecné schéma je: **kůra → vstupní bazální ganglion → výstupní bazální ganglion → thalamus → kůra**. Rozdělení bazálních ganglií podle zapojení:

- **vstupní (input) bazální ganglia:**
  - přijímají informace z mozkové kůry;
  - jejich neurony jsou inhibiční (mediátor GABA);
  - corpus striatum (ncl. caudatus, putamen, striatum ventrale = ncl. accumbens septi);
- **výstupní (output) bazální ganglia:**
  - vysílají informace přes thalamus do mozkové kůry či přímo do mozkového kmene (retikulární formace);
  - jejich neurony jsou také inhibiční (GABA);
  - globus pallidus medialis, pallidum ventrale (→ kůra) a substantia nigra, pars reticularis (→ kmen);

- **vmezežená (intrinsic) bazální ganglia:**
  - převádějí informace mezi vstupními a výstupními jádry v tzv. nepřímé dráze;
    - o globus pallidus lateralis (inhibiční neurony – GABA);
    - o ncl. subthalamicus (excitační neurony – glutamát);
  - moduluje aktivitu corpus striatum a přímé/nepřímé dráhy prostřednictvím dopaminu – pars compacta substantiae nigrae.

Zapojenie striatia

- **Aferentní spoje dostává striatum z mozkové kůry, z talamu a z mozkového kmene.**
- **Kortikostriatické** projekce jsou nejmohutnějším aferentním systémem. Vystupují ze všech korových oblastí, **ale převažují vlákna z frontálního a parietálního laloku**. Do ncl. caudatus přicházejí vlákna převážně z asociačních korových oblastí, do putamen z motorické a senzitivní korové oblasti. Korová vlákna mají excitační vliv na neurony striata a jejich mediátorem **je glutamát**.
- **Talamostriatická** projekce: do striata převáděna aktivita neuronů RF. Talamostriatická projekce je excitační - mediátorem je glutamát.
- **Nigrostriatická** projekce: vlákna vystupují ze substantia nigra (pars compacta). Těmito vlákny je do striata transportován dopamin (syntetizovaný nigrálními neurony), který je nutný pro normální funkci striata.
- **Při sníženém přísunu dopaminu do striata se objevují příznaky parkinsonismu.**
- **Rafestriatická** projekce: vlákna vystupují z ncl. raphe dorsalis. Těmito vlákny je do striata transportován **serotonin**.

GLOBUS PALLIDUM (pallidum)

Je to jádro diencefalického původu, z pallidum **externum** a z pallidum **internum**. V pallidu převažují **velké neurony, které jsou GABAergní a v cílových strukturách mají inhibiční vliv!!!**

Zapojenie palida

- Aferentní spoje dostává pallidum především ze striata a z ncl. subthalamicus.
- Spojením striatum - pallidum - thalamus - cortex (premotorická korová oblast) je vytvořen funkčně významný okruh, kterým je regulována aktivita korových neuronů.

NUCLEUS BASALIS (Meynerti)

Neurony tohoto jádra jsou cholinergní (produkují acetylcholin). Jádro je významné eferentními spoji, které končí **ve všech korových oblastech, v amygdale a v ncl. reticularis thalami a tvoří cholinergní svorníky naší mysli**: Spoji bazálního jádra je v neokortexu vylučován acetylcholin, bezpodmínečně nutný pro normální funkce mozkové kůry, protože reguluje (presynapticky) přenos na mnoha dalších typech synapsí.

CLAUSTRUM (závora)

Aferentní spoje dostává klastrum ze všech neokortikálních oblastí. V bazální části končí vlákna z **čichové** korové oblasti. Eferentní spoje mívá zpět do všech neokortikálních oblastí.

NUCLEUS AMYGDALAE (amygdala)

Je to jádro mandloňovitého tvaru (Shluk jader vypadá prostě jako mandlička), které je uloženo v dorzomediální části spánkového laloku, těsně před cornu inferius postranní mozkové komory. Dělí se na vývojově starší část a vývojově mladší část. Obě části se dále dělí na několik jader.

Zapojenie amygdaly

- **Aferentní spoje** přicházejí do amygdaly z řady oblastí:
- **Kortikoamygdalová** projekce vystupuje z frontálního a temporálního laloku a z inzulární kůry. Kromě neokortikálních spojů končí v amygdale mohutné projekce z **čichové korové** oblasti (paleokortexu).
- **Projekce z ncl. basalis Meynerti** - těmito vlákny je v amygdale vylučován acetylcholin.
- **Thalamoamygdalová projekce** - vlákna vystupují z ncll. mediani.
- **Hypothalamoamygdalová projekce** je funkčně **velmi významné spojení**, vystupující z laterálního hypotalamu, z ncl. ventromedialis a z ncl. dorsomedialis.
- **Eferentní spoje opouštějí amygdalu dvěma svazky - ventrálním a dorzálním:**
  - o Dorzální svazek: **končí převážně v hypotalamu.**
  - o Ventrální svazek: **míří do mozkové kůry, talamu, hypotalamu a mozkového kmene.**

Význam BG:

- komplex jader koncového a středního mozku
- klíčový význam v integraci motorických funkcí
- spolu s mozečkem spojení mezi senzorickým a motorickým systémem
- emoce, částečně kognitivní funkce
- Na motoriku mají obecně tlumivý vliv – jednak *zpětnovazebně* přímým působením na neurony motorické kůry a jednak *dopředně* tlumením korových podnětů prostřednictvím retikulární formace.

Motorické funkce BG

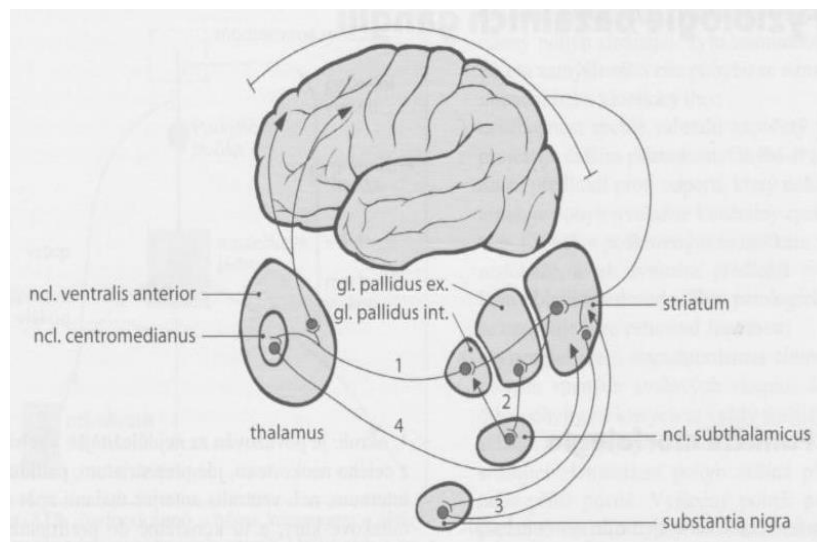
- vývojově starší pallidum řídí svalové napětí
- mladší striatum řídí komplexní vzorce pohybové aktivity
  - výběr nejvhodnějších sekvencí pohybu
  - řídí směr a amplitudu volných pohybů
  - neurony striata jsou aktivní před započítím pohybu – programování pohybů
  - rozhoduje o tom, které chování bude prováděno a které potlačeno
  - chování je vyjádřeno pohyby a ty jsou důsledkem činnosti motivačních, emočních a paměťových center

OKRUHY BG

- Okruhy BG propojují struktury navzájem (4 okruhy).
- Platí, že vstupní (aferentní) branou do BG je corpus striatum – jedná se o stimulační spoj.
- Výstupní (eferentní) cestou je globus pallidus (medialis) a substantia nigra (pars reticularis) – inhibují thalamus.

Základní okruhy:

1. Nejdůležitější: vychází z celého neokortexu, pokračuje přes striatum, pallidum internum, ncl ventralis anterior thalami zpět do mozkové kůry (prefrontální a premotorické).
2. Základní okruh je stejný s tím rozdílem, že propojení mezi Striatem a interním pallidem je bypassováno nepřímo přes pallidum exter. a ncl. subthalamicus.
3. Corpus striatum, substantia nigra a zpět do striata
4. Striatum, globus pallidus ncl. centromedialis thalami – zpět do corpus striatum

KAUDÁTOVÝ OKRUH - kognitivní funkce

vstupy: z asociačních oblastí mozkové kůry (prefrontální, parieto-occipito-temporální) – integrace senzorických a motorických informací

nucleus caudatus

globus pallidus internal, ventroanteriorní a ventrolaterální thalamus

výstupy: prefrontální, premotorická a suplementární motorická kůra

	Kůra →	→ Vstupní BG →	→ Výstupní BG →	→ Jádra thalamu →	→ Kůra	Funkce
Asociační	prefrontální, zadní parietální, premotorická (6)	caput ncl. caudati	globus pallidus medialis, substantia nigra – pars ret.	ncl. ventrales anteriores (VA) ncl. mediodorsales (MD)	prefrontální (6)	prostorová paměť

PUTAMENOVÝ OKRUH – exekutivní funkce

vstupy: z premotorické kůry, suplementární motorické kůry a somatosenzorické kůry

putamen

globus pallidus internal

ventroanteriorní a ventrolaterální jádra thalamu

výstupy: primární motorická kůra, premotorická kůra, suplementární motorická kůra

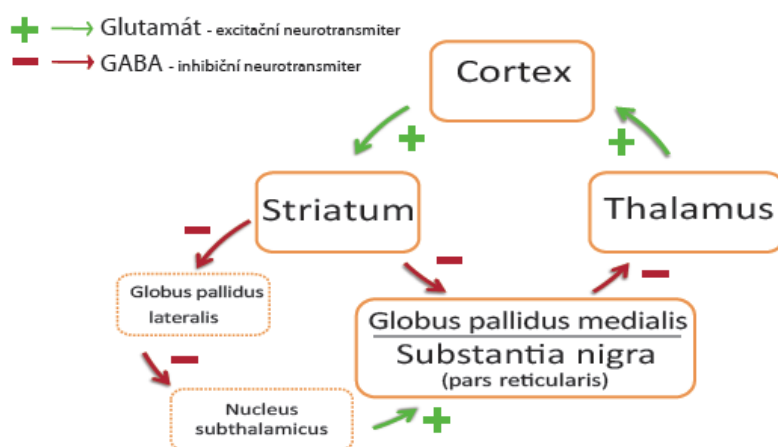
	Kůra →	→ Vstupní BG →	→ Výstupní BG →	→ Jádra thalamu →	→ Kůra	Funkce
Senzorimotorická	primární motorická (4), premotorická a suplementární motorická (6), somatosenzitivní (3, 1, 2)	putamen	globus pallidus medialis, substantia nigra – pars ret.	ncl. ventrales anteriores (VA) (ncl. ventrales laterales (VL))	suplementární motorická (6)	základní motorické vzorce

Bazální ganglia jsou v okruhu zapojena do **přímé a nepřímé dráhy**. V případě senzorimotorické kličky je tvoří:

- přímá dráha: kůra – striatum – globus pallidus medialis (pallidum internum) – thalamus – kůra;
- nepřímá dráha: kůra – striatum – globus pallidus lateralis (pallidum externum) – ncl. subthalamicus – globus pallidus medialis – thalamus – kůra

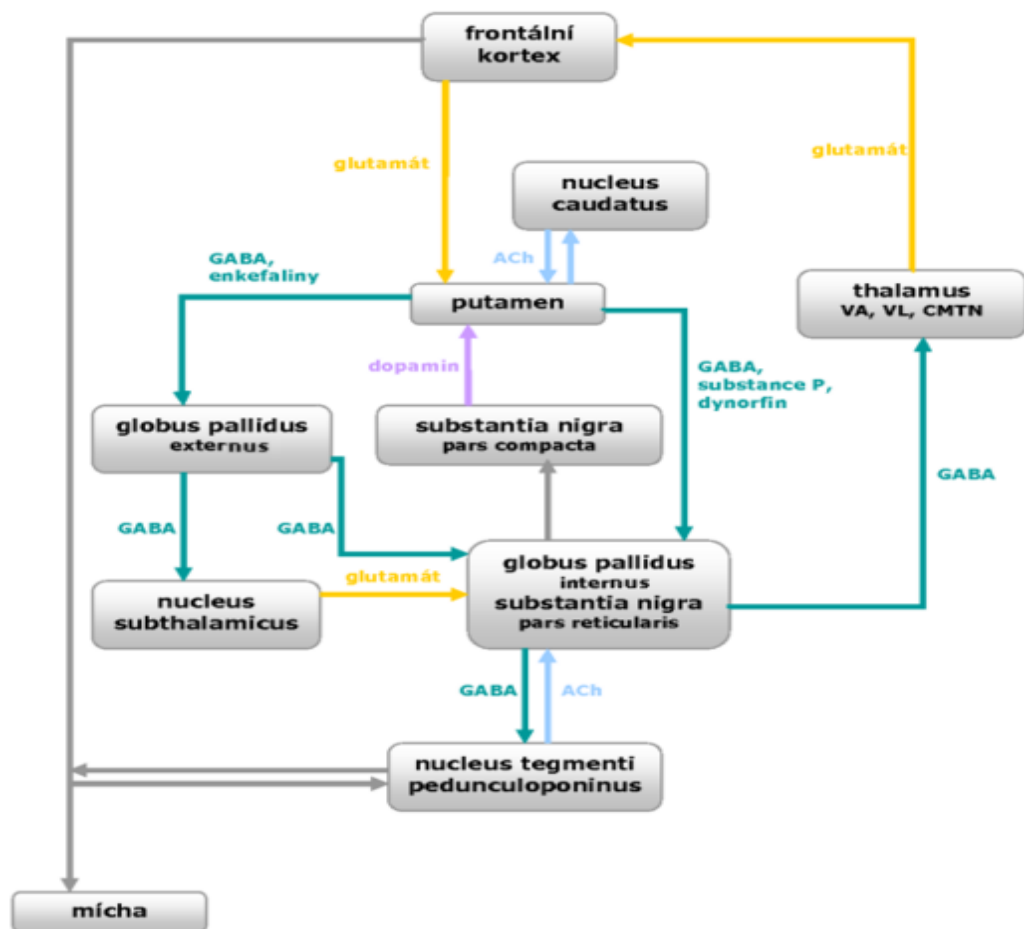
Informace přicházející především z motorických a somato-senzitivních oblastí mozkové kůry vstupují do putamen a dále pokračují:

Přímou dráhou: putamen inhibuje pomocí GABA globus pallidus internus (medialis). Globus pallidus medialis je také inhibiční, svou vysokou spontánní aktivitou tlumí thalamus (GABA). Je-li samo inhibováno, tlumení thalamu je sníženo a ten excitačně (pomocí glutamátu) působí na mozkovou kůru (především suplementární motorickou oblast). Zvýšená aktivita v této dráze má tedy za následek vyšší pohybovou aktivitu. Její funkcí je proto **podpora pohybů**.

Nepřímou drahou: putamen inhibuje pomocí GABA globus pallidus externus (lateralis). Tím je utlumen jeho inhibiční vliv na ncl. subthalamicus, které tak excituje přes glutamát globus pallidus medialis. Inhibice thalamu jeho prostřednictvím vzrůstá a excitační vliv na mozkovou kůru je utlumen. Nepřímá dráha slouží především k potlačení nechtěných pohybů. V případě její zvýšené aktivity dochází k **potlačení pohybů**.

Jiný okruh okulomotorický probíhá přes ncl. caudatus, dále subst. nigra a colliculus superior – podílí se na pohybech očí.

ZHRNUTIE

Obecným projevem činnosti bazálních ganglií je jejich tlumivý vliv na korové i podkorové motorické funkce (potlačení nežádoucích pohybových aktivit). Neurony bazálních ganglií tento vliv uplatňují tak, že prostřednictvím spojů (drah) tlumí aktivitu neuronů mozkové kůry nebo aktivitu neuronů nižších úrovní centrálního nervového systému – především RF a míchy. Tzn., že neurony bazálních ganglií moduluji (zesílením nebo zeslabením upravují) signály vycházející z motorické kůry mozku dříve, než dojdou k alfa motoneuronům. Modulační vliv BG se uplatňuje prostřednictvím řady mediátorů: dopaminu, serotoninu, noradrenalinu, acetylcholinu a peptidů.

Bazální ganglia zabezpečují převod plánu pohybu do programu pohybu

Patologie BG

Corpus striatum. Poškození striata vyvolává u člověka **mimovolní, nadbytečné** pohyby (hyperkineze). Mimovolní pohyby mají **choreatický charakter** (rychlé, neúčelné a nepravdivé pohyby mimického svalstva, jazyka, svalů horní končetiny) nebo atetoidní pohyby (kroutivé, plazivé a šplhavé pohyby). Při stimulaci striata dochází k zástavě pohybů, k zástavě řeči a ke **krátkodobé (poststimulační) ztrátě paměti**.

Globus pallidus. U jednostranných nebo oboustranných destrukcí palida se popisuje omezení až zástava pohybů, zástava řeči, ospalost až kataleptický stav.

Funkcí striatopallidového komplexu je **potlačení nežádoucích pohybových aktivit při realizaci motorického programu a výběr optimálních motorických programů** k dosažení předem stanoveného cíle.

Nucleus amygdalae. Vzhledem k zapojení amygdaly je pochopitelné, že stimulace nebo naopak vyřazení amygdalových jader vede k vyvolání, resp. k potlačení řady motorických a vegetativních reakcí, ke změnám produkce hormonů a ke změnám v emoční sféře. Z těchto důvodů jsou **jádra amygdalového komplexu řazena mezi struktury limbického systému**. Bilaterální **zničení amygdaly vede ke snížení agresivity** a k normalizaci sociálního chování. **Stimulace** amygdalových jader vyvolává u pokusných zvířat reakci "zvýšené pozornosti", projevy strachu nebo naopak **agrese**. Součástí těchto změn v chování jsou i vegetativní reakce (mydriáza, změny krevního tlaku, změny srdeční akce), motorické reakce (pohyby jazykem, žvýkání, polykání, vrčení apod.) a vyplavení hormonů do oběhu (zejména ACTH a gonadotropních hormonů).